

PHỞ NGÃ TƯ TỒN

*Nợ em
một đời
hạnh
phúc***

*Tặng cho mỗi người con gái
tình may mắn gặp được tình yêu!
Càng con đàn, càng hạnh phúc!*

vh

TRƯỜNG HỌA THẠCH HÀN VIỆT NAM

Mục lục

- [Chương 16](#)
- [Chương 17](#)
- [Chương 18](#)
- [Chương 19](#)
- [Chương 20](#)
- [Chương 21](#)
- [Chương 22](#)
- [Chương 23](#)
- [Chương 24](#)
- [Chương 25](#)
- [Chương 26](#)
- [Chương 27](#)
- [Chương 28](#)

Chương 16

Sau cùng, tiếng sập cửa vang lên khiến nước mắt Đàm Tĩnh tràn ra khỏi khóe mắt, lặng lẽ rơi xuống thảm, rồi tan biến không còn dấu vết. Khóe môi cô nhếch lên, nhoẻn một nụ cười. Đúng vậy, vẫn còn cười được, thật không biết xấu hổ.

Thật ra lúc đang tắm cô chẳng nghĩ gì cả, chỉ muốn mau mau ngả lưng xuống giường ngủ một giấc. Nhưng khi tắm xong, nhìn thấy Nhiếp Vũ Thịnh, cô đột nhiên đưa ra quyết định đó. Tại sao người nghiện khó cai nghiện? Vì họ đã được hưởng niềm khoái cảm khi hút thuốc. Thế còn người từng yêu thật lòng thì sao? Vì đã nếm trải cảm giác yêu thực sự nên mãi mãi bị quyến rũ bởi thứ ma lực như thuốc phiện từ người kia. Cô không mua nổi thuốc, cũng chẳng còn cách nào khác để có được, đành phải ép mình cai nghiện.

Nhiếp Vũ Thịnh chính là thuốc phiện, cô không thể chạm vào được nữa.

Chỉ cần anh dịu dàng một chút, quan tâm một chút, cô liền cảm thấy mọi chuyện từ bảy năm trước ào ạt đổ về, chỉ là, cô không thể có lại được

nữa.

Có rất nhiều cách khiến anh tuyệt vọng, nhưng chỉ có một cách khiến bản thân cô tuyệt vọng.

Làm tổn thương anh, như vậy anh sẽ không bao giờ nhìn thẳng vào cô, không còn muốn qua lại gì với cô nữa, anh và cô vốn thuộc về hai thế giới khác nhau, từ nay trở đi, sẽ không còn liên quan gì đến nhau hết.

Chỉ là, khi anh quay đầu đi thẳng, cô lại nhớ tới đĩa đậu trên bệ cửa sổ nhà anh. Đã bao lần anh bỏ đậu vào đĩa, rót nước vào rồi ôm hy vọng, vì cô từng nói, khi đậu mọc mầm cô sẽ quay về. Bao nhiêu năm rồi anh vẫn để một đĩa đậu trên cửa sổ đợi nó mọc mầm, anh đang đợi cô về sao?

Bảy năm trước, khi bỏ đi, cô đã quyết định chôn vùi cả cuộc đời mình.

Nhưng khi nhìn thấy đĩa đậu mọc mầm trên cửa sổ, lòng cô lại chột thấy xôn xao. Cô không phải đũa ngọc, cô biết nguyên nhân anh đánh Tôn Chí Quân. Cô không phải đũa ngọc, cô nhìn thấu sự giãy giụa yếu ớt đằng sau vẻ mỉa mai châm chọc của anh. Cô không phải đũa ngọc, cô biết tại sao lúc ở bãi đỗ xe anh lại lao xe đi nhanh như vậy. Đến tận bây giờ, anh vẫn yêu cô, nếu không, anh sẽ không giận dữ sập cửa bỏ đi như thế.

Nhưng cô không thể ngờ rằng Nhiếp Vũ Thịnh lại quay lại. Nghe thấy có người bấm chuông, cô còn tưởng là nhân viên khách sạn, nào ngờ nhìn qua mắt mèo trên cửa lại thấy anh, cô gần như không còn sức để mở cửa nữa.

Cuối cùng cô vẫn mở cửa ra. Anh đứng đó, không hề có ý tiến vào, chỉ hỏi ngắn gọn: “Cô có đi tìm người khác không?”

“Cái gì?”

“Vì mùi vạ tộ, vì phí phẫu thuật cho con trai, cô có tìm đến người khác không?”

Cô sững người một thoáng rồi nói: “Chẳng có người khác nào...”

Không ai giúp được tôi cả.”

Anh hỏi dồn: “Thế còn Thịnh Phương Đình?”

Đàm Tĩnh không ngờ anh lại nhắc đến Thịnh Phương Đình, bèn đáp: “Không phải việc của anh.” Nói rồi định đóng cửa, nhưng anh đã giơ tay chặn lại: “Tôi cho cô.”

Cô lại sững người.

“Tôi cho cô mười vạn để con cô phẫu thuật. Nhưng tôi có điều kiện, cô phải ly hôn.”

Có nằm mơ Đàm Tĩnh cũng không thể ngờ anh lại nói ra câu ấy, cô đáp: “Muốn tôi ly hôn cũng được, nhưng phải thêm mười vạn nữa, tôi muốn hai mươi vạn. Anh biết đấy, ly hôn cũng cần tiền mà.” Cô nói rất trơn tru tự nhiên, như thể trước đây đã từng mặc cả chuyện này. Cô đã chai sạn lâu rồi, anh ghét nhất cô đòi tiền, vậy thì cô đòi tiền là xong.

Đột nhiên anh vung tay cho cô một bạt tai, lúc vung tay lên, anh dùng lực rất mạnh, nhưng khi chạm vào má cô lại rất nhẹ. Cái tát đó khiến cô sững sờ, còn anh lại như người bị tát, thân hình loạng choạng cơ hồ không đứng vững nổi, lồng ngực phập phồng lên xuống như đang gắng gượng kìm nén điều gì đó. Mặt cô ươn ướt, đưa tay sờ thấy có máu, nhưng không phải máu của cô. Lúc này cô mới nhận ra tay phải anh đang rỉ máu, từng giọt từng giọt rỏ xuống thảm trải hành lang.

Cô nghe thấy anh nói: “Tôi cho cô hai mươi vạn.”

Rồi anh quay người bỏ đi rất nhanh, tay phải anh hình như bị thương, máu rỏ suốt dọc đường đi, đến tận khi vào thang máy.

Khoảng bốn giờ sáng Nhiếp Vũ Thịnh quay lại phòng Cấp cứu. Bác sĩ trực ban giúp anh xử lý vết thương, vừa nhìn thấy vết thương nơi lòng bàn tay anh, bác sĩ giật mình hỏi: “Sao lại bị thế này?”

“Cặp nhiệt độ bị gãy.” Anh chỉ đáp cụt lủn năm chữ.

Bác sĩ trực ban vẫn vô cùng căng thẳng, vết thương quá sâu, bên

trong lại có mảnh vụn thủy tinh, nhờ đâu còn sót thủy ngân sẽ rất độc nên anh ta phải rửa đi rửa lại mấy lần, xác định chắc chắn không còn thủy ngân nữa, mới băng lại.

“Tiểu Nhiếp, cậu thật quá bất cẩn.” Bác sĩ trực ban than thở, “Sao lại bị cắt sâu như vậy chứ? Đau lắm phải không? Sâu tí nữa là đứt gân rồi, lại còn là tay phải nữa. Cậu là ngôi sao mới, tương lai của khoa Tim, cậu mà không thể cầm dao mổ nữa thì Chủ nhiệm Phương liều mạng với tôi mất...”

Nhiếp Vũ Thịnh hoàn toàn không nghe được đồng nghiệp đang nói gì, hình như có hỏi anh đau không, đương nhiên là đau, nhưng có đau thế nào cũng không bằng nỗi đau trong tim. Khi rời khỏi khách sạn, anh cảm thấy tim mình quặn thắt, gần như có tất cả các triệu chứng lâm sàng: ngực đau dữ dội, không thể thở nổi.

Anh vẫn lái xe an toàn đến bệnh viện, vẫn nhớ đến phòng Cấp cứu để xử lý vết thương, đúng là kỳ tích.

Đồng nghiệp băng bó cho anh xong, còn dặn đi dặn lại phải nhớ thay băng, rồi nói: “Cậu gọi taxi mà về, thế này không lái được xe đâu, chạm vào vô lăng là đau ngay. Đúng rồi, cậu đến đây bằng gì?”

“Tôi lái xe.”

Đồng nghiệp nhìn anh đầy kinh ngạc, tối nay Nhiếp Vũ Thịnh có gì đó là lạ, bình thường anh cũng rất ít nói, nhưng không giống với sự kiệm lời hôm nay. Tối nay sắc mặt anh tái nhợt, thần sắc mệt mỏi, như vừa qua một cơn bạo bệnh vậy. Hỏi gì anh cũng trả lời nhưng tinh thần hoảng hốt, hoàn toàn lơ đãng. Nếu không lơ đãng sao lại làm gãy cặp nhiệt độ, còn không cẩn thận để nó cứa vào tay sâu đến vậy?

“Hay cậu vào phòng trực ban ngủ một giấc đi, trời sắp sáng rồi. à, phải, ngày mai cậu... à, hôm nay cậu làm ca nào?”

“Ca sáng.”

“Vậy đừng về nữa, vào phòng trực ban chợp mắt một lát đi, cũng sắp đổi ca rồi.”

Nhiếp Vũ Thịnh gật đầu, ngoan ngoãn như một đứa trẻ, ra khỏi phòng Cấp cứu như người mộng du, rồi bước vào phòng bệnh khoa Tim. Thấy cửa phòng trực ban vẫn mở, nhưng trên giường không có ai, anh mệt mỏi ngã xuống giường thiếp đi.

Dường như vừa ngủ chưa được bao lâu thì có người tức giận ùng ùng tát anh một cái rất mạnh, rất đau. Anh dụi mắt ngồi dậy, liền trông thấy Chủ nhiệm Phương.

Thấy trời đã sáng từ lâu, anh sợ đến toát mồ hôi, kết thúc giờ giao ban rồi sao? Mình giao ban nhầm ca ư? Kiểm tra phòng bệnh cũng xong rồi sao? Chủ nhiệm Phương bưng bưng lửa giận: “Không phải hôm qua tôi đã bảo cậu rút về nghỉ rồi ư? Sao cậu lại ngủ ở đây?”

Phía sau Chủ nhiệm Phương có người nhỏ giọng giải thích, nói mười giờ tối qua có bệnh nhân, phải gọi Nhiếp Vũ Thịnh đến, nên anh mới ngủ ở đây.

Chủ nhiệm Phương vẫn chưa nguôi giận: “Người phòng Cấp cứu chết hết rồi chắc? Bác sĩ trực ban để làm gì? Sao phải gọi Nhiếp Vũ Thịnh đến?”

Người vừa nói bối rối, mấy vị chủ nhiệm trong khoa tuy có uy tín nhưng đều không còn trẻ nữa, phòng Cấp cứu vẫn hết sức tránh làm phiền họ lúc nửa đêm. Vì thế khi gặp những bệnh nhân nặng, phần lớn đều gọi cho Nhiếp Vũ Thịnh. Chỉ cần có anh, phương án điều trị sẽ được sắp xếp thỏa đáng, dù gặp ca mổ khó, có anh mổ chính cũng không có vấn đề gì lớn.

Nhiếp Vũ Thịnh biết lúc này không thể giải thích gì, càng nói sẽ chỉ càng khiến chủ nhiệm giận dữ hơn, nhưng thật không may, Chủ nhiệm Phương đã nhìn thấy lớp băng trên tay anh: “Tay cậu sao vậy?”

Anh biết không hay, đành đánh liều đáp: “Cháu không cẩn thận bị thương, không có gì nghiêm trọng cả, đồng nghiệp đã băng bó cho cháu rồi, anh ấy bảo băng lại sẽ mau khỏi...”

“Bị thương thế nào? Thế nào là không cẩn thận? Lẽ nào cầm dao mổ bị dao cắt phải?” Chủ nhiệm Phương châm chọc, “Giỏi lắm, tay trái cầm dao mổ cắt tay phải à? Tối qua khoa Ngoại ai trực ca đêm? Ai băng cho Nhiếp Vũ Thịnh? Gọi cậu ta đến gặp tôi!”

Khoa Ngoại nằm trong cùng một tòa nhà, bác sĩ trực ban đang định về nghỉ, nghe nói Chủ nhiệm Phương gọi, liền đoán ngay ra câu chuyện, lập cập tới gặp. Thấy Chủ nhiệm Phương sa sầm mặt, anh ta thăm than không ổn, vội cung kính chào hỏi. Chủ nhiệm Phương “hừ” một tiếng, chỉ vào Nhiếp Vũ Thịnh: “Tay cậu ta bị sao?”

“Cặp nhiệt độ găm cắm vào lòng bàn tay, cũng may không sâu, không phải khâu, chỉ cần khử trùng, băng lại để phòng nhiễm trùng thôi ạ.”

“Không sâu mà cậu lại băng bó sao?” Chủ nhiệm Phương gầm lên, “Cậu tưởng tôi mới vào nghề chắc? Với thời tiết này, nhiệt độ này, nếu không bị cắt sâu, để tránh nhiễm trùng tốt nhất là không băng bó. Nhiếp Vũ Thịnh giở trò với tôi, cậu cũng vậy, hai người thông đồng với nhau phải không?”

Cuối cùng Chủ nhiệm Phương giận dữ bắt Nhiếp Vũ Thịnh về nhà ngủ, nói cứ nhìn thấy anh là ông bực mình. Khoa Ngoại nhiều ca mổ như vậy, bệnh nhân đang xếp hàng dài chờ mổ, vậy mà anh lại dám để tay phải bị thương, đúng là chán sống rồi!

Lúc này bác sĩ Đông mới to gan xen vào một câu: “Thưa thầy, giường số 39 vốn định hôm nay mổ...” Vốn dĩ bác sĩ Đông là bác sĩ phụ mổ thứ hai, giờ người phụ mổ thứ nhất bị đuổi về nhà, đương nhiên anh phải nhắc nhở bác sĩ mổ chính, nếu không ca mổ sẽ không thể thực hiện.

“Không phải người nhà bệnh nhân giường 39 gây chuyện bị cảnh sát đưa đi rồi sao?” Chủ nhiệm Phương bực mình nói, “Còn mổ cái gì nữa, chẳng may xảy ra chuyện gì, tên vô lại đó lại chẳng đẩy hết trách nhiệm cho bệnh viện à? Không mổ nữa, kéo dài vô thời hạn. Chương trình của công ty CM chọn người khác!” Ông lại chỉ Nhiếp Vũ Thịnh, “Hai hôm nay cậu không mổ được, vừa hay, hãy tìm bệnh nhân thích hợp khác đi, còn gây ra chuyện gì nữa, xem tôi lột da cậu thế nào!”

Nhiếp Vũ Thịnh lại bị đuổi về nhà, lần này anh gọi taxi về, vì tay đau không lái xe được, cũng vì anh thật sự đã quá mệt mỏi rồi. Anh vừa về tới nhà liền lăn ra ngủ say như chết, đến khi có tiếng chuông cửa mới tỉnh dậy, nhìn vào màn hình hiển thị thì thấy Thư Cầm.

Anh mở cửa, hỏi: “Sao em lại đến đây?” Hôm nay thứ Hai, đáng lẽ

Thư Cầm phải đi làm.

Cô đáp: “Em cùng cấp trên đến bệnh viện thăm đồng nghiệp, chính là Thịnh Phương Đình đấy, tiện thể thăm bác trai. Bác bảo hai ngày nay anh không qua chỗ bác, sợ anh xảy ra chuyện gì, nên em gọi sang phòng bệnh các anh. Người ta bảo anh bị đánh.” Cô quan sát kỹ gương mặt Nhiếp Vũ Thịnh, “Anh bị đánh thật à? Cầm còn tím bầm đây này. Giờ người nhà bệnh nhân ai cũng thế, động tí là đánh nhân viên bệnh viện.”

Nhiếp Vũ Thịnh chuyển chủ đề: “Bố anh thế nào rồi?”

“Anh yên tâm, em không kể cho bác chuyện anh bị thương trong vinh quang đâu. Tinh thần bác rất tốt, chỉ lo lắng cho anh, bác nói tuần sau phải đi họp ở Hồng Kông, hy vọng anh có thể đi cùng.”

“Anh không đi được, bệnh viện nhiều việc lắm.”

“Chủ nhiệm Tào khoa U bướu nói tình hình của bác trai tốt nhất là có nhân viên y tế bay cùng, ông ấy nói phải kêu anh đi vì khoa U bướu mọi người đều bận, không cử ai đi được.”

“Vậy thì bảo ông ấy nói với chủ nhiệm của anh.”

Thư Cầm vừa giận vừa buồn cười: “Anh đang giận ai thế? Đại thiếu gia à, đó là bố anh đấy.”

Nhiếp Vũ Thịnh thở dài, lúc này Thư Cầm mới nhìn thấy tay anh băng bó, liền hỏi: “Đây cũng là do người ta đánh à? Anh ta đánh bằng cái gì thế?”

“Không có gì, anh không cẩn thận bị thương thôi.”

Thư Cầm nhìn bộ dạng phờ phạc của anh, lại hỏi: “Gần hai giờ chiều rồi, anh ăn cơm chưa?”

Ăn cơm? Hình như hôm qua anh cũng chưa ăn... Hèn chi cả người cứ rã rời, nhưng thật sự anh chẳng có hứng thú ăn gì cả. Hôm qua, sau khi Đàm Tĩnh đi khỏi, anh ngồi chờ dần một lúc rất lâu, đúng lúc gặp trận mưa to lúc hoàng hôn, anh ngại ra ngoài, đành bỏ luôn bữa cơm tối. Giữa đêm đến bệnh viện lại gặp Đàm Tĩnh, hành tội

nhau đến quá nửa đêm, sáng nay vừa từ bệnh viện về anh liền lăn ra ngủ, quên khuấy cả ăn.

“Anh chưa ăn sao? Thảo nào sắc mặt khó coi thế này.” Thư Cầm đứng dậy bước vào gian bếp thiết kế theo phong cách mở, “Để em làm chút gì cho anh ăn, trong tủ lạnh anh còn gì?”

Trong tủ còn trứng và sữa, Thư Cầm thấy sữa đã quá hạn, bèn ném luôn vào thùng rác rồi nói: “Úp cho anh bát mì là xong. à đúng rồi, trên cửa sổ còn có đĩa đậu.”

“Em làm gì?”

“Xào với trứng cho vào mì.”

Nhiếp Vũ Thịnh ngồi yên không động đậy, sắc mặt sa sầm: “Đậu không phải để ăn.”

“Thế anh ngày nào cũng để một đĩa đậu mọc mầm ở đó để làm sạch không khí à?”

“Dù sao cũng không phải để ăn.”

Thư Cầm quay lại nhìn anh, ngạc nhiên hỏi: “Hôm nay sao anh cáu kỉnh thế? Bị người ta đánh nên tâm trạng không vui à? Không phải ở bệnh viện các anh đã quen với những việc này rồi sao? Hơn nữa lại có Chủ nhiệm Phương ở đó, ông ấy còn hung hăng hơn cả người gây chuyện ấy chứ, ai dám động đến anh?”

Thấy Nhiếp Vũ Thịnh không nói gì, chỉ cau mày ngồi đó, vẻ rất buồn bực, Thư Cầm bèn gặng: “Rốt cuộc anh sao vậy?”

Lúc này Nhiếp Vũ Thịnh mới như sự tỉnh, anh nhìn cô, đột nhiên hỏi: “Em cho anh vay ít tiền được không?”

“Ồ, em đang nghĩ sao hôm nay anh cứ ấp a ấp úng như vậy, hình như có chuyện gì khó nói, thì ra là mượn tiền.” Thư Cầm đùa, “Lại giận dỗi với bố rồi, không muốn cầm của ông ấy dù chỉ một đồng sao? Vay em cũng được thôi, nhưng em phải thu tiền lãi, anh cần bao nhiêu?”

“Mười hai vạn.” Nhiếp Vũ Thịnh tính số tiền có thể rút được của mình, trước đó đã rút ba vạn cho Đàm Tĩnh, giờ chỉ còn tám vạn thôi, còn thiếu mười hai vạn nữa. Anh nói: “Sắp tới chia cổ tức, anh sẽ trả em.”

“Sao anh tự dưng cần tiền gấp vậy?”

Nhiếp Vũ Thịnh cụp mắt xuống, anh không muốn nói dối Thư Cầm, nhưng trước khi sự việc được giải quyết anh cũng không muốn nói sự thực với cô. Nếu cô biết được, chắc chắn sẽ mắng anh là đồ điên. Đúng là anh điên nên mới đồng ý cho Đàm Tĩnh hai mươi vạn. Tối hôm đó, lẽ ra anh nên lái xe đi thẳng, nhưng nghĩ đến ánh mắt trống rỗng tuyệt vọng của cô, nghĩ đến những gánh nặng cô phải mang trên vai vì đứa con bệnh tật, mà chồng cô, như anh đã biết, hoàn toàn không thể trông mong gì được. Có thể trong cơn tuyệt vọng cô sẽ tìm tới người khác để lo tiền phẫu thuật, ví dụ như Thịnh Phương Đình chẳng hạn.

Nghĩ đến đó, cơn ghen lại như rắn độc xâm chiếm trái tim anh, anh lập tức bước lên lầu, nói với cô rằng anh đồng ý cho cô tiền.

Câu nói đó quá vô sỉ, anh không muốn cô nói với bất cứ một người đàn ông nào khác nữa.

Thư Cầm thấy anh không muốn nói cũng không truy hỏi, tự mình đi nấu mì cho anh. Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Anh đi tắm đã.” Thư Cầm phải dùng ni lông bọc quanh tay anh để khỏi bị nước vào, nên khi tắm rất bất tiện, cũng rất chậm. Đang tắm chợt anh nghe Thư Cầm ở bên ngoài gọi: “Anh có điện thoại kìa.”

“Ai gọi vậy?”

“Em không biết, không thấy hiện tên, chỉ có số thôi. Em đọc cho anh nhé?”

Đồng nghiệp ở bệnh viện hay bạn bè quan trọng anh đều lưu tên vào danh bạ, có lẽ là người nhà bệnh nhân nào đó, đã không lưu số thì có đọc anh cũng không biết, liền nói: “Thôi không cần, em nhận điện giúp anh. Nếu có việc gấp thì bảo người ta mười lăm phút nữa anh gọi lại.”

“Được.”

Anh tắm xong ra ngoài, tháo lớp ni lông ở tay, không kịp sấy tóc, chỉ lấy khăn mặt lau qua. Thấy mì đã nấu xong, Thư Cầm còn chần thêm hai quả trứng cho vào, anh dùng tay trái cầm đũa gắp mì, tay phải cầm di động, hỏi Thư Cầm: “Vừa rồi ai gọi vậy?”

“Người nhà của một bệnh nhân, nói là có việc gấp tìm anh, em nói anh đang tắm, mười lăm phút nữa sẽ gọi lại.”

Nhiếp Vũ Thịnh mở nhật ký cuộc gọi, cuộc gọi cuối cùng quả nhiên chỉ hiển thị một dãy số chứ không hiện tên người, số này từng gọi cho anh, tuy anh không muốn lưu vào danh bạ, nhưng lại nhớ nó - vì đó là của Đàm Tĩnh.

“Anh sao vậy?” Thư Cầm thấy sắc mặt anh tái đi, liền hỏi: “Bệnh nhân quan trọng lắm à? Cô gái đó cứ như sắp khóc trong điện thoại ấy, anh mau gọi lại cho người ta đi.”

Nhiếp Vũ Thịnh buông đũa, đi ra ban công gọi điện. Đàm Tĩnh không dùng nhạc chờ, chỉ có những tiếng “tút tut” đơn điệu, khiến anh sốt cả ruột... Anh đi đi lại lại đầy bất an, ban công nhà anh rất rộng, đồng thời cũng là khu vườn treo mà bên khai thác tặng. Rất nhiều người đều quây sân thượng lại thành một phòng, nhưng anh ở một mình, không cần nhiều phòng đến thế nên cứ mặc cho công ty thiết kế làm thành một khu vườn treo. Hàng trúc trồng gần lan can chốc chốc lại rung rinh theo gió khiến anh càng thêm sốt ruột.

Cuối cùng Đàm Tĩnh cũng nhận điện thoại, giọng cô rất bình tĩnh, nhưng Thư Cầm lại nói vừa rồi cô còn khóc. Anh hỏi: “Có chuyện gì?”

“Tôi đến thăm Bình Bình, họ nói ca mổ hoãn vô thời hạn...”

“Ca mổ hủy rồi.”

“Nhưng...”

“Không phải tôi đã đồng ý cho cô tiền sao? Cô lấy tiền mà làm phẫu thuật bình thường. Rủi ro ít thì hệ số an toàn sẽ cao, cô còn muốn thế nào?”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu, yên lặng tới mức cơ hồ nghe thấy cả hơi thở của cô. Một lúc lâu sau, anh mới nghe thấy cô nói: “Xin lỗi bác sĩ Nhiếp, làm phiền anh rồi.”

Cô ngắt máy luôn, không nói lời tạm biệt.

Nhiếp Vũ Thịnh gập điện thoại lại, vịn vào lan can nhìn tầng mây trắng trên nền trời xanh ở phía xa, đột nhiên lại muốn hút thuốc. Anh cũng không hiểu sao mình lại nóng ruột như vậy. Vừa rồi Thư Cầm nhận điện, chắc chắn Đàm Tĩnh đã hiểu lầm điều gì đó, nhưng tại sao anh không muốn để cô hiểu lầm? Rõ ràng người không có tư cách nói đến tình cảm là cô, cô còn chưa ly hôn, cô còn có một đứa con, giờ cô còn muốn thế nào đây? Lẽ nào cô thật sự muốn cùng anh gương vỡ lại lành?

Nhiếp Vũ Thịnh chưa hề nghĩ sau khi cho Đàm Tĩnh hai mươi vạn rồi thì sẽ làm gì nữa. Anh cho tiền cô chỉ vì không muốn cô đi vò tiền người đàn ông khác mà thôi. Cô đã không còn gì nữa, có lẽ nếu ép quá cô sẽ bán thân thật sự. Đó là điều anh không muốn thấy, nên anh mới cho cô tiền, còn bắt cô ly hôn. Chồng cô rõ ràng là cái hố lửa, anh không muốn cô tiếp tục ở trong cái hố lửa ấy nữa.

Nhưng sau khi kéo cô ra khỏi hố lửa thì sao?

Anh thật sự chưa bao giờ nghĩ đến.

Thư Cầm nhìn anh qua tấm kính, thấy anh đã nói điện thoại xong, nhưng vẫn tựa vào lan can không động đậy. Nhìn từ phía sau, rõ ràng là một người đàn ông cao lớn nhưng lại cô độc như một đứa trẻ bị cả thế giới bỏ rơi. Không biết tại sao, trực giác mách bảo cô rằng, lúc này đây chắc chắn anh đang nhớ tới người bạn gái cũ. Chỉ khi nhớ tới người ấy, bóng lưng của anh mới toát lên vẻ đơn độc hoang liêu đến vậy.

Đàm Tĩnh cầm điện thoại trở lại phòng bệnh, Vương Vũ Linh đã hỏi ngay: “Bác sĩ Nhiếp nói sao?”

“Anh ấy nói ca mổ hủy rồi, bảo chúng ta làm phẫu thuật thông thường.”

“Ai dà.” Vương Vũ Linh chau mày, “Chắc chắn là vì hôm qua Tôn

Chí Quân gây chuyện nên bệnh viện tức điên lên, không muốn phẫu thuật cho Bình Bình nữa.”

“Không phải đâu.” Đàm Tĩnh chỉ đáp ngắn gọn. Tôn Bình đã tỉnh lại, hôm qua Đàm Tĩnh không ngủ cùng con thì Tôn Bình lại tỉnh. Sáng nay đến thăm, thấy con đã tỉnh, cô không giấu được nỗi bất ngờ và vui sướng. Tinh thần Tôn Bình cũng tốt hơn nhiều, còn những nhẽo đòi ăn canh trứng nên Vương Vũ Linh xuống nhà ăn mua cho bé. Lúc kiểm tra phòng, y tá trưởng cũng nói Tôn Bình hồi phục khá tốt, xem ra tình hình trước khi mổ cũng ổn định, bảo bọn họ mau mau tranh thủ thời gian tiến hành phẫu thuật.

Đàm Tĩnh bị cảm, phải đeo khẩu trang, chỉ có thể ở đến hết thời gian thăm bệnh, rồi phải nhờ Vương Vũ Linh ở lại trông Tôn Bình. Tuy không nở xa mẹ nhưng Tôn Bình cũng không quấy khóc, mãi đến chiều mới không kìm được, buột miệng nói: “Cô Vương, cháu muốn về nhà, cháu muốn về với mẹ.”

Trẻ con vẫn là trẻ con, nằm mấy ngày trên giường là không chịu nổi, Vương Vũ Linh an ủi: “Ngoan nào, bác sĩ nói chúng ta chưa về nhà được, còn phải theo dõi vài ngày.”

“Nhưng cháu nhớ mẹ...”

Tôn Bình ủ rũ cúi gằm mặt xuống, ông già nằm giường bên thấy vậy chép miệng nói: “Nhìn cháu bé đáng thương thế kia, hay là cho nó đến phòng Vui chơi bên khoa Nhi chơi một chút, ở đó có rất nhiều trẻ con, chưa biết chừng nó thích.”

Vương Vũ Linh thấy ý kiến này cũng không tồi, lập tức đi hỏi y tá trưởng, y tá trưởng nói: “Chị đưa cháu đi chơi một chút cũng được, nhưng chỉ cho cháu ngồi một chỗ đọc truyện tranh gì đó thôi, đừng vận động, càng không được chạy nhảy đâu đấy.”

“Vâng, tôi biết rồi.”

Vương Vũ Linh bế Tôn Bình ra thang máy đến khoa Nhi, ở đó có phòng Vui chơi cho trẻ em lớn nhất bệnh viện. Chiều chiều, những bệnh nhi bệnh tình không quá nghiêm trọng đều đến đây chơi, còn có vài ba đứa nhỏ tới hồi phục chức năng sau gãy xương, tất cả gộp lại tới hơn chục đứa, cũng rất đông vui.

Tôn Bình ngồi đó xem hoạt hình một lúc đã bắt quen được mấy người bạn đồng lứa. Bạn nhỏ Mạnh Tiểu Viên nằm ở khoa Nhi bị gãy tay vì chơi trượt ván, giờ vẫn phải bó thạch cao. Bạn nữ Kỳ Kỳ nằm ở khoa Huyết học, cha mẹ rất lo lắng, lúc nào cũng theo sát bên cạnh. Còn một bạn nam tên là Phong Phong, ai cũng yêu mến, cách đây không lâu mới chuyển từ phòng Chăm sóc đặc biệt về phòng bệnh thường, lần nào cũng ngồi xe lăn đến đây, theo lời bác sĩ nói thì vẫn chưa đi được.

“Ông của Phong Phong tốt lắm, hôm nào cũng đến thăm bạn ấy, còn mang theo rất nhiều đồ chơi nữa.”

“Bọn tớ đều được ông của Phong Phong tặng đồ chơi, ai cũng thích ông.”

“Đó không phải ông của bạn ấy. Là ông nuôi thôi. Ông bạn ấy qua đời lâu rồi, ông này là người đã cứu bạn ấy.” Kỳ Kỳ dù sao cũng là con gái, miệng lưỡi lanh lợi, nói năng đâu ra đấy, trơn tru như đọc thuộc lòng vậy.

“Nhìn kìa, ông của Phong Phong đến rồi.”

Vương Vũ Linh không biết mặt ông Nhiếp Đông Viễn. Ngày nào ông cũng đến phòng Vui chơi cho trẻ em, hôm nay, như thường lệ, ông lại mang tới rất nhiều đồ chơi, vui vẻ bảo hộ lý của mình chia cho các bạn nhỏ: “Nào, mỗi cháu một con, robot biến hình mới nhất đấy.”

Mấy bé gái chu môi: “Ông thiên vị! Bọn cháu không thích robot biến hình!”

Ông Nhiếp Đông Viễn cười nói: “Ông biết các cháu không thích, đó là cho các bạn nam, của các cháu đây, thỏ con nhé!” Những con thú bông trắng phau, mềm mượt khiến các bé gái reo lên sung sướng, mỗi bé ôm một con chơi.

Ông Nhiếp Đông Viễn ngồi xuống nhìn các bé trai chơi robot, bé nào cũng rất vui vẻ. Ông ngồi nói chuyện với Phong Phong một lúc, khiến Phong Phong rất vui, còn định chia một nửa phần cơm cho ông. Ông Nhiếp Đông Viễn cười từ chối: “Ông có bệnh, bác sĩ không cho ông ăn cái này.” Quay đầu lại, thấy Tôn Bình ngồi trong góc, ông liền hỏi, “Ồ, hôm nay có cháu mới đến à? Cháu tên gì? Bao nhiêu tuổi

rồi?”

Tôn Bình vốn không thích nói chuyện, chỉ giương đôi mắt đen láy nhìn ông rồi lại nhìn sang Vương Vũ Linh. Vương Vũ Linh thấy con người Nhiếp Đông Viễn rất thân thiện, vừa đến đã tặng bọn trẻ đồ chơi, lại thấy Phong Phong gọi là ông, đoán chắc là người nhà của Phong Phong, bèn nói: “Bình Bình, phải lễ phép chứ, ông hỏi cháu kìa.”

Lúc này Tôn Bình mới rụt rè nhìn ông Nhiếp Đông Viễn, nói nhỏ: “Cháu là Tôn Bình, năm nay sáu tuổi.”

Ông Nhiếp Đông Viễn thấy Tôn Bình nói năng nhẹ nhàng như con gái, liền cười nói: “Cháu đến lấy đồ chơi chơi đi, robot đấy, có thích không?”

Nào ngờ Tôn Bình lắc đầu, khẽ đáp: “Mẹ cháu bảo không được nhận đồ chơi của người khác.”

“Ồ, rất có khí chất. Không sao, các bạn ở đây ai cũng có, ông còn mua dư ra mấy con, tặng hết cho các cháu.”

Tôn Bình lại nhìn Vương Vũ Linh, thấy cô gật đầu, mới tiến lại nhận lấy đồ chơi từ tay hộ lý, nói: “Cháu xin”, rồi quay lại nói với ông Nhiếp Đông Viễn: “Cháu cảm ơn ông.”

“Thằng bé này ngoan thật.” Nhiếp Đông Viễn đưa tay ra định xoa đầu bé, nào ngờ Tôn Bình nghiêng đầu tránh. Ông thoáng sửng người, thu tay lại, cười hỏi Vương Vũ Linh: “Cô là mẹ cháu à?”

“Không, tôi là cô của cháu. Mẹ cháu bị cảm, sợ lây nhiễm nên không vào viện trông.”

“Thằng bé này giống hệt con trai tôi hồi nhỏ, không thích người khác chạm vào người.” Ông Nhiếp Đông Viễn có vẻ rất thương cảm, “Hồi đó con trai tôi cũng chỉ lớn từng này, thế mà đã rất ngang ngạnh, chớp mắt hơn hai chục năm rồi. Nhanh quá đi mất...” Ông ngắm kỹ Tôn Bình, cười nói, “Đứa trẻ này thật sự rất giống con tôi hồi nhỏ, mắt to, lông mi dài. Hồi nhỏ cái gì nó cũng giống tôi, chỉ mỗi mắt và lông mi là giống mẹ nó, lông mi dài đến nỗi đặt được cả cây bút chì lên, cứ như con gái vậy. Mỗi lần tôi bảo nó giống mình, nó lại chỉ vào

lông mi hỏi: ‘Bố có lông mi dài thế này không?’ Tôi trêu nó: ‘Lông mi dài thì có ích gì?’, nó bảo, ‘Đẹp mà, có thể chắn bụi.’”

Vương Vũ Linh nghe ông kể, nghĩ bụng chắc ông cũng là người cô đơn. Tôn Bình chỉ mím môi cười, đặc biệt khi nghe bảo lông mi dài chắn được bụi, bé cười tít mắt lại rất đáng yêu. Ông Nhiếp Đông Viễn chợt thấy lòng ấm áp, nhớ hồi Nhiếp Vũ Thịnh bé như vậy, cũng chính là lúc anh ỷ lại ông nhiều nhất, mỗi lần về nhà lại lao vào lòng bố, vòng tay quanh cổ nũng nịu hỏi: “Bố không đi làm có được không?”

Sự tin tưởng và ỷ lại hoàn toàn, tình cảm thân mật giữa hai bố con hồi đó, dường như đã thành chuyện kiếp trước. Ông Nhiếp Đông Viễn không ngăn được tiếng thở dài, nhìn dáng vẻ ngây thơ của Tôn Bình, ông hỏi Vương Vũ Linh: “Tôi bế cháu được không?”

“Được ạ.”

Ông Nhiếp Đông Viễn bế Tôn Bình lên, bé khá gầy nên ông bế rất dễ dàng. Tôn Bình một tay cầm đồ chơi, một tay quàng cổ ông. Khi những ngón tay măng sữa mềm mại của Tôn Bình quàng qua cổ, ông Nhiếp Đông Viễn bỗng cảm thấy mọi chuyện hết như buổi hoàng hôn nhiều năm trước, khi Nhiếp Vũ Thịnh lao vào lòng ông, trái tim ông thật sự sắp tan chảy. Nhìn vào đôi mắt đen láy của Tôn Bình, không hiểu sao ông lại thấy nhói lòng, liền hỏi Vương Vũ Linh: “Cháu bị bệnh gì vậy?”

“Cháu bị tim bẩm sinh.”

“Ồ, bệnh tim? Con trai tôi ở khoa Tim, bảo nó khám xem sao, nó là bác sĩ giỏi nhất trong số bác sĩ trẻ ở đây đấy. Bác sĩ điều trị chính cho cháu là ai?”

“Bác sĩ Nhiếp Vũ Thịnh ạ.”

“Ồ, đó là con trai tôi. Cô yên tâm, nó giỏi lắm.” Ông Nhiếp Đông Viễn nói, vẻ rất đặc ý.

Đúng lúc ấy, Phong Phong phụng phịu: “Ông, cháu cũng muốn bế.”

“Được được, ông bế hết.” Ông Nhiếp Đông Viễn rất vui, vừa lúc đó Nhiếp Vũ Thịnh đến. Sau khi Thư Cầm về, anh nghĩ nên đến bệnh viện thăm bố một lát, ai ngờ phòng bệnh vắng tanh, thấy bảo ông đã đến khoa Nhi chơi với bọn trẻ, anh bèn tìm đến đây.

Từ xa anh đã thấy ông Nhiếp Đông Viễn được các cháu bé vây quanh, cười nói rất vui vẻ. Trong lòng anh hiểu, thật ra ông rất mong anh kết hôn để có cháu bé, nhưng việc đó không phải một chốc một nhát mà thực hiện ngay được. Anh tiến lại, gọi:

“Bố.”

“Ồ, con đến rồi.”

Nhìn thấy Tôn Bình đang rụt rè bám trên vai ông Nhiếp Đông Viễn như một chú Koala nhỏ, anh trách: “Bác sĩ bảo bố không được làm gì mệt nhọc, bố lại còn bế trẻ con.”

“Bố mới bế thôi, nhẹ không ấy mà.” Ông Nhiếp Đông Viễn rất không vui, “Hồi nhỏ anh chỉ thích bố bế, giờ lại không sinh cháu cho bố, bố đành bế con của người khác thôi.”

Nhiếp Vũ Thịnh không thích Tôn Bình lắm, rất ít khi nhìn thẳng vào thằng bé. Dường như cũng cảm nhận được điều gì đó, Tôn Bình vừa thấy anh liền sợ hãi ôm chặt lấy cổ ông Nhiếp Đông Viễn, vùi đầu vào sau tai ông.

Ông Nhiếp Đông Viễn vỗ nhẹ lên lưng Tôn Bình: “Không tiêm đâu, cháu không thấy chú ấy không mặc áo bác sĩ sao? Hôm nay chú ấy không có ca trực, hiện giờ không phải bác sĩ, chỉ là chú Nhiếp thôi, chú ấy không tiêm đâu mà.”

Nhiếp Vũ Thịnh lạnh nhạt nói: “Bố phải về phòng đo huyết áp rồi.”

“Được rồi, thì về.” Ông Nhiếp Đông Viễn nựng nịu Tôn Bình không nỡ buông ra: “Cháu biết không, chú này hồi nhỏ giống cháu lắm, sợ tiêm, cứ thấy bác sĩ là khóc nấc lên. Hì hì, giờ giỏi rồi, làm bác sĩ rồi. Cháu lớn lên cũng làm bác sĩ, đi tiêm người khác, được không?”

Bấy giờ Tôn Bình mới thò đầu ra cười. Nhiếp Vũ Thịnh sầm mặt xuống, nhưng ông Nhiếp Đông Viễn vẫn nói tiếp: “Nhìn thấy cháu, ông lại nhớ đến chú hồi nhỏ...” Ông quay sang nhìn con trai đang sa sầm mặt mày, lại nhìn Tôn Bình, nói, “Đúng là hơi giống... Vũ Thịnh, khi nào về bố lấy ảnh hồi nhỏ ra cho anh xem, hồi nhỏ anh cũng thế này này. Nhưng thằng bé này gầy hơn, hồi nhỏ anh vừa béo vừa tròn, bố cứ lo anh bị béo phì...”

Ông Nhiếp Đông Viễn từ khi bị bệnh rất thích trẻ con, còn lo hết tiền thuốc thang, viện phí cho đứa trẻ bị ngã trong công trường. Có lẽ vì đã có tuổi, lại bị bệnh nên ông đặc biệt quý trọng sinh mạng, thích những đứa trẻ hoạt bát đáng yêu, ngày nào cũng đến phòng Vui chơi của lũ trẻ chơi cùng chúng, làm ông già Noel tặng quà chúng để vui bớt nỗi cô đơn. Nhưng hôm nay, không hiểu sao Nhiếp Vũ Thịnh cứ cảm thấy có gì không ổn, dường như chuyện gì đó sắp xảy ra, nhưng là chuyện gì mới được chứ? Anh nghĩ mãi không ra được. Đó chỉ là một dự cảm, giống như khi thuyền đi qua dưới gầm cầu vẩy, bóng chiếc cầu đổ xuống bao trùm lấy cả con thuyền, cảm giác vô cùng nặng nề ngọt ngào.

Anh đưa ông Nhiếp Đông Viễn về phòng bệnh, đợi y tá đo huyết áp, nhiệt độ cho ông xong thì cũng đến giờ ăn trưa. Ông Nhiếp Đông Viễn giữ anh lại ăn cơm, nhưng anh nói: “Con đi xem phòng bệnh.”

“Hôm nay anh nghỉ cơ mà?” Ông Nhiếp Đông Viễn kìm nén mãi, cuối cùng phải lên tiếng hỏi, “Mặt anh sao thế? Còn tay nữa, sao lại băng bó vậy? Đánh nhau với ai à?”

“Không ạ.”

“Thế sao cầm súng lên thế kia?”

“Cửa tủ tài liệu đóng không chặt, con không cẩn thận bị đập phải.”

“Còn tay?”

“Cầm cặp nhiệt độ không cẩn thận làm gãy, bị đứt tay.”

“Lớn từng này rồi mà vẫn phải lo lắng cho anh như trẻ con.”
Dường như ông Nhiếp Đông Viễn đã tin lời anh, “Bất cẩn như thế sao

chữa cho bệnh nhân được. Cứ thế này Chủ nhiệm Phương còn dám cho anh đứng bàn mổ nữa không?”

“Thế nên chủ nhiệm bảo con nghỉ ngơi hai ngày.”

“Thế anh còn đến phòng bệnh làm gì?”

“Phòng bệnh có hơn mười bệnh nhân của con, dù không trực ban cũng phải tới xem thế nào.”

“Đi đi.” Ông Nhiếp Đông Viễn đổi chủ đề, “Tuần sau anh cùng bố đến Hồng Kông đấy.”

“Việc này phải chờ lãnh đạo của con đồng ý đã.”

“Bố đã nói với Phó viện trưởng rồi, ông ấy nói không vấn đề gì, sẽ có lời với Chủ nhiệm của anh.”

Nhiếp Vũ Thịnh định nói gì đó nhưng thấy bố xua tay, anh bèn kìm lại. Thư Cầm nói đúng, đây là bố anh, cần nhân viên y tế bay cùng, anh nên đi cùng ông một chuyến, cũng là nghĩa vụ và trách nhiệm của kẻ làm con.

Nhiếp Vũ Thịnh trở về phòng bệnh, hai ngày hai đêm không trực, nửa đêm hôm qua lại nhận được ca cấp cứu, nên bệnh án tích lại một đống, sáng mai còn có bệnh nhân phải ra viện. Anh đang suy nghĩ xem có nên làm thêm giờ hay không, thì vừa hay y tá trưởng đi qua: “Tiểu Nhiếp, sao lại đến đây? Chủ nhiệm Phương mà thấy sẽ nổi giận đấy.”

Nhiếp Vũ Thịnh đáp: “Tôi còn nhiều việc chưa làm lắm.”

“Việc thì làm sao hết được? Đúng rồi, vợ anh Đông vừa sinh trưa nay, mọi người trong khoa đều sang hết khoa Sản thăm rồi, cậu cũng đi đi.”

“Tốt quá, chắc Đông sư huynh vui lắm.”

“Lại chẳng, nhóc con ba cân ba, anh ấy cười đến không khép nổi miệng. Chủ nhiệm Phương cũng qua thăm rồi, còn bế cháu nữa.”

Bình thường vị Đông sư huynh này chăm sóc anh rất chu đáo, giờ anh ấy có con trai, đương nhiên phải đi thăm, nghĩ vậy Nhiếp Vũ Thịnh dọn dẹp một lát rồi ra cửa mua một phong bao lì xì, nhét vào đó chút tiền mừng, đi thăm vợ chồng anh Đông.

Anh Đông đang tất bật cho con ăn sữa, bé sơ sinh còn chưa to bằng phích nước, bọc kín trong chăn, chỉ lộ ra gương mặt nhỏ như chiếc bánh bao. Nhiếp Vũ Thịnh đưa bao lì xì cho anh Đông, rồi quay sang trò chuyện cùng vợ anh. Vợ anh Đông than vãn: “Cậu nhìn xem anh ấy cứ bế con khư khư, như sợ ai cướp mất ấy. Y tá bảo rồi, ngày đầu tiên sau khi sinh, trẻ ngủ là bình thường, nhưng anh ấy cứ bốn tiếng lại bón 15ml sữa. Con không tỉnh dậy thì anh ấy cứ lau bầu mãi...”

“Anh muốn con thải hết chất thải trong người ra mà.” Anh Đông quệt mồ hôi trán, “Tiểu Nhiếp, cậu ngồi đi. Cậu nhìn này, con trai có giống tôi không?”

Nhiếp Vũ Thịnh nhìn gia đình ba người họ hạnh phúc, ngắm đứa trẻ đang say ngủ, cười nói: “Giống lắm.”

“Hừ, vợ tôi còn nói không giống. Bác sĩ đỡ đẻ vừa bế nó ra, mẹ tôi liền bảo: ‘Đây chắc chắn là con cháu nhà ta rồi, không lẫn vào đâu được, giống hệt con hồi nhỏ, cứ như một khuôn đúc ra ấy! Nhìn cái mí mắt này, cái lông mi này...’”

Trong khoảnh khắc ấy, Nhiếp Vũ Thịnh sực nhớ lại lúc ông Nhiếp Đông Viễn bế Tôn Bình, cuối cùng cũng nghĩ ra không ổn ở điểm nào, một ý nghĩ đáng sợ vụt lóe lên trong đầu anh, như ánh trăng ló ra sau tầng tầng mây đen, xé toang màn đêm u ám nặng nề. Nhiếp Vũ Thịnh bị suy đoán đáng sợ đó đánh gục, xưa nay anh chưa bao giờ nghĩ theo chiều hướng đó, nhưng hôm nay, vào giây phút vừa rồi, anh lại đột nhiên nghĩ tới. Toàn thân anh run bắn lên, lấy bẫy đứng dậy. Anh Đông thấy sắc mặt anh tái nhợt, hai tay siết lại thành nắm đấm, cả người run rẩy, bèn ngạc nhiên hỏi: “Tiểu Nhiếp, cậu sao vậy?”

Nhiếp Vũ Thịnh ngơ ngẩn nhìn anh, dường như không biết mình đang làm gì. Anh Đông lại hỏi: “Cậu sao thế?” Lúc này anh mới định thần lại, đáp: “Tôi sực nhớ ra, có bệnh nhân tôi kê nhầm đơn rồi.”

Anh Đông nghe thấy thế cũng cuống lên: “Ai da, vậy mau đi sửa

đi, nhanh lên!”

Nhiếp Vũ Thịnh không nói gì thêm nữa, vội vàng rời khỏi khoa Sản. Anh cuống cuống chạy đến thang máy, nôn nóng ấn nút đi lên, cuối cùng thang máy cũng đến nơi. Đứng trong thang máy, anh thấy mỗi phút mỗi giây đều như bị tra tấn. Khó khăn lắm mới lên đến phòng bệnh khoa Tim, anh vội vội vàng vàng đi tới bên ngoài phòng bệnh, nhưng rồi lại chần chừ mãi không bước vào.

Đàm Tĩnh không có ở đó, Vương Vũ Linh đang dỗ Tôn Bình ăn cơm, Tôn Bình rất nghe lời, tự mình cầm thìa xúc cơm. Từ ngoài cửa chỉ nhìn thấy nửa bên mặt nhìn nghiêng của đứa bé, trông rất giống Đàm Tĩnh. Nhiếp Vũ Thịnh đứng ở cửa một lúc lâu, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, chẳng thể nhớ nổi chông Đàm Tĩnh trông như thế nào, rốt cuộc đứa trẻ kia giống ai hơn. Anh đột nhiên cảm thấy mình không còn dũng khí đến gần đứa trẻ ấy nữa, đành quay ra chỗ y tá. Y tá trực ban thấy anh cũng rất ngạc nhiên: “Bác sĩ Nhiếp, anh không khỏe à? Sắc mặt anh kém quá, có phải vết thương bị viêm không?”

Nhiếp Vũ Thịnh nghe thấy giọng nói sượng sùng của mình: “Mẫu máu của bệnh nhân giường 39 còn không?”

“Chắc còn một mẫu ở phòng Hóa nghiệm, không biết họ đã hủy chưa.”

Cô y tá còn chưa dứt lời, Nhiếp Vũ Thịnh đã sải bước đi thẳng. Y tá trực ban kinh ngạc, bình thường bác sĩ Nhiếp tuy không thích nhiều lời nhưng vẫn vô cùng lịch sự, hỏi chút chuyện nhỏ cũng cảm ơn, vậy mà hôm nay anh chẳng nói chẳng rằng đã bỏ đi mất, hơn nữa còn có vẻ hồn bay phách lạc, cứ như cháy nhà vậy.

Bác sĩ Nhiếp lúc nào cũng rất bình tĩnh, các y tá trong phòng mổ đều nói, bác sĩ Nhiếp Vũ Thịnh khoa Ngoại Tim mạch thật quá bình tĩnh, bất cứ tình huống nào anh cũng ứng phó được, dù trời có sập anh vẫn cầm nhíp chống trời lên tiếp tục mổ. Nhưng hôm nay bác sĩ Nhiếp sao vậy?

Nhiếp Vũ Thịnh đến phòng Hóa nghiệm nhờ người quen tìm mẫu máu, rồi đến thẳng Trung tâm Kiểm tra sức khỏe, nói rằng mình hơi sốt, muốn xét nghiệm máu xem thế nào. Rút xong máu, anh lại nói để tự mình đưa đến phòng Hóa nghiệm. Đương nhiên người ở đó không

có ý kiến gì, anh liền cầm hai mẫu máu đến viện Y học, tìm người bạn từng du học cùng bên Mỹ. Người này không cùng chí hướng với anh, nên sau khi về nước bèn đến viện Y học nghiên cứu về di truyền.

“Bạn của bố tôi nhờ tôi giám định DNA giùm, giao cho người khác tôi không yên tâm.”

Người bạn đó biết bạn bè của bố anh không giàu có thì quyền chức, hẳn rất coi trọng bí mật riêng tư, chuyện này cũng không phải chưa từng có, vì thế còn đùa: “Ồ, người khác có chuyện sao mặt cậu lại khó coi thế?”

Nhiếp Vũ Thịnh hoàn toàn không có tâm trạng đùa cợt, chỉ nói: “Có kết quả thì gọi ngay cho tôi nhé, bất cứ lúc nào cũng được, người ta đang cần rất gấp.”

“Không vấn đề gì, tôi tăng ca, cùng lắm là bốn tiếng, mười sáu locus(1), được chứ? Đủ xứng với mỗi ân tình này của cậu rồi chứ?”

Nhiếp Vũ Thịnh không ăn không uống không ngủ chờ đợi, anh chưa bao giờ thấy thời gian trôi qua chậm chạp thế này. Hằng ngày, lúc làm việc, hễ anh đứng vào bàn mổ là phải đứng liền bốn tiếng đồng hồ, cảm thấy thời gian trôi như tên bắn, từ lúc mở lồng ngực cho đến khi khâu lại cũng chỉ như một cái chớp mắt. Nhưng bốn tiếng này còn dài hơn bốn ngày, thậm chí bốn tháng, nhiều lần anh muốn gọi ngay cho Đàm Tĩnh, hoặc tới gặp thẳng cô, nhưng gặp thì có ích gì? Nếu thật sự có làm vậy, cô sẽ không nói thật với anh. Mồ hôi lạnh đầm đìa, anh không ngừng đi đi lại lại trong phòng. Anh nhớ lần đầu tiên nhìn thấy Tôn Bình ở bệnh viện, anh đã nói gì? Anh đã châm chọc rằng, đó là báo ứng. Còn Đàm Tĩnh chỉ nhìn anh với đôi mắt mọng nước. Anh không dám tưởng tượng, nếu như mình đoán đúng thì tâm trạng Đàm Tĩnh khi đó thế nào, chắc chắn trái tim cô đã tan nát thành từng mảnh vụn. Anh không thể ngồi yên được nữa, anh cảm thấy phải lập tức đi gặp Đàm Tĩnh, nhưng gặp rồi sẽ nói gì đây? Nhớ anh đoán sai thì sao? Sao kết quả DNA chết tiệt kia vẫn chưa có?

Đúng lúc anh sắp suy sụp thì điện thoại đổ chuông, giọng anh bạn học kia vang lên đầy thích thú: “Ông bác của cậu thăm rồi, RCP 99,99%. Cậu biết đấy, RCP đạt 99,73% là đã có thể khẳng định quan hệ cha con, cũng có nghĩa là, hai mẫu máu này có quan hệ cha con.”

Nhiếp Vũ Thịnh chỉ thấy trước mặt tối sầm lại, tai ù đi, nhất thời mất hết mọi tri giác. Toàn thân anh như thể rơi xuống hố băng, cảm giác lạnh lẽo như hàng nghìn hàng vạn mũi kim đâm vào người, khiến máu huyết toàn thân cơ hồ đông cứng lại, bản thân chỉ có thể nghe thấy tiếng máu ào ạt chảy trong tĩnh mạch phía sau tai. Trong khoảnh khắc ấy, Nhiếp Vũ Thịnh cảm thấy mình không còn sức nhấc nổi dù là một ngón tay. Anh không biết người bạn kia nói gì nữa, chỉ khó nhọc ngắt máy theo bản năng.

Chương 17

Gần mười một giờ đêm mà bác sĩ Nhiếp đột nhiên lại đến, khiến Tiểu Thái, y tá trực đêm khoa Tim, lấy làm lạ. Hôm nay anh không có ca trực, lẽ nào lại có ca cấp cứu nào cần anh chẳng? Có điều sau cơn thịnh nộ của Chủ nhiệm Phương sáng nay, bác sĩ trực ban đã quyết định, chẳng may có bệnh nhân khó xử lý, thà gọi cho các chủ nhiệm cũng không gọi cho Nhiếp Vũ Thịnh. Thế nên Tiểu Thái rất kinh ngạc, khi anh vội vội vàng vàng đi ngang qua phòng trực ban của y tá, cô bèn lên tiếng gọi: “Bác sĩ Nhiếp”. Nghe tiếng, Nhiếp Vũ Thịnh ngẩng lên gật đầu với cô. Tiểu Thái chỉ thấy sắc mặt anh tái nhợt dị thường, tinh thần có vẻ vô cùng hoảng hốt, cứ thế cúi đầu đi thẳng đến phòng trực ban, rồi chẳng bao lâu sau lại bước ra, đi về phía phòng bệnh.

Lát sau Tiểu Lý, một y tá trực ban khác, đẩy xe thuốc quay lại, hỏi cô: “Tối nay bác sĩ Nhiếp trực à?”

“Không biết nữa.” Tiểu Thái nhìn lịch trực dán trên tủ, “Tối nay anh ấy đâu có ca trực.”

“Anh ấy cứ đi đi lại lại ở hành lang năm lần bảy lượt, tôi đi từ phòng bệnh số 7 đến số

đấy.”

“Chắc tình hình của bệnh nhân nào đó không ổn?”

“Chỉ hai người ở phòng Chăm sóc đặc biệt có chút vấn đề, những người khác hình như đều rất ổn định mà.”

Các y tá đang xì xầm bàn tán thì bác sĩ Lý trực ban từ phòng Cấp cứu đi ra, theo sau còn có bệnh nhân vừa mổ xong, có điều phòng bệnh đã hết chỗ, đành phải để nằm tạm ngoài hành lang. Bác sĩ Lý đang sắp xếp cho bệnh nhân thở ô xy, chợt ngẩng lên thấy Nhiếp Vũ Thịnh, cũng tỏ vẻ kinh ngạc: “Ừa, sao cậu lại đến?”

Nhiếp Vũ Thịnh ngoảnh lại nhìn anh, nhưng ánh mắt dường như lại xuyên qua anh, dừng trên bức tường phía sau, thấp giọng trả lời: “Tôi đến thăm một bệnh nhân.”

“Cậu về nhà ngủ đi, nếu mai Chủ nhiệm Phương lại thấy cậu nằm trên giường phòng trực ban, không biết ông ấy sẽ xử lý thế nào nữa.”

Nhiếp Vũ Thịnh ừ một tiếng rồi cúi đầu đi ra, đi được nửa đường, chợt anh quàng lại, đẩy cửa một phòng bệnh, bước vào trong mấy phút, không biết làm gì trong đó, rồi bước ra, khẽ khàng đóng cửa lại. Sắc mặt Nhiếp Vũ Thịnh vẫn nặng nề, anh cúi đầu lẳng lặng bỏ đi.

Bác sĩ Lý chẳng hiểu đầu của tai nheo gì, đợi anh đi khỏi mới hỏi y tá: “Ai ở trong phòng bệnh số 11 vậy?”

Tiểu Thái đáp: “Hai người sau phẫu thuật nhồi máu cơ tim, một người bị tim bẩm sinh, một bị u động mạch.”

“Đều là bệnh nhân của bác sĩ Nhiếp à?”

“Chỉ có bệnh nhân bị tim bẩm sinh thôi, chính là đứa trẻ định làm phẫu thuật theo chương trình của công ty CM nhưng rồi lại bị hủy ấy. Người nhà của đứa trẻ đó đến gây chuyện, còn đánh cả bác sĩ Nhiếp nữa.” Tiểu Thái bĩu môi, y tá ở đây đều thích bác sĩ Nhiếp, hôm đó không biết có bao nhiêu người nhìn thấy Nhiếp Vũ Thịnh đấm Tôn Chí Quân nhưng tất cả đều nói là Tôn Chí Quân đánh Nhiếp Vũ Thịnh. Thứ nhất là do Tôn Chí Quân gây chuyện, thật sự rất đáng

ghét, hai nữa là vì khi gặp chuyện như thế này trên dưới bệnh viện đều đồng lòng, thứ ba đương nhiên là vì sức hấp dẫn của cá nhân Nhiếp Vũ Thịnh rồi.

Bấy giờ bác sĩ Lý mới biết y tá đang nói tới Tôn Bình. Bệnh nhân này vốn do anh điều trị, sau đó chuyển sang cho Nhiếp Vũ Thịnh. Anh cứ cảm thấy có gì đó không ổn, bèn đến phòng bệnh số 11 xem sao. Các bệnh nhân trong phòng đang ngủ say, người nhà cũng đã ngủ hết. Trên giường số 39 Tôn Bình đã ngủ, chăn được đắp kỹ, dường như có người vừa dèm chăn lại giùm, Vương Vũ Linh ở lại trông nom cũng đang ngủ say, dưới ánh đèn mờ ảo, không có bất cứ điều gì khác thường.

Bác sĩ Lý cảm thấy mình có phần quá mẫn cảm, nên sắp xếp cho bệnh nhân xong xuôi, anh liền đến phòng trực ban ngủ.

Nhiếp Vũ Thịnh đứng trong bãi đỗ xe, gió đêm thốc vào người lạnh buốt, bấy giờ anh mới chợt nhớ ra mình không lái xe tới. Sau khi biết kết quả, anh liền đến chỗ người bạn kia lấy báo cáo đối chiếu DNA. Giữa lúc hoảng hốt như vậy mà anh vẫn không quên cảm ơn bạn, điều này khiến anh cảm thấy thật ra mình chưa hoàn toàn thất thố. Nhưng vừa rồi trong phòng bệnh, khi chạm vào gương mặt Tôn Bình, khi nhìn thấy đôi môi tím tái của Tôn Bình, anh thật sự suy sụp. Vào khoảnh khắc ấy anh gần như muốn hét lên thật to đến rách phổi, hoặc cầm đầu chạy vụt đi.

Thì ra, đó là báo ứng của anh.

Anh đứng ở bãi đỗ xe gần hai tiếng đồng hồ, trời không trăng không sao, cái nóng hầm hập của ban ngày đến lúc này mới nhường chỗ cho chút hơi thở mát lạnh của mùa thu. Anh không biết mình đang nghĩ gì, cũng không biết mình nên làm gì nữa. Cuối cùng anh mới nhớ ra phải tìm Đàm Tĩnh. Sự việc đã đến nước này anh còn có thể làm gì nữa đây?

Đàm Tĩnh đã tắt di động, chắc cô ngủ lâu rồi? Anh bắt taxi đến bên ngoài khu chung cư nơi Đàm Tĩnh ở, thấy cổng sắt khóa kín. Anh nhớ lại hôm qua chính anh còn ở đây ngăn không cho Đàm Tĩnh trèo qua. Lúc đó cô đã mệt mỏi nhường nào, đau đớn dường bao, còn anh, anh đã nói những gì? Anh vẫn ngu ngốc mà làm tổn thương cô.

Anh ngồi đó cả đêm, nhìn sắc trời dần sáng, ánh nắng mặt trời ban sớm xuyên qua tầng mây mỏng, phủ ánh vàng nhạt lên những tòa nhà. Cuối cùng cánh cổng sắt cũng mở ra, mọi người bắt đầu ra ra vào vào, có người đi chợ, có những ông bà đi tập thể dục, còn có người đi làm sớm. Có người nhìn anh đầy tò mò, nhưng anh không hề hay biết, chỉ chờ dần ngồi ở ven đường. Anh thấy toàn thân như bị đóng băng, chẳng thể suy nghĩ được gì, cũng không muốn suy nghĩ nữa.

Sáng dậy Đàm Tĩnh thấy mình đã khỏe hơn nhiều, bèn xách túi đi chợ tiện thể ăn sáng luôn. Vừa bước ra khỏi cổng, cô liền trông thấy Nhiếp Vũ Thịnh. Anh ngồi bên đường, gương mặt tái nhợt, như thể đã ngồi đó cả trăm năm nay. Cô bỗng có dự cảm không lành, ruột gan rối bời, nhưng vẫn gắng định thần, tiến tới chỗ anh: “Bác sĩ Nhiếp?”

Anh chậm chậm ngẩng lên nhìn cô, hỏi: “Vì sao?”

Đàm Tĩnh ngập ngừng hỏi lại: “Vì sao... cái gì?”

Nhiếp Vũ Thịnh bỗng đứng bật dậy, đẩy sang cho cô hai tờ giấy, vì dùng sức hơi mạnh nên anh gần như ngã về phía trước. Đàm Tĩnh giật mình túm lấy hai tờ giấy, nhưng không hiểu chúng viết gì.

“Bản đối chiếu DNA của tôi và Tôn Bình, phương pháp kiểm tra huyết thống chính xác nhất.” Giọng Nhiếp Vũ Thịnh khàn đặc, “Vì sao?”

Đàm Tĩnh sực hiểu ra, sắc mặt cô cũng trở nên trắng bệch. Nhiếp Vũ Thịnh túm lấy cánh tay cô, như thể quay lại cái đêm mưa gió năm ấy, anh đau đớn hỏi đi hỏi lại: “Vì sao?” Trong ánh mắt anh chỉ có sự thương tâm đến tuyệt vọng. Nhưng Đàm Tĩnh tự dối mình gạt người, ngoảnh mặt đi không nhìn anh, cô đã chuẩn bị cho khoảnh khắc này rồi, không phải sao?

“Không vì sao cả.”

“Vậy vì sao không cho tôi biết?”

“Anh cần quyền giám hộ không?”

“Cái gì?” Anh ngậy ra, hoàn toàn không thể ngờ cô lại hỏi câu đó.

“Một triệu. Tôi cho anh quyền giám hộ con. Từ nay về sau tôi sẽ không làm phiền anh nữa. Tôi đảm bảo sẽ biến mất khỏi mắt anh và con.”

Mất nửa phút để lý giải điều cô vừa nói, nhưng cuối cùng anh vẫn không sao hiểu được, đành hỏi: “Cô đang nói gì vậy?”

“Tôi chưa bao giờ yêu anh, bảy năm trước tôi đã nói vậy nhưng anh không chịu tin, giờ tôi nói chắc anh tin rồi? Một triệu, và con là của anh.”

Anh túm chặt lấy cánh tay cô, như người chết đuối vớ được cọc, hỏi lại: “Vì sao?”

“Anh muốn biết vì sao à? Về mà hỏi bố anh xem mẹ tôi đã chết thế nào? Họ Nhiếp các người nợ tôi! Đúng, con là con của anh, năm đó tôi không phá thai. Anh muốn quyền giám hộ không? Một triệu, những điều khác khỏi cần nói nữa.”

Dứt lời, cô ra sức gỡ ngón tay anh ra: “Giờ anh biết hết rồi, tôi mặc kệ chuyện tiền viện phí, anh muốn làm phẫu thuật cũng được, không muốn cũng chẳng sao, xem anh quyết định thế nào. Trong vòng ba ngày, tôi muốn nhận được tiền, nếu không tôi sẽ kiện anh tội ruồng rẫy con cái.”

Nhiếp Vũ Thịnh không nhớ mình đã về bệnh viện thế nào, anh chỉ nhớ Đàm Tĩnh tuyệt tình gỡ tay anh ra, rồi quay người bỏ đi, dáng lưng cô kiên quyết hết như bảy năm về trước. Anh cảm giác như mình lại rơi vào cơn ác mộng đó, một mình chạy trong mưa, trên đầu là vô số tia chớp, nhưng đáng sợ hơn cả sấm sét chính là lời nói của Đàm Tĩnh. Từng câu từng chữ của cô tựa từng nhát dao cứa thẳng vào trái tim anh, anh chỉ muốn hét lên thật to, nhưng lại không phát ra được bất cứ âm thanh gì. Chỉ có tiếng mưa lẫn trong tiếng gió, nước mưa quất vào mặt anh đau rát...

Anh chẳng làm gì, chỉ giơ tay gọi taxi về thẳng bệnh viện.

Ông Nhiếp Đông Viễn mới dậy không lâu thì nghe y tá bên ngoài nói: “Bác sĩ Nhiếp, anh đến rồi à?”

Ông Nhiếp Đông Viễn quay lại, liền trông thấy con trai. Chắc chắn

anh chưa thay quần áo, vì sơ mi nhàu nát, cà vạt cũng không thắt, đầu tóc rối bù, râu không cạo, trông như thể đã mất ngủ cả đêm. Anh loạng choạng bước vào phòng hét một cái xác không hồn, khiến ông Nhiếp Đông Viễn giật nảy mình: “Làm sao vậy?”

“Mẹ Đàm Tĩnh đã chết thế nào?”

Ông Nhiếp Đông Viễn trầm giọng: “Sao đột nhiên lại hỏi điều này? Anh lại gặp Đàm Tĩnh hả? Sao anh cứ như bị nó bỏ bùa vậy?”

“Đưa trẻ hôm qua bố bế, Tôn Bình.”

“Làm sao?” Ông Nhiếp Đông Viễn ngờ ngác, Nhiếp Vũ Thịnh liền đưa cho ông hai tờ giấy, nhưng ông đọc không hiểu, “Cái gì đây?”

“Bản đối chiếu DNA, đó là con trai con.”

Ông Nhiếp Đông Viễn biến sắc. Quan sát kỹ sắc mặt con trai, ông cảm thấy anh không nói dối. Nhưng chuyện này quá đột ngột, cũng quá kỳ lạ, ông hỏi: “Chuyện là sao?”

“Cô ấy đòi một triệu, con không có.” Nhiếp Vũ Thịnh bất lực ôm mặt, lời lẽ lộn xộn, “Cô ấy hỏi con có cần quyền giám hộ không, nếu cần thì đưa một triệu, nếu không cô ấy sẽ kiện con tội ruồng rẫy con cái...”

“Vô lý!” Ông Nhiếp Đông Viễn tức giận, “Cháu tôi chỉ đáng một triệu thôi sao?”

Nhìn sắc mặt tái nhợt của con trai, ông cũng đoán được phần nào: “Đàm Tĩnh ư?”

Nhiếp Vũ Thịnh dùng hết sức lực mới gật nổi đầu.

Ông Nhiếp Đông Viễn lập tức đi gọi điện, Nhiếp Vũ Thịnh chỉ nghe thấy ông gọi cố vấn pháp luật đến ngay, rồi thông báo cho cố vấn tài chính cần một triệu tệ tiền mặt.

Ông Nhiếp Đông Viễn làm việc gì cũng rất có trình tự trước sau, gọi điện thoại xong, ông ngồi xuống, nhìn cậu con trai đang bối rối, nói: “Anh nói xem sao lại gây ra chuyện này? Bố thật sự không biết

nên tức giận hay vui mừng đây? Anh đột nhiên cho tôi một đứa cháu trai, nói xem thế này là chuyện gì... Thằng bé đâu rồi? Chúng ta đi đón nó, trước khi giành được quyền giám hộ không thể để Đàm Tĩnh giấu nó đi mất, nếu không thì phiền phức to.”

“Cô ấy sẽ không làm vậy đâu...” Mối Nhiếp Vũ Thịnh run lên, “Cô ấy căn bản không cần quyền giám hộ... Con còn chưa hỏi rõ cô ấy đã hỏi con có cần quyền giám hộ không, nếu cần thì đưa tiền...”

“Đưa thì đưa. Cô ta cũng thật thẳng thắn. Thế này thật dễ dàng, việc có tiền cũng không làm được mới là khó.”

Nhiếp Vũ Thịnh không nói gì, anh đã sức cùng lực kiệt, từ tối qua đến giờ anh như con thuyền nhỏ dập dềnh giữa muôn trùng sóng dữ, bị dòng chảy vận mệnh đánh vỡ tan tành, thật sự không còn sức nói chuyện nữa. Trái lại, ông Nhiếp Đông Viễn không hề tức giận, thậm chí còn rất vui mừng. Nhiếp Vũ Thịnh quá nguyên tắc, lại là người cố chấp, cứ dây dưa lần lữa, như thể định độc thân cả đời vậy. Giờ thì tốt rồi, tự nhiên có đứa cháu trai, chỉ là ông không hài lòng về việc Đàm Tĩnh lại là mẹ của nó. Nhưng cháu vẫn là cháu, thằng nhỏ ngoan ngoãn như thế, chẳng trách hôm qua lúc bế nó, ông lại thấy trái tim mình như tan chảy cả ra.

“Đi nào, đi đón cháu tôi. Luật sư sắp đến rồi, tiền cũng tới ngay thôi. Chúng ta phải bắt cô ta ký cam kết, vĩnh viễn từ bỏ quyền giám hộ và thăm nom...” Ông nhìn sắc mặt con trai, bực bội nói, “Nhìn anh kìa, năm đó bố đã nói cô ta không hợp với anh, anh không chịu tin. Giờ thì tin rồi chứ? Cô ta chỉ cần tiền thôi.”

“Rốt cuộc mẹ cô ấy làm sao mà chết?”

Ông Nhiếp Đông Viễn bực bội: “Sao tôi biết được mẹ cô ta chết thế nào? Không phải bị bệnh tim sao?”

“Cô ấy không tự dung đối xử với con như thế, nhất định là có nguyên nhân.”

“Anh đúng là si mê đến lú lẫn!” Ông Nhiếp Đông Viễn lắc đầu, “Cô ta chỉ cần tiền của anh, sao anh còn tin lời cô ta?”

“Cô ấy không tự dung đối xử với con như thế đâu...”

Ông Nhiếp Đông Viễn nổi giận: “Anh thật chẳng nên cơm cháo gì. Sau này đừng gặp cô ta nữa, mọi việc để luật sư đi nói chuyện.”

Khi Đàm Tĩnh đến bệnh viện thì vừa qua lượt kiểm tra phòng bệnh, cô bảo Vương Vũ Linh về nhà nghỉ, Vương Vũ Linh hỏi: “Cậu đã hết ốm chưa?”

“Rồi.”

Wương Vũ Linh ở bệnh viện ngủ cũng không được ngon, ngáp một cái rồi đồng ý về ngủ bù. Trước khi đi, cô còn hỏi: “Đàm Tĩnh, trưa cậu ăn gì để tớ mua cho?”

“Không cần đâu, tớ xuống nhà ăn là được rồi. Tối cậu cũng đừng đến nữa, mắt thâm quầng rồi đấy. Cửa hàng đã trang trí khá ổn rồi còn gì, cậu về xem Lương Nguyên An có cần giúp gì không. Khai trương sớm một chút, nếu không sớm muộn gì cũng miệng ăn núi lở.”

“Được rồi.”

Đàm Tĩnh nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Hai hôm nữa tớ muốn chuyển viện cho Bình Bình, cậu đừng đến nữa. Có việc gì tớ sẽ gọi.”

“Chuyển viện? Tại sao?”

“Không phẫu thuật được kiểu kia nữa, tớ muốn làm phẫu thuật bình thường, chuyển đến bệnh viện nhỏ sẽ rẻ hơn.”

“Thế... cậu có tiền không?”

Đàm Tĩnh cười, nói: “Sắp có rồi.”

“Cậu vay ai?”

“Đồng nghiệp ở công ty, có nói cậu cũng chẳng biết đâu.”

Wương Vũ Linh nói: “Giám đốc Thịnh đúng không? Vừa nhìn đã biết ngay là người tốt mà. Đàm Tĩnh, cậu ly hôn với Tôn Chí Quân đi, anh ta không hợp với cậu đâu.”

“Cậu đừng lo chuyện đó nữa, tớ sẽ suy nghĩ, mau về nghỉ đi.”

Vương Vũ Linh ngạc nhiên nhìn Đàm Tĩnh, chỉ thấy hôm nay cô quá đổi bình tĩnh, dường như mọi thứ đều đã được sắp xếp ổn thỏa vậy. Hẳn là bởi đã kiếm được tiền phẫu thuật, Đàm Tĩnh trước đây cả ngày mặt ủ mày chau, chẳng phải vì không có tiền trị bệnh cho Tôn Bình đó sao?

Sau khi Vương Vũ Linh đi, Đàm Tĩnh vừa lau mặt cho Tôn Bình vừa nói: “Lát nữa chúng ta chơi một trò chơi nhé?”

“Vâng.” Tôn Bình rất vui, “Mẹ con mình chơi trò gì vậy?”

“Nếu lát nữa mẹ trốn đi, con không được khóc. Con biết bác sĩ Nhiếp không?”

Tôn Bình rụt rè gật đầu.

“Lát nữa bác sĩ Nhiếp sẽ đến đón con, chú ấy sẽ đổi phòng, giấu con đi để mẹ đi tìm.”

Tôn Bình lo lắng: “Thế mẹ có tìm được con không?”

“Đương nhiên là mẹ sẽ tìm được. Con là bảo bối của mẹ, sao mẹ lại không tìm được con chứ?”

Tôn Bình cười khì, ôm lấy cổ Đàm Tĩnh: “Vậy mẹ phải nhanh chóng tìm ra con nhé!”

“Được.”

Đàm Tĩnh bế Tôn Bình, hôn một cái lên má con trai: “Con phải ngoan, nghe lời bác sĩ đấy.”

“Vâng.” Tôn Bình gật đầu, “Con sẽ nghe lời...” Nhưng rồi bé nghi hoặc hỏi: “Sao mẹ lại khóc?”

Đàm Tĩnh gạt nước mắt, cười nói: “Mẹ sợ không tìm được con.”

“Không sao, nếu mẹ không tìm được, con sẽ chạy ra để mẹ tìm thấy.”

Nghe tiếng người gõ cửa, Đàm Tĩnh quay lại, liền trông thấy hai người lạ. Họ hỏi: “Vị nào là cô Đàm?”

“Tôi đây.”

“Tôi là luật sư của ông Nhiếp, phiền cô Đàm ra nói chuyện.”

Không thấy Nhiếp Vũ Thịnh tới, Đàm Tĩnh rất ngạc nhiên nhưng cũng không hỏi gì, lẳng lặng theo hai người đó ra bãi đỗ xe. Trên xe, họ cho cô xem một tập tài liệu pháp luật, điều khoản nhiều vô số, chủ yếu là những quyền lợi cô có được khi từ bỏ con trai.

Lòng rối như tơ vò, cô nói: “Tôi cần thời gian suy nghĩ.”

“Chúng tôi đã đem tới một triệu tệ tiền mặt.” Luật sư chỉ va li da nặng trĩu dưới chân, “Cô chỉ cần ký tên là có thể cầm tiền đi.”

“Tôi cần bàn bạc với chồng tôi... Anh ấy phải đồng ý.”

“Cô Đàm, theo tôi được biết, lúc trước cô không nói với anh Nhiếp như vậy.”

“Tôi đổi ý rồi, điều khoản của các anh quá phức tạp, tôi phải bàn với chồng mình đã.”

Luật sư có vẻ thất vọng, nhưng anh ta vẫn giữ bình tĩnh, cũng chẳng thuyết phục gì thêm, chỉ hỏi: “Vậy cô cần bao lâu?”

“Nói với người nhà họ Nhiếp, phải giúp chồng tôi ra khỏi đồn cảnh sát, nếu không tôi sẽ không ký.”

“Được.” Luật sư nói, “Tôi sẽ chuyển lời lại cho ông Nhiếp.”

Sau khi Đàm Tĩnh xuống xe, luật sư lập tức gọi cho ông Nhiếp Đông Viễn, thuật lại lời của Đàm Tĩnh, rồi hỏi: “Ông định làm thế nào?”

Ông Nhiếp Đông Viễn nhìn Nhiếp Vũ Thịnh, rồi hỏi đầu kia: “Cô ta không nói gì khác sao?”

“Không, chỉ nói cần thời gian suy nghĩ.”

“Cô ta không yêu cầu gặp Nhiếp Vũ Thịnh?”

“Không.”

Ông Nhiếp Đông Viễn nói: “Vậy thì cho chồng cô ta ra, nhưng nếu cô ta đưa thêm bất cứ yêu cầu nào nữa, cũng đừng tùy tiện nhận lời.” Ông tắt máy, nói với Nhiếp Vũ Thịnh, “Con đi đón thằng bé đi, Đàm Tĩnh trở mặt rồi.”

“Con không đi.”

Ông Nhiếp Đông Viễn tức giận đứng bật dậy: “Anh không đi thì tôi đi.”

“Khoa sẽ không để bố đưa nó đi đâu, trừ phi Đàm Tĩnh làm thủ tục xuất viện.”

Ông Nhiếp Đông Viễn nổi trận lôi đình: “Tôi là ông nó.”

“Bố định làm àm lên để cả bệnh viện này biết chuyện sao?”

“Biết thì sao? Giờ là cô ta hạch sách chúng ta đòi một triệu.”

Nhiếp Vũ Thịnh chỉ thấy trán mình nóng rục, đầu đau như búa bổ, cả đêm anh không ngủ, hiện giờ vô cùng mệt mỏi. Anh nói: “Nhất định có nguyên nhân khác, cô ấy không tự dưng đối xử với con như vậy đâu.”

Ông Nhiếp Đông Viễn trừng mắt nhìn con trai: “U mê!”

Đàm Tĩnh không quay lại phòng bệnh mà đi tìm Thịnh Phương Đình. Đang làm thủ tục xuất viện, trông thấy cô, anh rất ngạc nhiên: “Sao cô tới đây?”

“Giám đốc Thịnh, tôi có việc muốn hỏi anh.” Cô tin tưởng Thịnh Phương Đình một cách rất bản năng, vì anh làm việc gì cũng rất chu đáo, kín kẽ, người giỏi giang như vậy nhất định sẽ giúp được cô.

Nhận ra sự việc không bình thường, Thịnh Phương Đình cẩn thận đóng cửa phòng lại rồi hỏi: “Việc gì vậy?”

“Con trai tôi, Tôn Bình, chắc anh gặp rồi.”

Thịnh Phương Đình gật đầu, thấy sắc mặt cô tái nhợt, toàn thân run rẩy, bèn hỏi: “Phải phẫu thuật sao? Cô thấy rủi ro quá lớn à?”

“Không, bố đẻ của nó đòi quyền giám hộ...”

Thịnh Phương Đình ngó ra một thoáng mới hiểu ý cô. Đàm Tĩnh đúng là một người phụ nữ bí ẩn, hóa ra chồng cô lại không phải là bố đẻ của Tôn Bình? Anh hỏi: “Sự việc là như tôi nghĩ sao?”

Đàm Tĩnh khó nhọc gật đầu: “Ông nội cháu rất giàu, họ đồng ý cho tôi một triệu tệ, nhưng bắt tôi từ bỏ mọi quyền lợi, kể cả quyền thăm nom.”

Người giàu làm việc gì cũng muốn nhanh gọn dứt khoát, không để lại bất cứ hậu họa nào, Thịnh Phương Đình đã đoán được quá nửa chân tướng. Anh hỏi, gần như tự trào: “Thế cô có đồng ý không?”

“Tôi không đồng ý...” Đàm Tĩnh dường như sắp sụp đổ, “Tôi vốn tưởng mình làm được, nhưng giờ mới nhận ra thật sự tôi không thể... Tôi không muốn...”

“Vậy cô muốn thế nào?”

“Tôi muốn chữa bệnh cho con... nhưng nó vẫn phải ở với tôi...”

“Cô vừa nói đối phương rất giàu...”

“Đúng, họ cử luật sư tới.”

Thịnh Phương Đình lưỡng lự một chút rồi nói: “Cô có thể cho tôi biết họ là ai không?”

“Nhiếp Đông Viễn của Tập đoàn Đông Viễn là ông nội của con tôi.”

Trong khoảnh khắc ấy, Đàm Tĩnh thấy gương mặt Thịnh Phương Đình dưới ánh mặt trời chợt trở nên vô cùng phức tạp. Bóng cánh cửa chớp đổ xuống khiến cô không trông rõ được biểu hiện trên mặt của anh lúc này. Cô chỉ nhìn anh đầy mong đợi: “Giám đốc Thịnh, tôi

không quen ai giỏi giang như anh nữa...”

“Nhiếp Đông Viên của Tập đoàn Đông Viên...” Thịnh Phương Đình chậm rãi hỏi, “Cô muốn giành quyền giám hộ?”

“Đúng, tôi không thể để mất con được.”

“Thế thái độ của bố đẻ cháu thế nào?”

Đàm Tĩnh lòng dạ rối bời, cô không thể nghĩ tới Nhiếp Vũ Thịnh, bởi hề nghĩ đến anh, cô lại cảm thấy sắp sụp đổ, đành lí nhí đáp: “Tôi không biết...”

“Ra giá trên trời, trả giá dưới đất(1).” Thịnh Phương Đình cười, “Đó chính là nguyên tắc cơ bản nhất trong đàm phán. Cô muốn có quyền giám hộ thì tuyệt đối không thể cho đối phương biết cô chỉ cần quyền giám hộ.”

Thấy Đàm Tĩnh hoang mang nhìn mình, Thịnh Phương Đình liền giải thích: “Tập đoàn Đông Viên hoạt động ở Hồng Kông, giá trị thị trường hơn mười hai tỷ đô la Hồng Kông. Dưới tên Nhiếp Đông Viên còn có vô số tài sản cá nhân, hiện tại Nhiếp Vũ Thịnh là người thừa kế pháp định duy nhất của ông ta. Vụ này cô nhất định phải kiện, hơn nữa còn phải kiện đến nơi đến chốn. Phải yêu cầu đối phương trả chi phí nuôi dưỡng cháu bé từ khi sinh ra đến giờ, cả chi phí phẫu thuật sắp tới và đền bù tổn thất tinh thần nhiều năm bị bỏ rơi. Ngoài ra còn phải yêu cầu đối phương chia một phần tài sản cho cháu bé. Nhiếp Đông Viên có 30% cổ phần của Tập đoàn Đông Viên, cô hãy đòi ông ta trích một tỷ lệ cổ phần nhất định chia cho Bình Bình. Tôi sẽ giúp cô liên lạc với luật sư, để luật sư tới gặp cô.”

Đàm Tĩnh bối rối hỏi: “Như thế có được không?”

“Bước đầu tiên trong đàm phán là tuyệt đối không được để đối phương biết cô muốn gì. Nói quá lên cũng không sao, vì đối phương sẽ mặc cả.”

Đàm Tĩnh rất lo lắng: “Liệu họ có đem Bình Bình đi mất không?”

“Họ đưa đi càng không sợ, cô có thể nói họ cướp con, dư luận sẽ đồng tình với kẻ yếu.”

“Tôi không muốn công khai chuyện này...”

“Nhà họ Nhiếp cũng không muốn, dù sao cũng là con ngoài giá thú, họ sẽ không muốn công khai đâu. Dù ra tòa ly hôn chia tài sản, họ cũng muốn âm thầm thực hiện, hướng hồ tình huống khó xử này.”

Đàm Tĩnh đã hoàn toàn rối loạn, cô giơ hai tay lên bưng lấy mặt: “Tôi phải làm sao đây?”

“Cô đừng gặp người họ Nhiếp, mọi việc cứ để luật sư đi đàm phán. Chắc chắn đội ngũ luật sư bên đối phương sẽ rất lợi hại, cô phải chuẩn bị tâm lý đấy.”

“Tôi chỉ muốn giữ con...”

“Thế nên cô phải đòi tài sản, vì khi họ chia một phần cổ phần cho con trai cô, nếu cô là người giám hộ thì trước lúc Bình Bình tròn mười tám tuổi cô sẽ có quyền bỏ phiếu thay nó.

Chắc chắn Nhiếp Đông Viễn không muốn nhìn thấy cô trong cuộc họp cổ đông, ông ta sẽ nghĩ mọi cách để không chia cổ phần cho con cô, vậy thì cô có cơ hội giành quyền giám hộ rồi.”

“Nhất định phải làm vậy sao?”

“Cũng không nhất định.” Thịnh Phương Đình nói, “Hay là cô thương lượng với Nhiếp Vũ Thịnh vậy, mọi người cùng giải quyết vấn đề trong hòa bình.”

“Tôi không thể gặp anh ta thương lượng được.” Đàm Tĩnh lí nhí, “Tôi không muốn nhìn thấy anh ta nữa.”

“Thật ra cô chỉ cần làm bộ cứng rắn hơn một chút, có lẽ người nhà họ Nhiếp sẽ biết khó mà rút lui.” Thịnh Phương Đình nói, “Nhiếp Đông Viễn sẽ không để bản thân chịu thiệt đâu, nếu thấy ảnh hưởng đến lợi ích căn bản, có lẽ ông ta sẽ từ bỏ.” Anh ngừng một chút rồi nói, “Có cần luật sư hay không phải xem ý cô thế nào. Nếu cô đồng ý, tôi sẽ gọi cho luật sư tôi quen.”

“Giám đốc Thịnh, tại sao anh lại giúp tôi?”

Thịnh Phương Đình nghĩ ngợi một chút rồi đáp: “Nói thật, tôi chường mắt Nhiếp Đông Viễn lâu rồi. Chắc cô cũng biết, ông ta khởi nghiệp từ ngành hàng tiêu dùng nhanh, nhưng danh tiếng của ông ta trong ngành cũng chẳng ra gì. Nếu có thể khiến ông ta mất đi thứ gì đó, tôi thấy rất vui.”

Đàm Tĩnh thắc mắc nhìn Thịnh Phương Đình, chỉ thấy vẻ mặt anh ung dung, dường như những lời nói vừa rồi chỉ là đùa vậ. Có lẽ vì điều hòa trong phòng để hơi thấp, Đàm Tĩnh chợt lạnh toát sống lưng. Cô đoán: “Anh cũng là con của người trong xưởng Lão Tam sao?”

“Xưởng Lão Tam gì?”

“Không có gì.” Đàm Tĩnh cup mắt, nói, “Tôi hỏi ngớ ngẩn ấy mà.”

Thịnh Phương Đình thoáng trầm mặc, lại hỏi tiếp: “Cô có thể cho tôi biết rốt cuộc cô và Nhiếp Vũ Thịnh trước đây là thế nào không?”

Đàm Tĩnh ngược mắt nhìn anh, hỏi: “Anh chỉ đơn thuần là tò mò thôi sao?”

“Không, tôi muốn tìm hiểu kỹ đối thủ, nếu cô cần tôi tiếp tục giúp đỡ, nếu cô thật sự muốn kiện nhà họ Nhiếp thì chúng ta bắt buộc phải hiểu rõ về đối thủ.”

Đàm Tĩnh bất giác thở dài, nên kể thế nào đây? Đó là câu chuyện cô đã chôn sâu tận đáy lòng, không bao giờ muốn nhớ lại nữa.

Chương 18

Trong ấn tượng của Đàm Tĩnh thuở nhỏ, bố chỉ là một khái niệm quá đỗi mơ hồ. Hồi học mẫu giáo, có một hôm không có ai đến đón, cô giáo phải ở lại cùng cô rất lâu mới thấy cô hàng xóm, mẹ của Tôn Đình Đình vội vàng vàng đến đón. Đàm Tĩnh thấy mẹ của Đình Đình nói nhỏ gì đó với cô giáo, cô giáo bèn giao cô cho mẹ Đình Đình. Lúc đó trời đã tối, trong lớp học mở đèn, cô giáo vuốt tóc cô, dịu dàng dỗ: “Con ngoan nhé, về cùng dì Tề, mẹ con bận không đến đón con được.”

Hôm đó mẹ Đình Đình đeo cô trên xe đạp về nhà, Đàm Tĩnh vẫn nhớ gió rất mạnh, mẹ Đình Đình lấy khăn của mình quàng cho cô, vừa gắng sức đạp xe vừa hỏi tối nay ăn trai nấu trứng được không. Đình Đình lớn hơn cô hai tuổi, đã học lên tiểu học, đang nhồi người ra bàn làm bài tập. Mẹ Đình Đình vừa vào nhà, liền đưa cho Đàm Tĩnh một quyển truyện tranh đọc giết thời gian rồi vội vã xuống bếp làm cơm. Đàm Tĩnh thích xem truyện tranh nên ngồi rất ngoan. Lúc ăn cơm, mẹ Đình Đình múc hết trai nấu trứng cho Đàm Tĩnh, không chia cho Đình Đình. Ăn cơm xong mẹ Đình Đình còn tắm

cho Đàm Tĩnh, hôm đó cô ngủ ở nhà Đình Đình. Sáng hôm sau mẹ mới đến đón cô. Cô thấy hai mắt mẹ sưng đỏ, tóc tai rối bời, không biết đã xảy ra chuyện gì. Rất lâu rất lâu về sau cô mới biết bố mình đã đi rồi, không phải đi, mà là chết rồi.

Từ đó ánh mắt thầy cô nhìn cô đều mang chút thương hại. Tuy bạn học không bắt nạt cô nữa, nhưng cũng không xảy ra những tình tiết cũ rích như trên phim ảnh, cô và các bạn khác cũng chẳng có khác biệt gì nhiều. Thời đó điều kiện gia đình của mọi người tương tự nhau, tuy gia cảnh cô khó khăn hơn những gia đình có cả hai bố mẹ công chức, nhưng hàng xóm xung quanh đều nhiệt tình giúp đỡ, cuộc sống cũng không đến nỗi chật vật cho lắm.

Mẹ cô là giáo viên âm nhạc, có thể làm thêm bên ngoài. Bà đến dạy nhạc ở nhà Nhiếp Vũ Thịnh, cũng là để kiếm thêm. Ban đầu khi mới gặp Nhiếp Vũ Thịnh, Đàm Tĩnh chưa bao giờ mơ tưởng tới tương lai. Cô luôn nghĩ mình nên giống như các bạn khác trong lớp, học tập chăm chỉ, thi đỗ đại học rồi sống một cuộc sống bình thường. Hồi đó thích và yêu là chuyện rất trong sáng. Mãi đến khi bị mẹ phản đối, cô mới cảm thấy mình đã vấp phải khó khăn đầu tiên trong đời.

Lý do mẹ cô phản đối rất đơn giản: tuổi còn nhỏ. Đàm Tĩnh nghĩ mẹ nói cũng có lý, ban đầu mẹ khuyến khích cô và Nhiếp Vũ Thịnh trao đổi qua thư, vì những gì họ nói đều là chuyện học hành, có lẽ bà cảm thấy Nhiếp Vũ Thịnh chỉ là một người anh trai của cô, một tấm gương đáng để cô học tập. Đến khi cô học năm nhất đại học, lấy hết dũng khí nói với mẹ rằng mình và Nhiếp Vũ Thịnh không phải quan hệ bạn học thông thường, mẹ cô bèn phản đối kịch liệt.

“Con còn quá nhỏ, chưa hiểu yêu đương là gì đâu. Hơn nữa nhà họ Nhiếp khác với chúng ta, người có tiền như họ quá phức tạp.”

Đàm Tĩnh không buồn vì chuyện này quá lâu, mẹ không cho qua lại với Nhiếp Vũ Thịnh thì cô lén viết thư, gọi điện là được. Trong suy nghĩ đơn giản của cô, mẹ chỉ hơi lo lắng thái quá mà thôi. Có điều quả thực cô và Nhiếp Vũ Thịnh còn quá trẻ, vậy thì đợi, đợi đến khi tốt nghiệp chắc cũng đủ tuổi để người lớn công nhận tình yêu của họ.

Ông Nhiếp Đông Viễn quá bận rộn, căn bản không biết con trai đang yêu. Một lần ông ra nước ngoài, Nhiếp Vũ Thịnh nhân cơ hội đó liền bảo Đàm Tĩnh đến nhà chơi nhưng cô không chịu.

“Tại sao lại không đến?” Trong điện thoại Nhiếp Vũ Thịnh rất không hài lòng, khi yêu người ta chỉ mong lúc nào cũng được nhìn thấy người mình yêu.

“Mẹ em biết sẽ không vui.”

“Không phải mẹ em rất thích anh sao?”

“Mẹ thích dạy đàn cho anh vì mẹ thấy anh học giỏi... Chứ mẹ không thích chúng ta yêu nhau.” Đàm Tĩnh nói nhỏ, “Nói gì thì nói, em đến nhà anh cũng không hay cho lắm.”

Nhiếp Vũ Thịnh không giận, dù sao thì cũng có nhiều nơi hai người có thể đến. Đi dạo bên bờ sông, thả diều, nhìn người ta chèo thuyền ra giữa sông dùng lưới điện đánh trộm cá. Gặp gánh hàng rong bán gương sen, Nhiếp Vũ Thịnh liền mua cho Đàm Tĩnh ăn. Thường thường, người ta sẽ tặng thêm một chiếc lá sen, họ ngồi dưới bóng cây đa, nhìn đàn cò trắng lò dò dưới sông bắt cá, vừa bóc hạt sen ăn vừa trò chuyện. Đàm Tĩnh sẽ bóc vỏ sen để vào cái lá, Nhiếp Vũ Thịnh thỉnh thoảng lại đút ngón tay vào vỏ sen rồi lấy bút vẽ một cặp mắt cong cong cùng cái miệng cười lên đó, làm thành con rối, chỉ có mấy ngón tay mà diễn rất nhiều vai, chọc cho cô vui. Ráng chiều xuyên qua tàng cây, những cánh chuồn chuồn bay lượn trong làn gió muộn, thời gian trôi qua thật yên bình.

Sau đó thì sao? Sau đó?

Đàm Tĩnh mơ hồ nghĩ, sau đó có lẽ là không lâu sau, hồi ấy hai người đều không ngờ bóng đen số phận đã lặng lẽ đến gần từ lâu.

Mãi đến khi mẹ qua đời, Đàm Tĩnh cũng không nghĩ sự việc sẽ có gì thay đổi. Đối với chứng suy tim của bà Tạ Tri Vân, mọi phương pháp trị liệu chỉ có thể trì hoãn, kéo dài thời gian chứ chẳng thể chữa khỏi, ra ra vào vào bệnh viện mấy lần, lần cuối cùng bà phát bệnh là trên lớp học. Đang đứng lớp, bà bỗng nhiên ngất xỉu, đám học sinh hốt hoảng tìm chủ nhiệm đưa bà vào bệnh viện, nhưng bà không bao giờ tỉnh lại nữa.

Khi ấy Đàm Tĩnh đang học đại học ở nơi khác. Nhận được điện thoại, cô đi suốt đêm về, quên cả khóc, chỉ cuống cuồng chạy vạy lo viện phí. Hồi đó trường học chưa thay đổi chế độ, thời điểm mà kinh

phí giáo dục khó khăn nhất, thầy cô giáo còn không được nhận lương đúng hạn, hưởng hồ mẹ cô không phải giáo viên dạy chính thì càng không được coi trọng. Đàm Tĩnh vay hết tất cả mọi người mới nộp được khoản đặt cọc đầu tiên. Sau đó Nhiếp Vũ Thịnh biết tin, lập tức chuyển cho cô hai vạn tệ, nhưng vẫn không thể cứu được mẹ cô. Chăm cữ hơn mười ngày ở bệnh viện, cuối cùng bà vẫn ra đi. Nhà trường cử hai giáo viên đến giúp Đàm Tĩnh lo hậu sự, vì bà Tạ Tri Vân phát bệnh khi đang lên lớp nên được coi là chết trong khi làm việc, sở Giáo dục lại bày ra vô số thủ tục phức tạp, khó khăn lắm mới bồi thường một món tiền đủ để Đàm Tĩnh trả nợ. Mất đi người thân duy nhất là một đòn quá lớn đối với Đàm Tĩnh, khiến khả năng miễn dịch của cô suy giảm, bị giới leo kèm sốt cao không dứt, đau không chịu nổi, Nhiếp Vũ Thịnh phải trốn học về đưa cô vào viện. Sau khi xuất viện được nửa tháng, Đàm Tĩnh mới lấy hết dũng khí về nhà thu dọn di vật của mẹ.

Tài sản mẹ để lại không nhiều, bao năm nay hai mẹ con nương tựa nhau mà sống, Đàm Tĩnh cũng biết một mình mẹ lo cho cô ăn học không dễ dàng gì, chẳng thể tiết kiệm được nhiều. Cô cầm vài quyển sổ tiết kiệm và giấy chứng tử đi khắp các ngân hàng rút tiền ra. Mỗi lần rút một khoản là một lần nước mắt rơi. Số tiền còn lại không đủ cho cô tiếp tục học đại học. Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Sau này anh nuôi em.”

Nghe anh khẳng định đầy tự tin như thế, cô chợt thấy ngọt ngào trong dạ, liền hỏi: “Anh vẫn là sinh viên, lấy gì nuôi em?”

“Em coi thường anh quá đấy!”

Bị cô nói vậy, nghĩ hè anh liền đi quảng cáo nước uống. Hời đó cạnh tranh trên thị trường nước giải khát chưa thật ác liệt, phương thức quảng cáo sản phẩm trên phố chưa phổ biến, anh dựng một điểm trưng bày hàng, thuê vài bạn học, bận rộn cả mùa hè, trừ tiền nguyên liệu, lương nhân viên, tiền vốn và nhiều khoản khác, cũng kiếm được gần một vạn tệ. Anh mua cho cô một chiếc ghim cài áo, còn lại đều gửi hết vào tài khoản của cô làm sinh hoạt phí học kỳ sau.

“Tại sao anh lại tặng em ghim cài áo?”

“Vì anh muốn thứ gần với trái tim em nhất là của anh tặng.”

Những lời đường mật giữa hai kẻ yêu nhau, có ngọt đến đâu cũng không chê ngấy đâu nhỉ?

Chính vì lần làm thêm trong hè ấy mà ông Nhiếp Đông Viễn phát hiện ra con trai mình đang yêu. Giám đốc Marketing cảm thấy cách quảng cáo trên phố kia rất có hiệu quả, bèn coi đó là ví dụ điển hình báo cáo lên trên. Phó Tổng giám đốc phụ trách kinh doanh ngành hàng tiêu dùng nhanh cuối cùng nhận ra người trong ảnh là con trai bảo bối của ông chủ. Lúc này Nhiếp Đông Viễn mới biết con trai mình đội nắng bán nước giải khát cả mùa hè, thành tích không tồi.

Trong khi Nhiếp Vũ Thịnh học đại học, ngoài năm nghìn tiền tiêu vặt cố định mỗi tháng, những chi phí khác như mua máy tính, sắm quần áo anh đều có thể dùng thẻ tín dụng của bố. Vậy nên ông mới ngạc nhiên, không hiểu sao con trai lại phải đứng giữa trời nắng gắt hai tháng trời để bán hàng? Nó thiếu tiền ư? Đương nhiên nó không thiếu. Vậy tại sao nó lại làm thế? Đứa con trai này từ nhỏ đã được nuông chiều, buổi sáng muốn gọi nó dậy đi học, cô giúp việc cũng phải tốn không ít công sức, chuyện gì đã khiến nó cam lòng chịu khổ như vậy? Nhất định có lý do, nguyên nhân này rất quan trọng, nhất định phải điều tra cho rõ.

Sau khi biết về Đàm Tĩnh, ông Nhiếp Đông Viễn cũng không gặp cô, chỉ sai người đưa cho cô một tờ chi phiếu mười vạn tệ. Người đó khách khí nói: “Cô Đàm là người thông minh, cầm tiền của người khác thì nên trừ bỏ tai họa cho người ta.”

Tuy hướng nội nhưng Đàm Tĩnh cũng có tự trọng, cộng thêm tuổi trẻ quật cường, bèn hỏi ngược lại: “Vậy ra trong mắt ông Nhiếp, tôi và Nhiếp Vũ Thịnh qua lại là một tai họa?”

Người kia sững người, về nói lại với ông Nhiếp Đông Viễn. Ông cười ha ha, nhận xét: “Ngựa non háu đá, miệng lưỡi sắc sảo lắm, không cần so đo.”

Ông Nhiếp Đông Viễn quả thật không coi Đàm Tĩnh ra gì, một cô bé mới vào đại học, trừ vẻ ngoài xinh xắn dễ coi ra thì có gì đáng sợ? Những chuyện kiểu này càng đàn áp càng phản kháng, ông rất rõ tính cách của Nhiếp Vũ Thịnh, nên không định thử chia rẽ uyên ương để tránh ép con trai với cô gái đó thành đôi uyên ương thật. Với ông, tình yêu ở lứa tuổi này đều là si mê mù quáng nhất thời, Nhiếp Vũ

Thịnh đang mê mết cô gái này, ông có làm gì cũng sẽ gặp phải sự chống đối, chi bằng dùng tính chế độ.

Lần đầu tiên ông Nhiếp Đông Viễn thấy Đàm Tĩnh có sức uy hiếp, là lần Nhiếp Vũ Thịnh kiên quyết muốn đổi ngành học. Hồi đó khi Nhiếp Vũ Thịnh chọn nguyện vọng một là Công nghệ sinh học ông đã rất thất vọng, nhưng ngành đó ít nhiều cũng có dính dáng tới sản nghiệp công ty, nên ông cố nhịn không nói gì. Không ngờ Nhiếp Vũ Thịnh lại xin đổi sang Y học lâm sàng, vì đối trường cần đến chữ ký hiệu trưởng, cuối cùng kinh động đến cả ông Nhiếp Đông Viễn, khiến ông không thể nhịn được nữa.

Ông bay tới chỗ anh đang học, thuyết phục suốt một đêm, nhưng anh vẫn cứng đầu như vậy, hễ không muốn nói chuyện với bố là không hé răng nửa lời. Có điều thông qua đủ các nguồn tin thu được, cuối cùng ông cũng hiểu tại sao con trai lại khăng khăng muốn học y. Ban đầu ông phản đối Nhiếp Vũ Thịnh và Đàm Tĩnh đến với nhau có một lý do là: mẹ Đàm Tĩnh bị bệnh tim, không biết có di truyền hay không, rất rủi ro đối với đời sau. Hồi đó khi ông vin vào lý do này anh chẳng nói năng gì, nhưng lại vì thế mà học y. Cuối cùng ông Nhiếp Đông Viễn cũng cảm thấy không thể coi thường địa vị của cô gái họ Đàm kia trong tim con trai mình nữa.

“Nó không hợp với con đâu.” Ông khuyên giải con hết lời, “Hoàn cảnh của con và nó không giống nhau, hiện giờ tuy chưa có vấn đề gì, nhưng sau này sẽ có vô số vấn đề. Con học Y thì đảm bảo được gì chứ? Bác sĩ có thể cứu người, nhưng bác sĩ cũng không phải vạn năng. Con thông minh như vậy, sao lại không hiểu điều đó?”

Nhiếp Vũ Thịnh không hề dao động: “Bố đã giàu như vậy, còn cần con lấy một đại tiểu thư giàu có nữa để gia tăng tài sản cho bố sao?”

Hồi đó công ty của ông Nhiếp Đông Viễn mới gia nhập thị trường Hồng Kông, vô cùng thuận buồm xuôi gió, đâu thể dung thứ cho đứa con phản nghịch như vậy. Nhưng ông yên lặng, ra tay từ phía con trai chắc hiệu quả không cao, vậy thì bắt đầu từ chỗ Đàm Tĩnh.

Đàm Tĩnh vẫn nhớ rõ lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng ông Nhiếp Đông Viễn gặp cô. Ông đã đặc biệt đặt chỗ trong quán cà phê của một khách sạn năm sao. Trong quán vắng tanh, luồng khí từ điều hòa phả ra lạnh buốt, ông cũng không nhiều lời, vừa thấy Đàm Tĩnh

liền nói luôn: “Cô không thể đến với Vũ Thịnh, cô và nó sẽ không hạnh phúc đâu. Nếu mẹ cô còn sống chắc chắn cũng sẽ kiên quyết phản đối.”

Hồi đó Đàm Tĩnh rất ngây thơ, còn ngốc nghếch hỏi lại: “Việc này liên quan gì đến mẹ cháu?”

Ông Nhiếp Đông Viễn không nói gì, chỉ khẽ đẩy một tấm ảnh tới trước mặt cô. Đàm Tĩnh thấy trong ảnh có mẹ mình và ông Nhiếp Đông Viễn, bối cảnh là một đỉnh núi ở Hồng Kông, ánh đèn từ những tòa nhà cao tầng phía xa lấp lánh, đẹp tựa giấc mơ. Đàm Tĩnh chưa đến Hồng Kông bao giờ, nhưng cũng đã xem nhiều phim truyền hình TVB, nơi lãng mạn thế này cô thoát nhìn liền nhận ra ngay.

Đàm Tĩnh không biết mẹ đến Hồng Kông từ bao giờ, có một thời gian quả thực mẹ từng đi tập huấn nước ngoài, hồi đó Đàm Tĩnh đã vào ở trong ký túc xá trường, mẹ đi đâu cô không hề biết.

Tư duy giản đơn của Đàm Tĩnh nhất thời không tiếp nhận được sự việc phức tạp này, nghĩ một lúc cô mới hiểu, tại sao mẹ lại chụp ảnh cùng ông Nhiếp Đông Viễn ở Hồng Kông.

“Mẹ cô rất thích Hồng Kông, bà ấy nói điều đẹp đẽ nhất bà ấy tưởng tượng được chính là có một ngôi nhà trên Bán Sơn ở Hồng Kông, ngày ngày có thể ngắm nhìn mặt biển xanh biếc, tối đến, những ánh đèn lấp lánh giống như muôn ngàn vì sao trên trời rơi xuống vậy.” Ông Nhiếp Đông Viễn từ tốn nói, “Dù cô nghĩ thế nào, tôi cũng định cho cô căn nhà đó, chỉ cần cô đồng ý không qua lại với Nhiếp Vũ Thịnh nữa. Hai đứa không hợp nhau, đến với nhau sẽ có rất nhiều vấn đề.”

Đàm Tĩnh chỉ nói: “Cháu cần suy nghĩ.”

“Mẹ cô là người phụ nữ tốt, khi ở bên nhau, bà ấy không hề tiêu tiền của tôi, không như những người khác đến với tôi vì tiền. Bà ấy thường xuyên nhắc đến cô, mong cô có thể sống vui vẻ hạnh phúc. Có lẽ cô không biết tính cách của Vũ Thịnh, nhiều năm trước tôi đã nghĩ tới việc tái hôn, nhưng nó thà chết cũng không chịu, còn nhảy từ trên ban công xuống, may mà rơi xuống thảm cỏ, chỉ bị gãy tay, dọa cho tôi sợ chết khiếp. Nó không cho tôi kết hôn, thế nên tôi không kết hôn nữa. Từ nhỏ nó đã mất mẹ, rất nhạy cảm, nó không muốn bất cứ

người ngoài nào làm phiền hai cha con tôi. Tôi và mẹ cô qua lại với nhau cũng phải giấu nó. Nó không biết, tôi cũng không định cho nó biết. Nếu cô muốn nó biết, tự cô chọn đi.”

Đàm Tĩnh lòng dạ rối bời, một mình bắt xe buýt về trường. Trong cặp cô còn có một chiếc túi giấy, là giấy tờ nhà ông Nhiếp Đông Viễn đưa cho. Ông nói: “Đây là cho mẹ cô, không phải cho cô.” Nhớ lại tình cảnh của mẹ trong bệnh viện những ngày cuối cùng, Đàm Tĩnh lại không kìm được nước mắt. Bố đã mất mười mấy năm, cô cũng chẳng có bao nhiêu ấn tượng về ông, trong nhà chỉ có tấm ảnh gia đình chụp hồi cô tròn một tuổi treo trên tường. Bố trong bức ảnh là chàng thanh niên có gương mặt điển trai sáng sủa, toàn bộ ấn tượng của cô về bố cũng chỉ dựa trên hình ảnh đó mà thôi. Mười mấy năm rồi, mẹ cô không tái giá, cô cũng đã quen sống với mẹ, chưa từng nghĩ mẹ lại có ý định tái hôn.

Có lẽ vì sự ích kỷ của cô mà mẹ chưa bao giờ nói đến vấn đề này. Bà như một người mẹ đơn thân thực sự, một mình nuôi cô khôn lớn.

Mấy năm nay xã hội đã cởi mở hơn, người ly hôn hay tái hôn không còn bị mọi người chỉ trích bàn tán này nọ nữa. Nhưng mẹ chưa từng nhắc đến, nên cô cũng quen đi. Cô chẳng bao giờ ngờ được ông Nhiếp Đông Viễn lại nhắc đến mẹ cô bằng giọng điệu như vậy. Mẹ cô đúng là người phụ nữ tốt, sống lặng lẽ, không hề làm phiền bất cứ ai. Hàng xóm láng giềng thương hai mẹ con cô, chuyện gì cũng để ý giúp đỡ, hồi còn dùng than tổ ong, bên hàng xóm hễ có ai mua than cũng sẽ mua một trăm viên giúp nhà cô, xếp đầy cả hành lang. Mẹ rất ít khi nhờ vả người khác, hơn nữa cũng rất cố gắng báo đáp sự quan tâm của mọi người. Nếu không phải vì để tâm đến cảm nhận của cô, có lẽ mẹ đã tái giá rồi. Đàm Tĩnh trở về trường, lòng trĩu nặng áy náy, cô cần bình tĩnh suy nghĩ về chuyện giữa cô và Nhiếp Vũ Thịnh. Ngẫm lại những lời của ông Nhiếp Đông Viễn, cô lại nhớ tình cảnh năm ngoái, Nhiếp Vũ Thịnh hồn bay phách lạc tới tìm cô, chẳng nói chẳng rằng, còn lên cơn sốt cao dọa cho cô sợ chết khiếp. Cuối cùng Nhiếp Vũ Thịnh mới cho cô biết, cha anh từng có người tình, còn có một đứa con nữa. Chuyện này đã khiến anh bị đả kích rất lớn, gần như cảm thấy bố đã phản bội, rời bỏ mình và xây dựng một gia đình mới.

Nhớ đến chuyện này, Đàm Tĩnh biết ông Nhiếp Đông Viễn không nói dối. Nhiếp Vũ Thịnh không muốn bố tái hôn, chuyện của nhà họ Nhiếp quá phức tạp, đúng như mẹ cô từng nói, nhà giàu như vậy cô

không nên dính dáng tới. Nhưng cô yêu Nhiếp Vũ Thịnh, Nhiếp Vũ Thịnh cũng yêu cô, mối tình này đơn giản mà trong sáng, cô chưa từng nghĩ nó sẽ bị ảnh hưởng bởi hoàn cảnh gia đình của Nhiếp Vũ Thịnh. Có điều, sau khi biết quan hệ giữa mẹ mình và ông Nhiếp Đông Viễn, cô thật sự thấy bất an. Sự phản đối kịch liệt của mẹ trước đây dường như đã minh chứng cho lời ông ta nói. Nếu cô và Nhiếp Vũ Thịnh qua lại với nhau, chắc hẳn mẹ cô sẽ không tán thành.

Nói đến đây, Đàm Tĩnh bỗng lặng đi, Thịnh Phương Đình cũng trầm mặc, căn phòng yên tĩnh đến mức nghe được cả tiếng y tá đẩy xe thuốc bên ngoài hành lang. Không biết bao lâu sau, Thịnh Phương Đình mới hỏi: “Vì chuyện này nên cô mới rời bỏ Nhiếp Vũ Thịnh?”

“Không.” Ánh mắt cô dường như càng mơ hồ hơn. “Chuyện này khiến tôi rất do dự, nhưng nguyên nhân thật sự làm tôi cảm thấy không thể ở bên Nhiếp Vũ Thịnh nữa lại là một chuyện khác.”

“Chuyện gì?”

Đàm Tĩnh lại trầm mặc một thoáng, vẻ như không muốn nhắc đến chuyện này, nhưng cuối cùng cô vẫn kể: “Ban đầu ông Nhiếp Đông Viễn khởi nghiệp từ hai bàn tay trắng, ông ta đã biến một xưởng sản xuất đồ uống theo chế độ sở hữu tập thể thành xưởng sản xuất tư nhân của mình.”

Thịnh Phương Đình gật đầu: “Người trong ngành đều biết, xưởng sản xuất này có lịch sử gần trăm năm, vốn do một Hoa kiều già xây dựng nên, sau giải phóng trở thành công tư hợp doanh, sau cách mạng văn hóa lại đổi thành công xưởng theo chế độ sở hữu tập thể, cuối cùng được Nhiếp Đông Viễn mua lại với giá rẻ mạt. Từ xưởng này, ông ta bắt đầu sản xuất thức uống dinh dưỡng và nước khoáng, chỉ trong vòng bốn năm đã phát lên nhanh chóng, chiếm lĩnh thị phần lớn nhất. Đến tận bây giờ, thức uống dinh dưỡng, nước tinh khiết, nước hoa quả, nước giải khát của Nhiếp Đông Viễn vẫn rất có ưu thế trên thị trường, đặc biệt là thức uống dinh dưỡng, lượng tiêu thụ luôn ổn định, ngay cả những công ty lớn như Coca Cola cũng không làm gì được ông ta.”

“Hồi đầu Nhiếp Đông Viễn khởi nghiệp chủ yếu dựa vào loại thức uống dinh dưỡng này, nghe nói là nhờ công thức có lịch sử sáu chục năm do Hoa kiều già kia giao cho nhà nước sau khi tiến hành công tư

hợp doanh. Xưởng sản xuất ấy cũng nhờ vào công thức đó mới tồn tại được bấy nhiêu năm trong thời kỳ bao cấp. Bố tôi là nhân viên phòng Kỹ thuật, trước đây vẫn phụ trách bảo quản công thức đó. Không phải tự nhiên ông bị tai nạn xe cộ, mà là có kẻ giết người diệt khẩu.”

Nói đến đây, Đàm Tĩnh cảm thấy tay mình run lên, giống như lần đầu tiên nhìn thấy quyển nhật ký đó của mẹ vậy. Bà Tạ Tri Vân là người cẩn thận, thường viết nhật ký và cất ở một nơi đặc biệt. Đàm Tĩnh không biết mẹ viết nhật ký, rất lâu sau khi mẹ mất, trong lúc dọn dẹp nhà cửa cô mới bất ngờ phát hiện quyển nhật ký trong hũ mắm tôm.

Nói là nhật ký, thật ra mấy ngày mới viết một lần, gần như quyển “tuần ký” vậy. Trong nhật ký, bà Tạ Tri Vân miêu tả chi tiết về cái chết của chồng mình. Ông Đàm Thiếu Hoa đã ra đi hết sức đột ngột trong một vụ tai nạn xe, đến nỗi bà không dám tin ông lại bỏ hai mẹ con bà như thế. Mấy ngày sau vụ tai nạn, những ghi chép của bà rất rối loạn, nhưng rồi dần dần có trình tự hơn. Vẫn không tìm được kẻ gây tai nạn, xưởng có gửi tiền trợ cấp vì chồng bà bị tai nạn trên đường tan làm, nhưng thời gian ông làm ở xưởng không lâu nên số tiền không được nhiều. Hơn nữa lúc đó xưởng cũng đứng trước bờ vực phá sản, đang định bán đấu giá, nghe nói có một ông chủ Hồng Kông muốn mua. Cuối những năm 80, việc thu hút đầu tư chưa nhiều, Ủy ban nhân dân tỉnh cũng như các ban ngành chủ quản đều đang cố gắng thúc đẩy việc này. Tâm trạng mọi người trong xưởng đều bất an, không mấy người quan tâm đến cái chết bất ngờ của một kỹ thuật viên. Bà Tạ Tri Vân luôn cảm thấy vụ tai nạn có điều đáng nghi, vì theo chứng cứ ở hiện trường cho thấy, đó là một chiếc xe tải hạng nặng, hơn nữa còn có dấu vết đâm vài lần, không giống như tai nạn bất ngờ. Nhưng cảnh sát nói, có lẽ khi nhận ra đâm bị thương người khác, tài xế chiếc xe đó đã quyết định đâm thêm cho chết luôn. Vì ở thời đó, số tiền đền bù tai nạn là con số trên trời, nếu đâm tàn phế người khác thì còn phải bồi thường dài dài, nên có những lái xe đã lựa chọn biện pháp liều lĩnh kia. Biết được điều này, trái tim bà Tạ Tri Vân như vỡ vụn, bà một lòng muốn tìm ra kẻ gây tai nạn, nhưng một người phụ nữ yếu đuối như vậy làm sao điều tra cho được? Sau vài lần đến sở cảnh sát, bà Tạ Tri Vân cũng đành tuyệt vọng.

Trong một thời gian rất dài sau đó, nhật ký chỉ ghi lại những chuyện vụn vặt trong cuộc sống, từng câu chữ đều là tình yêu của

người mẹ đối với con. Khi lật giở những trang nhật ký ấy, Đàm Tĩnh cảm nhận được mẹ sống thật không dễ dàng, một mình nuôi con, vò nước hồng cũng chỉ biết giương mắt nhìn nước tràn khắp nhà, đến khi hàng xóm về mới có người sửa giúp. Nhà tập thể kiểu cũ có rất nhiều điều bất tiện, mấy nhà liền chung một gian bếp, hết gas, bà Tạ Tri Vân không vác được bình gas đi, phải nhờ người ta đi đổi hộ. Cuộc sống quả thực rất chật vật, nhưng mẹ vẫn cố gắng cho cô ăn mặc sạch sẽ gọn gàng, Chủ nhật đưa cô đi chơi công viên, chưa bao giờ bà để cô thiếu thốn niềm vui gì so với những đứa trẻ cùng lứa.

Cái tên Viên Gia Phúc xuất hiện ở nửa sau quyển nhật ký, phần nhật ký đó rất dài. Khi vừa đọc thấy cái tên ấy, Đàm Tĩnh bỗng có dự cảm không lành. Mẹ cô viết rất nhiều về người có tên Viên Gia Phúc này, anh ta liên tục theo dõi bà đi làm, rồi tan làm, khiến bà còn tưởng mình gặp phải kẻ xấu. Nuôi con một mình, bà luôn phải cảnh giác hơn người bình thường, cửa rá trong nhà lúc nào cũng khóa kỹ, hết sợ kẻ trộm lại sợ thị phi. Trên đường đi làm và trở về, bà phát hiện có người lạ đi theo, bèn nói với đồng nghiệp, mấy thầy giáo nam định tóm Viên Gia Phúc, nhưng anh ta đã hốt hoảng chuồn mất.

Bà Tạ Tri Vân tưởng chuyện đó vậy là dừng, nhưng hôm sau, trên đường đi về sau khi biểu diễn ở một khách sạn, bà lại gặp phải Viên Gia Phúc. Bà không khỏi sợ hãi, nhưng anh ta đã chủ động nói: “Cô giáo Tạ, xin đừng sợ... Tôi không có ác ý gì đâu. Tôi chỉ muốn đến thăm chị và con gái.”

Trong khi Viên Gia Phúc ấp úng nói, bà Tạ Tri Vân đã chạy tới bên dưới cột đèn đường, ở đó có quán nước, có mấy người ngồi uống trà chơi cờ, lúc này bà mới cảm thấy yên tâm phần nào. Viên Gia Phúc thấy bà như vậy cũng không nói gì thêm, lẳng lặng đi luôn. Mấy ngày sau, bà Tạ Tri Vân nhận được điện thoại ở văn phòng, là Viên Gia Phúc gọi từ trạm điện thoại công cộng. Anh ta nói sắp phải đi Nam Dương⁽¹⁾, trước khi đi muốn đến thăm vợ và con gái của “anh Đàm”. Bà Tạ Tri Vân nhạy cảm nhận ra điều gì đó, truy hỏi nhiều lần Viên Gia Phúc mới thừa nhận anh ta chính là người đã gây tai nạn năm xưa.

Bà Tạ Tri Vân không khóc không chửi, chỉ lạnh lùng nói: “Tôi và con gái tôi cả đời này cũng không tha thứ cho anh. Anh đừng mong được thanh thản mà chạy trốn. Dù anh có ra biển Đông, tôi cũng sẽ báo cảnh sát dẫn độ anh về.”

Viên Gia Phúc nói: “Cô giáo Tạ, tôi cũng bị ép hết cách mới phải làm vậy. Vợ tôi bị máu trắng, bệnh viện ở Thượng Hải nói có thể làm phẫu thuật nhưng tôi không có tiền. Người ta cho tôi một khoản lớn, bảo tôi đâm xe vào anh Đàm. Cả đời này tôi cũng sẽ không được thanh thản... giờ vợ tôi cũng chết rồi, chính vì tôi đã cầm số tiền bất lương đó... Tôi thật không nên làm việc đó... Tiền trị bệnh cho vợ chưa tiêu hết tôi đã gửi bưu điện về cho chị rồi. Tôi không xin chị tha thứ, dù gì tôi cũng là tội nhân.”

Bà Tạ Tri Vân truy hỏi ai đã bảo anh ta đâm vào chồng mình, nhưng Viên Gia Phúc nói: “Cô giáo Tạ, chị đừng hỏi nữa, tôi không nói đâu, người ta đã đưa tôi tiền, tôi cũng tiêu cả ở bệnh viện rồi, vợ tôi không qua khỏi là vì tôi không nên cầm số tiền đó. Nói chung anh Đàm là người tốt, anh ấy bị cái công thức kia hại chết đó thôi. Người ta muốn có nó, nên coi anh ấy là chướng ngại.”

Dứt lời, không đợi bà Tạ Tri Vân nói gì thêm, Viên Gia Phúc liền dập máy. Bà viết trong nhật ký: “Mình nhất định phải điều tra, Thiếu Hoa không thể chết một cách không rõ ràng như thế được.” Bà Tạ Tri Vân từng nghĩ đến việc báo cảnh sát, nhưng lúc đó đến tên của Viên Gia Phúc bà cũng không biết, đến trước cửa đồn cảnh sát rồi lại quay về. Mấy hôm sau quả nhiên bà nhận được một khoản tiền, người gửi là Viên Gia Phúc, địa điểm là một bưu điện ở Tuyên Châu. Bà Tạ Tri Vân đến báo lại chuyện này cho cảnh sát. Vụ tai nạn mấy năm trước không tìm được lái xe gây tai nạn, cảnh sát cũng rất quan tâm, điều tra rất lâu, còn cử người đến Tuyên Châu, nhưng vẫn không tìm được người tên Viên Gia Phúc đó. Cảnh sát nói, có thể người chuyển tiền đã dùng tên giả.

Thời đó quản lý hộ tịch rất lỏng lẻo, gửi tiền ở bưu điện cũng không cần chứng minh thư, càng không có camera giám sát gì cả. Vậy là vụ án này lại mất manh mối, bị dẹp sang một bên. Nhưng bà Tạ Tri Vân vẫn không từ bỏ, bắt đầu tìm hiểu về tình hình xưởng sản xuất đồ uống Lão Tam mà chồng mình từng làm. Giờ cái xưởng đó đã trở thành công ty trách nhiệm hữu hạn đồ uống rất hiện đại, nghe nói trước khi thương nhân Hồng Kông kia định thu mua, bỗng nhiên Phó giám đốc phụ trách kinh doanh của xưởng Lão Tam tập hợp hết số vốn có thể thu hồi, rồi huy động một số công nhân hùn hạp lại, dùng tiền tập thể mua lấy xưởng sản xuất đồ uống đó.

Thương nhân Hồng Kông nọ đã bỏ một khoản tiền lớn để mua

công thức bí mật của xưởng Lão Tam này, khi việc thu mua công xưởng gặp khó khăn, ông ta bèn tìm nơi khác xây dựng xưởng mới, bắt đầu sản xuất thức uống dinh dưỡng theo công thức kia. Vị Phó giám đốc đã tập hợp vốn mua lại xưởng, tận dụng nhà xưởng và công nhân của xưởng Lão Tam cũng bắt đầu sản xuất sản phẩm mới. Hai bên cạnh tranh rất ác liệt, còn kiện nhau mấy vụ vì chuyện đăng ký thương hiệu. Vị Phó giám đốc tập hợp tiền đi mua lại xưởng đó, chính là ông Nhiếp Đông Viễn.

Điều thật sự khiến cho bà Tạ Tri Vân nghi ngờ ông Nhiếp Đông Viễn đó là mấy vụ kiện giữa ông ta và thương nhân Hồng Kông kia. Thương nhân người Hồng Kông cảm thấy loại nước uống của ông Nhiếp Đông Viễn sản xuất, từ mùi vị đến công dụng, giống hệt thứ nước uống được chế theo công thức bí truyền mà họ đã bỏ cả núi tiền ra để mua, vì thế ông ta nghi ngờ ông Nhiếp Đông Viễn lợi dụng chức quyền để chiếm lấy công thức. Nhưng công thức đó vốn được bảo vệ rất kỹ, chỉ có Giám đốc xưởng, Bí thư, kỹ thuật viên quản lý công thức ở phòng Kỹ thuật mới được biết. Bí thư đã nghỉ hưu, vả lại còn bị trúng gió, xuất huyết não, chẳng cầm cự được bao lâu nữa, giờ đang đếm từng ngày trong bệnh viện. Giám đốc xưởng đã được thương nhân Hồng Kông lôi kéo về làm việc ở công ty mình với mức lương rất cao, khó có khả năng là ông ta tiết lộ. Nhân viên quản lý công thức chính là ông Đàm Thiếu Hoa, đã chết do tai nạn trước khi thương nhân Hồng Kông thu mua công thức. Sau đó thì chỉ Bí thư và Giám đốc xưởng có chìa khóa tủ bảo hiểm.

Thương nhân Hồng Kông từng nghi ngờ người Bí thư đang bệnh nặng kia tiết lộ, nhưng vì không có chứng cứ nên chuyện này đành chìm xuống. Công ty của Nhiếp Đông Viễn tiếp tục sử dụng thương hiệu của vị Hoa kiều để lại, đồng thời bắt đầu sản xuất nước khoáng, sản phẩm rất thịnh hành thời đó, nhanh chóng mở rộng thị trường.

Nhiếp Đông Viễn thật sự bước vào con đường giàu sang là từ khi ông ta mua lại được hết cổ phần của những người góp vốn trước đây. Lúc ông ta muốn hùn vốn cứu xưởng, phần lớn mọi người đều thấy nực cười, những người có tài trong xưởng sớm đã tự tìm lối thoát, chuyển đến đơn vị khác tốt hơn, người không có tài cũng lũ lượt ra ngoài làm thuê, chỉ có một bộ phận rất ít ỏi chịu tham gia góp vốn, mỗi nhà góp vài nghìn tệ. Mà hồi đó vài nghìn cũng là một khoản lớn với mỗi gia đình, không nhiều nhà bỏ ra được số tiền ấy. Nhưng rồi xưởng làm ăn ngày một khấm khá, lợi tức được chia ngày một nhiều,

những người góp vốn kia đều không muốn rút lui, nghe nói hồi đó Nhiếp Đông Viễn đã giở những thủ đoạn hết sức hèn hạ, huy động cả thế lực xã hội đen, cuối cùng thu lại toàn bộ số cổ phần, chỉ trả cho những người góp vốn một khoản lợi tức rất ít, rồi chính thức đổi tên công ty thành “Công ty trách nhiệm hữu hạn Đồ uống Đông Viễn”. Phần lớn những công nhân từng góp vốn đều bị cho nghỉ việc hết, vì Nhiếp Đông Viễn đã quyết đoán thay hẳn dây chuyền sản xuất tiên tiến hơn, đổi một loạt công nhân đứng máy, những người nghỉ hưu cũng bị ông ta gạt bỏ, chỉ cho một số tiền rất ít ỏi. Vì thế tất cả công nhân của xưởng Lão Tam cứ nhắc đến tên Nhiếp Đông Viễn là phỉ nhổ, nói ông ta chỉ dùng mấy đồng tiền mà mua được cả một công xưởng, tâm địa độc ác, ra tay tàn nhẫn, đuổi tận giết tuyệt toàn bộ người cũ của xưởng.

Đây là công ty đầu tiên của Nhiếp Đông Viễn, cũng là hũ vàng đầu tiên ông ta kiếm được. Sau đó Nhiếp Đông Viễn lên như điều gặp gió, không ngừng mở rộng sự nghiệp trong ngành hàng tiêu dùng nhanh, đặc biệt là đồ uống, trở thành doanh nhân nổi tiếng.

Bà Tạ Tri Vân nghe nói Nhiếp Đông Viễn muốn tìm thầy dạy piano cho con trai, bèn nhờ người giới thiệu đến phỏng vấn. Nhiếp Đông Viễn không hiểu tí gì về piano, hơn nữa việc làm ăn đang vào cầu, vô cùng bận rộn, ít khi quan tâm tới việc nhà. Ông chỉ thấy Tạ Tri Vân dịu dàng đôn hậu, rất tốt với con trai mình, mà dường như Nhiếp Vũ Thịnh cũng rất thích cô giáo dạy đàn này, bèn quyết định thuê dài hạn.

Động cơ Tạ Tri Vân đến nhà họ Nhiếp không hề đơn giản, trong mỗi lần ghi nhật ký từ đó về sau, bà hầu như đều nhắc đến Nhiếp Đông Viễn. Bà nghĩ mọi cách để tìm hiểu xem Nhiếp Đông Viễn có phải kẻ chủ mưu giết người năm đó không, nhưng ông ta rất bận, nên bà hiếm có cơ hội tiếp xúc.

Sau một vài lần tiếp xúc ít ỏi, bà Tạ Tri Vân hình dung về Nhiếp Đông Viễn bằng một cụm từ: thâm sâu khó lường. Lúc ở nhà họ Nhiếp, bà luôn cẩn thận hết sức, chỉ sợ để lộ sơ hở gì, cũng may người mà bà tiếp xúc nhiều nhất là Nhiếp Vũ Thịnh rất quý bà. Nhiếp Đông Viễn lại rất cưng đứa con trai bảo bối này, nên cũng vô cùng tử tế với bà, những ngày lễ Tết đều có tiền thưởng thêm, chỉ lo bà không tận tâm dạy dỗ con trai ông ta vậy.

Lâu dần, Tạ Tri Vân cũng chẳng tin mình có thể tra ra chuyện này nữa. Bà đề nghị với Nhiếp Đông Viễn rằng, tài đàn của Nhiếp Vũ Thịnh đã khá, nếu muốn tiến bộ hơn thì cần thầy giỏi chỉ dẫn, tốt nhất là mời giáo sư âm nhạc trên thành phố dạy, còn mình có thể nghỉ việc được rồi. Lần đầu tiên Tạ Tri Vân rút lui là vì Nhiếp Vũ Thịnh lương thiện đáng yêu, bà thấy mình không nên ích kỷ làm nhờ việc học đàn của đứa trẻ này.

Khi ấy Nhiếp Đông Viễn đang ở Đức đàm phán để nhập thiết bị mới, bận bịu tối tăm mặt mũi, lại nhận được cuộc điện thoại đường dài của con trai nói cô Tạ không muốn dạy đàn nữa. Với Nhiếp Đông Viễn, có một cô giúp việc tin cậy lo cơm nước để con trai ngoan ngoãn ăn cơm và có một cô giáo dạy đàn tin cậy để con trai ngoan ngoãn luyện đàn là việc quan trọng nhất giữ gia đình ổn định. Ông ta vội vàng bay về nước, chưa kịp thích ứng chênh lệch múi giờ đã hẹn gặp Tạ Tri Vân nói chuyện.

Tạ Tri Vân ghi chép rất ít về cuộc nói chuyện ngày hôm đó, chỉ viết là Nhiếp Đông Viễn nói được một nửa thì mặt quá ngủ thiếp đi.

Tạ Tri Vân tiếp tục dạy đàn cho Nhiếp Vũ Thịnh, mỗi tuần ba buổi. Khi ấy trường học đã đổi sang nghỉ cả thứ Bảy và Chủ nhật, nên cứ đến tối thứ Sáu hàng tuần, bà và Nhiếp Vũ Thịnh lại lên thành phố. Bà đã liên lạc được với một vị giáo sư trường nhạc, mỗi cuối tuần ông lại dạy thêm một thầy một trò cho Nhiếp Vũ Thịnh, sau đó bà Tạ Tri Vân sẽ phụ trách ôn tập và củng cố lại, Nhiếp Đông Viễn không phải lo lắng gì ngoài chi phí. Để cảm ơn bà, ông ta đã tặng bà một món quà.

Tạ Tri Vân không nói món quà đó là gì, nhưng bà đã trả lại, Nhiếp Đông Viễn lại biếu bà một phong bao, lần này bà nhận.

Khoảng ba tháng sau, lần đầu tiên Nhiếp Đông Viễn một mình hẹn Tạ Tri Vân ra ngoài dùng cơm. Bà do dự, nhưng rồi cũng vẫn đi.

Hai người qua lại cũng chẳng mấy thân thiết. Đối với Nhiếp Đông Viễn, bà Tạ Tri Vân thường có một tâm thế rất phức tạp. Không thể phủ nhận rằng ông ta là người đàn ông hấp dẫn, thành công trong sự nghiệp khiến ông ta luôn tự tin, cảm thấy bản thân có thể đạt được mọi thứ mình muốn. Sự do dự và cự tuyệt của Tạ Tri Vân dường như đã khơi dậy bản năng chinh phục của Nhiếp Đông Viễn, ông ta liên

tục tạo cơ hội để hai người ở riêng với nhau, khiến Tạ Tri Vân vô cùng khó xử. Một mặt, Tạ Tri Vân muốn duy trì mối quan hệ này, cái chết của chồng bà vẫn là một dấu hỏi lớn mà đáp án có lẽ chỉ có trong lòng Nhiếp Đông Viễn; mặt khác Tạ Tri Vân cảm thấy Nhiếp Đông Viễn vô cùng nguy hiểm, bà dùng từ “nguy hiểm” chứ không phải từ nào khác.

Khi Tạ Tri Vân còn đang dùng dằng trong mâu thuẫn thì Nhiếp Đông Viễn đột ngột đổi sách lược, ông ta qua lại với một người bạn gái mới, khiến Tạ Tri Vân thở phào nhẹ nhõm. Theo bản năng, bà cảm thấy sự theo đuổi của Nhiếp Đông Viễn là một hành động nguy hiểm, may mà giờ mỗi nguy hiểm chết người đó đã lùi xa. Có điều, khi biết Nhiếp Đông Viễn có bạn gái mới, Nhiếp Vũ Thịnh liền làm mặt lạnh với bố cả tuần trời.

Thứ Sáu, Tạ Tri Vân đến nhà nhưng không thấy Nhiếp Vũ Thịnh đâu. Anh nói với người giúp việc là đến nhà bạn làm bài tập, tài xế đưa anh đi, đợi dưới nhà cả nửa ngày trời mà không thấy anh xuống. Tài xế lo lắng, lên xem thì biết Nhiếp Vũ Thịnh không hề lên đó, khu nhà này có cửa sau, có lẽ anh đã lẻn đi từ cửa này.

Người giúp việc và tài xế đều lo lắng đến phát điên, vội gọi cho Nhiếp Đông Viễn, bấy giờ ông ta đang ở Đài Loan bàn bạc về vụ hợp tác mới. Hồi đó hai bờ Đài Loan chưa có đường bay thẳng, mà phải đổi máy bay ở Hồng Kông, dù trở về ngay lập tức thì cũng phải hôm sau mới đến nơi. Đi báo công an thì chưa mất tích đủ hai mươi tư tiếng nên không thể lập án. Người giúp việc cố gắng gọi cho tất cả bạn học của Nhiếp Vũ Thịnh, nhưng chẳng có kết quả gì, bỗng nhiên Tạ Tri Vân sức nghĩ ra, bèn cầm đèn pin đến nghĩa trang.

Quả nhiên Nhiếp Vũ Thịnh đang ở trước mộ mẹ mình. Tạ Tri Vân bật đèn pin, chân thấp chân cao bước đi giữa những dãy mộ, lòng vừa sợ hãi vừa hoảng hốt. Khi tìm thấy Nhiếp Vũ Thịnh, bà bỗng cảm thấy tim đau đến không thở nổi, suýt nữa thì ngất đi. Nhiếp Vũ Thịnh đang nằm ngủ co quắp trước mộ, lúc bị bà đánh thức, anh vẫn mơ màng: “Mẹ, sao giờ mẹ mới tới...”

Một câu này đã khiến Tạ Tri Vân chua xót đến suýt rơi nước mắt. Đứa trẻ đơn độc nằm ngủ trước mộ mẹ, ai nhìn thấy cảnh tượng này mà chẳng đau lòng, huống hồ bà lại một mình nuôi con, trái tim của người làm cha làm mẹ đều như vậy. Dù người lớn có ân oán gì thì

bọn trẻ luôn vô tội. Bà đưa Nhiếp Vũ Thịnh về nhà, cũng không trách mắng, chỉ bảo anh tắm rửa rồi dặn người giúp việc hâm sữa, nhìn anh uống sữa, đi ngủ xong mới gọi cho vị giáo sư âm nhạc kia xin cho Nhiếp Vũ Thịnh nghỉ học ngày mai.

Hôm sau Nhiếp Đông Viễn mới về đến, ông vô cùng cảm kích Tạ Tri Vân, nhưng bà kiên quyết xin nghỉ không làm nữa. Bà cảm thấy dù Nhiếp Đông Viễn thật sự là kẻ chủ mưu giết chồng mình, nhưng mình cứ lợi dụng sự tin tưởng của Nhiếp Vũ Thịnh thì cũng rất không phải, nên khẳng khái đòi rời khỏi nhà họ Nhiếp. Đôi bên không ai chịu ai, Tạ Tri Vân một mình xuống núi, Nhiếp Đông Viễn bèn lái xe đuổi theo.

Ông ta nói: “Tri Vân, anh sai rồi, không phải con trai anh, mà là anh không thể rời xa em.”

Tạ Tri Vân viết trong nhật ký: “Tôi sững người đến mấy phút rồi đáp: ‘Không phải anh có bạn gái rồi sao?’ Anh ấy nói: ‘Anh tưởng em sẽ ghen, sẽ tốt với anh một chút, kết quả em lại muốn rời xa anh.’ Tôi lại sững người thêm một lúc lâu, cuối cùng mặc kệ anh ta, quay người tiếp tục đi xuống núi. Anh ta dừng xe ở đó, đi bộ phía sau tôi đến tận trạm xe buýt dưới chân núi. Tôi lên xe vẫn thấy anh ta đứng đó, nhìn tôi đầy tuyệt vọng.”

Sau đó một thời gian dài Tạ Tri Vân không nhắc đến Nhiếp Đông Viễn nữa, chỉ viết về những chuyện vụn vặt trong cuộc sống cùng sự trưởng thành của con gái... Khi đọc đến đây, Đàm Tĩnh nghĩ rằng mọi chuyện đã kết thúc, có lẽ hồi đó Tạ Tri Vân cũng cho là thế.

Rất lâu sau đó, Nhiếp Đông Viễn nài nỉ Tạ Tri Vân quay lại dạy đàn cho con trai, vì Nhiếp Vũ Thịnh hiếm khi tin tưởng ai, nhưng lại rất tin Tạ Tri Vân. Nhiếp Vũ Thịnh đang ở tuổi nổi loạn, người giúp việc không quản được, chỉ chịu nghe lời một mình Tạ Tri Vân. Ban đầu Tạ Tri Vân từ chối, nhưng Nhiếp Đông Viễn biết Đàm Tĩnh rất có hy vọng đỗ vào trường trung học trọng điểm số 14, trường này theo chế độ nội trú, chi phí rất cao, mà hồi đó ngôi trường Tạ Tri Vân công tác lại không thể trả lương đúng hạn cho bà. Ông ta biết Tạ Tri Vân cần tiền cho con đi học, nên đã đưa ra một cái giá rất cao, đồng thời cam kết với Tạ Tri Vân rằng mình tuyệt đối sẽ không tơ tưởng bất cứ điều gì nữa, chỉ mong mời bà về dạy Nhiếp Vũ Thịnh.

Trước những lời cam đoan và thuyết phục của Nhiếp Đông Viên, Tạ Tri Vân nhận lời tiếp tục đến nhà họ Nhiếp dạy Nhiếp Vũ Thịnh. Nhiếp Đông Viên cũng thủ tín, luôn giữ khoảng cách với Tạ Tri Vân, ông ta rất bận, nếu cố tình tránh mặt thì Tạ Tri Vân hoàn toàn không thể gặp được. Mãi đến hôm sinh nhật Nhiếp Vũ Thịnh, hai người mới lại gặp nhau. Nhiếp Vũ Thịnh kiên quyết muốn mời cô giáo Tạ dự tiệc, vì thế ba người họ cùng đến khách sạn năm sao sang trọng nhất thời đó ăn cơm. Nhiếp Đông Viên dùng rượu vang, còn Tạ Tri Vân và Nhiếp Vũ Thịnh thì uống nước giải khát nổi tiếng của công ty Đông Viên.

Khi uống loại nước này, tâm trạng Tạ Tri Vân rất phức tạp. Đương lúc Nhiếp Đông Viên vô cùng vui vẻ, con trai ngoan ngoãn nghe lời, lại có Tạ Tri Vân ở bên, nên ông ta uống khá nhiều rượu, rồi bắt đầu kể về quá trình gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, bao gồm cả việc đấu trí đấu dũng ra sao với tay thương nhân Hồng Kông. Hồi đó, chính quyền địa phương và cơ quan chủ quản rất ủng hộ thương nhân Hồng Kông kia mua lại xưởng Lão Tam. Khi ông ta đột nhiên đứng ra dẫn dắt mọi người góp vốn cứu xưởng, nghe nói lãnh đạo cơ quan chủ quản đã đánh giá bằng hai chữ “làm bừa”.

“Nhưng cô thấy đấy, tôi đã khiến xưởng làm ăn vô cùng phát đạt, đồ uống càng ngày càng bán chạy. Chúng tôi đã tiêu rất nhiều tiền để quảng cáo dây chuyền sản xuất nước khoáng mới nhập vào giờ vàng trên truyền hình. Ban đầu mọi người trong xưởng đều phản đối, họ bảo tôi bỏ nhiều tiền như vậy để quảng cáo trên đài đúng là điên. Đến anh Từ, Phó giám đốc phụ trách sản xuất cũng phản đối tôi, bảo nếu tôi làm vậy thì chỉ trong một tháng sẽ hết sạch vốn để quay vòng. Nhưng sau khi quảng cáo được phát, già trẻ gái trai ai ai cũng ngân nga mấy câu hát quảng cáo của chúng tôi... Oa, năm đó nước khoáng bán rất chạy, khắp phố lớn ngõ nhỏ đâu đâu cũng có sản phẩm của chúng tôi. Đoàn xe đến lấy hàng nối đuôi nhau đến ba dãy phố, tất cả dây chuyền sản xuất đều hoạt động, kho luôn ở trong tình trạng trống rỗng, chỗ nào cũng có đơn đặt hàng, cung không đủ cầu. Hồi đó có rất nhiều người ganh ghét đến đỏ cả mắt, trong mắt họ, cái xưởng này đã biến thành miếng thịt thơm, ai cũng muốn cắn một miếng...”

Nhiếp Vũ Thịnh không hài lòng, cầm dao vừa cắt bít tết vừa lầm bầm: “Bố chỉ biết nói về đồ uống của bố thôi...”

“Không có nó thì con có được sống sung sướng như bây giờ

không?” Rượu vào, mắt Nhiếp Đông Viễn lại sáng rực lên, ông xoa đầu con trai, âu yếm nói: “Bố kiếm tiền là vì con mà.”

“Bố có thấy cô Tạ nghe đến phát chán rồi không, ai mà chịu khó ngồi nghe chuyện đồ uống của bố chứ...”

Nhiếp Đông Viễn cảm thấy Tạ Tri Vân quả có phần lơ đãng, nhất là khi uống nước. Ông sợ con trai nhận ra điều gì, bèn khách sáo hỏi: “Cô giáo Tạ có thích thức uống này không?”

Tạ Tri Vân lập liếm đáp: “Mùi vị rất ngon, có hơi giống loại của xưởng Lão Tam trước đây.”

Nhiếp Đông Viễn rất đặc ý, nói nhỏ: “Cho cô biết một bí mật nhé, công thức của nó chính là từ xưởng Lão Tam đấy.”

Tạ Tri Vân nghe câu này không khác gì sét đánh giữa trời quang. Lúc đó bà hoàn toàn sửng sò, cảm giác máu dồn hết lên não, tim đập thình thịch, tay cũng run lẩy bẩy.

Vì Tạ Tri Vân đột nhiên không được khỏe, nên bữa cơm này chỉ ăn được một nửa. Nhiếp Đông Viễn gọi tài xế đến đón Nhiếp Vũ Thịnh về, còn mình đích thân lái xe đưa Tạ Tri Vân vào bệnh viện. Bác sĩ nói không có gì khác thường, cho rằng bà chỉ bị thiếu máu, mà Tạ Tri Vân lại lo Nhiếp Đông Viễn phát hiện ra chuyện gì đó nên kiên quyết không làm kiểm tra tổng thể, cũng nhất định không chịu ở lại phòng Theo dõi. Cuối cùng, Nhiếp Đông Viễn đành lái xe đưa bà về nhà.

Trên đường về, ngang qua một đoạn đường mới sửa bên bờ biển, rất heo hút vắng vẻ, ít người qua lại. Có thể do hơi men, cũng có thể là ủ mưu đã lâu, Nhiếp Đông Viễn bèn rẽ khỏi đường cái, lái thẳng ra bờ biển.

Trong nhật ký Tạ Tri Vân không viết gì về chuyện xảy ra bên bờ biển, một tuần sau bà mới viết qua loa rằng Nhiếp Đông Viễn đã xin lỗi, mua một căn nhà ở Hồng Kông, nghe nói định tặng bà nhưng bị bà từ chối.

Sau đó nhật ký của Tạ Tri Vân chỉ còn một chủ đề duy nhất, đó là trả thù. Bà nghĩ ra rất nhiều cách nhưng đều thấy không đủ sáng

khoái. Nhiếp Đông Viễn rất thích bà, nhưng bà lại không biết đó là tình cảm thật lòng hay chỉ nhằm thỏa mãn ham muốn chinh phục nhất thời của ông ta. Vì thế thái độ của bà đối với Nhiếp Đông Viễn cứ như xa mà lại như gần, trong niềm căm ghét Nhiếp Đông Viễn lại xen lẫn cả cảm giác oán hận bản thân. Dầu biết rằng con người này rất có thể là hung thủ thật sự giết hại chồng mình, vậy mà bản thân lại chờ vờ với ông ta, đối với người phụ nữ có tư tưởng truyền thống như Tạ Tri Vân thì mặc cảm tội lỗi này quả là quá lớn.

Lần đầu tiên Tạ Tri Vân phát bệnh là ở nhà họ Nhiếp. Nhiếp Vũ Thịnh đưa bà vào viện, đó cũng là lần đầu tiên Đàm Tĩnh gặp Nhiếp Vũ Thịnh.

Bà đã giấu Đàm Tĩnh rất nhiều chuyện, cũng không ngăn cấm Đàm Tĩnh làm bạn với Nhiếp Vũ Thịnh. Nhiếp Đông Viễn vốn giáo hoạt, đa nghi, hơn nữa Đàm Tĩnh còn nhỏ, bà cảm thấy con gái mình và Nhiếp Vũ Thịnh quen nhau chỉ là tình cờ, căn bản không nghĩ giữa hai người lại có mối quan hệ gì đặc biệt. Cộng thêm việc bà thật lòng quý mến Nhiếp Vũ Thịnh, cảm thấy anh rất thông minh, hiểu chuyện, lại mất mẹ từ nhỏ, hết sức đáng thương.

Nhiếp Đông Viễn từng đưa bà đến Hồng Kông một lần, cũng ở Hồng Kông, ông ta đã thẳng thắn nói mình không nhiều khả năng có thể kết hôn với bà, nhưng về phương diện vật chất, sẽ cố hết sức để đáp ứng. Sau khi từ Hồng Kông về, Tạ Tri Vân không nhận điện thoại của Nhiếp Đông Viễn nữa, cũng nghỉ luôn công việc ở nhà họ Nhiếp.

Trong một thời gian dài Nhiếp Đông Viễn ra vẻ không bận tâm, ông cho rằng Tạ Tri Vân làm như vậy là để ép cưới. Cuối cùng ông nói với bà rằng trước đây cũng có người từng làm chuyện ngu ngốc này, kết quả là Nhiếp Đông Viễn kiên quyết chấm dứt quan hệ. Tạ Tri Vân không quan tâm tới ông ta, thậm chí còn coi mọi sự liên lạc của ông ta là quấy rối. Điều này khiến Nhiếp Đông Viễn vô cùng khó hiểu, có lẽ bị bản tính kiêu hãnh quen hô mưa gọi gió xui khiến, ông ta nhiều lần yêu cầu gặp Tạ Tri Vân nói chuyện, nhưng đều bị cự tuyệt. Thậm chí có lần, nửa đêm ông ta còn mạo hiểm đến tận dưới nhà Tạ Tri Vân mới gọi điện. Hôm đó là Chủ nhật, Đàm Tĩnh đã từ trường về nhà, Tạ Tri Vân sợ kinh động đến con gái, đành tìm cơ xuống nhà, nhờ thế Nhiếp Đông Viễn mới có cơ hội nói chuyện.

Lần nói chuyện này vẫn là tại bờ biển vắng, Tạ Tri Vân không chịu

nổi sự dai dẳng của Nhiếp Đông Viễn, bèn nói thẳng với ông ta rằng chồng mình chính là kỹ thuật viên bảo quản công thức đồ uống của xưởng Lão Tam, thế nên ban đầu bà đến nhà họ Nhiếp dạy đàn chẳng phải vì động cơ gì tốt đẹp, bất luận ông ta có phải kẻ sai khiến Viên Gia Phúc hay không, bà cũng không muốn có bất cứ dính dáng gì đến ông ta nữa.

Tạ Tri Vân ghi lại cuộc nói chuyện này vô cùng tường tận, ngay cả thần thái của Nhiếp Đông Viễn cũng miêu tả hết sức sinh động. Bấy giờ Nhiếp Đông Viễn cười khẩy: “Đúng thế, tôi chính là người năm đó vì đoạt công thức mà giết chồng cô. Cô không có ý gì tốt thì tôi lại càng không có, cô tưởng tôi thật lòng thích cô chắc? Tôi chỉ chơi đùa với cô thôi. Loại đàn bà ngu xuẩn như cô, chồng bị người ta hại chết còn bản thân lại bị tôi đem ra tiêu khiến lâu như vậy, cô làm gì được tôi nào?”

Nói rồi Nhiếp Đông Viễn liền lên xe đi mất, để lại mình Tạ Tri Vân trên bờ biển giữa đêm.

Đêm đó Tạ Tri Vân một mình trở về nhà, không ai biết bà đã lang thang trên đường bao lâu. Trong đoạn nhật ký cuối cùng, bà viết: “Mình đúng là đồ ngu nên mới làm ra việc ngu xuẩn như vậy. Mình thật sự không còn mặt mũi nào sống trên đời này nữa.”

Chỉ mấy tháng sau bà đã ra đi trên giảng đường vì lên cơn đau tim.

Sau này Đàm Tĩnh phát hiện ra mẹ không uống bất cứ loại thuốc nào theo lời dặn của bác sĩ, cũng không mang theo bất cứ loại thuốc cấp cứu nào bên người, có thể nói, bà đã tự sát.

Chương 19

Kể về cái chết của mẹ xong, Đàm Tĩnh trầm mặc rất lâu mới nói: “Nếu biết chuyện này sớm hơn, tôi ước sao mình chưa từng quen Nhiếp Vũ Thịnh.”

Thịnh Phương Đình không biết phải an ủi cô thế nào, đành nói: “Thật ra, cô vì chuyện này mà rời bỏ Nhiếp Vũ Thịnh là không công bằng với anh ta.”

“Khi ấy tôi còn rất trẻ, mới hai mươi tuổi, gặp phải chuyện thế này, thật không biết phải làm sao. Nhiếp Đông Viễn tưởng tôi không biết gì nên chỉ yêu cầu tôi rời xa Nhiếp Vũ Thịnh. Tôi nghĩ tôi cũng không muốn ở bên Nhiếp Vũ Thịnh nữa, nếu không mẹ tôi trên trời cũng không được yên lòng.”

Ánh mắt Đàm Tĩnh đầy đau khổ: “Chỉ là tôi không biết rốt cuộc mình làm đúng hay sai. Tôi đã đến bệnh viện, định bỏ đứa con này đi, nhưng tới khi nằm lên bàn mổ tôi lại chạy trốn. Nhiếp Vũ Thịnh không biết gì cả, tôi trút tất cả oán hận lên đầu anh ta như thế là không công bằng, nhưng cái chết của bố mẹ tôi lại có liên quan đến Nhiếp Đông Viễn, nếu không phải vì ông ta thì mẹ tôi đâu có qua đời.”

Thịnh Phương Đình trầm mặc hồi lâu rồi hỏi: “Vậy còn bây giờ? Giờ cô thực sự muốn tranh quyền giám hộ với nhà họ Nhiếp sao?”

“Nhất định tôi phải tranh, Bình Bình là sinh mạng của tôi, tôi không thể để mất nó được. Trong mấy năm đầu khó khăn nhất, tôi thường xuyên nghĩ đến việc chết quách cho xong, chết rồi sẽ không còn đau khổ nữa. Nhưng tôi không nỡ xa Bình Bình, tôi chết đi rồi, trên đời còn ai yêu thương nó được như tôi, nó lại có bệnh, tôi phải chữa cho nó, để nó sống thật khỏe mạnh, nó còn nhỏ quá...”

“Cô có thể đổi mặt với Nhiếp Vũ Thịnh không?” Thịnh Phương Đình hỏi, “Có lẽ anh ta muốn âm thầm hòa giải, khỏi phải kéo nhau ra trước tòa, cũng có thể anh ta sẽ gạt luật sư qua một bên để nói chuyện riêng với cô.”

“Tôi sẽ không gặp lại anh ta nữa.” Đàm Tĩnh nói ngay, “Nếu anh tìm được luật sư giúp tôi thì mọi việc cứ giao cho luật sư đàm phán.”

“Ok.” Thịnh Phương Đình nói, “Vậy tôi sẽ giới thiệu luật sư cho cô, chỉ cần cô kiên quyết, vụ kiện này có thể thực hiện.”

Cố vấn pháp luật của Tập đoàn Đông Viễn làm việc đương nhiên nhanh gọn dứt khoát, không quanh co nhiều, chỉ nộp một khoản tiền phạt đã bảo lãnh được Tôn Chí Quân ra khỏi đồn cảnh sát. Theo ý ông Nhiếp Đông Viễn, điều kiện của Đàm Tĩnh đã được đáp ứng, mọi thứ còn lại cứ giao cả cho luật sư, nhưng Nhiếp Vũ Thịnh lại khăng khăng đòi gặp Tôn Chí Quân một lần. Trong mắt ông Nhiếp Đông Viễn, điều này quả là thừa thãi, nhưng từ trước tới giờ ông chẳng bao giờ lay chuyển được ý con trai, huống hồ tâm trạng Nhiếp Vũ Thịnh hiện giờ đang hỗn loạn, cả cơ thể lẫn tinh thần đều mệt mỏi, ông không nỡ gây thêm áp lực cho con nữa. Có điều ông kiên quyết yêu cầu luật sư có mặt trong cuộc gặp giữa Nhiếp Vũ Thịnh và Tôn Chí Quân.

“Anh dễ mềm lòng, nếu người ta hét giá trên trời, chưa biết chừng anh lại mềm lòng mà chấp nhận cũng nên. Có luật sư đi theo anh, bố mới yên tâm được.”

Nhiếp Vũ Thịnh cũng chẳng còn lòng dạ nào mà so đo điều đó, sau khi sự việc xảy ra anh luôn thấy đầu óc trống rỗng, mơ màng như đang mộng du vậy. Đàm Tĩnh nói những gì, anh gần như không nhớ

nữa, chỉ nhớ lúc đó mình vô cùng đau lòng, vô cùng tuyệt vọng. Nhiều năm như vậy, cô vẫn biết đâu là điểm yếu của anh, chỉ bằng vài câu đơn giản đã có thể đập nát trái tim anh. Nhiếp Vũ Thịnh căn bản không muốn nhớ lại, hiện giờ bố anh đã khăng khăng thì cứ để luật sư đi cùng vậy.

Hôm đó ở hành lang bệnh viện, Nhiếp Vũ Thịnh không hề nhìn thẳng vào Tôn Chí Quân, mãi đến hôm nay gặp anh ta, anh mới bắt giác chú ý kỹ. Chắc vì mới ra khỏi phòng tạm giam nên quần áo Tôn Chí Quân không lấy gì làm sạch sẽ, râu chưa cạo, nhìn lồi thối không khác mấy người lang thang nơi đầu đường là bao.

Thấy Nhiếp Vũ Thịnh, Tôn Chí Quân dường như cũng không bất ngờ, chỉ hỏi: “Có thuốc không?”

Nhiếp Vũ Thịnh sờ vào túi, tuy thỉnh thoảng anh có lén hút vài điếu nhưng chưa bao giờ mang theo thuốc lá. Luật sư đưa bao thuốc cho anh, anh đưa Tôn Chí Quân, anh ta không chút khách khí, rút lấy một điếu, lại hỏi tiếp: “Có bật lửa không?”

Luật sư nhìn Nhiếp Vũ Thịnh, rồi đưa bật lửa cho Tôn Chí Quân. Anh ta châm lửa, rít vài hơi thật sâu, bấy giờ mới nói: “Xem ra anh biết hết rồi hả?”

Nhiếp Vũ Thịnh không muốn nói nhiều, chỉ lặng lẽ quan sát Tôn Chí Quân. Tôn Chí Quân búng tàn thuốc, đột nhiên bật cười “phì” một tiếng, nói: “Nhìn cái gì chứ? Không lẽ nhìn mặt tôi là biết tại sao Đàm Tĩnh năm đó lại lấy tôi sao?”

Nhiếp Vũ Thịnh không muốn hỏi một câu như thế, anh chẳng nói gì, chỉ im lặng nhìn Tôn Chí Quân. Tôn Chí Quân lại hút vài hơi rồi dụi điếu thuốc xuống bàn dập tắt, mặc cho đầu thuốc lá để lại trên bàn một vệt sém. Anh ta nói: “Nếu không phải anh vừa lòi tôi ra khỏi nhà giam thì tôi đã cho anh một đấm rồi. Có gì mà phải giả vờ? Muốn hỏi thì hỏi đi! Đàm Tĩnh tại sao lại lấy tôi? Cô ta không muốn con mình ra đời mà không có hộ khẩu! Đàm Tĩnh nghe nói trẻ nhỏ sinh ra phải có giấy chứng sinh mới nhập được hộ khẩu, nhưng chỉ bệnh viện nơi sinh mới có thể cấp giấy chứng sinh. Anh biết không? Hồi đó tôi thấy cô ta một mình vác cái bụng bầu nhìn rất khổ sở, bèn nói, ở quê chúng tôi có người quen là có thể làm giấy chứng sinh, còn có thể viết ngày tháng trong giấy sớm hơn, nhưng phải có giấy đăng ký kết hôn

trước đã. Ban đầu Đàm Tĩnh không chịu, nhưng không có giấy chứng sinh thì con không có hộ khẩu, mà sau này đi nhà trẻ, tiểu học đều cần hộ khẩu hết. Dù đóng tiền học trái tuyến chẳng nữa, cũng phải có hộ khẩu. Đàm Tĩnh suy nghĩ suốt mấy ngày, cô ta là người rất dễ mềm lòng, chỉ sợ con sau này bị thiệt thòi, cuối cùng bèn theo tôi về quê làm giấy đăng ký kết hôn.”

Nhiếp Vũ Thịnh vẫn không nói gì, nhưng bàn tay bên dưới bàn đã siết lại thành nắm đấm.

“Lúc đó hình như cô ta có mang Bình Bình đã bảy tám tháng, tôi còn nhớ lúc trên xe về quê, đường sá gập ghềnh, xe lắc lư suốt, tôi còn lo cô ta trở dạ giữa đường nữa chứ. Về quê làm giấy kết hôn rồi, cô ta còn bỏ tiền bày mấy bàn rượu, nói mình đã nợ tôi ân tình, không muốn nợ tiền nữa. Anh bảo có phải dở hơi không?”

Tôn Chí Quân vừa kể vừa cười thờ ơ, vậy mà Nhiếp Vũ Thịnh lại thấy tim như bị dao cứa, dáng vẻ dè dặt miễn cưỡng của cô hiện ra rành rành trước mắt anh. Anh từng hận Đàm Tĩnh, thậm chí trong khoảnh khắc vừa rồi anh cũng hận cô. Nhưng Tôn Chí Quân càng kể với dáng vẻ thờ ơ như vậy, anh lại càng thấy khó chịu. Anh không thể ngờ Đàm Tĩnh lại từng phải chịu khổ như vậy. Hồi đó cô còn rất trẻ, vừa mất đi người thân duy nhất không lâu, lại vứt bỏ hết mọi thứ vốn có, rốt cuộc cô làm thế nào vượt qua được?

“Sau đó thì anh biết cả rồi, đứa trẻ vừa sinh ra đã có bệnh, Đàm Tĩnh dốc hết tiền cho nó, đến giờ vẫn chưa chữa được.” Tôn Chí Quân đột nhiên nhếch mép cười, “Nhưng giờ anh đã biết hết còn gì? Tốt rồi, lần này cô ta không cần lo lắng nữa, có ông bố để giàu sụ như anh thì còn lo gì nữa chứ?”

Nhiếp Vũ Thịnh cố nén cảm xúc, nói: “Là cô ấy yêu cầu bảo lãnh anh ra.”

Tôn Chí Quân lại cười, ngữ khí đầy khiêu khích: “Vợ chồng một ngày nên nghĩa, vợ đối với tôi thì khỏi nói.”

Nhiếp Vũ Thịnh phải dùng hết sức lực toàn thân mới nén được cơn kích động muốn lao tới đấm thẳng vào mặt Tôn Chí Quân. Anh không muốn dài dòng thêm nữa, chỉ nói: “Vậy anh hãy khuyên Đàm Tĩnh, chúng tôi đã đáp ứng mọi yêu cầu của cô ấy rồi, cô ấy không cần

đưa trẻ nữa, tôi cũng đã đồng ý đưa một triệu tệ, mong cô ấy hãy từ bỏ quyền giám hộ đi.”

“Cái gì? Một triệu?” Dường như Tôn Chí Quân còn chưa nghĩ thông, một lúc sau mới cười khẩy: “Anh Nhiếp ạ, anh cũng quá keo kiệt đấy, có một triệu mà đòi đưa thằng bé đi à? Chúng tôi mất bao nhiêu tâm huyết mới nuôi lớn được nó. Một triệu? Ai thèm chứ!”

“Là cô Đàm yêu cầu một triệu.” Luật sư kịp thời nói xen vào một câu, “Hơn nữa anh Nhiếp là cha đẻ của đứa trẻ, anh ấy có quyền yêu cầu quyền giám hộ.”

“Tôi nói chuyện với anh đấy à?” Tôn Chí Quân hàm hàm, “Họ Nhiếp kia, tôi không cần biết ông già giàu sụ của anh có tiền có thế ra sao, có điều, việc Đàm Tĩnh không đồng ý thì tôi cũng không đồng ý. Anh là cha đẻ của Bình Bình, đúng thế. Nhưng Đàm Tĩnh là mẹ đẻ của Bình Bình! Cô ấy đã khổ sở nuôi nó lớn ngần này, hao phí bao nhiêu tâm huyết anh có biết không? Vì nó mà cô ấy bạc cả tóc. Giờ tự nhiên anh ở đâu nhảy ra, đưa tiền? Có tiền là mua được con sao? Được, anh có quyền có thế, kiện thì cứ kiện, đợi lúc ra tòa, hỏi thằng bé xem nó muốn theo ai?”

Trông bộ dạng càn quấy của Tôn Chí Quân, luật sư vừa tức vừa buồn cười, đang định lên tiếng thì Nhiếp Vũ Thịnh ngăn lại, nói: “Chính miệng Đàm Tĩnh nói, cô ấy không cần đưa trẻ nữa, cô ấy đòi tôi một triệu.”

“Tôi không tin! Cô ta coi đứa trẻ đó còn quan trọng hơn tính mạng mình, đưa đứa trẻ cho anh, trừ phi cô ta không muốn sống nữa!”

Nói xong câu đó, Tôn Chí Quân đột nhiên biến sắc, đứng dậy đi thẳng ra ngoài. Luật sư định ngăn lại nhưng bị anh ta đẩy cho lão đảo suýt ngã. Nhiếp Vũ Thịnh mất hai giây mới sức hiểu ra, cũng biến sắc mặt, vội vàng đi ra. Không ngờ vừa ra khỏi cửa thì bị Tôn Chí Quân kéo lại: “Đàm Tĩnh ở đâu?”

“Tôi không biết.”

Tôn Chí Quân vung tay đấm một cú khiến Nhiếp Vũ Thịnh loạng choạng. Luật sư chạy lại đẩy anh ta ra, quát: “Dừng lại ngay!”, vừa nói

vừa rút điện thoại gọi cảnh sát. Tôn Chí Quân chẳng thèm quan tâm, chỉ nói: “Được thôi, cứ nhốt tao lại đi. Họ Nhiếp kia, tao muốn đánh mày lâu rồi, mày có giỏi cứ nhốt tao lại đi! Mẹ kiếp, bây giờ mày lại thò mặt ra tranh quyền giám hộ với Đàm Tĩnh à! Lúc Đàm Tĩnh sinh con bị băng huyết suýt nữa thì mất mạng, mày ở đâu hả? Cả đời cô ta không chịu cầu lụy ai, hưởng hồ là van vì tao, vậy mà vì thằng bé bị bệnh tim bẩm sinh, Đàm Tĩnh đã khóc ngất năm lần bảy lượt, cầu xin tao cho vay tiền chữa bệnh. Đến mạng sống cô ta cũng không cần nữa, sinh xong chưa được một tháng đã muốn đi làm kiếm tiền, lúc đó mày ở đâu? Bao năm nay, cô ấy đoạn tuyệt qua lại với bạn bè người thân, vì không thể trả được số tiền đã vay, cảm thấy không còn mặt mũi nào gặp người ta nữa, lúc ấy mày ở đâu, hả, hả? Họ Nhiếp kia, hôm nay mày thò đầu ra đòi giành quyền giám hộ, giỏi lắm! Có giỏi thì nhốt tao lại đi, để xem Đàm Tĩnh có giao con cho mày không? Một triệu? Không phải mày vẫn cậy có nhiều tiền sao? Không phải mày ức hiếp Đàm Tĩnh không có tiền trị bệnh cho con sao? Nếu Đàm Tĩnh có tiền trị bệnh cho con, để xem cô ta có ngó ngang đến mày nữa không? Mày muốn ép cô ấy đến chỗ chết đúng không? Cô ấy nợ mày à? Ép chết cô ấy mày vui lắm sao?”

Câu cuối cùng gần như anh ta đã gầm lên. Nhiếp Vũ Thịnh cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực nào nữa, đầu ngón tay lạnh toát. Nghe người khác kể về những nỗi khổ Đàm Tĩnh phải trải qua là điều anh khó chịu nhất. Kỳ thực anh không thể tưởng tượng được mấy năm vừa rồi, Đàm Tĩnh làm sao vượt qua nổi. Đến Tôn Chí Quân còn biết những nỗi vất vả của cô, vậy mà trong mắt cô, anh lại tồi tệ đến mức đó, cô thà chịu đựng mọi khổ nạn trên đời cũng không mở miệng cầu xin anh.

Thật ra, khi đã thật sự tuyệt vọng cô cũng từng lên tiếng, ví dụ như lần cô đòi anh năm vạn, nhưng anh chỉ đưa ba vạn, còn ném cả đồng tiền vào mặt cô. Khi cô quỳ xuống nhặt từng tờ thì anh bỏ đi không thèm quay đầu lại. Trước sự bức ép của số mệnh, chắc trái tim cô đã tan nát từ lâu. Cuối cùng, ở khách sạn, khi cô đòi anh mười vạn tệ, trong đôi mắt cô đã trống rỗng, đến nước mắt cũng không còn nữa.

Rốt cuộc Đàm Tĩnh đã hận anh đến mức nào, mới miễn cưỡng mỗi khi đòi tiền anh như thế? Thậm chí cô thà chấp nhận để con mạo hiểm làm phẫu thuật thử nghiệm, cũng không muốn cho anh biết sự thật.

Rốt cuộc cô hận đến mức nào mà không chấp nhận anh là cha đẻ của thằng bé. Anh không muốn nghĩ đến điều này, bởi cứ nghĩ đến nó, tim anh liền thắt lại. Nhưng từng lời của Tôn Chí Quân như từng viên đạn găm vào người, bắn nát lục phủ ngũ tạng anh. Một đấm này của Tôn Chí Quân đấm vào mặt anh, nhưng tim anh còn đau hơn, đau đến mức không nói nổi thành lời.

Nhiếp Vũ Thịnh kéo tay luật sư lại, tỏ ý đừng gọi cảnh sát. Anh không nói năng gì, chỉ trơ mắt nhìn Tôn Chí Quân bưng bưng lửa giận bỏ đi. Đàm Tĩnh đang ở đâu? Thật ra anh cũng không biết. Rốt cuộc anh đã làm gì sai? Tại sao Đàm Tĩnh lại đối xử với anh như vậy? Anh cũng không biết nữa. Anh chỉ biết Đàm Tĩnh hận mình, điều đó khiến anh hoàn toàn tuyệt vọng.

Trong một thời gian dài, anh cảm thấy mình hận Đàm Tĩnh, hận cô vô tình rời bỏ anh, hận cô lấy chồng sinh con như không có chuyện gì. Nhưng trong khoảnh khắc biết được chân tướng sự việc, người anh hận lại chính là bản thân mình. Hiện giờ Đàm Tĩnh đã trở thành một vết thương, chạm vào là đau, không chạm vào cũng đau. Tại sao cô ấy lại sinh con ra? Để hôm nay đòi anh một triệu sao?

Anh đã không còn ôm ấp bất cứ hy vọng nào với Đàm Tĩnh nữa. Trong một thời gian rất dài, anh luôn nghĩ nếu Đàm Tĩnh trở về, nói rằng cô đã gạt anh, cô chưa bao giờ muốn rời xa anh, thì anh sẽ tin, rồi ôm lấy cô vào lòng, tiết lộ với cô rằng anh vẫn luôn chờ đợi giây phút này, cả đời này sẽ không để cô rời xa anh nữa. Nhưng giờ đây, khi Đàm Tĩnh thật sự quay về, dường như hai người họ đã không thể trở lại như xưa được nữa.

Lúc trẻ tuổi ngây ngô, tựa hồ cảm thấy mọi việc đều dễ như trở bàn tay. Người mình thích cũng thích mình, đôi lòng hòa hợp không có gì là thần kỳ cả. Anh thích Đàm Tĩnh, yêu Đàm Tĩnh, đó dường như chỉ là bản năng. Còn Đàm Tĩnh đối với anh thế nào? Sau khi làm tổn thương anh, cô liền rời bỏ, đến khi quay lại, cô vẫn là một câu hỏi lớn. Vào khoảnh khắc khi biết được đứa trẻ kia là con mình, tận đáy lòng anh từng lóe lên một tia hy vọng cuối cùng. Nhưng đến giờ tia hy vọng đó cũng đã bị dập tắt hoàn toàn rồi.

Đàm Tĩnh đã nói, cô chưa bao giờ yêu anh.

Cho dù không muốn thừa nhận, thì đến hôm nay anh cũng không

thể không đối diện với sự thực này.

Cô thật sự chưa bao giờ yêu anh.

Tuy Tôn Chí Quân giận dữ nhưng không hề mất lý trí. Nghĩ một lúc anh ta liền chạy đến phòng bệnh khoa Ngoại Tim mạch, y tá nhận ra anh ta chính là người đã gây chuyện hôm đó nên phớt lờ, chẳng hỏi han gì. Tôn Chí Quân quên mất số phòng của Bình Bình, đành phải đi tìm từng phòng một, cuối cùng cũng tìm được. Quả nhiên anh ta bắt gặp Đàm Tĩnh ở đó.

Trông thấy Đàm Tĩnh, Tôn Chí Quân thở phào nhẹ nhõm. Khi Nhiếp Vũ Thịnh nói Đàm Tĩnh muốn từ bỏ quyền giám hộ, Tôn Chí Quân thật sự sợ rằng Đàm Tĩnh sẽ nghĩ không thông. Cô coi trọng đứa nhỏ này còn hơn cả tính mạng mình, sao lại đành lòng giao cho người khác chứ?

Đàm Tĩnh đang ngồi bên cạnh giường lặng lẽ nhìn con trai thêm thiếp ngủ. Khi Tôn Chí Quân lại gần cô mới ngẩng lên, cũng chẳng tỏ vẻ ngạc nhiên, chỉ bình thản nói: “Chúng ta ra ngoài nói chuyện.”

Đàm Tĩnh biết tính Tôn Chí Quân, sợ có gì bất đồng là anh ta lại quát lên làm phiền những bệnh nhân khác, cũng may lần này không có chuyện đó. Tôn Chí Quân theo Đàm Tĩnh ra đến cầu thang thoát hiểm mới hỏi: “Bình Bình thế nào rồi?”

“Vẫn ổn.” Đàm Tĩnh không muốn nói với anh ta về Tôn Bình, có lẽ do đã quen đề phòng anh ta, cô chỉ hỏi, “Họ không gây khó dễ cho anh chứ?”

“Khó dễ cái gì?” Tôn Chí Quân nói vẻ thờ ơ, “Tôi cho tay họ Nhiếp kia một đấm. Luật sư ngồi bên cạnh cũng chẳng dám ho he cái mẹ gì!” Khi nói câu này, anh ta chú ý dò xét thần sắc Đàm Tĩnh, quả nhiên cô hơi cau mày, nhưng cũng không nhắc đến Nhiếp Vũ Thịnh, chỉ nói: “Anh cứ như vậy sớm muộn cũng chịu thiệt thôi.”

Tôn Chí Quân bất giác nhíu mày: “Cô cũng đừng vòng vo nữa. Tay họ Nhiếp đó biết hết rồi, cô định bao giờ ly hôn đây?”

“Tôi không muốn ly hôn.” Cô ngừng một chút rồi nói, “Tôi định ra tòa giành quyền giám hộ với nhà họ Nhiếp. Luật sư nói nếu chúng ta

ly hôn, sẽ rất bất lợi cho vụ kiện.”

Tôn Chí Quân cười khẩy: “Đầu óc cô có vấn đề à? Hẳn ta muốn con trai thì cô cứ giao con cho hẳn là được rồi. Cô có tiền chữa cho nó không mà giữ?”

“Có tiền hay không là việc của tôi.” Đàm Tĩnh đã quen với tính tình vui giận thất thường của Tôn Chí Quân, thấy anh ta móm mĩa cô cũng chẳng để tâm, chỉ nói, “Tôi đã nợ anh quá nhiều ân tình, mong anh giúp tôi một lần cuối này nữa thôi. Nếu anh muốn ly hôn thì để qua vụ kiện này, đợi tôi giành được con đã. Khi nào có tiền, tôi sẽ bồi thường cho anh ngay. Anh muốn bao nhiêu, tôi sẽ nghĩ cách.”

Tôn Chí Quân vẫn cười khẩy, nói: “Đợi bao giờ cô có tiền hẳn nói.”

Dứt lời anh ta quay người bỏ đi. Trước nay tính tình Tôn Chí Quân vẫn vậy, Đàm Tĩnh cũng không để bụng, hướng hồ giờ tâm trí cô đã đặt ở nơi khác. Cô quay lại phòng bệnh, y tá đang đổi bình truyền cho Tôn Bình, thấy cô vào liền nói: “Giường số 39, y tá trưởng bảo tôi nói cho chị, bệnh viện đã nhận được tiền viện phí bổ sung của chị, tất cả là hai mươi vạn. Chi tiết về chi phí mấy hôm nay, nếu chị muốn in ra thì có thể xuống quầy thu phí, quét thẻ là có thể tự động in ra. Đúng rồi, y tá trưởng bảo tôi hỏi chị, chị có định cho con làm phẫu thuật không? Nếu có thì phải đăng ký xếp hàng, rồi tôi thông báo lại cho bác sĩ điều trị chính. Còn về phương án phẫu thuật thì bác sĩ sẽ nói chuyện với chị sau.” Liếc nhìn tấm bảng đầu giường, thấy tên bác sĩ điều trị, y tá lại lầm bầm, “Hôm nay bác sĩ Nhiếp không đi làm, mai vậy.”

Đàm Tĩnh không nói gì, chỉ ngồi xuống, mệt mỏi nhìn con. Tôn Bình đã tỉnh lại, trông thấy cô thì rất vui, hí mắt cười với cô.

“Mẹ!”

Đàm Tĩnh khẽ nắm tay con, nói với con nhưng cũng như tự nói với mình: “Ngoan... có tiền rồi, chúng ta sẽ sớm được phẫu thuật thôi... Mổ xong con sẽ khỏe lại...”

“Mẹ... sao mẹ không vui?”

Đàm Tĩnh rung rung nước mắt: “Mẹ vui lắm chứ...”

“Mẹ, mẹ bảo chơi trò chơi với con mà? Con phải trốn... con còn chưa trốn sao mẹ đã đến rồi?”

“Chúng ta không chơi nữa, mẹ sẽ ở bên con, được không?”

“Được ạ! Con cũng không muốn chơi, nếu con trốn mà mẹ không tìm thấy sẽ lo lắng!”

Điện thoại cô chọt reo chuông. Bước vào phòng bệnh, di động đều phải đổi sang chế độ rung, thấy số của Nhiếp Vũ Thịnh, cô sợ ảnh hưởng đến mọi người trong phòng, bèn ra ngoài hành lang, nhưng rồi cuộc vẫn không có dấu khí nhận điện. Nhìn dãy số liên tục nhấp nháy trên màn hình, cuối cùng cô ấn nút từ chối.

Vừa quay người lại, cô liền trông thấy Nhiếp Vũ Thịnh, anh không mặc áo bác sĩ, thần sắc vô cùng tiêu tụy, hết như hồi sáng gặp cô vậy. Cô lại định rút lui, nhưng Nhiếp Vũ Thịnh đã chặn cô lại. Anh chỉ bảo:

“Nói chuyện với tôi một lát.”

“Chúng ta không còn gì để nói nữa.”

“Tôi vừa chuyển tiền viện phí.”

“Y tá đã nói với tôi rồi.”

“Tại sao?”

“Chẳng tại sao cả. Luật sư của tôi sẽ đến ngay, có chuyện gì anh trực tiếp nói với luật sư.”

Đàm Tĩnh nói xong bèn đi thẳng, như sợ hãi, không muốn nấn ná lâu thêm một giây nào nữa. Nhiếp Vũ Thịnh giương mắt nhìn cô đi đến cửa phòng bệnh, chỉ vài bước chân mà như cách nhau nghìn sông vạn núi, ở giữa là trùng trùng nguy nan hiểm trở, anh không cách nào vượt qua nổi. Anh gọi: “Đàm Tĩnh...”

Cô dừng trước cửa nhưng không quay lại, chỉ đợi anh nói.

“Ca mổ này tôi không thể thực hiện, dù là cách truyền thống tôi cũng không cầm dao được. Từ hồi thực tập, các thầy đã nói, thầy thuốc không thể tự chữa, nhưng hồi đó tôi không đồng tình. Giờ mới biết, mình không cách nào thực hiện được ca mổ này...”

Đàm Tĩnh vẫn không quay lại, chỉ hỏi: “Anh muốn đổi bác sĩ điều trị chính?”

“Không phải... Tôi muốn mời chủ nhiệm của chúng tôi đứng mổ.”

Cuối cùng Đàm Tĩnh quay lại nhìn anh, nói: “Nếu anh không ngại lời đồn đại thì tôi cũng không ngại đâu. Đây là bệnh viện anh làm việc mà.”

“Tôi sẽ không vì sợ lời đồn mà để con... để bệnh nhân... mạo hiểm.”

“Vậy cũng được.” Đàm Tĩnh mở cửa phòng, nói, “Bác sĩ Nhiếp, phiền anh đăng ký phẫu thuật giúp.”

Dứt lời, cô bước vào trong, đóng cửa lại. Nhiếp Vũ Thịnh đứng đó, câu nói cuối cùng của Đàm Tĩnh tựa như một viên thuốc đắng chát, nhưng anh vẫn phải nuốt xuống. Anh đến phòng trực ban, hỏi Tiểu Mẫn: “Chủ nhiệm về chưa?”

“Viện trưởng gọi ông ấy lên văn phòng rồi, bảo là có việc gì đó.” Tiểu Mẫn dường như rất kinh ngạc, quan sát Nhiếp Vũ Thịnh từ đầu đến chân, “Sur huynh sao vậy? Mới một đêm không gặp, sao sắc mặt anh kém thế?”

“Ở nhà có chút chuyện.” Nhiếp Vũ Thịnh nói nhỏ, “Hôm qua ngủ không được ngon.”

Tiểu Mẫn tưởng anh lo lắng cho bệnh tình của bố nên an ủi mấy câu. Nhiếp Vũ Thịnh tinh thần hoảng hốt, nghe mà như không nghe, nhưng đồng nghiệp đã có lòng tốt, anh cũng đành gật gật đầu tỏ vẻ cảm kích. Ngồi trong văn phòng chưa lâu, chợt anh nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc bên ngoài hành lang, rồi có tiếng y tá chào: “Chủ nhiệm Phương!”

Anh biết chủ nhiệm đã về, bèn đến văn phòng ông. Quả nhiên vừa

thấy anh Chủ nhiệm Phương liền nói: “Viện trưởng nói với tôi rồi, coi như khoa Gan mật mượn cậu một tuần, cho cậu đi Hồng Kông cùng bố. à phải, bên Hồng Kông có một bác sĩ gan mật nổi tiếng là Mạnh Hứa Thời, tự mở phòng khám. Ông ấy là bạn học của tôi hồi du học bên Đức, rồi tôi sẽ nói chuyện với ông ấy, cậu đưa bố sang đó xem ông ấy có cách điều trị nào tốt hơn không.” Ông liếc nhìn thần sắc của Nhiếp Vũ Thịnh, nói: “Sao mà sắc mặt lại thành ra thế này? Không phải tối qua bảo cậu về nhà nghỉ sao? Cậu nghỉ ngơi kiểu gì thế hả? Hôm nay cậu có ca đêm đúng không? Nhìn thế này sao trực ca đêm được?”

“Giường số 39 có tiền nộp rồi, muốn làm phẫu thuật bình thường.”

“Vậy cậu sắp xếp cho họ đi.” Chủ nhiệm Phương liếc nhìn anh, “Cậu muốn mổ ca này trước khi đến Hồng Kông à? Cũng được, tôi sẽ nói với phòng phẫu thuật lập một kíp mổ.”

“Chủ nhiệm, ca mổ này cháu không thể thực hiện được... cháu muốn... nhờ chú mổ chính.”

Chủ nhiệm Phương sững ra một lúc, đoạn nói: “Chỉ là Tứ chứng Fallot thôi mà, cậu cũng mổ bao nhiêu lần rồi? Trẻ sơ sinh cậu còn mổ được, bệnh nhân lớn như vậy sao lại không thể chứ? Tay vẫn chưa khỏi à? Bỏ băng ra tôi xem! Sao cậu lại khiến tay bị thương thành thế này chứ?”

Nhiếp Vũ Thịnh không nói gì. Chủ nhiệm Phương khá hiểu anh, từ trước tới nay anh không bao giờ áp a áp úng, trừ phi thật sự gặp phải việc khó xử. Chủ nhiệm Phương quan sát anh hồi lâu rồi bảo: “Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì? Cứ liên quan đến giường số 39 là cậu như bị mất trí vậy. Cậu nói xem từ khi bệnh nhân giường 39 nhập viện chúng ta, cậu đã xảy ra bao nhiêu chuyện rồi? Đầu tiên là gọi điện vào tận phòng phẫu thuật trong khi tôi đang thực hiện ca mổ đặc biệt, rồi rạch vào tay phải của mình, giờ thì hay rồi, chạy tới chỗ tôi bảo đến Tứ chứng Fallot cũng không mổ nổi. Không lẽ bệnh nhân giường 39 là con đẻ của cậu hay sao...” Câu cuối cùng, thật ra Chủ nhiệm Phương không nghĩ ngợi nhiều, đến khi buột miệng mới như sực hiểu ra điều gì, ông sững người nhìn Nhiếp Vũ Thịnh, chỉ thấy anh cúi đầu ủ rũ đứng đó, không biện bạch cũng không giải thích bất cứ điều gì. Chủ nhiệm Phương ngơ ngàng, bèn gọi một câu thăm dò:

“Nhiếp Vũ Thịnh?”

Anh ngẩng đầu nhìn vị trưởng bối trước nay vẫn luôn yêu quý mình, Chủ nhiệm Phương chỉ thấy vành mắt anh đỏ lên, bấy lâu nay anh theo ông học hỏi, ông chưa từng thấy cậu học trò cưng này như thế bao giờ. Ông lập tức hiểu ra tất cả, nhưng không biết phải nói sao, cuối cùng chỉ càu nhàu một câu: “Đúng là gặp ma giữa ban ngày!” rồi hỏi tiếp, “Cậu trước nay vẫn hiền lành an phận, sao lại gây ra chuyện thế này chứ?”

Thấy Nhiếp Vũ Thịnh không đáp, Chủ nhiệm Phương lại xót xa: “Cậu nói xem thế này gọi là gì hả? Thanh niên các cậu đúng là hồ đồ! Sao không nói sớm cho tôi biết, để tôi xếp cho phòng tốt một chút. Cậu nói xem, Tứ chứng Fallot bị kéo dài thành ra thế này rồi, rốt cuộc sao cậu... Mẹ nó không hiểu đã đành, lẽ nào cậu cũng không hiểu ư?”

Bấy giờ Nhiếp Vũ Thịnh mới lên tiếng: “Trước giờ cháu đâu có biết...”

“Cậu nói xem, sao chuyện của cậu cứ như trong phim vậy?” Chủ nhiệm Phương vừa tức vừa buồn cười, “Còn ngây ra đó làm gì, không phải vẫn còn trống hai phòng VIP đó sao? Mau chuyển phòng đi! Giờ một phòng nhồi nhét đến bốn năm người bệnh, thằng bé còn phải nằm giường bổ sung, ăn uống ngủ nghỉ không tốt thì sao phẫu thuật được? Tôi mổ thay cậu ca này, Nhiếp Vũ Thịnh, đừng lo nữa, cậu không tin tay nghề của tôi sao?”

“Không phải ạ.”

“Còn đứng đó làm gì? Mau đi đổi phòng! Lát nữa tôi đi xem bệnh án và báo cáo kiểm tra. Tôi sẽ gọi cho phòng phẫu thuật, dặn họ ngày mai sắp xếp cho chúng ta một ê kíp, phải làm nhanh nhất có thể. Ai nói chuyện với người nhà bệnh nhân đây? Tôi vậy, nói chuyện với cậu hay mẹ thằng bé? Cả hai người đều có mặt là tốt nhất.”

Nhiếp Vũ Thịnh không ngờ Chủ nhiệm Phương lại giải quyết gọn lẹ đến vậy, anh vô cùng cảm kích nhưng không thể nói được lời nào khác ngoài câu cảm tạ: “Cảm ơn chú!”

“Cảm ơn gì!” Chủ nhiệm Phương trừng mắt, “Nhóc con, tôi còn tưởng cậu là ngoan ngoãn nhất cái khoa này, bình thường nhìn con

gái không thềm ngược mắt lấy một cái, giờ thì hay rồi, thật mất mặt quá! Thẻ diện mấy chục năm nay của tôi bị cậu làm mất sạch rồi. Nhờ bệnh viện mà biết chuyện này, cắt hết thưởng kế hoạch hóa gia đình của toàn khoa, chắc hẳn y tá trưởng không để cậu yên đâu!”

Ra khỏi phòng chủ nhiệm, lòng Nhiếp Vũ Thịnh mới chỉ nhẹ nhõm hơn đôi chút. Anh biết tại sao Chủ nhiệm Phương lại muốn anh có mặt khi nói chuyện cùng người nhà bệnh nhân, vì anh có thể giải thích một số từ chuyên ngành cho Đàm Tĩnh. Nhưng anh cần bao nhiêu dũng khí, để có thể tham gia cuộc gặp đó đây? Không phải anh không tin tưởng tay nghề của Chủ nhiệm Phương, mà là anh sợ. Khi bố bị bệnh, anh thấy sợ, nhưng dù gì ông cũng đã là người trưởng thành, mà từ trước đến nay anh luôn dựa dẫm vào ông nhiều hơn. Tuy anh đã nghiên cứu kỹ phương án điều trị nhưng cuối cùng người quyết định vẫn là bố anh.

Giờ bảo quyết định phương án phẫu thuật cho con, anh thật sự sợ hãi, cảm thấy mình không sao làm được, chỉ nghĩ đến thôi cũng lạnh toát da đầu rồi. Những điều khoản trong giấy đồng ý phẫu thuật tựa như một đàn kiến lúc nhúc trong đầu anh vậy. Rủi ro trong khi mổ, rủi ro khi gây mê... bất cứ một chi tiết nào cũng có thể khiến thằng bé không thể tỉnh dậy nữa. Mỗi lần nói chuyện với người nhà bệnh nhân anh đều rất bình tĩnh, phân tích cho họ mọi điều lợi hại của ca mổ, giải thích cả những từ chuyên dùng khó hiểu, phẫu thuật chỉ là một trong nhiều cách điều trị. Khi bệnh nhân được chỉ định mổ, dù mạo hiểm một vài điều cũng vẫn phải tiến hành, đó mới là lựa chọn sáng suốt.

Nhưng khi thật sự đến lượt mình anh mới hiểu, chẳng có cái gì gọi là sáng suốt cả. Bất cứ ca phẫu thuật nào cũng có rủi ro, dù chuẩn bị chu đáo đến đâu cũng có thể xảy ra tình huống bất ngờ trên bàn mổ. Càng hiểu điều đó anh lại càng thấy sợ hãi.

Bác sĩ không thể tự chữa bệnh, anh cảm thấy hôm nay ngay cả lời căn dặn của bác sĩ mình còn không thể viết nổi chứ đừng nói đến cuộc nói chuyện trước phẫu thuật ngày mai. Từ trước tới nay anh luôn thấy mình rất bình tĩnh, đặc biệt là khi đối mặt với bệnh nhân. Sự bình tĩnh đó không chỉ là yêu cầu nghề nghiệp mà nó còn giúp anh hoàn thành những thách thức khó hơn. Ca mổ người khác không dám làm, anh dám; ca cấp cứu người khác đã từ bỏ, anh vẫn tiếp tục kiên trì. Điều này đã giúp anh cứu được vô số bệnh nhân đang cận kề cái

chết khỏi bàn tay tử thần.

Nhưng hôm nay anh mới hiểu thế nào là quan tâm quá sẽ rối loạn.

Buổi tối, Thư Cầm đến thăm ông Nhiếp Đông Viễn, Nhiếp Vũ Thịnh đưa cô về nhà. Sau một ngày một đêm tinh thần hoảng hốt, đến tối Nhiếp Vũ Thịnh cũng bình tĩnh hơn một chút. Chỉ là anh thấy mình không thể trực đêm được, đành xin chủ nhiệm cho nghỉ. Chủ nhiệm Phương rất thoải mái đồng ý ngay.

Tuy rất bất mãn vì Đàm Tĩnh đột nhiên tuyên bố mọi chuyện cứ đàm phán với luật sư, nhưng việc đến nước này ông Nhiếp Đông Viễn cũng đành phải nhận. Dù gì ông cũng là mãnh tướng lăn lộn nhiều, đã quen ứng phó với mọi bất ngờ. Ông cũng không gây áp lực cho Nhiếp Vũ Thịnh, lúc Thư Cầm đến thăm ông còn đùa với cô: “Bánh chẻo cháu gói hôm trước ngon quá, lần sau làm ít vẫn thử nhé. Thật ra bác cứ thềm mãi món há cảo quê mình, có điều ở đây lại không có mà ăn.”

Thư Cầm là người miền Bắc, không rành làm món miền Nam lắm, đặc biệt là các món ở quê ông, cô cười: “Cháu không biết làm há cảo, còn vẫn thử cháu sẽ thử xem.”

Ông Nhiếp Đông Viễn nói: “Bảo Tiểu Nhiếp tiễn cháu về đi. Vừa hay có tài xế ở đây, bảo tài xế đưa các con về.”

Ông không yên tâm để con lái xe nên ban chiều đã gọi tài xế đến bệnh viện, đến giờ vẫn chưa cho về. Thư Cầm không cảm thấy có gì khác lạ, vì tay Nhiếp Vũ Thịnh bị thương, vẫn còn băng bó. Khi lên xe, Nhiếp Vũ Thịnh mới nói nhỏ: “Cảm ơn em.”

“Ồ?” Thư Cầm nghĩ ngợi một thoáng mới hiểu anh cảm ơn cái gì. Có tài xế ở đây cô cũng không tiện nói, chỉ cười pha trò: “Anh nhớ trả em là được rồi.”

Chiều nay cô đã chuyển khoản cho Nhiếp Vũ Thịnh mười hai vạn tệ, cộng thêm số tiền anh có, tất cả hai mươi vạn, nộp hết cho bệnh viện. Thư Cầm vẫn chưa biết anh vay tiền làm gì, cô chỉ cảm thấy anh có tâm sự, đặc biệt là hôm nay, dường như tâm sự chất chồng.

Tài xế đưa họ đến khu chung cư của Thư Cầm, Nhiếp Vũ Thịnh chọt lên tiếng: “Chúng ta xuống uống cốc cà phê đi.” Nói rồi anh bảo tài xế về trước.

Thư Cầm nhận ra anh có điều muốn nói với mình:

“Được, gần đây có quán cà phê cũng ngon lắm, chúng ta đi bộ đến đó.”

Khu Thư Cầm ở khá đẹp, chỉ là nhà hơi nhỏ. Khi mua căn nhà này, Thư Cầm không có nhiều tiền nên chỉ mua căn nhỏ, đến khi dư giả lại lười không muốn đổi. Sống một mình mà nhà rộng quá thì sẽ rất cô đơn. Thư Cầm thường đến nhà Nhiếp Vũ Thịnh, nhưng anh lại ít qua nhà cô. Hai người đi dọc theo con đường hai bên trồng đầy cây hòe, không lâu sau thì thấy một quán cà phê, đèn đuốc sáng trưng. Vừa đổ mưa nên dưới đất còn đọng nước, chỗ ngồi bên ngoài che một chiếc ô lớn, chỉ có một đôi tình nhân đang rì rầm trò chuyện.

Thư Cầm thích ngồi bên ngoài, đặc biệt phía sau một chiếc bàn có bồn hoa trồng đầy hoa hồng và nguyệt quế. Qua ánh đèn từ ô cửa sổ bên trong quán hắt ra, chỉ thấy thấp thoáng bóng hoa lay động, xung quanh thoang thoang hương thơm dịu dịu sau cơn mưa.

Thư Cầm và Nhiếp Vũ Thịnh ngồi xuống, mỗi người gọi một cốc cà phê, bấy giờ cô mới lên tiếng hỏi: “Sao thế? Anh gặp khó khăn gì à?”

Nhiếp Vũ Thịnh ngậm ngừng một thoáng rồi nói: “Chúng ta chia tay đi.”

Thư Cầm cảm thấy rất buồn cười, cô vừa cầm thìa lên khuấy cà phê, vừa nói: “Rốt cuộc anh sao vậy? Người bảo thủ như anh không thể nào chỉ trong một đêm đã yêu người khác được, lẽ nào bạn gái cũ của anh quay về ư?”

Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Không, nhưng có một việc anh thấy rất bất công với em.”

“Dù thế nào thì anh cũng phải nói ra xem đã. Anh chẳng nói gì sao em biết được có công bằng hay không?”

Nhiếp Vũ Thịnh lại chần chừ một lúc, nhưng anh cảm thấy không nên giấu Thư Cầm. Hai người là bạn thân, Thư Cầm đã chăm sóc anh rất lâu rồi, cũng là anh chủ động đề nghị thử tìm hiểu nhau xem sao. Dù là tri kỷ hay bạn gái, Thư Cầm đều rất phù hợp. Anh chỉ thấy có lỗi với cô.

Nhiếp Vũ Thịnh thuật lại ngọn nguồn sự việc với Thư Cầm, tuy lời kể của anh hết sức lộn xộn, chẳng ra đầu đuôi gì cả, nhưng cũng đã nói rõ được nội dung chính. Thư Cầm nghe mà mấy lần tròn tròn mắt. Đợi anh kể xong mọi chuyện xảy ra trong hai ngày nay, Thư Cầm mới than: “Trời ơi!”

Nhiếp Vũ Thịnh cúi đầu, nhấp một ngụm cà phê, chỉ thấy đắng ngắt.

“Cháu nó đã bảy tuổi rồi mà anh không hề biết?” Thư Cầm có vẻ rất cảm thông, “Rốt cuộc tại sao bạn gái trước của anh lại đòi chia tay? Cô ấy một mình nuôi con đến lớn thế này chỉ vì muốn đòi anh một triệu tệ?”

“Giờ cô ấy nói không cần tiền nữa, cô ấy cần quyền giám hộ. Chiều nay vừa đổi ý, nói ngày mai sẽ có luật sư đến đàm phán với bọn anh.”

“Là một người phụ nữ, em thấy cô ấy không nở bỏ đứa con cũng là bình thường thôi.” Thư Cầm nói, “Nếu là em, em sẽ không đòi một triệu đâu, thế thì quá hơi cho đám đàn ông các anh rồi. Bảy năm, đó là tâm huyết bảy năm đấy. Thằng bé còn bị bệnh tim nữa chứ, trong bảy năm ấy, người làm mẹ phải vất vả nhường nào, lo lắng ra sao, chịu khổ bao nhiêu chứ? Là em, chắc em đã khóc đến chết lâu rồi. Một triệu, quá rẻ, đổi là em, em phải đòi một nửa gia sản... Anh không có tiền, nhưng bố anh, Chủ tịch Hội đồng quản trị, có tiền...”

Nhiếp Vũ Thịnh cười khổ nói: “Anh sắp sàu chết đây, em cho ý kiến gì hữu dụng chút đi.”

“Em chịu thôi.” Thư Cầm đầy vẻ hả hê, “Người ta đang nắm bảo bối trong tay, người ta là dao, anh là miếng thịt trên thớt, anh cứ đợi cô ấy ra giá ngắt trời đi.”

“Cô ấy không phải người như vậy.”

Thư Cầm lờm Nhiếp Vũ Thịnh: “Anh đã muốn chia tay em vì chuyện này, sao còn hỏi ý kiến em? Anh thật ức hiếp em quá lắm! Tôn thất tình cảm này tính thế nào đây? Anh yêu cầu em làm bạn gái còn chưa được nửa tháng đâu!”

“Chuyện này là anh có lỗi với em...”

“Thôi, thôi.” Thư Cầm nói, “Anh vay tiền cũng vì chuyện này đúng không? Vậy em phải đòi lãi suất cao. Anh vay em mười hai vạn, dù bao giờ anh trả thì cũng phải trả em mười lăm vạn.”

“Hai mươi vạn cũng được.” Nhiếp Vũ Thịnh hoàn toàn không chú tâm, “Anh có đầu tư vào một chỗ, mai có thể rút vốn trả em.”

“Đừng, anh đã nợ em một món ân tình lớn thế này, phải nợ lâu lâu một chút để em còn kiếm lời chứ.” Thư Cầm nói, “Còn bố anh thì sao, bác định thế nào?”

“Bố anh nói mọi việc giao cả cho luật sư, huống hồ bên kia cũng mời luật sư rồi.”

“Đó mới là cách làm bình tĩnh, sáng suốt nhất.” Thư Cầm nói, “Anh đừng buồn nữa, có bố anh rồi, trời không sập được đâu.”

“Tại sao cô ấy lại đối xử với anh như vậy?”

Thư Cầm nhìn anh đầy thông cảm, cô nói: “Em không trả lời được câu hỏi đó, anh chỉ có thể đi hỏi cô ấy thôi. Có điều anh cũng đừng quá băn khoăn, chuyện này không phải ai cũng gặp phải, anh đã gặp thì đành chấp nhận thôi. Nhưng em đồng ý chia tay với anh, người bạn gái cũ kia coi như đã găm sâu vào tim anh cả đời này rồi, em tự thấy mình không có bản lĩnh nhổ cô ấy ra khỏi trái tim anh, huống hồ giờ lại có thêm thằng bé.”

“Thư Cầm, em cũng là phụ nữ, em nói xem khi gặp phải chuyện này rồi cuộc phụ nữ họ nghĩ gì?”

Thư Cầm đáp đầy dứt khoát: “Đừng hỏi em, em không phải loại phụ nữ như vậy.”

Chương 20

Uống xong cà phê, Nhiếp Vũ Thịnh vẫn lịch sự tiễn Thư Cẩm về đến tận chung cư rồi mới gọi xe về. Thư Cẩm vốn đã vào trong đại sảnh, nhưng nghĩ một lát lại ra ngoài, nhân đêm thanh gió mát mà dạo một vòng quanh đó, đoạn gọi cho Thịnh Phương Đình rồi vẫy taxi đến bar.

Tới nơi, thấy Thịnh Phương Đình đã đến trước, cô bèn tiến lại chào: “Giám đốc Thịnh!”

Thịnh Phương Đình ngẩng lên thấy cô, liền làm bộ ngạc nhiên, cười nói:

“Giám đốc Thư có một mình thôi ư?”

“Không phải anh cũng một mình sao?”

Bấy giờ Thư Cẩm mới chợt nhớ ra hôm nay Thịnh Phương Đình vừa xuất viện, thật không nên hẹn anh đến bar, trong lòng thầm hối hận nhưng ngoài miệng lại đùa: “Giám đốc Thịnh, vừa ra viện đã lên bar, không sợ dạ dày không chịu nổi sao?”

“Một mình ở nhà chẳng có việc gì, đành ra ngoài chơi một

chút.” Thịnh Phương Đình búng vào chiếc cốc đặt trên bàn, “Tôi uống nước hoa quả thôi. Song nếu có cháo, thật muốn húp một bát quá.”

Nghe anh ta nói vậy, Thư Cầm cũng chột thấy đói. Lúc đến bệnh viện cô chưa ăn tối, lại đúng lúc nhà họ Nhiếp xảy ra chuyện, Nhiếp Vũ Thịnh cũng chưa ăn tối, hai người ngồi trong quán uống xong cà phê là chia tay, lúc cô ra ngoài, vốn định đi ăn nhưng lại theo thói quen hẹn Thịnh Phương Đình tại quán bar.

“Vừa hay tôi chưa ăn cơm, gần đây có quán cháo khá ngon, Giám đốc Thịnh có muốn đi cùng không?”

“Được, thế thì tốt quá!”

Quán cháo Triều Châu này nằm trong một khu dân cư kiểu cũ, nếu không có cô nàng sành ăn Thư Cầm dẫn đường, chắc Thịnh Phương Đình có nằm mơ cũng không thể ngờ trong một khu như vậy lại có một quán cháo chính gốc thế này.

Hai người gọi cháo hải sản, lập tức hai bát cháo lớn nóng hổi được đưa lên. Ngồi ăn cháo lúc nửa đêm trong tiết chớm thu thế này thật tuyệt. Cuối cùng Thư Cầm cũng thấy thoải mái hơn đôi chút, bèn hỏi: “Người Thượng Hải các anh thường nói, ngon đến rụng cả lông mày đúng không nhỉ?”

Thịnh Phương Đình đáp: “Mẹ tôi mới là người Thượng Hải, tôi sinh ra ở nước ngoài, chỉ có thể coi là một nửa người Thượng Hải thôi.”

Thư Cầm thở dài. Ông bà chủ quán đang nói chuyện với nhau bằng tiếng Quảng Đông, họ nghe chẳng hiểu gì cả, chỉ cảm thấy đêm khuya thật tĩnh lặng. Ngoại trừ bọn họ còn có một bàn mấy người Triều Châu đến ăn cháo, vừa trò chuyện với ông bà chủ vừa cười vui vẻ. Bên trong quán náo nhiệt, nhưng bên ngoài lại chỉ có tiếng gió lùa qua tán lá, cùng tiếng côn trùng rả rích ngoài song, càng khiến người ta thêm vài phần thương cảm.

“Sao vậy?” Dường như Thịnh Phương Đình có bản năng nhìn mặt đoán ý người khác, “Hẹn tôi ra đây lẽ nào không phải có chuyện muốn nói ư?”

“Thất tình. Vừa chia tay với bạn trai.” Thư Cầm làm mặt hề, “Không nói nữa, ăn cháo đi. Anh nói xem, sao tôi lại thảm thế này. Hồi đó chia tay với anh, tôi cũng đâu thấy thảm đến thế. Chắc bây giờ có tuổi, không chịu nổi giày vò nữa rồi.”

Thịnh Phương Đình không nói gì, chuyện ở Mỹ anh không nhắc đến, Thư Cầm cũng không, đã là quá khứ thì cứ để nó qua đi. Sau khi về nước anh cố ý vào làm trong công ty cô. Hai người giống như người dung nước lã, mà thực sự, cũng gần như người dung nước lã.

Có đôi khi, tình yêu không phải muốn kiên trì là kiên trì được. Cuối cùng anh cũng về Trung Quốc, nhưng cô lại nói lời chia tay. Khi gia đình cô phản đối quyết liệt nhất cô cũng không hề đòi chia tay, vậy mà giờ chính cô lại chủ động dứt bỏ, anh thật không hiểu tại sao nữa. Cô nói: “Anh không hiểu sao? Tôi không muốn đợi nữa. Người như anh quá yêu bản thân. Dù tôi có hy sinh cả đời cho anh, chưa chắc anh đã để tâm đến tôi. Tôi nghĩ thông rồi, tại sao anh lại bảo tôi làm bạn với Nhiếp Vũ Thịnh, vì anh muốn qua tôi để tìm hiểu một vài điều anh quan tâm. Đến tôi anh cũng lợi dụng, sao anh có thể thật lòng yêu tôi chứ?”

Trong lòng cô hiểu rõ nên không muốn đến gần, cũng chẳng chịu rời xa. Còn anh, chỉ bàng quan đứng ngoài, nên càng hiểu rõ hơn. Anh nói chia tay hay không cũng không quan trọng, nhưng hy vọng cô có thể giúp mình một vài việc.

Rốt cuộc cô vẫn yêu anh nên mới đồng ý chẳng?

Giờ là nửa đêm, ngồi trước một bát cháo nóng, hai người chẳng buồn vờ vịt nữa, nói đi nói lại cũng chỉ vài chuyện linh tinh. Thư Cầm lại chủ động nhắc đến mấy chuyện công việc, nhưng Thịnh Phương Đình gạt đi: “Nửa đêm nửa hôm, có thể đừng nói chuyện công việc được không?”

Nói chuyện khác, cũng chẳng có gì đáng nói. Thư Cầm không muốn nhắc nhiều về Nhiếp Vũ Thịnh với anh, Thịnh Phương Đình cũng không nhắc.

Đột nhiên Thư Cầm hỏi: “Tại sao?”

Thịnh Phương Đình ngẩng lên nhìn cô, bình thản hỏi lại: “Cái gì

tại sao?”

“Ban đầu tại sao bắt tôi phải làm bạn với anh ta?”

“Hai người vốn là bạn rồi, không phải sao?”

“Tại sao anh lại có hứng thú với Nhiếp Đông Viễn như vậy? Lúc nào cũng thu thập tin tức về ông ta.”

“Tôi có tham vọng, cô cũng biết đấy. Tôi cần cơ hội, mà cơ hội chỉ đến với những người đã chuẩn bị sẵn sàng mà thôi.”

Thư Cầm chăm chú nhìn anh, hỏi: “Anh không thể nói thật với tôi sao?”

“Những lời tôi nói đều là thật.” Thịnh Phương Đình nói, “Tôi muốn có vị trí trọng yếu trong ngành hàng tiêu dùng nhanh, nhưng trong ngành này lại có quá nhiều doanh nghiệp gia đình, nếu không biết người biết ta, tôi tuyệt đối không thể vươn lên cao được. Tôi có hứng thú với Nhiếp Đông Viễn vì trường hợp của ông ta rất đặc thù. Nhiếp Vũ Thịnh không muốn kế thừa sản nghiệp, nên Nhiếp Đông Viễn sẽ phải tuyển CEO để chia sẻ bớt gánh nặng. Tôi muốn tiến vào đầu não của Đông Viễn, ở đó, tôi sẽ có không gian phát huy rộng hơn bất cứ công ty nào khác.”

Thư Cầm nói: “Lý do này rất khó thuyết phục tôi.”

“Cô không muốn tin thì thôi.” Thịnh Phương Đình nói, “Tôi có chút khúc mắc với Nhiếp Đông Viễn nên bị kích thích bản tính hiếu thắng.”

“Anh có khúc mắc gì với Nhiếp Đông Viễn?”

“Cô biết đấy, tôi rất ghét Nhiếp Đông Viễn, thái độ làm người và cung cách hành xử của ông ta, tôi đều ghét. Nhưng không thể không thừa nhận ông ta đã rất thành công trong ngành này. Ai cũng nói Nhiếp Đông Viễn đã tạo ra kỳ tích không ai có thể lặp lại. Thiên thời, địa lợi, nhân hòa đã tạo nên Nhiếp Đông Viễn hiện nay.” Anh khẽ cười khẩy, “Kỳ tích... tôi muốn thử một lần xem kỳ tích có thể lặp lại không!”

Thư Cầm biết Thịnh Phương Đình lòng đầy dã tâm, nhưng cô cũng chẳng nói thêm gì, chỉ đưa mắt nhìn anh. Người đàn ông này là vậy, bề ngoài có vẻ ôn hòa nho nhã, thực chất lại rất bá đạo, đầy tham vọng, hề muốn thứ gì, nhất định sẽ không từ thủ đoạn đoạt lấy.

Thư Cầm tin rằng Thịnh Phương Đình chướng mắt với Nhiếp Đông Viễn, vì phong cách hành xử của ông ta rất giống anh, phàm những người quá bá đạo, hẳn không thể cùng tồn tại với nhau được.

Cô nói: “Anh không hợp vào làm trong Đông Viễn đâu. Nhiếp Đông Viễn sẽ không chấp nhận cấp dưới như anh.”

Thịnh Phương Đình nhếch môi cười: “Đúng vậy, vì thế tôi đang đợi cơ hội.”

Ăn hết bát cháo cũng đã tang tảng sáng, khi bọn họ rời khỏi quán, lại có vài người sành ăn đến mua cháo, xem ra quán kinh doanh rất phát đạt. Thịnh Phương Đình vẫn chưa tận hứng, thuận miệng nói: “Quán này gần nhà như vậy mà tôi lại không biết.”

Thư Cầm gắng xốc lại tinh thần, nói: “Quanh khu này nhiều quán ngon lắm. Ngoài quán cháo này còn có quán đồ ăn Hồ Nam, nhưng anh không được ăn cay. Rồi tôi sẽ vẽ cho anh cái bản đồ, trong mấy cây số quanh nhà anh có rất nhiều quán đáng để ăn.”

“Cảm ơn!” Thịnh Phương Đình cười, họ đã đi đến bên đường, anh vẫy cho cô một chiếc taxi. Thư Cầm vốn bị viêm mũi dị ứng, gió lạnh thổi qua khiến cô không kìm được hắt hơi mấy cái, Thịnh Phương Đình liền nhanh nhẹn cởi áo vest choàng lên vai cô. Thư Cầm ngại ngùng cảm ơn: “Tôi không sao, anh mới ra viện, đừng để bị lạnh.”

Thịnh Phương Đình nửa đùa nửa thật: “Tuy tôi mới ra viện nhưng cô lại vừa thất tình, tôi nên chăm sóc cô chứ.”

Không hiểu tại sao, Thư Cầm cảm thấy câu này hơi chối tai. Thịnh Phương Đình lại cười: “Xin lỗi, tôi không nên nói như vậy. Nhưng cô biết đấy, đôi khi tôi cũng không kìm được đố kỵ.”

Xe tới, anh mở cửa sau cho Thư Cầm, cô lên xe, định trả áo cho anh, nào ngờ anh lại mở luôn cửa trước, ngồi vào ghế phụ lái, thản

nhiên hỏi: “Về nhà cô trước nhé?”

Thư Cầm nói: “Tự tôi gọi xe về là được rồi. Hôm nay anh vừa ra viện, về nghỉ ngơi sớm đi.”

“Mẹ tôi nói, nếu ở cùng phụ nữ quá mười giờ tối thì người đàn ông phải có trách nhiệm và nghĩa vụ đưa cô ấy về nhà, bằng không rất mất phong độ. Cô không định hại tôi mất phong độ đấy chứ?”

Thư Cầm đành cười trừ rồi nói địa chỉ cho lái xe. Cũng may chỗ ở của cô không xa lắm, khi đến nơi Thịnh Phương Đình còn dặn cô lên tới nhà nhớ nhắn tin cho anh rồi mới bảo lái xe đi. Bước vào thang máy, Thư Cầm mới sực nhớ ra mình vẫn khoác áo của anh, quên mất chưa trả.

Anh đã quen chăm sóc cô như vậy, hồi ở Mỹ, ban đầu cô cũng từng cảm động vì sự chăm sóc đó. Bao năm nay, tuy Nhiếp Vũ Thịnh cũng rất phong độ, nhưng khi hai người bên nhau, chủ yếu vẫn là cô chăm sóc anh. Hơn nữa, vì công việc cạnh tranh ác liệt đã khiến tính cách cô càng ngày càng mạnh mẽ, căn bản không nghĩ mình cần được chăm sóc, thậm chí trong nhiều trường hợp cô còn mạnh mẽ hơn cả đàn ông. Nhưng đêm nay dường như đã quay lại tình cảnh hồi còn ở Mỹ, lúc nào cũng có người chăm sóc cô chu đáo. Thư Cầm không biết cảm giác đó rốt cuộc là tốt hay xấu, cô chỉ thấy lòng mình rối bời. Còn về chiếc áo của Thịnh Phương Đình, cô quyết định sẽ đem đi giặt khô rồi trả anh sau.

Hôm sau khi đi làm cô tiện thể đem áo ra hiệu giặt khô. Tiệm giặt khô của khu chung cư đã mở cửa từ tám giờ, khi nhận đồ, nhân viên tiệm kiểm tra túi áo theo thông lệ, nào ngờ lại tìm thấy ví tiền: “Ồ, ví tiền của chồng chị phải không? Quên bỏ ra này.”

Thư Cầm cũng không ngờ trong túi có ví tiền, cô nhận lấy mở ra xem, thấy bên trong ngoài tiền và thẻ tín dụng còn có một chiếc chìa khóa. Hình dáng của chiếc chìa khóa này rất quen thuộc, vừa nhìn qua, cô bỗng thấy lòng chua xót, nước mắt chỉ chực trào ra. Đó là chìa khóa cửa của ngôi nhà hồi trước, nói là nhà, thật ra là phòng thuê. Có điều, trong mắt đôi tình nhân trẻ vô tư vô lự thì đó quả thật là nơi ấm áp nhất, chứa đựng những ký ức ngọt ngào nhất. Không ngờ anh vẫn giữ đến tận bây giờ.

Thư Cầm ngẩn ngơ nhìn chiếc chìa khóa hồi lâu, mãi đến khi bắt gặp ánh mắt ngạc nhiên của nhân viên tiệm giặt khô, cô mới vội vàng gấp chiếc ví lại cất vào túi, nhủ bụng đến công ty sẽ trả cho Thịnh Phương Đình.

Buổi sáng, tuy sếp vắng mặt, nhưng công ty đang tiến hành tập huấn cho nhân viên nên cô cũng rất bận, đến trưa mới có thời gian rảnh tìm Thịnh Phương Đình trả ví. Thư Cầm làm như không có chuyện gì, chỉ nói: “Ngại quá, tôi đem áo đi giặt khô, đến hiệu giặt khô mới phát hiện có ví tiền, đáng ra tối qua phải trả anh rồi.”

Thịnh Phương Đình cười: “Không sao, hôm qua muộn quá nên ngại không gọi cho cô, về nhà mới nhớ ví tiền bỏ trong túi áo vest, đành bảo lái xe đợi rồi lên nhà lấy tiền. Trí nhớ tôi dạo này chán thật, may mà không quên cả di động và chìa khóa, bằng không dù là sáng sớm cũng phải gọi điện làm phiền cô rồi.”

Khách khí đến xa lạ.

“Tôi phải xin lỗi mới đúng.” Thư Cầm nói, “Để tôi mời anh ăn trưa.”

Có vài điều cô hơi lưỡng lự không biết có nên hỏi hay không?

Anh đồng ý ngay: “Được thôi.”

Hai người cùng ra quán gần công ty ăn cơm, vẫn là quán Đài Loan lần trước. Thư Cầm gọi cơm với thịt kho, cô ăn mãi món này mà chưa chán.

Thịnh Phương Đình chợt nói: “Tôi biết làm món này.”

“Hả?” Thư Cầm rất ngạc nhiên, trước đây khi hai người còn bên nhau đều là cô nấu cơm, cô không thể tưởng tượng được người lúc nào cũng ăn mặc chỉnh tề như Thịnh Phương Đình lại có thể xuống bếp. Thư Cầm luôn nghĩ anh không biết nấu cơm, thường xuyên ăn ở ngoài, hơn nữa còn ăn uống thất thường nên mới bị xuất huyết dạ dày.

“Thật mà, mẹ tôi dạy. Bà không rành nấu nướng lắm nhưng vẫn dạy được tôi làm những món đơn giản như thịt kho. Một mình tôi về

nước, bà luôn lo lắng tôi không có gì ăn...”

“Thịt kho nhìn có vẻ đơn giản, nhưng muốn làm cho ngon cũng khó đấy.”

Thịnh Phương Đình nói: “Tôi có bí quyết gia truyền. Lần sau có cơ hội tôi sẽ mời cô thưởng thức tay nghề.”

Thư Cầm nhìn anh, không đồng ý, cũng chẳng từ chối.

Đang nói chuyện thì Thịnh Phương Đình có điện thoại. Anh liếc qua màn hình rồi nói: “Xin lỗi, tôi đi nghe điện thoại.” Dứt lời liền đứng dậy, ra khỏi quán ăn.

Trong điện thoại, giọng Đàm Tĩnh rất căng thẳng: “Luật sư Từ vừa nói chuyện với họ, thái độ của họ rất kiên quyết, nói điều kiện của chúng ta không có thành ý... tôi lo...”

“Cô đừng lo.” Thịnh Phương Đình nhẹ nhàng an ủi, “Đưa điện thoại cho luật sư Từ đi, tôi muốn nói chuyện.”

Luật sư Từ cầm máy, Thịnh Phương Đình hỏi vài câu, rồi cùng thảo luận về kế hoạch tiếp theo. Luật sư Từ nói: “à phải, hôm nay bệnh viện thông báo có thể làm phẫu thuật sớm, bác sĩ mổ chính là Phương Vịnh, Chủ nhiệm khoa Ngoại Tim mạch, Nhiếp Vũ Thịnh không tham gia mổ. Lát nữa Chủ nhiệm Phương sẽ đến nói chuyện với người nhà bệnh nhân, có lẽ Nhiếp Vũ Thịnh cũng có mặt.”

“Họ không đồng ý điều kiện thì cứ hoãn mổ đã.” Thịnh Phương Đình nói, “Anh đưa máy cho Đàm Tĩnh, để tôi khuyên cô ấy.”

Đàm Tĩnh nghe Thịnh Phương Đình muốn mình từ chối ký giấy đồng ý phẫu thuật, liền cự tuyệt ngay: “Không được, đã kéo dài đến tận bây giờ, không thể kéo dài thêm nữa, tôi không thể lấy tính mạng của con ra mạo hiểm được.”

“Đàm Tĩnh, trong đàm phán, ai không nhẫn nhịn được thì người đó sẽ thua. Cô lo lắng nhưng Nhiếp Vũ Thịnh còn lo hơn. Anh ta là bác sĩ, anh ta biết rõ hơn cô về hậu quả khi trì hoãn phẫu thuật, vì thế anh ta sẽ không kiên trì được. Chỉ cần nhà họ Nhiếp thỏa hiệp thì cô sẽ giành được quyền giám hộ. Không phải cô muốn giữ con ở bên

mình sao? Nếu phẫu thuật ngay lúc này, sau đó nhà họ Nhiếp sẽ giấu đứa trẻ đi, cô làm thế nào? Kiện họ à? Kiện đến vài năm cũng chưa chắc đã có kết quả. Cứ cho là cô thắng, nhưng họ không giao con cho cô thì cô làm gì được? Nhà họ Nhiếp có tiền có thế, trên cả nước này chỗ nào cũng có nhà của họ, tìm bừa một nơi giấu đứa trẻ đi thì cả đời cô cũng không tìm được.”

“Tôi không thể để con mạo hiểm như vậy...”

“Cô bình tĩnh nghĩ lại xem, đây là cách duy nhất có hiệu quả để khống chế nhà họ Nhiếp trong lúc này. Phẫu thuật sớm một ngày có lẽ sẽ bớt rủi ro, nhưng giờ cháu bé đang trong bệnh viện, muộn một ngày cũng không nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng thời gian làm phẫu thuật lại vô cùng quan trọng với cô, cô không đồng ý mổ thì họ cũng không còn cách nào, đành chấp nhận điều kiện của cô thôi.”

“Tôi không làm được.”

“Cô là một người mẹ, vì con, cô phải làm được!” Giọng Thịnh Phương Đình đằm tĩnh đến nghiêm nghị, “Cô muốn mất con thì bây giờ cứ ký giấy, còn muốn con ở bên mình thì hãy bảo Nhiếp Vũ Thịnh, trừ phi nhà họ Nhiếp đồng ý điều kiện của cô, nếu không cô sẽ không ký.”

“Tôi không làm được...”

“Cô thử nghĩ đến Nhiếp Đông Viễn đi, cô định cứ thế bỏ qua cho ông ta sao? Ông ta là người hại chết cha cô, hại chết mẹ cô. Giờ cô cứ để ông ta được như ý, cướp con của cô đi mà không phải trả bất cứ cái giá nào ư?”

“Chuyện này không liên quan đến việc phẫu thuật của con tôi...”

“Nếu nhà họ Nhiếp không nể nang thằng bé, giờ cô đồng ý phẫu thuật, sau này dù cô giành được quyền giám hộ, họ cũng sẽ không dễ dàng chịu nộp phí nuôi dưỡng. Nếu bọn họ thật sự coi trọng đứa trẻ này, xem nó là cốt nhục thì bất kể cô đưa ra điều kiện gì về kinh tế họ cũng sẽ mau mắn đáp ứng ngay, để cô đồng ý ký giấy phẫu thuật càng nhanh càng tốt. Có rất nhiều thứ không thể mua được bằng tiền, đạo lý này cô hiểu, Nhiếp Đông Viễn cũng hiểu.”

Đàm Tĩnh nắc lên nghẹn ngào: “Bình Bình đã phải chịu khổ nhiều quá rồi...”

“Vì thế sau này cô không được để nó chịu khổ thêm nữa, phải giành lấy mọi thứ tốt nhất cho nó. Đừng khóc, cũng đừng làm loạn lên. Thế này đi, cô cho đối phương hai mươi tư giờ, nếu họ đồng ý điều kiện thì cô ký giấy, nếu không, cô lập tức chuyển viện ngay. Tôi hứa nhất định sẽ tìm giúp cô một bệnh viện tốt nhất để mổ cho cháu.”

Đàm Tĩnh bán tín bán nghi hỏi: “Như vậy có được không?”

“Đương nhiên cô không được nói nếu họ không đồng ý thì cô sẽ chuyển viện cho con. Thôi, cô đưa máy cho luật sư Từ, để tôi bảo anh ấy đi nói với họ.”

Đàm Tĩnh đưa máy cho luật sư Từ, anh ta nói chuyện với Thịnh Phương Đình một lúc, rồi tắt máy bảo Đàm Tĩnh: “Chị Tôn, việc này cứ để tôi ra mặt, chị đừng nói gì cả, nếu người nhà họ Nhiếp hoặc luật sư của họ đến tìm, chị cũng đừng nói chuyện. Chị cứ yên tâm, chúng ta sẽ không làm lỡ việc điều trị của cháu đâu, chỉ là đang nghĩ cách để đòi quyền lợi nhiều nhất cho chị và cháu thôi.”

Đàm Tĩnh nói: “Tôi không cần quyền lợi gì cả...”

“Quyền giám hộ là quyền lợi chính yếu nhất.” Luật sư Từ an ủi cô, “Mọi việc chúng ta làm hiện nay đều là để giữ con lại bên chị. Tôi biết chị không cần bồi thường về mặt kinh tế, nhưng chúng ta cần để nhà họ Nhiếp nhận thức được cái giá đắt đỏ phải trả, như vậy họ mới từ bỏ quyền giám hộ.”

Nhiếp Vũ Thịnh hoàn toàn không thể ngờ Đàm Tĩnh lại thông báo cho luật sư, cô không đồng ý làm phẫu thuật ngay, trừ phi nhà họ Nhiếp từ bỏ quyền giám hộ, đền bù một số tiền nuôi dưỡng ketch sù cùng quyền sở hữu cổ phần.

Khi biết tin này, Nhiếp Vũ Thịnh hoàn toàn sững sờ, còn Nhiếp Đông Viễn thì bừng bừng lửa giận, đã lâu lắm rồi, không kẻ nào dám uy hiếp ông như vậy. Nhiếp Đông Viễn chỉ cười khẩy: “Năm đó tưởng cô ta chỉ là con nha đầu miệng còn hôi sữa, không ngờ giờ đã thành con sư tử tham lam rồi.”

“Đây không phải ý của Đàm Tĩnh.” Nhiếp Vũ Thịnh nói, “Cô ấy không phải hạng người như vậy.”

“Rốt cuộc đến lúc nào anh mới chịu nhận ra bộ mặt thật của con đàn bà đó hả? Ban đầu mở mồm là đòi anh một triệu, tôi còn nghĩ, được, một triệu, tôi trả, vì cô ta ngậm đắng nuốt cay sinh thằng bé ra, còn nuôi lớn đến ngần này. Nhưng anh nhìn xem, cô ta nói không giữ lời, còn đòi ra giá trên trời, lòng tham vô đáy. Trong mắt cô ta, thằng bé là cái gì? Chỉ là công cụ để tống tiền chúng ta mà thôi!”

Nhiếp Vũ Thịnh cảm thấy cả thân thể lẫn tinh thần đều kiệt quệ, anh nói: “Thôi bố ạ, có lẽ Đàm Tĩnh muốn chúng ta từ bỏ quyền giám hộ. Con đi nói chuyện với cô ấy vậy, con không cần quyền giám hộ nữa, mau mau làm phẫu thuật cho thằng bé.”

“Vớ vẩn! Cô ta tưởng nắm thằng bé trong tay là có quyền mặc cả với chúng ta sao? Anh không cần quyền giám hộ, thì cháu tôi làm sao? Chẳng phải lần trước anh bảo tôi rằng cô ta nói không cần quyền giám hộ, chỉ cần chúng ta đưa tiền sao? Cháu tôi rơi vào tay loại người như cô ta, làm sao sống yên ổn được? Nó theo cô ta chịu khổ bao năm như vậy mà giờ còn bị mẹ đẻ biến thành cây hái tiền. Cô ta không đồng ý phẫu thuật thì tôi không để yên đâu!”

“Bố...”

“Gọi luật sư đi, tôi trả năm triệu, mặc kệ cô ta có cần không. Không được nữa thì tự tôi ký tên đồng ý phẫu thuật!”

“Bố, làm vậy không đúng quy định của bệnh viện... Bố hay con ký đều vô ích thôi...”

“Vậy thì chuyển viện! Chuyển đến Hồng Kông phẫu thuật là xong! Máy bay đâu? Anh mau gọi cho thư ký Trương chuẩn bị máy bay!”

“Tình hình hiện nay của thằng bé không thể chịu được chuyến bay dài.” Nhiếp Vũ Thịnh gần như muốn nổ tung, “Để con đi nói chuyện với Đàm Tĩnh, cô ấy không phải người không hiểu đạo lý. Thằng bé đối với cô ấy còn quan trọng hơn tính mạng, vì nó việc gì cô ấy cũng có thể làm, con không tin cô ấy vì chuyện tiền nong mà không đồng ý phẫu thuật.”

“Anh muốn đâm đầu vào tường thì đi đi.” Ông Nhiếp Đông Viễn kết luận, “Đàm Tĩnh sẽ không gặp anh đâu.”

Nhiếp Vũ Thịnh không tin lời bố, anh đến phòng bệnh nhưng quả thật bị luật sư chặn lại, anh ta nhỏ nhẹ nói: “Xin lỗi anh Nhiếp, đương sự của tôi không muốn gặp anh, mong anh đừng làm phiền cô ấy.”

Nhiếp Vũ Thịnh thực không thể ngờ sự việc lại diễn ra hết như lời bố mình, anh gọi cho Đàm Tĩnh thấy tắt máy. Đang lúc bế tắc thì Chủ nhiệm Phương biết chuyện người nhà bệnh nhân không chịu ký giấy phẫu thuật, bèn cho người đi tìm Nhiếp Vũ Thịnh tới. Ông còn thận trọng đóng cửa văn phòng lại rồi mới hỏi: “Chuyện gì vậy? Sao đột nhiên mẹ thằng bé lại không đồng ý mổ?”

“Cô ấy đang đàm phán với bố cháu... yêu cầu ông ấy đồng ý một số điều kiện về vật chất...”

Chủ nhiệm Phương nghe vậy liền nổi giận, suýt nữa buột miệng chửi um lên: “Có người mẹ như vậy sao? Kéo dài thời gian thì có gì tốt cho thằng bé? Tôi không mổ nữa! Cô ta muốn kéo dài thì kéo. Rõ ràng cô ta không coi thằng bé là cốt nhục của mình, đúng là vô nhân tính mà!”

Nhiếp Vũ Thịnh đau khổ vạn phần, anh không muốn tin rằng Đàm Tĩnh lại làm vậy, bèn giải thích: “Cô ấy không phải loại người đó, lần này không biết ai đã thay cô ấy đưa ra chủ ý này, nếu là cô ấy, chắc chắn sẽ không làm vậy. Hơn nữa cô ấy cũng không biết tìm luật sư...”

“Biết người biết mặt khó biết lòng... Nhiếp Vũ Thịnh ơi Nhiếp Vũ Thịnh, cậu nói xem mắt nhìn người của mình thế nào mà lại có con với loại người như thế...”

Nhìn bộ dạng đau khổ của Nhiếp Vũ Thịnh, Chủ nhiệm Phương cũng không nở xát muối thêm vào vết thương anh nữa, đành thở dài: “Nếu cô ta chỉ cần tiền thì miễn là không quá đáng, cứ đưa tiền là xong, chữa bệnh cho thằng bé quan trọng hơn. Loại người như thế thật không xứng làm mẹ.”

“Cô ấy không chỉ cần tiền, cô ấy còn đòi một số cổ phiếu của công ty bố cháu dưới tên thằng bé. Như vậy trước khi nó thành niên, nếu cô ấy là người giám hộ...”

“Ồ, bực mình thật, loại phụ nữ gì thế này, điều kiện như vậy cũng nghĩ ra được. Cậu mau nghĩ cách đi. Ôi, cậu toàn vướng vào những việc đầu đầu ấy, tôi nghe thôi mà đã... Cậu bàn bạc với bố cậu đi, loại người như thế lòng tham vô đáy, thật là...” Tuy đang giận dữ nhưng trước mặt Nhiếp Vũ Thịnh, Chủ nhiệm Phương cũng không tiện dùng những từ quá khó nghe để nói về Đàm Tĩnh. Nhiếp Vũ Thịnh hiểu, nên trong lòng lại càng buồn hơn. Anh tin tất cả đều không phải chủ ý của Đàm Tĩnh, có điều cô cứ dồn ép từng bước khiến anh không sao thở nổi. Đàm Tĩnh chỉ hạn cho hai mươi tư tiếng, đối với anh, đó chính là một quả bom hẹn giờ hai mươi tư tiếng, mỗi giây mỗi phút trôi qua đều khiến anh thót cả tim.

Anh quay lại phòng ông Nhiếp Đông Viễn, đúng lúc luật sư đang báo cáo lại với ông tình hình mới nhất, bên Đàm Tĩnh đang chuẩn bị xe, xem ra định chuyển viện.

“Thương lượng được thì làm phẫu thuật, nếu không được, cô ta liền giấu thẳng bé đi.” Trong một khoảnh khắc, dường như tất cả vẻ già nua của Nhiếp Đông Viễn đều lộ cả ra ngoài, ông mệt mỏi nói, “Kể đứng đằng sau cô ta cũng thật cao minh! Biết điểm yếu của chúng ta nên chiêu nào cũng nhằm vào đó. Chuyện này một mình Đàm Tĩnh không thể nghĩ ra được, thêm cả tay luật sư kia nữa, anh đi tìm hiểu xem làm sao hẳn biết Đàm Tĩnh? Còn nữa, sao đột nhiên cô ta lại có tiền mời luật sư?”

Luật sư Kiều, cố vấn pháp luật của Tập đoàn Đông Viễn cười đáp: “Chắc ngài không biết, khi có vụ kiện phân chia tài sản lớn, luật sư có thể miễn chi phí ban đầu. Chỉ cần thắng kiện, hoặc hòa giải bên ngoài tòa án thành công, căn cứ theo phần tài sản đương sự được chia, luật sư sẽ được nhận ngay phí luật sư với tỉ lệ rất cao, thường cũng phải 30%, thậm chí đến 50%. Món tiền bồi thường và cổ phần mà hiện giờ đối phương yêu cầu đã là một con số rất lớn. Như vậy, chỉ cần cãi thắng hoặc hòa giải được vụ kiện này, luật sư có thể cầm vài chục triệu rồi, chút chi phí ban đầu kia có đáng gì?”

Ông Nhiếp Đông Viễn cười: “Thì ra trong ngành các ông cũng thật nhiều trò.”

Luật sư Kiều làm cố vấn pháp luật cho Tập đoàn Đông Viễn đã nhiều năm, quan hệ với Nhiếp Đông Viễn cũng khá thân thiết, chỉ cười cười, nói nửa đùa nửa thật: “Không phải tại ngành này của

chúng tôi lắm mảnh khoe, mà là danh tiếng của ngài quá nổi đấy thôi. Đông Viên là công ty đã niêm yết trên sàn cổ phiếu, ngài lại là doanh nhân nổi tiếng, luật sư chỉ cần nghe nói thân chủ muốn kiện ngài đòi tài sản, chắc hẳn món tiền ấy không thể nhỏ, đương nhiên sẽ vui vẻ thử thôi.”

Nhiếp Đông Viên lại cười: “Vậy ông nói xem chúng ta nên đối phó thế nào?”

“Thượng, trung, hạ sách, phải xem ngài muốn dùng sách lược nào.”

“Ồ, ông nói tôi nghe xem.”

“Thượng sách là ‘tráng sĩ cắt tay’⁽¹⁾, chỗ dựa của đối phương là thằng bé, hễ ngài tỏ vẻ không hứng thú với nó, tự nhiên đối phương sẽ mất chỗ dựa. Một khi mất chỗ dựa thì chẳng cần đàm phán chuyện tài sản gì đó nữa. Ngài cho thấy mình không cần quyền giám hộ, như vậy mọi suy tính của đối phương sẽ thành ra vô ích.”

“Trung sách thì sao?”

“Trung sách là áp dụng cả biện pháp cứng rắn và mềm dẻo. Trước tiên dùng kế hoãn binh, đáp ứng một phần điều kiện của đối phương. Quan trọng là không cho quyền sở hữu cổ phần mà đưa tiền trước, nhiều một chút cũng không sao, để đối phương đồng ý cho thằng bé phẫu thuật. Trung sách này chính là cò kè mặc cả, cô ta đòi giá trên trời thì chúng ta trả giá dưới đất, có lẽ sẽ kéo dài một hai ngày, đối phương cũng có thể sẽ giở trò.”

“Thế hạ sách là gì?”

“Vừa đàm phán vừa nghĩ cách làm phẫu thuật. Thể chế của bệnh viện cũng được nói lỏng bớt rồi, không thể nào thấy chết không cứu.”

Nhiếp Đông Viên quay lại nhìn Nhiếp Vũ Thịnh, hỏi: “Thế nào, ba kế của luật sư Kiều, anh muốn dùng cái nào?”

Thấy Nhiếp Vũ Thịnh không nói gì, Nhiếp Đông Viên quay sang bảo luật sư Kiều: “Chịu rồi, con trai tôi phải cái mềm lòng. Trông chờ vào nó thì cả đời chỉ tổ bị người ta chén sạch cả thịt lẫn xương thôi.”

Ông nói xem sau này Đông Viên của chúng ta phải làm sao đây... Tôi lại bệnh tật thế này, đến khi nhắm mắt liệu nó có gánh vác nổi không?”

Luật sư Kiều an ủi: “Ngài lo xa quá, đó không biết là chuyện của bao nhiêu năm sau. Tiểu Nhiếp còn trẻ, thiếu từng trải, cứ trải nghiệm nhiều, đối mặt với nhiều sóng gió tự nhiên sẽ ổn thỏa thôi.”

“Một người phụ nữ cũng không giải quyết xong, còn trông chờ gì nó thừa kế Đông Viên? Thôi vậy.”

Đến nước này thì Nhiếp Vũ Thịnh không thể không lên tiếng: “Bố, con không có hứng thú với Đông Viên. Bố cũng từng nói sẽ không ép buộc con phải gánh vác công việc của bố kia mà.”

“Thế thì tôi giao Đông Viên cho ai? Anh nói xem, tôi có thể giao cho ai đây?”

“Bố, tức giận không tốt cho sức khỏe, hơn nữa con cũng không muốn chọc bố giận.” Nhiếp Vũ Thịnh nói, “Bố muốn giao Đông Viên cho ai thì giao.”

Thấy hai cha con bỗng trở nên căng thẳng với nhau, luật sư Kiều vội giảng hòa: “Thanh niên bây giờ toàn vậy, con gái tôi năm nay mới học cấp ba mà đã nói sau này lên đại học không muốn học Luật. Mỗi thế hệ đều có cách nghĩ riêng, Tiểu Nhiếp làm ở bệnh viện cũng rất tốt. Tôi nghe nói mọi người đều khen bác sĩ Nhiếp ở khoa Ngoại Tim mạch là có tiền đồ nhất, có thể thấy Tiểu Nhiếp rất có tiếng tăm bên ngoài.” Rồi ông nói với Nhiếp Vũ Thịnh, “Tiểu Nhiếp nghĩ xem vụ này chúng ta nên làm thế nào. Giờ đối phương cho chúng ta hai mươi tư tiếng, rõ ràng là ‘bắt thiên tử để lệnh chư hầu’. Hiện nay thằng bé đang ở trong tay cô ta, điều kiện đưa ra lại quá quắt như thế, tuyệt đối không được đồng ý.”

“Cả ba kế sách đều không dùng.” Nhiếp Đông Viên cười khẩy, “Nói với cô ta rằng, tôi chấp nhận mọi điều kiện, lập tức viết giấy chuyển nhượng cổ phần, còn quyền giám hộ thì để sau khi phẫu thuật xong rồi nói. Cô ta trăm mưu ngàn kế, tôi sẽ khiến cô ta thất bại. Tưởng cổ phần đứng tên thằng bé là cô ta sẽ thành người giám hộ sao? Vụ kiện đòi quyền giám hộ chưa chắc cô ta đã thắng kia mà. Cổ phần đứng tên cháu tôi cũng chẳng khác gì dưới tên tôi hết.”

“Được.” Luật sư Kiều ra ngoài gọi cho luật sư đối phương. Ông Nhiếp Đông Viễn bảo con trai: “Việc này anh không cần quan tâm nữa, nhưng anh phải đảm bảo một việc, thằng bé bắt buộc phải được phẫu thuật ở bệnh viện này.”

“Bố muốn làm gì?”

“Khoa Tim bệnh viện này tốt nhất cả nước, Chủ nhiệm Phương của các anh là một trong các bác sĩ khoa Tim uy tín nhất, bố hy vọng vẫn là ông ấy mổ cho thằng bé. Anh tưởng bố muốn làm gì? Anh nghĩ bố tòi tệ vậy sao? Bố chỉ sợ Đàm Tĩnh lại trở mặt, đưa thằng bé đi mất tăm mất tích thì anh đi đâu tìm chứ?”

Nhiếp Vũ Thịnh không nói gì, vừa rồi quả thực anh tưởng bố mình sẽ ngấm ngầm ra tay làm điều gì đó. Những người gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng ít nhiều đều có chút tự phụ, cảm thấy luôn lách bên lề pháp luật là một loại năng lực chứ không phải một hành vi phạm pháp.

Sau khi nhận được điện thoại của luật sư, Đàm Tĩnh không khỏi thở phào. Tuy làm theo lời Thịnh Phương Đình, nhưng trong lòng cô không hề muốn như vậy chút nào. Khi biết nhà họ Nhiếp đồng ý mọi điều kiện bồi thường, tâm trạng cô rất phức tạp. Lấy ca mổ ra ép nhà họ Nhiếp đã là vượt quá giới hạn đạo đức của cô, nhưng kết quả nhận được lại hết sức bất ngờ, Nhiếp Đông Viễn thà chấp nhận điều kiện quá quắt như vậy cũng không muốn từ bỏ quyền giám hộ.

Luật sư đàm phán với luật sư, đôi bên đều không nhún nhường nửa bước, tranh cãi từng điều khoản một trong bản thỏa thuận, đặc biệt là việc đàm phán quyền giám hộ sau ca phẫu thuật, luật sư Từ kiên quyết không nhượng bộ, nhất định muốn họ Nhiếp từ bỏ quyền giám hộ. Lúc này Tôn Bình đã được chuyển tới phòng VIP, các luật sư lại tranh cãi gay gắt ngay tại gian phòng khách phía ngoài. Đàm Tĩnh ở bên trong nghe loáng thoáng câu được câu chăng, chỉ cảm thấy lòng dạ rối bời. Cuối cùng luật sư Từ còn liên lạc với Thịnh Phương Đình mấy lần liền, thấy thời gian càng lúc càng muộn, Đàm Tĩnh không kìm được gọi thẳng cho Thịnh Phương Đình: “Hay cứ để Bình Bình làm phẫu thuật trước đi, nhà họ Nhiếp đã đồng ý bồi thường tất cả rồi...”

“Họ đồng ý bồi thường toàn bộ chỉ vì họ biết có khả năng thắng

kiện, giành được quyền giám hộ. Nếu họ thắng thì số cổ phần đứng tên cháu bé vẫn là của Nhiếp Đông Viễn, chẳng có gì khác biệt cả.” Thịnh Phương Đình nói, “Nhiếp Đông Viễn là kẻ xảo hoạt, chắc chắn ông ta đồng ý dễ dàng như vậy là vì biết cô sẽ mềm lòng, đồng ý cho làm phẫu thuật.”

“Giám đốc Thịnh, tôi không cần tiền. Tôi không muốn Bình Bình phải chịu khổ thêm nữa...” Đàm Tĩnh nói, “Giám đốc Thịnh, tôi rất cảm ơn anh đã giúp tôi một việc lớn như vậy. Nhưng có lẽ anh không hiểu, bất luận thế nào tôi cũng không muốn trả giá bằng việc làm hại con. Có lẽ anh đã nghe một câu chuyện cổ, có hai người phụ nữ đều nói đứa trẻ là con mình, quan huyện bèn bảo mỗi người cầm một tay đứa trẻ mà kéo, ai kéo được con về phía mình thì là của người đó. Kết quả hai người phụ nữ cùng kéo khiến đứa trẻ đau quá khóc òa lên, người thả tay đứa trẻ ra trước chính là mẹ đẻ. Chỉ có mẹ đẻ mới xót con, không nỡ để con đau đớn.”

Thịnh Phương Đình trầm ngâm một chút, nói: “Thôi được, cô cứ ký thỏa thuận đi, để thằng bé làm phẫu thuật trước. Vụ quyền giám hộ chưa chắc chúng ta đã thua.”

Anh ngắt máy, rồi trầm tư hồi lâu.

Hiệp đầu tiên, bề ngoài có vẻ như Đàm Tĩnh tạm thời giành thắng lợi nhưng cô không thể nào vui được. Dưới sự giúp đỡ của luật sư, cô chỉ ký một bản thỏa thuận bồi thường rồi nhanh chóng nói với bệnh viện đồng ý phẫu thuật.

Sắp đến giờ tan sở, Chủ nhiệm Phương giận dữ không muốn thực hiện ca mổ này. Cuối cùng vẫn là Nhiếp Vũ Thịnh đến văn phòng chủ nhiệm, anh không nói gì, chỉ đứng đó đau đáu nhìn ông đầy mong đợi. Thấy thế, Chủ nhiệm Phương không khỏi thở dài: “Đều tại tôi chiều hư cậu rồi!” Tuy không biết phải làm sao với cậu học trò này nhưng ông cũng chẳng vui vẻ gì, “Tự cậu đi nói chuyện với người nhà bệnh nhân đi, ký xong giấy thì mang cho tôi, tôi nhất định không gặp cô ta đâu.”

Nhiếp Vũ Thịnh không dám phản bác lại câu nào, đành liêu mình đi gặp Đàm Tĩnh. May sao lần này cô không từ chối, chỉ là vẫn có mặt luật sư ở đó.

Đã gần hai ngày nay anh chưa gặp Tôn Bình, vừa thấy anh bước vào phòng bệnh, Tôn Bình liền cười ngượng nghịu, rồi giấu mặt ra sau lưng Đàm Tĩnh. Nhiếp Vũ Thịnh cảm thấy mình đã hồn bay phách lạc, trước đây ngày nào anh cũng nói chuyện với người nhà bệnh nhân, có kỹ xảo, lại có kinh nghiệm, vậy mà hôm nay anh lại khiến cuộc nói chuyện rối như một mớ bòng bong. Nhiếp Vũ Thịnh chỉ đọc giấy đồng ý phẫu thuật và gây mê cho Đàm Tĩnh nghe một cách đơn điệu, những điều khoản đã thuộc nằm lòng, cũng bị anh đọc lên bằng giọng đều đều tẻ ngắt.

Cũng may Đàm Tĩnh không hỏi gì, thậm chí chẳng cần vặn một từ chuyên ngành nào, hoàn toàn trái ngược với lần nói chuyện trước về chương trình CM. Lần đó cô hỏi rất nhiều, rất tỉ mỉ, chỉ sợ bỏ sót một chi tiết nào đó. Vậy mà lần này cô chỉ hỏi một câu: “Bác sĩ Nhiếp, ca mổ này do anh thực hiện sao?”

“Không, tôi không làm được.” Nhiếp Vũ Thịnh chua chát nói, “Thầy tôi sẽ mổ, chính là Chủ nhiệm Phương. Cô yên tâm, ông ấy là bác sĩ uy tín nhất trong cả nước, nhân vật hàng đầu của khoa Ngoại Tim mạch, chẳng có ai đứng mổ chính tốt hơn ông ấy đâu.”

Đàm Tĩnh khẽ gật đầu, nói: “Cảm ơn.”

Hai chữ này tựa lưỡi dao cắt vào ngực Nhiếp Vũ Thịnh. Anh thấy vô cùng đau đớn, đành quay mặt đi. Tôn Bình thò đầu ra từ sau lưng Đàm Tĩnh, mím chặt môi, rồi chột nhoe cười với anh. Nụ cười ấy khiến sống mũi anh cay cay, cổ họng như bị thứ gì đó lèn chặt, khó chịu đến cực điểm.

“Tôi có thể nói chuyện với Bình Bình vài câu không?”

Đàm Tĩnh không nói gì, ngẩng lên nhìn luật sư. Anh ta rất biết điều: “Tôi ra ngoài hút thuốc.”

Đàm Tĩnh đứng dậy bước đến cạnh cửa sổ, Nhiếp Vũ Thịnh tiến lại bên giường bệnh. Có lẽ vì thiếu dinh dưỡng nên tóc Tôn Bình lơ thơ, răng thay mãi không mọc được cái mới, khi cười, hai hàm răng trắng đều như những hạt gạo nếp lại bị khuyết mất một chỗ. Bù lại, cặp mắt Tôn Bình đen láy trong veo, phản chiếu được cả hình ảnh người đối diện. Nhiếp Vũ Thịnh nhìn con, chẳng biết nên nói gì, chỉ vô thức nắm chặt lấy thanh chắn giường. Tôn Bình vốn rất sợ anh,

nhưng lần này gặp anh có vẻ lại rất vui, còn lôi một món đồ chơi ra khoe: “Siêu nhân này, chơi thích lắm! Ông của Phong Phong tặng cháu đấy!” Từ nhỏ đến giờ, đến đồ chơi bình thường Bình Bình cũng hiếm khi có, đừng nói đến loại đồ chơi siêu nhân cao cấp như vậy. Hôm đó, trong phòng Vui chơi, sau khi được ông Nhiếp Đông Viễn cho món đồ chơi này, dù sao cũng vẫn là trẻ con, Bình Bình lập tức thấy ông Phong Phong là người tốt nhất, rộng rãi nhất thế giới. Hơn nữa lúc đó bé nghe Nhiếp Vũ Thịnh gọi Nhiếp Đông Viễn là bố, biết anh là con của ông Phong Phong, nên ấn tượng về anh cũng tốt hơn. Hôm nay gặp lại, Bình Bình rất vui, còn hào hứng làm quen với anh: “Chú à, chú là con của ông Phong Phong, vậy thì chú là bố của Phong Phong đúng không? Phong Phong sững thật đấy, bố là bác sĩ, ông lại mua nhiều đồ chơi thế này, không chỉ cho bạn ấy chơi mà còn tặng cho cả bạn của bạn ấy nữa... Phong Phong sững thật đấy! Cháu không có ông...”

Bình Bình ngập ngừng một chút, hoang mang hỏi nhỏ: “Sao chú lại khóc?”

Đàm Tĩnh không hề quay đầu lại, bên ngoài trời đã tối, tòa nhà đối diện lần lượt sáng đèn, xe cộ ngược xuôi nườm nượp trên con đường phía xa, trông như một dòng sông ánh sáng. Trong phòng bệnh chỉ bật một ngọn đèn ở đầu giường, hắt bóng cô lên tấm kính cửa sổ, nước mắt đã lăn dài trên má từ lâu. Nhiều lúc cô cảm thấy không thể chịu nổi nữa, xưa nay cô chưa bao giờ nghĩ mình kiên cường, chỉ là bị cuộc sống giày vò đến chai lì mà thôi. Mỗi lần tuyệt vọng, vì đôi mắt của con, vì tiếng nói của con, vì tiếng con gọi “mẹ”, mà hết lần này sang lần khác, cô đều vùng vẫy đứng lên. Dần dà cô trở nên rất hiếm khi khóc, khóc lóc có ích gì chứ? Có kiếm tiền được không? Có chữa được bệnh cho con không?

Có điều hôm nay cô đã thả lỏng bản thân, vì không muốn quay lại nhìn Nhiếp Vũ Thịnh. Qua tấm kính cửa sổ, cô thấy anh đang ôm con khóc như một đứa trẻ. Anh chưa từng khóc trước mặt cô. Dù là năm đó, khi cô muốn bỏ đi, anh cũng chỉ đỏ mắt lên, liên tục hỏi, tại sao?

Tại sao?

Tại sao số phận lại trêu đùa con người như vậy? Tại sao câu chuyện hồi xưa lại như một cơn ác mộng? Tại sao cô không được phép yêu người mà cô yêu?

Thật tàn nhẫn!

Thật bất công!

Nhiếp Vũ Thịnh vùi mặt vào áo con, bộ quần áo bệnh nhân tỏa ra mùi thuốc khử trùng quen thuộc, nước mắt chảy đầm áo khiến mắt anh cay xè, nước mắt âm thầm thấm vào lớp vải. Tôn Bình không nói gì, chỉ mở tròn mắt nhìn anh, đôi tay nhỏ ôm chặt lấy tay anh. Anh biết mình đã khiến con sợ, chỉ là anh không tìm chế được. Tôn Bình bối rối một lát, cuối cùng học theo người lớn, khẽ vỗ lưng Nhiếp Vũ Thịnh, nhỏ giọng: “Chú đừng khóc mà...”

Toàn thân anh run rẩy, dùng hết sức mới ngẩng được đầu lên, qua màn nước mắt, anh nhìn thấy ánh mắt lo lắng của con nhưng chẳng nói được lời nào. Anh ôm con vào lòng, lại sợ ôm chặt quá con sẽ ngạt thở, vì tim của bé không tốt. Một lúc sau Nhiếp Vũ Thịnh mới buông tay, cúi xuống nhìn con, không biết phải làm sao. Anh vừa cúi đầu, nước mắt đã lại rơi xuống, Tôn Bình rụt rè giơ tay vuốt gương mặt ướt đầm của anh. Nhiếp Vũ Thịnh gắng hết sức mới nhếch được khóe môi, nặn ra một nụ cười gượng gạo, hỏi: “Mai Bình Bình làm phẫu thuật rồi, có sợ không?”

“Không ạ! Phẫu thuật xong cháu sẽ có một trái tim khỏe mạnh, có thể được mẹ đưa đến công viên chơi cầu trượt.”

“Chú cũng đưa cháu đi chơi được không?”

Tôn Bình nghĩ một chút rồi hỏi: “Chú có đưa Phong Phong đi không?”

“Chú không đưa Phong Phong đi, bạn ấy ra viện về nhà rồi, sẽ có người đưa bạn ấy đi. Chú chỉ đưa cháu đi thôi.”

Nào ngờ Bình Bình chột lắc đầu: “Chú đưa Phong Phong đi đi... chắc hẳn bạn ấy rất muốn chơi cùng chú. Bố cháu chưa bao giờ đưa cháu đi chơi cả... Cháu muốn bố đưa đi công viên nhất.”

Nhiếp Vũ Thịnh thấy mắt cay cay, lại ôm lấy con vào lòng, vùi mặt vào mái đầu bé. Những sợi tóc ngắn chọc vào mắt khiến anh vừa đau vừa ngứa, nước mắt không ngừng chảy ra. Anh như trở lại hồi thơ ấu, khi biết mẹ đã ra đi không bao giờ quay về nữa, hồi nhỏ còn có

thể òa lên khóc thật lớn, nhưng bây giờ anh chỉ biết âm thầm rơi lệ. Không biết bao lâu sau, Đàm Tĩnh quay lại, đến bên giường, bế con ra khỏi lòng anh: “Bình Bình ngoan, chúng ta phải đi ngủ rồi.”

Nhiếp Vũ Thịnh túm lấy cánh tay Đàm Tĩnh, cô nhất thời không giằng ra được. Anh đột nhiên dang tay ra ôm cả con và cô vào lòng.

“Anh xin lỗi...”

Đàm Tĩnh ngoảnh mặt đi, một lúc lâu sau mới quay lại nói: “Anh chẳng làm gì có lỗi với tôi cả, không cần xin lỗi.”

“Em không muốn cho anh biết nguyên nhân thì anh chỉ có thể nghĩ ngợi lung tung...”

“Trước mặt trẻ con đừng nói những điều đó.” Đàm Tĩnh ôm lấy con, “Buông ra đi!”

Anh buông tay, nhưng vành mắt vẫn đỏ ửng, nhìn cô bằng ánh mắt vô tội, hết như Bình Bình mỗi khi phải chịu ấm ức vậy. Lòng Đàm Tĩnh vô cùng chua xót, cô lấy cớ bế con quay người đi, không để ý đến anh nữa.

Nhiếp Vũ Thịnh gắng trấn tĩnh lại rồi nói: “Mai anh làm ca sáng, anh sẽ vào phòng phẫu thuật cùng Bình Bình. Nếu thuận lợi thì bốn tiếng là ra được rồi. Em ở ngoài... nếu có bất cứ chuyện gì, có thể gọi cho anh.”

“Ngày mai chồng tôi sẽ đến, tôi thông báo cho anh ấy rồi.” Đàm Tĩnh nói, “Bác sĩ Nhiếp, sau khi phẫu thuật xong tôi sẽ cảm ơn vì mọi việc anh đã làm cho Bình Bình, nhưng tôi không giao quyền giám hộ cho anh đâu.”

Nhiếp Vũ Thịnh lại trầm mặc, một lúc lâu sau, anh nghe thấy giọng mình vừa cay đắng, vừa chua chát: “Anh biết rồi.”

Chương 21

Y tá trưởng trong phòng mổ cảm thấy không khí ca mổ hôm nay của khoa Ngoại Tim mạch thật kỳ quặc. Tính khí của Chủ nhiệm Phương, cả viện này ai cũng biết, kỹ thuật giỏi, yêu cầu cao, mỗi lần ông đích thân cầm dao mổ, cả phòng phẫu thuật cứ như gặp phải đại địch, chỉ sợ có chỗ nào sơ sót, bị Chủ nhiệm Phương túm được mắng cho một trận thì đến Giám đốc bệnh viện cũng không bênh nổi. Vì thế hôm nay cô phải đích thân giám sát các y tá chuẩn bị trước ca mổ, chờ đến khi bệnh nhân được đưa vào phòng mổ, đèn chụp bật lên, bác sĩ gây mê đã bắt đầu chuẩn bị gây mê, cô chợt cảm thấy không khí càng kỳ quặc hơn nữa.

Những ca phẫu thuật của Chủ nhiệm Phương đa phần là do một ê kíp cố định phối hợp với nhau, bác sĩ gây mê là cộng sự lâu năm, Nhiếp Vũ Thịnh thì vào theo bệnh nhân, thông thường trong các ca mổ của Chủ nhiệm Phương, anh đều là phụ mổ thứ nhất, nhưng hôm nay anh chỉ đứng một bên nhìn bác sĩ gây mê làm việc. Điều đầu tiên khiến y tá trưởng cảm thấy kỳ quặc chính là Nhiếp Vũ Thịnh, hôm nay bác sĩ Nhiếp trông rất lo lắng, từ lúc bước vào tới giờ anh chưa hề ngồi

xuống lần nào. Điều này cũng không có gì lạ, Chủ nhiệm Phương còn đứng kia, ngoài bác sĩ gây mê ra, ai dám cả gan ngồi chứ? Nhưng Chủ nhiệm Phương hôm nay cũng không dẫn theo học trò nào khác của mình vào phụ mổ, mà dùng hai bác sĩ có tay nghề giỏi nhất trong khoa làm phụ mổ, y tá trưởng thấy, đối với Tứ chứng Fallot thì đội ngũ bác sĩ hôm nay có vẻ hùng hậu quá.

Tuy đội ngũ hùng hậu nhưng Chủ nhiệm Phương đã làm rất tốt, từ nhát dao đầu tiên phân tách các cơ quan, đến vá tâm thất, cuối cùng là khâu lại các mạch máu, ông đều thực hiện rất chuẩn xác, một loạt các thao tác thuần thục hoàn hảo đến mức có thể quay lại làm tài liệu giảng dạy công khai, đây là kỹ thuật mà ông rèn được sau hàng chục năm đứng bàn mổ. Y tá trưởng còn tưởng Chủ nhiệm Phương đang làm mẫu, vì bác sĩ Nhiếp mà ông cứng nhất đang đứng bên cạnh quan sát, tiếc rằng hôm nay tâm trạng bác sĩ Nhiếp không được tốt, từ lúc mở khoang ngực của bệnh nhân, anh không dám nhìn bệnh nhân thêm một lần nào nữa, mà chạy lại phía bác sĩ gây mê đếm tần số máy thở.

Cô y tá trẻ thì thầm với y tá trưởng: “Hôm nay bác sĩ Nhiếp sao thế nhỉ? Chưa ăn sáng nên bị tụt huyết áp à?”

“Lắm chuyện!” Y tá trưởng mắng, nhưng trong lòng cũng thầm thắc mắc, bình thường Chủ nhiệm Phương dẫn theo học trò mà thấy học trò lơ đãng như vậy, chắc chắn đã quay lại mắng cho một trận tội bởi, nhưng hôm nay ông rất tập trung làm phẫu thuật, đến mức đầu còn chẳng ngẩng lên, làm như bác sĩ Nhiếp không hề có mặt trong phòng mổ vậy. Chủ nhiệm không mắng mả ai, ca phẫu thuật này thật là kỳ lạ, bình thường chỉ khi nào ca mổ rất không thuận lợi, tình trạng bệnh nhân vô cùng nguy kịch, Chủ nhiệm Phương không có thời gian nói thì mới không mắng người khác. Nếu không thì nào mắng trợ thủ, quát y tá, rửa dụng cụ, chê kim cong khó làm, nói chung phải tìm ra lỗi gì đó mắng vài câu, mới có thể xem như một ca phẫu thuật bình thường.

Đang phẫu thuật thì huyết áp bệnh nhân bỗng nhiên giảm mạnh, bác sĩ gây mê rất bình tĩnh trước tình huống bất ngờ này, lập tức thông báo chỉ số huyết áp cho chủ nhiệm, vừa dứt lời đã thấy Nhiếp Vũ Thịnh quay trở lại bên bàn phẫu thuật. Chủ nhiệm Phương liếc anh nhưng không buồn đếm xỉa gì đến, thương lượng thẳng với bác sĩ

gây mê mấy câu, quay sang thấy Nhiếp Vũ Thịnh chao đảo như muốn ngã, Chủ nhiệm Phương rút cuộc cũng phát câu: “Tránh sang một bên! Lượn qua lượn lại, lộn vờn làm tôi bực mình! Nếu không thì cút ra ngoài cho tôi!”

Chủ nhiệm cuối cùng cũng mắng người rồi, hơn nữa lại mắng Nhiếp Vũ Thịnh người mà thường ngày ông thiên vị nhất, chứng tỏ ca phẫu thuật này không có vấn đề gì lớn. Phụ mổ thứ nhất và thứ hai thở phào nhẹ nhõm, cả phòng phẫu thuật đều như trút được gánh nặng. Bác sĩ Nhiếp bị mắng, rầu rĩ tránh sang một bên, nhưng vẫn không dám bỏ ra ngoài. Một lúc sau, huyết áp của bệnh nhân tăng trở lại, tiếp theo đó ca mổ tiến hành rất thuận lợi, Chủ nhiệm Phương hôm nay đích thân làm tất cả mọi việc, thậm chí đến công đoạn khâu vết mổ cuối cùng ông cũng tự mình thực hiện, không để phụ tá động tay vào. Sau khi khâu xong, ông cứ ngẫm nghĩ mãi, vẻ như rất hài lòng. Chỉ phẫu thuật bây giờ đều là chỉ tự tiêu, vì thế ông đã làm một cái thật chỉ tuyệt đẹp, đến nỗi dường như bản thân cũng rất vừa ý, ngẩng đầu lên gọi Nhiếp Vũ Thịnh: “Xong rồi! Tôi đi rửa tay đây.”

Chủ nhiệm Phương rửa tay xong, tháo cặp kính ra rửa mặt rồi mới ra khỏi phòng mổ. Bên ngoài phòng phẫu thuật, người nhà bệnh nhân đang lo lắng chờ đợi, vừa nghe tiếng cửa phòng bật mở, trông thấy Chủ nhiệm Phương đi ra, cô ta liền vội vàng đứng dậy.

Ấn tượng của Chủ nhiệm Phương về Đàm Tĩnh rất tệ, cho rằng cô chính là hồng nhan họa thủy trong truyền thuyết, một anh chàng ngoan ngoãn biết vâng lời như Nhiếp Vũ Thịnh bị cô ta làm cho ăn không ngon ngủ không yên, đến giờ vẫn còn phải trông nom đứa bé vô tội trong phòng hồi sức. Bởi thế ông đành mặt lại, không thèm nhìn Đàm Tĩnh, lúc đi ngang qua cô còn buông một câu “Lần này cô vừa lòng rồi nhé!”

Đàm Tĩnh biến sắc, cô không thể hiểu được câu nói này của bác sĩ mổ chính có ý gì. Cô vốn đã vô cùng căng thẳng, Nhiếp Vũ Thịnh bước vào phòng phẫu thuật đến giờ vẫn chưa hề thấy ra, giờ bác sĩ mổ chính vừa ra liền lạnh tanh buông một câu như vậy khiến cả người cô mềm nhũn, suýt chút nữa ngất xỉu, may có Tôn Chí Quân kịp đỡ lấy, dìu cô ngồi xuống ghế. Cô hoa hết cả mắt, một hồi lâu sau mới định thần nói: “Gọi điện cho Nhiếp Vũ Thịnh, hỏi anh ta rút cục ca phẫu thuật thế nào rồi?”

Nhiếp Vũ Thịnh thu xếp ổn thỏa cho Tôn Bình xong, vừa ra đến cửa phòng mổ, nhìn qua cửa kính, liền bắt gặp Đàm Tĩnh gần như ngã vào lòng Tôn Chí Quân. Phải thừa nhận rằng, anh vẫn thấy lòng chua xót, có lẽ duyên phận giữa anh và Đàm Tĩnh đến đây thực sự đã hết rồi. Chuyện đến nước này, không cam tâm thì cũng có ích gì? Tình yêu trong sáng đơn thuần thời niên thiếu đã như một giấc mơ, còn lại chỉ là oán hận mà thôi.

Anh đẩy cửa bước ra, thấy Đàm Tĩnh vẫn đang lúi húi tìm điện thoại, biết cô ấy định gọi cho mình, bèn nói: “Không cần gọi nữa, tôi ra đây rồi.”

Trông thấy ánh mắt đầy mong mỏi của Đàm Tĩnh, anh nói: “Phẫu thuật kết thúc rồi, rất thành công.”

Đàm Tĩnh ngẩn người mất vài giây, rồi đứng phắt dậy, nhưng cô không bước nổi vào phòng phẫu thuật, chỉ biết nhìn Nhiếp Vũ Thịnh đầy van xin, Nhiếp Vũ Thịnh cảm thấy ánh mắt cô như sáp nến nóng bỏng, thiêu đốt trái tim anh đau buốt, anh vô thức tránh ánh mắt của cô, nói: “Bình Bình đang ở trong phòng hồi sức, phải theo dõi một thời gian đã, nếu không có gì bất thường có thể đưa về phòng bệnh.”

“Tôi có thể vào thăm nó không?”

“Vẫn chưa được.” Anh đáp, không kìm được vẫn dùng giọng an ủi, “tôi sẽ vào với nó ngay, cô cứ yên tâm.”

Đàm Tĩnh cúi đầu, dù không nhìn nhưng Nhiếp Vũ Thịnh cũng biết cô đang khóc. Tôn Chí Quân đưa cho cô gói giấy ăn, Nhiếp Vũ Thịnh cảm thấy tâm trạng đầy phức tạp, bèn quay người trở lại phòng hồi sức.

Bác sĩ gây mê vẫn chưa đi, thấy anh vào bèn chào rồi hỏi: “Đứa trẻ này con nhà ai thế?”

Nhiếp Vũ Thịnh khựng lại, hỏi: “Sao thế ạ?”

“Ui trời ơi, tôi làm việc với Chủ nhiệm Phương mười mấy năm rồi, chưa từng thấy ông ấy như hôm nay, cứ như con nhà mình đang nằm trên bàn phẫu thuật vậy.”

Nhiếp Vũ Thịnh thấy lòng chua xót, vội đáp: “Đây là... họ hàng... họ hàng của cháu.”

“Thảo nào! Đúng là chủ nhiệm của các anh coi anh như con đẻ, tôi cứ bảo sao hôm nay anh đứng trong phòng phẫu thuật mà lại không làm gì. à, đúng rồi, chương trình CM ấy rút cục là thế nào đấy? Chủ nhiệm của các anh bất chấp áp lực của viện trưởng kéo về đây, bác bỏ rất nhiều ý kiến của mọi người, thế sao giờ vẫn chưa khởi động vậy?”

Nhiếp Vũ Thịnh thầm nghĩ chuyện này chính là do mình làm lỡ dở. Anh áy náy nói: “Chủ nhiệm đã giao cho cháu rồi, chỉ cần tìm được bệnh nhân thích hợp sẽ lập tức tiến hành ca đầu tiên.”

“Làm tốt là tạo phúc cho dân đấy.” Bác sĩ gây mê nói đùa, “Bao nhiêu bệnh nhân còn đang đổ mắt chờ kia kìa, anh xem hỗ trợ cho bệnh tim bẩm sinh của chính phủ, hộ khẩu nông thôn có thể được hưởng trợ cấp, bảo hiểm thất nghiệp ở thành phố có thể được hưởng trợ cấp, đây không phải hộ khẩu nông thôn, cũng chẳng phải thất nghiệp ở thành phố, tự nhiên mắc phải căn bệnh nặng như thế này, không có tiền mà chữa, bằng mọi cách phải xoay được hơn mười vạn tệ, còn không biết có bà con họ hàng nào chịu cho vay không, thật là ác nghiệt quá mà...” Ông nhìn bé Tôn Bình đang nằm trên giường đầy, “Được rồi đấy, xem ra tình hình khá khả quan, tám phần không phải đưa sang phòng chăm sóc đặc biệt, anh trực ở đây, tôi đi thay đồ đã.”

Khi Tôn Bình tỉnh dậy, người đầu tiên cậu nhìn thấy là Đàm Tĩnh. Tuy để phòng lây nhiễm, Đàm Tĩnh phải mặc chiếc áo choàng khử trùng rộng thùng thình, còn đeo khẩu trang, đội mũ, nhưng chỉ nhìn ánh mắt quen thuộc, Tôn Bình liền nhận ngay ra mẹ. Cậu đầu tiên cậu bé hỏi là: “Mẹ, sao mẹ lại khóc?”

Đàm Tĩnh vốn đã nín khóc nhưng nghe con nói câu ấy, cô suýt nữa lại rơi nước mắt. Sắp tới giờ tan sở, Chủ nhiệm Phương lại tự mình đi kiểm tra một lượt, lần này ông dẫn theo học trò của mình, tất cả đều mặc áo blouse trắng, đầy tác phong công việc, đứng trong phòng bệnh, nói một lượt những điều cần chú ý sau phẫu thuật. Mấy vị tiến sĩ mài miết ghi chép, Tiểu Mẫn còn nghịch ngợm làm mặt xấu chọc Nhiếp Vũ Thịnh. Đợi Chủ nhiệm Phương đi ra rồi, anh mới khoác vai Nhiếp Vũ Thịnh, trêu chọc: “Su huynh, nghe nói hôm nay trong phòng phẫu thuật anh bị lão yêu mắng hả?”

“Làm gì có, em nghe ai nói thế?”

“Ái dà, Nhiếp sư huynh à, ngày nào lão yêu chẳng mắng bọn em vài lượt, có phải là chuyện gì mất mặt đâu, sao anh không chịu thừa nhận nhỉ? Nhưng đêm mai lão yêu phân công em trực ban thay anh, nói nhà anh có việc, anh nói đi, anh phải cảm ơn em thế nào đây nhỉ?”

Nhiếp Vũ Thịnh vô cùng cảm kích trước sự quan tâm của Chủ nhiệm Phương, anh định buổi tối qua viện túc trực bên giường bệnh, chăm sóc bé Tôn Bình nhiều hơn một chút, không ngờ chi tiết nhỏ nhặt này chủ nhiệm cũng đã nghĩ chu đáo cả rồi.

Anh đáp: “VẬY anh mời em ăn cơm nhé.”

Tiểu Mẫn lắc đầu quây quây: “Ôi *no no*! Mời ăn cơm thì dễ cho anh quá. Anh mời em ăn cơm cũng được, nhưng em phải dẫn theo bạn gái em nữa!”

Bạn gái của Tiểu Mẫn cũng học Y nhưng học Nha khoa, năm nay mới là thạc sĩ năm thứ 2, đang thực tập tại bệnh viện này. Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Được thôi, em gọi cả Tiểu Kỳ đi, anh mời hai đứa ăn cơm.”

Tiểu Mẫn cười gian xảo: “Sư huynh, mời hai đứa em ăn cơm mà anh đi một mình, không ngượng à? Khách có hai người, chủ cũng phải có hai người chứ! Anh kêu bạn gái anh cùng đi, cho em với Tiểu Kỳ diện kiến, được không?”

Nhiếp Vũ Thịnh thoáng ngây người, đáp: “Anh và cô ấy chia tay rồi.”

Tiểu Mẫn kinh ngạc: “Cái gì cơ? Sao lại thế?”

Nhiếp Vũ Thịnh không nói gì, Tiểu Mẫn bấy giờ mới nhớ ra họ đang ở trong phòng bệnh, vẫn còn bệnh nhân nằm kia, mình hỏi nhiều chuyện như vậy, quả là không nên. Vì thế anh vội im bặt, nhìn Nhiếp Vũ Thịnh ghi lời căn dặn. Nhiếp Vũ Thịnh ghi xong liền cùng Tiểu Mẫn đi ra ngoài, Đàm Tĩnh tuy ở gian trong của phòng bệnh nhưng vì cửa mở nên họ nói gì cô đều nghe rõ từng chữ một.

Lúc đầu cô ấy cũng chỉ nghe loáng thoáng, mãi đến khi Nhiếp Vũ

Thịnh nói đã chia tay với bạn gái, cô mới chợt như nhận thức được điều gì. Tính cách của Nhiếp Vũ Thịnh cô hiểu rất rõ, anh không dễ dàng qua lại với một người con gái, sau khi quyết định yêu, lại càng không tùy tiện nói chia tay. Sao lại thế nhỉ? Chẳng lẽ vì chuyện của Tôn Bình?

Bất kỳ người con gái nào cũng khó mà chấp nhận nỗi việc bạn trai mình tự dưng có một đứa con riêng. Đàm Tĩnh chợt thấy áy náy.

Sau khi trời tối, đáng lẽ đã hết giờ thăm bệnh, nhưng là phòng VIP nên cũng thoải mái hơn chút ít. Vương Vũ Linh và Lương Nguyên An nghe nói hôm nay Tôn Bình làm phẫu thuật, vừa sáng sớm đã gọi điện hỏi thăm, đến tối Vương Vũ Linh lại đến tận bệnh viện thăm Tôn Bình, cô sợ quá giờ thăm bệnh bác sĩ không cho vào, nên đến dưới chân lầu liền gọi điện cho Đàm Tĩnh, Đàm Tĩnh bèn bảo Tôn Chí Quân xuống đón cô.

Đã mấy ngày không gặp, Vương Vũ Linh vừa thấy Đàm Tĩnh liền tay bắt mặt mừng. Cô cầm theo một hộp lớn đựng đầy các loại bánh ngọt, nói: “Hai hôm nay cửa tiệm của chúng mình vừa khai trương, đắt hàng lắm, khách hàng ai cũng khen bánh ngon, hôm nay tớ chọn riêng mấy cái vừa ra lò, để nguội rồi mang qua đây cho cậu với Bình Bình ăn.”

“Bình Bình vẫn chưa được ăn cái gì cả.” Đàm Tĩnh đỡ lấy bánh, nói đầy cảm kích “Cảm ơn cậu nhiều lắm.”

“Ôi dào, giữa chúng mình cần gì phải cảm ơn. Vốn tớ định qua đây từ sáng cơ, nhưng Lương Nguyên An bảo tớ đừng gây thêm rắc rối cho cậu, còn nói phòng phẫu thuật không cho người ngoài vào, cũng không cho quá nhiều người đợi bên ngoài. Tớ sốt ruột quá, nên đến chiều phải gọi cho cậu ngay, nghe cậu nói phẫu thuật đã xong, Bình Bình cũng tỉnh rồi, tớ liền vội vàng qua thăm.”

Tôn Bình đã ngủ say, Đàm Tĩnh mở cửa gian trong phòng bệnh để Vương Vũ Linh thăm bé một chút. Thực ra vẫn còn cách một cánh cửa kính nữa, bên giường bệnh toàn những máy móc theo dõi, vì phòng rất rộng, nên Tôn Bình nằm trên giường trông lại càng nhỏ bé hơn, nhìn rất tội nghiệp.

Wang Wu Ling sợ làm ồn khiến bé Tôn Bình tỉnh giấc nên chỉ

nhìn một lát rồi bảo Đàm Tĩnh đóng cửa lại.

Tôn Chí Quân ra cầu thang thoát hiểm hút thuốc, cả căn phòng rộng thênh thang ngoài bé Tôn Bình đang ngủ, chỉ còn Đàm Tĩnh và Vương Vũ Linh. Vương Vũ Linh nhìn một lượt căn phòng rồi hỏi: “Năm phòng này chắc tốn kém lắm phải không?”

Đàm Tĩnh nói: “Tớ cũng không rõ nữa, có người khác lo chuyện phòng giúp mà.”

Vương Vũ Linh không nhịn được liền hỏi: “Đàm Tĩnh, tớ đang muốn hỏi cậu đây, cậu lấy đâu ra tiền làm phẫu thuật cho Tôn Bình thế?”

Đàm Tĩnh do dự một thoáng rồi đáp: “Tớ đi vay.”

“Cậu vay ai?” Vương Vũ Linh sốt ruột, “Đàm Tĩnh à, cậu vốn là người thật thà, đừng để mắc lừa người ta nhé. Người ta cho cậu vay nhiều tiền thế, sau này cậu lấy gì mà trả?”

Đàm Tĩnh vô cùng cảm kích trước sự quan tâm của bạn, bèn nói: “Cậu yên tâm đi, tớ tự biết cách lo liệu.”

“Không phải cậu vay Giám đốc Thịnh đấy chứ? Anh ta dựa vào cái gì mà cho cậu vay nhiều tiền thế?”

“Không, tớ không vay anh ta, tớ vay một người họ hàng thôi.”

Vương Vũ Linh bán tín bán nghi: “Cậu còn người họ hàng giàu có thế ư? Sao trước không nghe cậu nhắc đến bao giờ thế?”

Đàm Tĩnh gượng cười, nói: “Cũng không phải là họ hàng của tớ, là họ hàng của Bình Bình, vì Bình Bình nên người ta mới chịu cho tớ vay đấy.”

Vương Vũ Linh nghĩ là họ hàng bên Tôn Chí Quân, vì Đàm Tĩnh vốn đã chẳng có mấy họ hàng, sau này lại đều không còn qua lại nữa. Cô nói: “Tôn Chí Quân cũng thật là, có người họ hàng giỏi giang như thế sao không nói sớm? Để cậu vì chuyện chi phí phẫu thuật mà phải lo lắng bao nhiêu năm nay.”

Đàm Tĩnh đôi chủ đề: “Làm ăn thế nào? Sao Lương Nguyên An không đến?”

“Anh ấy cũng muốn đến lắm, nhưng mới khai trương hai hôm nay, từ sáng đến tối lúc nào cũng có người xếp hàng chờ mua bánh. Cậu yên tâm đi, cửa hàng của chúng ta nhất định ăn nên làm ra, tuyệt đối không để cậu lỗ vốn đâu. Lương Nguyên An còn nói, phải nhanh chóng thuê thêm người thôi, chỉ có hai đứa bọn tớ chắc không làm xuể. Anh ấy phải phụ trách lò nướng, lại lo bắt bông kem, còn tớ một mình vừa thu tiền, vừa gói bánh, vừa lấy hàng, quả thực là không kham nổi.”

Đàm Tĩnh bấy giờ mới nở nụ cười: “Đợi Bình Bình khỏe rồi, tớ qua giúp các cậu.”

“Đừng đùa nữa, văn phòng mát mẻ không ngồi, chạy ra bán bánh làm gì?”

“Tớ thích bán bánh ngọt.” Đàm Tĩnh nói, “Vả lại, tớ vừa đi làm không lâu đã xin nghỉ dài ngày thế này, nghỉ đã thấy ngại quá đi mất. Công ty không đuổi việc thì tớ cũng chẳng còn mặt mũi nào đi làm tiếp. Tớ xin nghỉ đến giúp cho hai cậu vậy, bán bánh ngọt cũng tốt mà, tớ còn muốn học cách bắt bông kem của Lương Nguyên An nữa.”

Vương Vũ Linh nói: “Công việc ấy mà cậu để tuột mất thì tiếc lắm đấy, làm trong tòa nhà sang trọng như thế, đúng là mát mẻ mát mặt! Nhưng cậu là cổ đông của tiệm bánh, nếu cậu đến cửa hàng làm, tớ và Lương Nguyên An đều rất hoan nghênh. Còn cậu muốn học làm bánh thì đơn giản thôi, tan sở đến tiệm bánh, kêu Lương Nguyên An dạy cậu là được rồi.”

Nói đến đây, cô chợt bùi ngùi: “Vậy là tốt rồi, bệnh của Bình Bình đã chữa lành, cậu cũng khỏi cần vừa tan sở là cuống quýt chạy về trông nom nó nữa. Chúng ta có thể thường xuyên đưa Bình Bình đi chơi. Đàm Tĩnh, coi như cậu hết khổ rồi.”

Nghe Vương Vũ Linh nói vậy, Đàm Tĩnh cười khẽ, nhưng đó chỉ là nụ cười ngoài mặt chứ không phải xuất phát từ trái tim. Đúng vậy, Bình Bình cuối cùng đã được làm phẫu thuật, điều này khiến cô như trút được một tảng đá nặng trĩu, nhưng ngay lập tức, lại có một tảng đá khác đè nặng lên lòng cô. Cô không thấy rằng mình đã hết khổ, trái

lại, những khổ cực mà cô phải chịu trong bao nhiêu năm qua khiến cô thấy lòng đầy chua xót. Cô biết phía trước có thể còn nhiều trắc trở hơn đang đợi mình, ví dụ như gia đình Nhiếp Vũ Thịnh nhất định không chịu từ bỏ quyền giám hộ. Lời luật sư còn văng vẳng bên tai, trong lòng cô cũng hiểu rõ, nhà họ Nhiếp dễ dàng đồng ý các điều khoản bồi thường, số tiền lớn tới mức lúc ký tên cô cũng giật cả mình, đó là còn chưa kể chỗ cổ phiếu niêm yết tại Hồng Kông. Mấy vị luật sư lập thỏa thuận đến nửa ngày rồi mới đưa cho cô ký. Đó không phải một hai vạn tệ, cũng không phải một hai chục vạn tệ, mà là một con số trên trời, cô không thể tưởng tượng ra nổi.

Nhiếp Đông Viễn không đời nào chịu để yên như vậy, Thịnh Phương Đình nói, sở dĩ ông ta dễ dàng trao tặng quyền sở hữu cổ phần là vì biết mình có thể giành được quyền giám hộ. Trong lòng Đàm Tĩnh vô cùng u ám, nếu Nhiếp Vũ Thịnh biết lý do năm ấy cô rời bỏ anh, liệu sẽ nghĩ thế nào? Cứ cho là anh ấy không biết, thì sau này Nhiếp Đông Viễn sẽ làm gì tiếp nữa? Nếu thực sự mất đi quyền giám hộ, cả đời này không gặp được Bình Bình nữa, cô cảm thấy thà chết còn hơn.

Cô tuyệt đối không thể để con rời xa mình, tuyệt đối không.

Vương Vũ Linh ra về rất muộn, Đàm Tĩnh định tiễn cô xuống, nhưng đúng lúc đó y tá lại đến đo nhiệt độ và huyết áp, nên Vương Vũ Linh ngăn cô lại. Y tá kiểm tra xong xuôi, ghi lại những con số trên các máy theo dõi, nói rằng mọi chuyện đều ổn. Con cô đang ngủ rất ngon, hình như chần hơi ấm quá, trên trán cậu bé lấm tấm mồ hôi. Đàm Tĩnh lấy khăn mặt lau cho con, vừa lúc ấy, Tôn Chí Quân cũng quay lại.

Anh ta nói: “Em đi ngủ một lát đi, anh trông ở đây được rồi.”

“Không sao, anh về nhà ngủ đi, em ở đây với Bình Bình, hôm nay anh cũng mệt cả ngày rồi.” Đàm Tĩnh bình thản nói, “Cảm ơn anh đã đến.”

Rất ít khi nghe cô nói với mình những lời khách sáo như thế, Tôn Chí Quân thấy không quen, liền nói: “Hay là em về nhà ngủ đi, sớm mai đến thay ca cho anh.”

“Không cần đâu, ở đây với con, em còn thấy dễ chịu hơn. Bác sĩ

nói đến sáng thuốc tê hết tác dụng, vết mổ có thể sẽ đau. Thôi cứ để em ở lại đây, anh về nhà nghỉ đi.”

Tôn Chí Quân biết Đàm Tĩnh đã quyết điều gì thì sẽ không thay đổi nên không nói thêm gì nữa, anh đứng trong phòng bệnh một lát rồi quay người bước ra ngoài. Cả đêm qua Đàm Tĩnh gần như không ngủ, sáng sớm nay lại túc trực bên ngoài phòng phẫu thuật, thực sự cô cũng cảm thấy hơi mệt. Trong góc phòng bệnh có một chiếc giường gấp chuẩn bị sẵn cho hộ lý, Đàm Tĩnh không thuê hộ lý nên cô nằm luôn lên chiếc giường đó. Vốn chỉ định nghỉ một lát, nhưng vì quá mệt, vả lại ca mổ đã hoàn thành, tinh thần cô cũng thoải mái hơn, Đàm Tĩnh ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Nhiếp Vũ Thịnh thực ra vẫn ở trong phòng trực ban chưa về, hôm nay anh không phải trực ca đêm, ca trực đêm mấy ngày này của anh Chủ nhiệm Phương đều đổi giúp anh cả rồi. Sau khi tan làm, anh qua thăm bố, tiện thể báo cho ông tình hình phẫu thuật của Bình Bình. Ông Nhiếp Đông Viễn đã biết trước, thực ra từ trưa ông đã phái người đến khoa Ngoại Tim mạch thăm dò, nhưng không để Nhiếp Vũ Thịnh hay. Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của con trai, ông nói: “Phẫu thuật không có vấn đề gì là tốt rồi, mấy ngày nay con cũng mệt nhiều, ăn không ngon ngủ không yên, tối nay về nhà mà nghỉ ngơi đi.”

Nhiếp Vũ Thịnh miệng thì đồng ý, nhưng từ khoa Gan mật bước ra anh lại đi thẳng về phòng trực ban của khoa Ngoại Tim mạch. Đêm nay là đêm đầu tiên sau ca phẫu thuật, mặc dù hiện tại tình trạng sau phẫu thuật rất tốt, nhưng dù sao cũng vẫn là đêm quan trọng nhất, hơn nữa qua buổi sớm mai, các loại thuốc gây mê sẽ hoàn toàn mất tác dụng, thằng bé sẽ cảm thấy rất đau, có lẽ còn đau đến mức không ngủ được, cũng có lẽ sẽ phát khóc. Nghĩ đến những giọt nước mắt của nó mà lòng anh thắt lại, cuối cùng quyết định ở lại không về.

Thấy anh ở lại đêm nay, các y tá trực ban cũng không lấy gì làm lạ, vì trước đây có những ca phẫu thuật của bệnh nhân quan trọng, vào đêm đầu tiên sau khi mổ, Nhiếp Vũ Thịnh vẫn hay chủ động yêu cầu trực, tiện thể quan sát tình hình sau phẫu thuật luôn. Sự tận tâm và nghiêm túc đó anh đều học được từ Chủ nhiệm Phương. Hai ngày nay anh liên tiếp xin nghỉ phép, nên công việc cũng bị dồn đống khá nhiều, sẵn tiện tận dụng lúc này, cái gì cần bổ sung thì bổ sung, cái gì cần kiểm tra thì kiểm tra. Thoạt đầu anh không đi thăm phòng bệnh, bởi anh biết sẽ có người đến thăm Tôn Bình, cũng biết rằng Tôn Chí

Quân vẫn còn ở đó, mình tới thăm chỉ tổ mang lại phiền phức cho Đàm Tĩnh mà thôi, nên quyết định ở lại phòng trực ban. Nhưng mới ngồi một lát anh đã bắt đầu bồn chồn lo lắng, không còn tâm trí làm việc gì nữa, khi nhìn thấy Tôn Chí Quân đi khỏi, anh lật xem bản ghi chép mà y tá vừa hoàn thành, rồi quyết định tới phòng bệnh xem thế nào, có như vậy anh mới yên tâm được.

Phòng bệnh rất yên tĩnh, bóng đèn ở gian ngoài vẫn chưa tắt, trên bàn đặt hai tách trà, còn có cả một hộp bánh ngọt, chắc là bánh Đàm Tĩnh dùng để tiếp khách. Cửa phòng trong chỉ khép hờ, Nhiếp Vũ Thịnh vừa đẩy cửa vào, liền trông thấy thằng bé đang ngủ rất say, Đàm Tĩnh cũng ngủ gục trên chiếc giường xếp.

Do dự một lát, cuối cùng anh vẫn bước vào, trước tiên là xem các số liệu trên máy theo dõi, sau đó sờ vào tay thằng bé để kiểm tra. Chai nước truyền vẫn chưa hết, anh nhắm tính thời gian thay bình truyền, rồi ngó đồng hồ, thấy đã tảng sáng. Một cánh cửa sổ trong phòng hé mở, do cửa ở ngay sát góc tường nên gió không thổi đến được giường bệnh, nhưng cái giường xếp Đàm Tĩnh đang nằm lại đặt ngay dưới cửa sổ, có lẽ vì lạnh nên cô ngủ mà cả người co ro, mấy lọn tóc mái rối bời trên trán cũng bị gió thổi bay phơ phất.

Nhiếp Vũ Thịnh biết trong tủ có chăn, bèn khe khẽ mở cửa tủ, cố gắng không phát ra bất cứ tiếng động nào, tìm cái chăn dành cho giường xếp, rồi đắp lên người Đàm Tĩnh. Lúc cúi xuống đắp chăn cho cô, vì khoảng cách giữa hai người khá gần, nên anh gần như có thể cảm nhận được hơi thở yếu ớt của cô. Trong ấn tượng của Nhiếp Vũ Thịnh, Đàm Tĩnh giống như một cô bé vậy, có lẽ do hai người quen biết nhau từ nhỏ, cô lại ít hơn anh mấy tuổi. Thời còn nhỏ, không biết trân trọng, anh thường cười nhạo cô ngây ngô ấu trĩ, ngây thơ như một tờ giấy trắng vậy, bất luận anh nói gì cô cũng tin. Hồi học đại học, anh từng viết thư trêu cô, nói rằng mình đã có bạn gái, vậy mà Đàm Tĩnh cũng tin ngay. Suốt một thời gian sau, anh không nhận được lá thư nào của Đàm Tĩnh nữa, lúc đó anh mới thấy lo.

Các bạn cùng phòng ký túc thấy anh suốt ngày bò ra trên bàn viết thư, đều trêu chọc anh “cảm nắng” cô bé nào mà hằng ngày chăm chỉ “hồng nhan đưa thư” đến vậy. Lần đó Đàm Tĩnh thực sự tin lời anh nói, hai tháng trôi qua vẫn không hề gửi lại cho anh một bức thư nào, anh mất công viết mấy bức thư liền để giải thích đều biệt vô âm tín, gọi điện đến ký túc của Đàm Tĩnh, cô cũng chẳng buồn nhận điện

thoại. Cuối cùng Nhiếp Vũ Thịnh cuống lên, đành bỏ mấy tiết học, mua vé máy bay trở về nhà gặp cô, nhưng trường Đàm Tĩnh là trường nội trú, quản lý rất nghiêm ngặt, bất kể anh nài nỉ ép uống bảo vệ thế nào, họ cũng nhất quyết không cho vào. Rốt cuộc chẳng biết làm sao, anh đành chờ đến Chủ nhật học sinh được nghỉ, chôn chân đứng đợi mấy tiếng liền trước cổng trường mới túm được Đàm Tĩnh.

Đàm Tĩnh vừa nhìn thấy anh liền quay đầu bỏ đi, anh đuổi theo mãi đến một trạm xe buýt ở phía trước mới ngăn được cô lại, bấy giờ anh mới hay cô rất nghiêm túc trong chuyện tình cảm, bản thân anh thật sự không nên đùa vớ vẩn như vậy. Nghìn lần sai vạn lần sai, tất cả đều do sai lầm nhất thời của anh. Anh van nài mãi Đàm Tĩnh mới chịu đi cùng anh đến một con hẻm nhỏ khá vắng vẻ để nói chuyện. Trước mặt Đàm Tĩnh, Nhiếp Vũ Thịnh thề thốt đủ đường nhưng cô vẫn bán tín bán nghi. Hóa ra từ sau khi nhận được bức thư đó, Đàm Tĩnh không mở bất cứ bức thư nào nữa cả, toàn bộ thư của anh đã bị xé tan thành từng mảnh rải khắp hồ nước nhân tạo trong trường. Nhiếp Vũ Thịnh vừa giận vừa buồn cười: “Sao anh nói gì em đều tin ngay vậy hả?”

“Chính anh nói ra, chẳng nhẽ em lại không tin ư?”

Nhiếp Vũ Thịnh đến giờ vẫn còn nhớ như in đôi mắt đỏ hoe của Đàm Tĩnh, nhớ như in chiếc áo đồng phục của trường Trung học số 14 mà cô mặc, nhìn hết như một cái bao tải, vậy mà khoác lên người Đàm Tĩnh trông lại dễ coi. Có lẽ vì trong lòng quá ảm ức, nên miệng cô méo xẹo, khóe môi trĩ xuống, như đang cố kìm nước mắt. Nhìn quanh thấy chẳng có một ai, anh đột ngột nắm lấy cánh tay Đàm Tĩnh, khẽ hôn lên gương mặt cô.

Đàm Tĩnh bị nụ hôn kia làm cho đờ đẫn cả người, mãi một lúc lâu sau mới khóc òa lên.

Thực ra Nhiếp Vũ Thịnh cũng rất hồi hộp, từ trước đến giờ anh chưa từng hôn bất cứ cô gái nào cả, huống hồ lại là Đàm Tĩnh. Sau nụ hôn đó, Đàm Tĩnh khóc cả buổi, không tài nào dỗ nổi, khiến anh cảm thấy như mình vừa gây ra tai họa gì vậy, chỉ thiếu nước mang roi đến tạ tội mà thôi. Mãi đến trước khi trở về trường, Đàm Tĩnh vẫn không thèm đếm xỉa đến anh. Sau khi trở về trường, anh lại viết rất nhiều thư cho cô, nội dung của các bức thư đều là: “Anh sai rồi, em tha thứ cho anh nhé! Anh sai thật rồi, em bỏ qua cho anh nhé...”

Tuy nhiên, sau khi Đàm Tĩnh thi đỗ đại học cô mới biết trong mắt của những đứa con gái khác chuyện này chẳng đáng gì. Có rất nhiều bạn nữ đã chuyển ra ngoài sống chung với bạn trai từ năm thứ nhất, chỉ mỗi cô và Nhiếp Vũ Thịnh mới coi chuyện này như đại sự kinh thiên động địa đến vậy. Tuổi trẻ ngây ngô, tình yêu thuở ấy trong sáng như pha lê, không bợn chút tạp chất nào cả.

Nhiếp Vũ Thịnh luôn cảm thấy thời gian là một bàn tay tàn ác, bốn cọt số phận, thay đổi mọi thứ. Mới chỉ một vài năm, vậy mà giờ đây, dù ở gần Đàm Tĩnh đến vậy, nhưng ngay cả tư cách và dũng khí hôn lên má, lên khuôn mặt cô, anh cũng không có.

Anh đắp chăn cho Đàm Tĩnh, rồi bước ra ngoài, đoạn lại ngoái đầu ngẩng nhìn thẳng bé đang ngủ ngon lành. Anh định tầm 3 giờ sáng sẽ quay lại lần nữa, có lẽ lúc ấy thuốc mê đã tan hết, thẳng bé chắc sẽ tỉnh giấc, Đàm Tĩnh cũng sẽ tỉnh dậy. Khoảnh khắc yên tĩnh và ấm áp như lúc này, anh muốn níu giữ cũng không níu giữ được.

Khi còn trẻ, người ta thường dễ dàng tự mãn với bản thân, dễ dàng cho rằng những gì mình sở hữu sẽ là suốt đời suốt kiếp. Chỉ đến lúc mất đi rồi, mới nhận ra rằng những gì đã trải qua chính là hạnh phúc mà có khi cả đời này cũng không thể tìm lại được.

Nhiếp Vũ Thịnh nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, trong hành lang bệnh viện không một bóng người, chỉ có ánh đèn tuýp lạng lẽ chiếu sáng màn đêm. Không biết bao nhiêu đêm trực anh đã đi qua dãy hành lang này, đêm nào cũng chỉ có những bóng đèn ấy bầu bạn cùng anh, chiếu sáng con đường dưới chân anh, nhưng hôm nay khi đi dưới hành lang sáng rực ánh đèn, lòng anh lại thấy hoang mang mờ mịt. Đàm Tĩnh thích tĩnh, không thích động, mỗi dịp nghỉ hè cô thường một mình nằm chết gí trong nhà đọc sách, có lần anh đến nhà tìm, thấy cô đang đọc cuốn sách “Buồn thay duyên xưa như mộng”.

Đêm nay, cái tên cuốn sách nọ lại chọt nảy ra trong đầu anh, “Buồn thay duyên xưa như mộng”, mấy chữ này, chỉ có những người từng trải qua mới hiểu được tư vị ấy.

Bồi hồi chuyện cũ dưới tà dương, khi xưa chỉ thấy thật tầm thường⁽¹⁾.

Tôn Bình thức dậy gọi “mẹ ơi”, khiến Đàm Tĩnh giật mình tỉnh

dậy theo. Vừa ngồi dậy, ý nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu cô là sợ hãi, sao mình lại có thể ngủ được chứ? Ngộ nhỡ thằng bé xảy ra chuyện gì, mình ngủ say rồi thì biết phải làm sao? Cô hốt hoảng tung chăn chạy đến bên giường bệnh: “Bình Bình, con làm sao thế? Đau ở chỗ nào?”

Thằng bé thì thầm: “Con muốn đi tiểu...”

Sau ca phẫu thuật người ta đã gắn trực tiếp một ống thông tiểu vào người Bình Bình, kỳ thực không cần phải ra nhà vệ sinh nữa, nhưng Tôn Bình đã quen đi vệ sinh lúc nửa đêm, Đàm Tĩnh đành phải an ủi con: “Không cần đi nữa đâu, con tiểu xong rồi đó”.

“Á? Con đái đêm ạ?”

“Không phải không phải, trước khi làm phẫu thuật bác sĩ đã gắn cho con một cái ống, nước tiểu sẽ chảy vào trong một cái túi thôi”. Đàm Tĩnh dỗ dành con: “Ngoan nào, ngủ thêm chút nữa đi con”.

Hai mẹ con đang trò chuyện, đột nhiên nghe thấy tiếng kẹt cửa, rồi Nhiếp Vũ Thịnh lao vào phòng, đêm nay anh vốn ngủ trong phòng trực ban, nhưng lát sau lại có một bác sĩ trực ca đêm nửa cũng đến ngủ cùng, Nhiếp Vũ Thịnh trần trọc mãi không ngủ được, sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của đồng nghiệp, bèn cầm theo chăn tới phía ngoài cửa phòng Tôn Bình để ngủ. May mà bên ngoài phòng khách có sofa, có điều người anh thì cao, mà sofa lại ngắn, nên không duỗi nổi chân ra. Anh chỉ định nằm tạm ở đó một lát, không ngờ lại ngủ thiếp đi, đang mơ mơ màng màng thì nghe thấy tiếng nói chuyện trong phòng bệnh, anh vội bật dậy, cứ ngỡ là Tôn Bình có chuyện gì, liền cuống quýt xông thẳng vào phòng quên cả gõ cửa.

Đàm Tĩnh thoáng ngó ra nhìn Nhiếp Vũ Thịnh, thấy anh vẫn chưa tỉnh hẳn, đầu tóc bù xù, mắt mũi kèm nhèm, thực ra trông cũng nhang nhác giống Tôn Bình. Anh dụi dụi mắt, cúi xuống kiểm tra các thiết bị theo dõi, rồi hỏi: “Sao vậy? Đau ở đâu? Đau vết mổ à?”

Anh không mặc áo blouse trắng, nên phải mất một lúc Tôn Bình mới nhận ra anh là bác sĩ Nhiếp, liền đưa mắt rụt rè nhìn mẹ, Đàm Tĩnh nói: “Không sao đâu, nó quen nửa đêm dậy đi vệ sinh rồi, còn tưởng mình đang ở nhà”.

Nhiếp Vũ Thịnh kiểm tra cẩn thận các thông số trên máy theo dõi, thấy tất cả đều bình thường, bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm: “Phù... ngủ thêm một lát nữa đi nhé!” Tiện tay, anh còn ủ thêm chăn cho thằng bé, Đàm Tĩnh khẽ nhắc:

“Đừng ủ kỹ quá, chăn này hơi dày, lát nữa nóng nó lại đập tung ra đấy.”

Nhiếp Vũ Thịnh chợt cảm thấy tay chân thừa thãi, chững lại một hồi mới bảo cô: “Em cũng đi ngủ đi, ở đây để anh trông cho”.

“Không cần đâu, anh cứ đi ngủ đi, ngày mai anh còn phải đi làm mà.”

“Không sao, hai ngày tới anh không có ca mổ nào cả.”

Hai người đều lặng thinh, chỉ có Tôn Bình ngáp ngắn ngáp dài, rồi nhắm mắt lại ngủ tiếp. Nhiếp Vũ Thịnh chợt cảm thấy vô cùng khó xử, bèn nói: “Vậy em chợp mắt một lát đi, anh ở ngay bên ngoài, có việc gì thì cứ gọi anh”.

Nói xong anh đóng cửa đi ra ngoài, Đàm Tĩnh ngắm nhìn nét mặt say ngủ của con trai, lòng lẫ lộn bao cảm xúc khó tả.

Đến khi trời gần sáng, quả nhiên Tôn Bình bắt đầu kêu đau, Đàm Tĩnh gọi Nhiếp Vũ Thịnh vào phòng, do dự hồi lâu anh mới nói: “Không cần dùng thuốc giảm đau, như vậy sẽ không tốt cho việc lành vết thương.”

“Các bệnh nhân khác có dùng không?”

“Nếu gia đình yêu cầu.... Bọn anh sẽ cho thuốc....” Nhiếp Vũ Thịnh thấy chuyện này thực là tiến thoái lưỡng nan, “Có khi bố mẹ cứng rắn một chút, cũng sẽ để con trẻ chịu đựng....”

Đàm Tĩnh nghe vậy bèn động viên Tôn Bình ráng chịu đựng cho qua cơn đau. Tôn Bình đau đớn khóc thút thít một hồi, Đàm Tĩnh không tài nào dỗ nổi, thấy vậy Nhiếp Vũ Thịnh không đành lòng, liền chạy đến chỗ y tá lấy vỉ thuốc giảm đau.

Lúc bóc gói thuốc ra, Đàm Tĩnh thấy tay anh run lẩy bẩy, bèn nói:

“Để tôi làm cho!”

Uống xong thuốc giảm đau, quả nhiên Tôn Bình không kêu la đau đớn nữa, dần dần ngủ thiếp đi. Nhiếp Vũ Thịnh cảm thấy vô cùng chán nản, úp mặt vào hai bàn tay, ngồi xuống bên cạnh.

Đàm Tĩnh không nói gì, chỉ ra ngoài rót cho anh một tách trà nóng, Nhiếp Vũ Thịnh nhìn cô rồi đón lấy cốc trà. Đàm Tĩnh đề nghị: “Máy giờ anh phải làm? Hay ngả lưng thêm một lát nữa đi, đến giờ tôi sẽ gọi anh?”

“Không ngủ nữa.” Nhiếp Vũ Thịnh lắc đầu, “Thầy thuốc không thể tự chữa bệnh cho mình, trước đây thầy giáo đã nói câu này, nhưng anh không cho là đúng, bây giờ mới hiểu, quả là chí lý. Trước kia mỗi lần có bệnh nhân nhỏ tuổi nào la khóc vì vết thương quá đau, anh đều thuyết phục phụ huynh không sử dụng thuốc giảm đau, chịu đựng một chút là khỏi ngay. Vậy mà hôm nay vừa thấy Bình Bình khóc, lòng anh đã rối cả lên.”

Thấy Đàm Tĩnh chẳng nói chẳng rằng, Nhiếp Vũ Thịnh siết chặt cốc trà, rồi như thể đã hạ hết quyết tâm, anh hỏi cô: “Năm đó tại sao em lại rời bỏ anh? Có phải bố anh đã tạo áp lực gì cho em không?”

“Không phải.”

Đôi mắt anh đầy vẻ thành khẩn van nài: “Đến tận hôm nay em vẫn không chịu nói cho anh sao? Là bố anh đã đưa tiền cho em, em bắt đắ dĩ mới phải rời bỏ anh, đúng không?”

“Không có. Chuyện qua rồi còn nhắc lại làm gì?”

“Thế tại sao em lại nói dối anh là đã bỏ thằng bé đi?”

Thấy Đàm Tĩnh im lặng, Nhiếp Vũ Thịnh lại nói: “Con lớn ngần này rồi, em vẫn một mực không muốn cho anh biết. Rốt cuộc là vì cái gì? Đàm Tĩnh, dù em thật sự chưa từng yêu anh...”

Đàm Tĩnh cắt lời: “Bác sĩ Nhiếp, mặc kệ anh tin hay không, năm đó tôi không hề lấy tiền gì của bố anh cả. Ông ấy muốn cho tôi một căn hộ để ở, nhưng tôi không đi làm thủ tục sang tên.”

“Vậy tại sao? Em luôn miệng nói là không yêu anh, sau đó lại một mình sinh con ra...”

Đàm Tĩnh gắng làm ra vẻ tàn nhẫn: “Nhiếp Vũ Thịnh, sao anh cứ nhất định phải ép tôi nói yêu anh nhỉ, như vậy anh mới thấy vui phải không? Không yêu là không yêu, sao lắm cái tại sao thế? Tôi sinh con là chuyện của tôi, sinh nó ra tôi thấy chẳng thiệt đi đâu cả, anh xem, số tiền hiện tại tôi có, cả đời tôi cũng chẳng kiếm ra nổi.”

Nhiếp Vũ Thịnh ngược mắt lên nhìn cô, ánh mắt anh giống hệt Tôn Bình mỗi khi tủi thân, nhưng cô không được phép mềm lòng, mọi chuyện đã đủ tệ lắm rồi, nếu giờ cô lại nói ra sự thật thì chỉ càng đổ thêm dầu vào lửa mà thôi.

Nhiếp Vũ Thịnh chằm chằm nhìn cô một lát rồi nói:

“Được, là tại anh tự đa tình.”

Nói xong anh đứng dậy bỏ đi, bỏ lại Đàm Tĩnh một mình đứng đó. Gió thổi cánh rèm trong nhà vệ sinh lạch xạch, Đàm Tĩnh cảm thấy mình mệt mỏi đến độ chẳng muốn động đậy, cũng chẳng buồn đi đóng cửa sổ lại nữa. Cảm thấy âm thanh đó có vẻ quen quen, Đàm Tĩnh chợt nhớ ra, đó chính là âm thanh ở nhà Nhiếp Vũ Thịnh lần trước, khi cánh rèm ở nhà vệ sinh va vào đĩa đậu tương.

Từ khi chuyển đến phòng bệnh này, cô mới bước chân vào nhà vệ sinh một lần vào tối qua, nhưng lại không bật đèn, chỉ cần ánh sáng từ trong phòng bệnh hắt vào cũng có thể nhìn rõ mọi thứ trong nhà vệ sinh. Cô đứng trước cửa phòng vệ sinh, bật đèn lên nhìn, quả là có một chiếc đĩa đặt trên bệ cửa sổ, trong đĩa đựng đầy nước sạch cùng những mầm đậu tương mập mập đã nhú ra khỏi vỏ, nhìn như những chiếc đầu nhỏ tròn tròn trắng trắng đầy hiếu kỳ, nhô lên khỏi mặt nước.

Cô đứng ngây người một lúc lâu mới cuộn rèm cửa lên một chút, gió thổi quá lớn, khiến thanh ngang phía dưới tấm rèm liên tục đập vào chiếc đĩa, cô sợ nhờ gió thổi mạnh nữa, sẽ hất đổ đĩa đậu xuống đất.

Chiếc đĩa bằng gốm xương tinh tế màu trắng này thoạt nhìn biết ngay không phải đồ của bệnh viện, có lẽ là Nhiếp Vũ Thịnh mang từ

nhà đến. Cô lảng máng nhớ chiếc đĩa đựng đồ tương ở nhà anh, cũng có màu sắc kích cỡ gần giống cái này, hẳn là cùng bộ.

Cô lại nhớ lời mình từng dỗ dành anh: “Khi nào đậu nảy mầm thì em về.”

Anh cứ chờ, chờ mãi, có lẽ đã chờ như vậy bao năm nay. Cô cứ tưởng anh sẽ quên đi một số chuyện, cũng tưởng rằng anh sẽ càng hận cô hơn. Nhưng giờ đây nhìn thấy chiếc đĩa đậu tương này, cô mới hiểu dù mọi chuyện đã trôi qua bao năm, dù thực sự anh từng hận cô, nhưng anh vẫn khăng khăng chờ đợi cô theo cách ấy, lấy một đĩa nước sạch, bỏ ít đậu tương vào rồi ngồi đợi. Giống như tảng đá trên vách núi cheo leo một ngàn năm trước vậy, dù biết rõ cô không trở lại nữa, nhưng vẫn đứng sừng sững nơi vách núi, mặc cho tuyết táp sương sa, mặc cho mưa gió xói mòn, cố chấp đợi chờ suốt hàng nghìn hàng vạn năm.

Ánh nắng ban mai rọi qua khung cửa sổ, trời đã sáng hẳn, các tòa nhà xa xa càng làm nổi bật nền trời trắng xanh, cả thành phố như sắp bừng tỉnh giấc, bắt đầu một ngày mới trong sự hối hả nhộn nhịp. Chưa bao giờ Đàm Tĩnh có cảm giác cô đơn lẻ loi như vậy, cô ngắm nghía đĩa đậu tương, có những thứ cô tưởng rằng đã mất từ lâu, có những thứ cô tưởng rằng đã chết rồi. Cô chôn vùi tuổi thanh xuân, giấu kín nỗi lòng, cố ép mình phải quên, quên đi tất cả những gì cô từng có.

Nhưng luôn có những thứ không thể che giấu được, giống như những mầm đậu này, chỉ cần ngâm mình trong nước, có đủ nước và nhiệt độ thích hợp, chúng sẽ tự đâm chồi bén rễ. Có điều những mầm đậu này chỉ được mọc trong nước, chúng đã chú định không thể cắm rễ vào đất, càng không thể “đơm hoa kết trái” được.

Giờ đây đậu đã nảy mầm, nhưng họ không thể nào quay về với nhau được nữa.

“Mẹ ơi...”

Nghe thấy tiếng Bình Bình sau lưng, biết con đã tỉnh dậy, Đàm Tĩnh vội vàng lau nước mắt, quay lại hỏi: “Sao vậy con?”

“Con muốn uống nước...”

“Ngoan nào, bác sĩ dặn tạm thời con chưa được uống nước.”

“Là bác sĩ Nhiếp dặn hả mẹ?”

Đàm Tĩnh thoáng khựng lại rồi đáp: “Không phải, là bác sĩ Phương dặn. Con còn nhớ bác sĩ Phương không? Chính là ông có mái tóc hoa râm đấy.”

“Con nhớ ạ.” Bình Bình đáp. “Trong phòng phẫu thuật, ông ấy và chú gậy mê đã dạy con đếm số... Con đếm đến ba thì ngủ mất.”

“Ừ.”

“Mẹ ời miệng con khô lắm...”

“Mẹ dùng tăm bông lau miệng cho con nhé?”

“Vâng ạ...”

Đàm Tĩnh không có tâm trí nghĩ đến chuyện khác nữa, cô còn mãi chăm sóc cho Tôn Bình. Mấy năm trước cô chỉ là một thiếu nữ vô lo vô nghĩ, khó khăn lớn nhất trong đời, chẳng qua chỉ là trắc trở tình cảm mà thôi. Còn bây giờ cô đã làm mẹ, đứa con vừa qua cơn bệnh nặng chính là toàn bộ tâm trí của cô. Cho dù có nhiều điều cô biết rất rõ, cho dù có nhiều điều lại khiến cô chua xót, cho dù thật sự có gì đó bén rễ mọc mầm, thì cô cũng đành mặc kệ mà thôi.

Huống hồ, nhà họ Nhiếp chắc chắn không cam tâm, cuộc chiến giành quyền giám hộ hẳn sẽ vô cùng khó khăn, chỉ cần nghĩ đến việc mình có thể phải đối đầu với Nhiếp Đông Viễn, Đàm Tĩnh đã rùng mình. Trong mắt cô, Nhiếp Đông Viễn là người đáng sợ nhất thế gian này.

Sức khỏe của Tôn Bình đang phục hồi rất tốt. Ông Nhiếp Đông Viễn muốn mời một hộ lý chuyên nghiệp đến chăm sóc cho thằng bé, vì thấy Nhiếp Vũ Thịnh xẹp đi nhanh chóng chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, ông vừa xót con, vừa xót cháu. Nhưng Nhiếp Vũ Thịnh không để ông đến thăm Tôn Bình, anh nói: “Đàm Tĩnh đang ở phòng bệnh, bố đến đây chỉ làm cô ấy căng thẳng hơn thôi.”

“Đúng là vô lương tâm!” Nhiếp Đông Viễn không nhịn được, liền

rià rói anh: “Tôi có còn là bố đẻ anh không? Chỉ có anh biết thương con thôi à? Anh xót con của anh sao tôi không được xót con của con tôi chứ?”

“Bố à... giai đoạn hồi phục sau phẫu thuật, chúng con thường khuyên người nhà không được để quá nhiều người vào thăm bệnh nhân. Ở bệnh viện người qua kẻ lại nhiều, virus vi khuẩn cũng nhiều. Vả lại Bình Bình vẫn còn là trẻ con, lại mắc bệnh lâu năm, sức đề kháng yếu....”

Chỉ vài câu như thế cũng đủ dập tắt ý định của Nhiếp Đông Viễn, ông đành bảo: “Vậy anh mang máy tính xách tay đi, tôi nhìn cháu qua webcam cũng được.”

Nhiếp Vũ Thịnh chẳng còn cách nào khác, đành dùng cồn khử trùng lau sạch sẽ chiếc laptop của mình từ trong ra ngoài rồi mới dám mang vào phòng bệnh. Hai ngày nay Tôn Bình đã có thể ăn thức ăn lỏng, tinh thần cũng tốt lên nhiều, nhìn thấy người qua webcam, đối với Tôn Bình mà nói, quả thực là một điều vô cùng mới lạ và thích thú. Đặc biệt được trông thấy “ông nội của Phong Phong” qua máy tính, cậu càng vui hơn, vội vàng giơ con ong đồ chơi to bự đặt cạnh gối lên cho ông xem: “Ông nội Phong Phong ơi, đồ chơi ông cho cháu đây này!”

“Gọi ông nội đi cháu!”

Tôn Bình do dự một thoáng, ngược nhìn Đàm Tĩnh ngồi bên giường. Đàm Tĩnh đang bận thổi cho nguội bát cháo, chẳng hề để ý Tôn Bình nói chuyện gì với Nhiếp Đông Viễn. Chợt Tôn Bình lên tiếng hỏi: “Mẹ ơi, ông nội Phong Phong bảo con gọi ông là ông nội... Mẹ chẳng phải nói con không có ông nội sao?”

Đàm Tĩnh thoáng ngẩn người, ấp úng đáp: “Trẻ con phải lễ phép...”

Tôn Bình liền coi như mẹ đã đồng ý, lại hướng thẳng lên màn hình gọi Nhiếp Đông Viễn một tiếng: “Ông nội!”

Tiếng gọi trong trẻo của cậu bé khiến ông Nhiếp Đông Viễn ở đầu kia suýt trào nước mắt, mừng mừng tủi tủi, đồng thời cũng hạ quyết tâm: Đây chính là đứa cháu bảo bối của mình, bất luận thế nào, ông

cũng sẽ không để nó tiếp tục theo Đàm Tĩnh chịu khổ nữa. Ông phải giành được quyền giám hộ, ông muốn ngày nào cũng được nhìn thấy đứa cháu này.

Ông trò chuyện cùng Tôn Bình một lúc, Tôn Bình cũng huyền thuyên nói với ông đủ chuyện, làm thế nào tháo đồ chơi ra, làm thế nào lắp đồ chơi lại, cánh tay của con ong có thể cử động được, hai chân phải xoạc ra thành một góc nhất định mới có thể đứng vững... còn Nhiếp Đông Viễn thì cứ liên tục hỏi nó, đã ăn được cháo chưa? Ai nấu cháo cho cháu? Mẹ cháu nấu cháo có ngon không? Canh chú Nhiếp mang cho đã uống chưa? Tiêm có đau không? v.v....

Hai ông cháu mỗi người một câu, huyền thuyên cả buổi, Bình Bình thường ngày không thích nói chuyện với người khác, trước mặt người lạ càng im re không nói lời nào, Đàm Tĩnh vẫn luôn lo cậu bé sống quá nội tâm, không ngờ Tôn Bình lại có thể huyền thuyên trò chuyện rôm rả với Nhiếp Đông Viễn cả buổi như vậy. Đàm Tĩnh chỉ đơn giản nghĩ rằng Tôn Bình có vẻ rất thích Nhiếp Đông Viễn, chứ đâu ngờ Nhiếp Đông Viễn là loại người tinh minh xảo hoạt, mấy chục năm nay ông lăn lộn làm ăn, lấy lòng lãnh đạo, lung lạc đối tác, dụ dỗ khách hàng, vỗ về cấp dưới đều dễ như trở bàn tay, hưởng hồ đồ dành một đứa trẻ. Ông nói chuyện mê mải với Tôn Bình, mãi đến khi y tá bước vào, dặn ông chuẩn bị cho đợt hóa trị hôm nay, hai người mới buộc phải ngừng trò chuyện.

Chiều hôm đó, thư ký riêng của Nhiếp Đông Viễn đi cùng tài xế đưa hai hòm đồ đến bên ngoài phòng bệnh, nói là đã khử trùng rồi, để Đàm Tĩnh yên tâm đưa cho Tôn Bình chơi. Đàm Tĩnh mở ra xem, thấy hai thùng đầy ắp toàn robot biến hình đủ các loại, lớn có, nhỏ có, có cái thậm chí còn có tem hạn chế số lượng, chắc hẳn Nhiếp Đông Viễn đã sai người mua hết tất cả những robot biến hình có thể tìm thấy trên thị trường về. Tôn Bình cả đời chưa bao giờ nhìn thấy nhiều đồ chơi đến thế, vui mừng đến mức không biết phải chơi cái nào. Đàm Tĩnh cũng không ngờ Nhiếp Đông Viễn lại kiên nhẫn như vậy, trò chuyện cả ngày với thằng bé, còn mua một đống đồ chơi nhiều thế này, ông ta càng như vậy, càng khiến cô lo lắng.

Chương 22

Đối với Nhiếp Đông Viễn, quyền giám hộ là một trận chiến vô cùng cấp bách.

Trước khi ký thỏa thuận tặng quyền cổ phần, ông đã đánh tiếng với mấy thành viên giám sát của Hội đồng Quản trị và các cổ đông lớn của công ty. Một cổ đông lớn khác của công ty là Tập đoàn Khánh Sinh lừng danh trên sàn chứng khoán, khi biết thông tin này đã thẳng thắn bày tỏ sự phản đối. Bởi Tập đoàn Đông Viễn đang có kế hoạch hợp tác với Tập đoàn Khánh Sinh, mua lại một chuỗi siêu thị bán lẻ. Bất cứ thay đổi nào về quyền cổ phần vào lúc này đều sẽ gây ra những phản ứng nhạy cảm cho người ngoài.

Do đó Nhiếp Đông Viễn phải giải thích riêng qua điện thoại: “Đây là việc gia đình, lần này tôi bệnh, ít nhiều cũng mong con trai có thể kế nghiệp, nên phải nghĩ cách dụ nó về đã. Anh em làm ăn với nhau mấy chục năm rồi, cũng không sợ mọi người chê cười. Mong mọi người hãy tin tôi, tôi tuyệt đối không để sự việc vượt ra ngoài tầm kiểm soát.”

Hiện nay người giám hộ của Tôn Bình vẫn là Đàm Tĩnh, nên theo ý ông Nhiếp Đông

Viễn thì tuyệt đối không thể để tên Tôn Bình xuất hiện trong báo cáo tài chính cuối năm của công ty. Nếu không, khi các cổ đông hỏi đến, phải giải thích ra sao? Tôn Bình? Sao không phải là họ Nhiếp? Ông tự tin rằng mình có thể đối phó với Đàm Tĩnh.

Nhiếp Đông Viễn cho luật sư Kiều thời hạn một tuần, ông nói: “Trước mắt chuyện hợp cổ đông thương lượng việc thu mua doanh nghiệp, tôi có thể thác bệnh để trì hoãn, nhưng cũng không kéo dài lâu được đâu. Trong năm ngày, ông phải giải quyết xong vụ quyền giám hộ cho tôi, bất kể dùng thủ đoạn nào cũng được.”

Luật sư Kiều vui vẻ nhận lời: “Tôi sẽ cố hết sức không để chuyện này phải ra tòa án, kéo lại kéo dài vô thời hạn. Đàm Tĩnh chỗ nào cũng sơ hở, muốn nắm được điểm yếu của cô ta, quả thực dễ vô cùng.”

Nhiếp Đông Viễn cười nói: “Có điều người xưa nói không sai, đừng vì ném chuột mà làm vỡ bình quý. Ông làm thế nào tôi mặc kệ, nhưng con trai tôi là đứa cố chấp, đừng cho nó biết gì cả, kéo nó lại bảo chúng ta cậy thế ức hiếp người khác. Còn nữa, nhất thiết không được làm thẳng cháu cưng của tôi sợ nhé.”

Lúc Thịnh Phương Đình gọi điện tới, Đàm Tĩnh vẫn chưa biết gì cả, Thịnh Phương Đình thông báo: “Nhiếp Đông Viễn bắt đầu ra tay rồi.”

Tôn Bình vừa mới ngủ, Đàm Tĩnh ra phòng ngoài nghe điện thoại, vẫn ù ù cạc cạc: “Cái gì cơ?”

“Vừa nãy Giám đốc Thư của phòng Nhân sự gọi điện cho tôi, nói là Phó Tổng giám đốc Quản lý Nhân sự đột nhiên hỏi đến cô. Thực ra, việc tuyển dụng của cô vốn có chút vấn đề, học vấn của cô không đủ tiêu chuẩn, hồi đó là tôi nhờ Giám đốc Thư giúp đỡ. Bây giờ cấp trên truy cứu xuống, họ muốn sa thải cô ngay lập tức. Cô xem ngày mai có rảnh không, qua công ty một chuyến, thu dọn đồ đạc cá nhân đi.”

Đàm Tĩnh vô cùng áy náy: “Xin lỗi anh, không ngờ tôi lại làm liên lụy tới anh và Giám đốc Thư...”

“Có gì mà liên lụy với không liên lụy chứ, tôi đã đồng ý giúp cô thì

sẽ giúp tới cùng mà. Nhưng bản thân cô cũng phải hết sức cẩn thận, Nhiếp Đông Viên gần đây có kế hoạch thu mua doanh nghiệp rất lớn, ông ta sẽ không để quyền giám hộ lọt vào tay cô đâu.”

Đàm Tĩnh hỏi: “Vậy tôi phải làm thế nào đây?”

“Cố gắng hết sức đàm phán với ông ta, nếu ông ta đồng ý từ bỏ quyền giám hộ thì trả lại cổ phần cho ông ấy. Nhưng ông ta sẽ không đồng ý đâu, nếu lúc trước ông ta quyết không chịu ký vào bản thỏa thuận tặng cổ phần, không chừng chuyện này còn có thể xoay chuyển được, giờ ông ta đã ký thỏa thuận, chứng tỏ ông ta muốn cả quyền cổ phần, cả thằng bé. Cô cũng biết con người Nhiếp Đông Viên rồi đấy, nếu ông ta muốn thứ gì đó, nhất định sẽ không từ thủ đoạn.”

Đàm Tĩnh hỏi: “Còn cách nào khác không?”

“Có, nhưng cô sẽ không đồng ý đâu.” Thịnh Phương Đình nói, “Nếu thật sự phải kiện ra tòa đòi quyền giám hộ thì đó là chuyện giữa cô và Nhiếp Vũ Thịnh, cô có cách nào khiến Nhiếp Vũ Thịnh từ bỏ quyền giám hộ không?”

Đàm Tĩnh ngần ngừ giây lát rồi đáp: “Tôi không muốn.”

Thịnh Phương Đình cười, dường như đã đoán được Đàm Tĩnh sẽ trả lời như vậy. Anh nói: “Cô nên chuẩn bị tâm lý đi, Nhiếp Đông Viên làm việc không theo lẽ thường đâu. Cũng may trước đây cô đã biết ông ta là người thế nào rồi, nhưng nếu cô lo cho cảm nhận của Nhiếp Vũ Thịnh, vậy ít liên lạc với anh ta thì hơn.”

Đàm Tĩnh có cảm giác rất bất an, công ty thông báo cô quay về làm thủ tục, nhưng cô không dám để Tôn Bình ở lại bệnh viện một mình, mặc dù ngày nào Nhiếp Vũ Thịnh cũng qua, song cô không định nói chuyện này với anh. Cô đành gọi điện nhờ Vương Vũ Linh qua bệnh viện trông Tôn Bình giúp, còn mình tranh thủ về công ty một chuyến. Các đồng nghiệp trong công ty quả nhiên ai cũng chỉ chỉ trỏ trỏ, nhưng Đàm Tĩnh chỉ cầm túi thu dọn đồ dùng cá nhân, trả lại laptop, đồng nghiệp phòng Kỹ thuật đến format ổ cứng. Có một điều làm cô khá bất ngờ là, Thịnh Phương Đình cũng đang thu dọn đồ dùng cá nhân. Điều này làm Đàm Tĩnh vô cùng kinh ngạc, các đồng nghiệp trong phòng đều cầm túi làm việc, chỉ có Gigi giả vờ đi qua, nói nhỏ với cô rất nhanh: “Giám đốc Thịnh từ chức rồi.”

Đàm Tĩnh không ngờ mình lại làm liên lụy khiến Thịnh Phương Đình phải từ chức, lòng cô cực kỳ áy náy. Thịnh Phương Đình giao thẻ nhân viên và rời công ty gần như cùng lúc với cô, trong thang máy, cô không nhìn được toan nói gì đó, nhưng bị ánh mắt của Thịnh Phương Đình ngăn lại. Đợi đến khi ra ngoài thang máy, Thịnh Phương Đình liền nói: “Đi, tôi đưa cô về bệnh viện.”

“Giám đốc Thịnh...”

“Lên xe rồi nói.”

Đàm Tĩnh ngồi vào xe rồi mới nói: “Xin lỗi anh...”

“Không sao, tôi chủ động từ chức mà.” Dường như biết cô đang nghĩ gì, Thịnh Phương Đình vội chuyển chủ đề khác, dặn cô: “Cài dây an toàn vào.”

Đàm Tĩnh không có thói quen thắt dây an toàn, bởi cô rất ít khi ngồi xe riêng, cũng hiếm khi đi taxi. Chờ cô cài dây an toàn xong, Thịnh Phương Đình vừa lái xe rời khỏi bãi đỗ, vừa hỏi: “Cô đến công ty làm thủ tục, thế ai ở bệnh viện?”

“Một người bạn của tôi.”

“Vậy được.” Anh liếc đồng hồ tay rồi hỏi: “Có thể dành cho tôi hai giờ không?”

“Sao?”

“Nếu cô không phản đối, tôi muốn đưa xe. Có cô ngồi trên xe, có lẽ tôi sẽ chạy chậm hơn chút, lái nhanh quá tôi lo sẽ xảy ra chuyện, đường sá trong nước chẳng ra làm sao cả.”

Đàm Tĩnh không tỏ vẻ phản đối, cô thấy mình làm liên lụy Thịnh Phương Đình phải từ chức, lúc này chắc chắn tâm trạng anh đang rất tồi tệ. Con người bình tĩnh lý trí như anh, lúc nói ra hai chữ “đưa xe” cũng rất nhẹ nhàng, tựa như nói đi siêu thị mua đồ gì đó vậy. Đàm Tĩnh nghĩ chắc hẳn anh chỉ nói vậy thôi.

Không ngờ con người Thịnh Phương Đình nhìn có vẻ thu mình, nhã nhặn như vậy, mà nói đưa là đưa thật. Anh chỉ mất bốn mươi

phút đã ra khỏi thành phố, vừa lên đường cao tốc, tốc độ đã nhanh đến mức Đàm Tĩnh không dám nhìn đồng hồ đo nữa. Chỉ nghe tiếng bánh xe ma sát với mặt đường sần sạt, còn cả tiếng gió lùa qua cửa sổ vù vù, rõ ràng cửa xe đã đóng chặt, vậy mà vẫn nghe thấy tiếng gió, đủ biết tốc độ nhanh đến thế nào.

Cô vô thức nắm chặt lấy tay cầm, nhìn Thịnh Phương Đình với ánh mắt căng thẳng.

Gương mặt anh nhìn nghiêng trông rất cương nghị, khóe môi mím chặt, như đặt toàn bộ tâm trí vào con đường phía trước, ánh mắt u ám. Đàm Tĩnh cảm thấy Thịnh Phương Đình lúc này như một kẻ xa lạ, không phải con người lịch sự nho nhã khi vừa quen cô nữa.

May sao, lúc nhìn thấy khu phục vụ thứ hai, Thịnh Phương Đình bèn giảm tốc tiến vào, anh xuống xe mua hai chai nước ép trái cây, một chai đưa cho Đàm Tĩnh, chai còn lại anh tự mình mở ra, chỉ một hơi đã uống vơi không ít. Bỏ chai nước xuống, thấy Đàm Tĩnh nơm nớp nhìn mình, anh cười: “Dạ cô chết khiếp rồi hả? Xin lỗi, thỉnh thoảng tôi mới như thế này thôi. Đường xá bên Mỹ tốt hơn ở đây, nhưng cũng có hạn chế tốc độ. Thời tôi còn đi học, cũng hay phải nhận phiếu phạt lắm. Vì vậy mỗi lần tôi lái xe, mẹ tôi thường chủ động ngồi vào ghế phụ, bà nói: ‘Có thể con không trân trọng tính mạng mình, nhưng con không thể không trân trọng tính mạng của mẹ, con buộc phải chịu trách nhiệm đối với người khác, họ vô tội, không nên vì sự tùy hứng của bản thân mà bắt người khác phải mạo hiểm cùng con.’”

Đàm Tĩnh lặng lẽ lắng nghe, không đáp lời, bởi cô biết Thịnh Phương Đình chỉ cần một người để trút bầu tâm sự mà thôi. Nhưng sau khi nói xong mấy câu này, Thịnh Phương Đình không nói thêm gì nữa, anh cầm chai nước, mơ màng nhìn về con đường cao tốc gần đó. Mùa thu ở ngoại thành, trong gió còn thoảng thoảng hương cây cỏ, trời nhẹ mây cao, thật thoáng đãng dễ chịu. Tiếng xe cộ qua lại trên con đường cao tốc kia không ngừng truyền đến, từng đợt từng đợt từ xa đến gần, nghe như tiếng sấm vậy.

“Đi thôi.” Thịnh Phương Đình nói, tiện tay ném luôn nửa chai nước còn uống dở vào thùng rác.

Khi lái xe quay vào thành phố, Thịnh Phương Đình trở về đúng

tốc độ cho phép, hơn nữa vẻ mặt còn hết sức bình tĩnh, như đã lấy lại phong thái lịch sự nho nhã, khiến Đàm Tĩnh cứ ngỡ Thịnh Phương Đình đưa xe vừa này chỉ là ảo giác của cô. Đưa cô đến gần bệnh viện, Thịnh Phương Đình nói: “Tôi không lên đâu, cô chăm cháu cho tốt nhé.”

“Cảm ơn anh, Giám đốc Thịnh.” Đàm Tĩnh vẫn cảm thấy vô cùng ái ngại, “Lần này đúng là rước thêm phiền phức cho anh rồi.”

Thịnh Phương Đình chỉ mỉm cười, lái xe đi mất.

Khi đợi đèn đỏ ở ngã tư, Thịnh Phương Đình cầm điện thoại lên xem, do anh chỉnh sang chế độ rung nên để lỡ một cuộc gọi đến, là của Thư Cẩm. Anh dùng bluetooth gọi lại: “Sao thế? Có chuyện gì à?”

“Mark.” Sau khi từ Mỹ trở về, đây là lần đầu tiên Thư Cẩm gọi anh như thế, “Anh rảnh không, đi ăn tối với em nhé?”

“Ok, em có đề xuất quán nào không?”

“Gần khu nhà anh có một quán Thượng Hải, ngon ra phết đấy.”

Thư Cẩm nói cho anh biết địa điểm, Thịnh Phương Đình không mấy rành đường, tìm đi tìm lại, cuối cùng đến nơi còn muộn hơn cả Thư Cẩm. Quán ăn này không lớn lắm, chủ quán là một đôi vợ chồng già người Thượng Hải, ông chủ đích thân đứng bếp, nên tất cả các món đều đúng kiểu Thượng Hải, canh đậm tương cay, vô cùng hấp dẫn.

Thư Cẩm hỏi Thịnh Phương Đình: “Chuyện nhỏ như vậy, việc gì phải kiên quyết từ chức? Chủ tịch đã nói với anh rồi, công ty có thể phá lệ giữ Đàm Tĩnh lại, chỉ cần anh bằng lòng ở lại.”

Thịnh Phương Đình không khỏi bật cười: “Vì anh tìm được một chỗ khác tốt hơn, em tin không?”

Thư Cẩm cũng không phải chưa từng nghĩ đến, có thể Thịnh Phương Đình chỉ tìm một cái cớ để từ chức hòng nhả việc, nhưng trực giác mách bảo cô rằng không phải như vậy. Cô nói: “Dựa vào năng lực của anh, tìm một vị trí có mức lương cao hơn chẳng phải chuyện gì khó. Nhưng em nghĩ không ra, trong ngành còn có công ty

nào tốt hơn công ty chúng ta chứ?”

Thịnh Phương Đình rất ung dung, thậm chí còn đùa cô:

“Này, Giám đốc Thư, em cũng tự tin quá nhỉ?”

“Trong các doanh nghiệp Đài Loan thì công ty chúng ta là số 1, còn các doanh nghiệp đại lục... Anh không hợp với kiểu văn hóa đấy đâu.”

“Người ta trả lương cao.”

“Rất có khả năng cuối năm anh sẽ được thăng lên Phó Tổng, em không nghĩ lương cao có thể thu hút được anh.”

“Người ta cho quyền lựa chọn.”

“Vốn dĩ anh đã có quyền lựa chọn rồi mà.”

Thịnh Phương Đình không nhịn được cười, hỏi cô:

“Hôm nay có lòng hẹn anh ăn cơm tối, chính vì muốn nói chuyện này à?”

“Không phải.” Thư Cầm nói, “Chỉ là em thấy rất lạ, tại sao cấp trên lại biết chuyện của Đàm Tĩnh, em nghĩ việc này không đơn giản như vậy. Mark, rốt cuộc anh đang giấu em làm chuyện gì vậy? Có liên quan đến Nhiếp Vũ Thịnh không?”

“Trong các doanh nghiệp Đài Loan công ty chúng ta là số 1, thế còn trong các doanh nghiệp đại lục ai là số 1?”

“Phú Tuyền chứ ai, nhưng công ty đó kinh doanh chủ yếu dựa vào đồ uống có gas và nước tinh khiết, không có những đồ ăn nhanh khác như chúng ta.”

“Thế công ty nào có ngành nghề kinh doanh rất giống chúng ta, chỉ đứng sau Phú Tuyền về quy mô?”

Thư Cầm sực hiểu ra: “Đông Viễn. Nhưng đó là công ty có vốn đầu tư của Hồng Kông mà? Có niêm yết tại sở Giao dịch chứng khoán

Hồng Kông ấy.”

“Hôm trước sau khi đóng cửa cuối phiên, Đông Viễn có ra một thông báo về việc chuyển đổi cổ phần, em có chú ý không?”

“Em không rõ lắm, hai ngày nay em không để ý cổ phiếu trên sàn Hồng Kông, anh cũng biết em thường lưu tâm sàn chứng khoán New York nhiều hơn mà.” Thư Cầm dần dần hiểu ra, vẫn là vì Đông Viễn.

“Nhiếp Đông Viễn dưới danh nghĩa của mình, tặng 5% cổ phần cho một đứa trẻ vị thành niên tên là Tôn Bình, tổng cộng 176452 cổ phiếu, mà người giám hộ của Tôn Bình hiện nay là Đàm Tĩnh.”

Thư Cầm sửng sò, cô đã lờ mờ đoán ra được chút ít, mãi hồi lâu sau cô mới hỏi: “Anh muốn làm gì? Hay là, anh muốn nói gì?”

“Anh không muốn làm gì cả, khó khăn lắm mới sắp đặt được vụ này, bây giờ cuối cùng cũng sắp cất vó rồi, Thư Cầm, anh cần em giúp anh. Nhưng anh hơi lo lắng, em không coi Nhiếp Vũ Thịnh là bạn tốt thật đấy chứ?”

Nghe ba từ “Nhiếp Vũ Thịnh”, Thư Cầm đột nhiên thấy hơi chối tai, liền nói: “Rốt cuộc anh có ý gì?”

“Em đừng nghĩ nhiều quá, việc anh từ chức thực ra không liên quan mấy tới Nhiếp Vũ Thịnh.” Thịnh Phương Đình cười, “Anh chỉ không muốn lãnh đạo cảm thấy, anh tuyển Đàm Tĩnh vào vì có ý đồ khác. Em cũng biết đấy, trong chuyện này quả thực anh đã vi phạm quy định, anh nên chịu trách nhiệm. Hơn nữa bây giờ Tập đoàn Đông Viễn dường như có ý muốn thu mua siêu thị Gia Lợi, tình ngay lý gian, anh từ chức tránh nghi ngờ là hơn.”

Thư Cầm không nói được gì nữa, “Vậy anh dự tính sao? Anh luôn có khúc mắc với Đông Viễn, vì chuyện này, thậm chí anh còn có ý muốn em duy trì mối quan hệ qua lại với Nhiếp Vũ Thịnh. Rốt cuộc Đông Viễn đã làm gì khiến anh phải tâm tâm niệm niệm như vậy? Từ trước tới nay, những việc anh làm có liên quan gì tới Đông Viễn không? Anh thật sự chỉ vì muốn vào Đông Viễn làm việc thôi sao?”

Thịnh Phương Đình mỉm cười: “Thư Cầm, từ trước tới nay việc anh làm rất ít khi em hỏi tại sao. Hơn nữa anh đã nói rồi, quá trình

không quan trọng, cái quan trọng là kết quả. Có lẽ lúc đầu để em làm bạn với Nhiếp Vũ Thịnh là thất sách của anh. Nhưng hồi đó, sau khi hai người tình cờ quen nhau, anh mới nói con người Nhiếp Vũ Thịnh có thể quan hệ được. Đúng vậy, anh có ý đồ không tốt trong vài việc, nhưng anh cũng đâu có ép em làm chuyện gì quá đáng. Hơn nữa, em rất thích người bạn Nhiếp Vũ Thịnh đó mà, phải không?”

Thư Cầm nhìn Thịnh Phương Đình chăm chăm, nhưng anh vẫn thản nhiên như không: “Thư Cầm, anh đã nói rồi, đối với anh, Đông Viên là một thách thức hấp dẫn hơn, bởi con người Nhiếp Đông Viên khiến anh cảm thấy rất có tính thách thức. Cách thức quản lý, phong cách hành xử của ông ta đều rất thú vị, anh luôn muốn có một cơ hội thử xem mình có thể làm được như vậy hay không. Bất luận em tin hay không thì cũng chỉ có vậy thôi. Và lại anh bảo em làm thân với Nhiếp Vũ Thịnh, nhưng cho tới giờ anh vẫn chưa từng hại anh ta, có phải không?”

Thư Cầm định nói lại thôi, chỉ lảng lạng cầm chén lên, uống một ngụm rượu.

Thịnh Phương Đình nói: “Anh muốn vào Đông Viên làm việc, Thư Cầm, anh hy vọng em sẽ giúp anh.”

Thư Cầm hỏi lại: “Chỉ vậy thôi ư?”

“Chỉ vậy thôi.” Thịnh Phương Đình nói, “Nếu em không yên tâm, anh có thể thề, tuyệt đối không làm hại tới bất cứ lợi ích nào của Tập đoàn Đông Viên. Anh thậm chí có thể lấy tất cả những gì anh quý trọng nhất ra để thề.”

Thư Cầm cười nhạt: “Anh quý trọng nhất cái gì?”

“Em.”

Thư Cầm lại cười nhạt: “Nếu quý trọng em, anh đã không khuyên em làm bạn gái của Nhiếp Vũ Thịnh.”

“Nhưng chẳng phải cuối cùng hai người vẫn chia tay đó sao?” Thịnh Phương Đình nói, “Cả em và anh đều rõ, Nhiếp Vũ Thịnh sẽ không bao giờ yêu em, trong tim anh ta mãi mãi chỉ có một người, bất cứ ai, bất cứ việc gì cũng không thể xóa nhòa hình ảnh cô ta trong trái

tim anh ta được. Dù trên đời có hàng nghìn hàng vạn người có thể làm bạn gái Nhiếp Vũ Thịnh, cũng chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Lập luận của anh quá sắc sảo, Thư Cầm không tìm được lại rót thêm một chén rượu nữa.

Hai người, mỗi người một tâm trạng, món ăn hợp khẩu vị, rượu cũng uống rất nhanh, cuối cùng uống hết cả hai bình Thiệu Hưng nhỏ. Tửu lượng của Thư Cầm rất bình thường, còn Thịnh Phương Đình dường như lại có tâm sự, nên uống càng nhiều hơn. Thư Cầm cảm thấy bầu không khí thật ngọt ngào, đành cố tìm chủ đề để nói: “Món ghe này ăn chẳng đã gì cả, lần khác chúng ta tìm chỗ nào đó ăn cua, cái đó nhắm rượu mới ngon.” Thịnh Phương Đình cũng thích ăn cua biển, liền gật đầu đồng ý. Rượu Thiệu Hưng ngấm sâu, tuy lúc uống không thấy gì, nhưng vừa ra ngoài gặp phải cơn gió, cả hai đều cảm thấy hôm nay đã uống quá nhiều. Thịnh Phương Đình định tìm người lái thuê, nhưng Thư Cầm ngăn: “Tìm người lái thuê gì chứ, gọi điện thoại khẩn cả cố, có khi phải mấy tiếng sau công ty lái thuê mới cử người tới. Trăng đẹp thế này, đi bộ về là được rồi. Không phải nhà anh rất gần đây sao?”

Thịnh Phương Đình nghĩ cũng phải, bèn nói: “Được, anh đi bộ về, nhưng phải gọi taxi cho em đã.”

Gọi được taxi rồi, Thịnh Phương Đình theo thường lệ mở cửa xe cho Thư Cầm, còn mình lên ngồi ghế phụ. Thư Cầm ngà ngà say, nói: “Không cần tiễn em đâu, càng tiễn càng xa.”

Thịnh Phương Đình chỉ tay vào đồng hồ: “Đã mười giờ hơn rồi, đây không phải vấn đề xa hay gần, mà là vấn đề phong độ.”

Câu nói này khiến Thư Cầm bật cười: “Được rồi! Phong độ của anh!”

Còn chưa tới nhà Thư Cầm, Thịnh Phương Đình đã thấy dạ dày nhộn nhạo, vội vàng lấy tay ấn vào chỗ dạ dày. Hành động của anh không qua được mắt Thư Cầm, cô vội nói: “Chết dở, em quên mất anh mới mổ nội soi dạ dày, lại còn uống rượu với anh, có nghiêm trọng lắm không?”

“Dạ dày hơi đau... Cũng không có gì lắm đâu...”

“Nhà em có thuốc, lên nhà em đi. Trong nồi hầm điện có canh, uống chút canh nóng giải rượu, có khi sẽ đỡ đấy.”

Thư Cầm cảm thấy mình quá sợ ý, rõ ràng Thịnh Phương Đình mới ra viện chưa được bao lâu, vậy mà cô lại để anh uống rượu.

“Ừ, làm phiền em rồi.”

Nhà Thư Cầm không lớn. Cô mời Thịnh Phương Đình vào nhà, tìm thuốc đau dạ dày rồi rót một cốc nước ấm cho anh, nói: “Anh ngồi nghỉ một lát, em đi lấy canh.”

Nồi hầm mà Thư Cầm mua là nồi tự động, luôn hầm liu riu, không tràn không sôi, buổi sáng khi ra khỏi nhà chỉ cần hẹn giờ trước, đến tối về nhà sẽ có canh uống, rất tiện lợi. Vừa rút phích cắm của nồi hầm ra khỏi ổ, bỗng cô nhìn thấy một con gián trên mặt chạn bát. Thư Cầm không sợ trời, không sợ đất chỉ sợ mỗi gián, lập tức hét lên một tiếng, suýt nữa thì bỏ chạy.

Thịnh Phương Đình vừa nuốt trôi viên thuốc, đột nhiên nghe thấy tiếng hét của cô, liền theo bản năng chạy xộc vào bếp, Thư Cầm sợ đến líu cả lưỡi, lao thẳng vào vòng tay anh: “GIÁN!”

Thịnh Phương Đình nhanh tay nhanh mắt, chớp ngay tấm lót nồi bằng trúc trên chạn bát đập bộp một cái, con gián bỗng nhảy vọt lên, thành ra đập trượt, Thư Cầm sợ đến nổi níu chặt lấy vạt áo của anh, Thịnh Phương Đình đập liền hai phát, cuối cùng cũng đập chết được gián. Anh dỗ dành cô: “Được rồi, được rồi, đập chết rồi.”

Thư Cầm lập tức ngẩng đầu lên, vừa hay đập trúng vào cằm Thịnh Phương Đình, khiến anh đau điếng. Thư Cầm cuống quýt xin lỗi rồi vội vàng đưa tay lên xoa cằm cho anh, “Không sao chứ? Đúng là em sợ đến hồ đồ rồi, anh cũng biết mà, em sợ nhất là gián...” Giọng cô nhỏ dần, bởi gương mặt Thịnh Phương Đình đã ở rất gần cô, gần đến nỗi cô có thể ngửi được hơi thở phảng phất mùi rượu của anh, dưới ngón tay cô là làn da anh. Cằm anh lỏm chỏm râu, khiến tay cô có phần gai gai, Thư Cầm cảm thấy mình đã quá lỗ mãng, nên rút tay về thôi... Nhưng cô vừa nhích ngón tay liền chạm phải môi Thịnh Phương Đình, cảm giác mềm mại khiến cô suýt giật thót mình, cảm thấy mặt anh càng lúc càng gần, mắt anh thật sáng, như toát lên một vẻ mê hoặc. Tay anh còn đặt trên eo cô, lòng bàn tay anh nóng như

lửa đốt.

Cuối cùng là ai hôn ai trước Thư Cầm cũng không nhớ nữa, cô chỉ nhớ nụ hôn đó đượm mùi thơm của rượu và mùi của cơ thể anh, triền miên mà dữ dội, khiến người ta không sao thoát ra được.

Sớm hôm sau, khi tỉnh dậy, Thư Cầm phát hiện Thịnh Phương Đình đang đứng trước cửa sổ hút thuốc. Đây là lần đầu cô bắt gặp anh hút thuốc. Chỉ thấy khi anh đứng giữa ánh nắng mai, thân hình mơ hồ mà mộng lung, ánh mặt trời ban sớm khắc họa nên bóng dáng anh, trông thật xa vời và lạ lẫm. Cô không biết phải trò chuyện với anh bằng giọng điệu nào nữa. Từ khi rời khỏi Mỹ, hai người đều có cảm giác xa lạ trước tình cảm này, rất nhiều lúc họ giống như đối tác chứ không phải người yêu. Cô đã quen với việc đáp ứng một số yêu cầu của Thịnh Phương Đình, thậm chí bao gồm cả việc gắng sức tiếp cận và chăm sóc Nhiếp Vũ Thịnh. Có lúc cô cũng hoảng hốt tự hỏi, rốt cuộc mình vì cái gì đây? Chỉ vì Thịnh Phương Đình là bạn trai cũ của cô thôi sao? Chẳng lẽ tình yêu cũng có quán tính, khiến cô không thể phanh lại được ư?

Nghe tiếng động, Thịnh Phương Đình quay lại, bình thản nói: “Chào buổi sáng!”

“Chào buổi sáng.”

“Chúng ta bắt đầu lại đi.”

“Tại sao?”

“Gần đây em thường xuyên hỏi anh vì sao, trước đây em đâu có như vậy.”

“Trước đây em đã quen với việc anh làm gì cũng không nói rõ với bất kỳ ai, thậm chí với em anh cũng không nói quá nhiều, nhưng bây giờ em muốn biết vì sao.”

“Anh thấy chúng ta ở bên nhau vẫn thích hợp hơn. Thư Cầm, bất luận em có tin hay không, nhiều năm qua, anh thấy không ai tốt hơn em cả, hoặc có thể nói, bao nhiêu năm qua, anh đã quen với việc em ở đó, cho dù em nói chúng ta nên chia tay, anh cũng đồng ý với em. Nhưng bây giờ anh vẫn cảm thấy anh yêu em. Anh hy vọng mình sẽ có

thêm một cơ hội nữa.” Thịnh Phương Đình nói, “Theo quy định của công ty, giữa đồng nghiệp không được yêu nhau, bất kể em tin hay không, thì đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến anh từ chức.”

Thư Cầm bật cười, vẻ như có tâm sự, nhưng cô không nói thêm gì nữa, chỉ hỏi anh: “Bữa sáng anh muốn ăn gì?”

“Ra ngoài ăn đi, chẳng phải em còn phải đi làm sao?”

Thư Cầm có thói quen tắm vào buổi sáng, vì thế liền bước xuống giường đi tắm. Điện thoại của Thịnh Phương Đình hết pin, anh lấy pin dự phòng ra thay xong mới nhìn thấy có một cuộc gọi nhỡ của Đàm Tĩnh.

Anh nhìn cửa phòng tắm đang đóng chặt, qua cánh cửa có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng nước chảy, nhưng anh vẫn ra ngoài ban công gọi lại cho Đàm Tĩnh:

“Sao vậy?”

“Thật ngại quá, Giám đốc Thịnh, sớm thế này đã làm phiền anh rồi. Hôm qua bạn tôi tới giúp tôi trông Bình Bình nửa ngày, chiều qua lúc gần tan làm, người của cơ quan Vệ sinh phòng dịch đột nhiên tới, nói cửa tiệm của cô ấy không đạt tiêu chuẩn vệ sinh, bắt phải chỉnh đốn lại, còn yêu cầu nộp phạt nữa.”

Thịnh Phương Đình nhìn đồng hồ, thấy mới tám giờ sáng, liền hỏi: “Bạn cô mở tiệm gì thế?”

“Tiệm bánh ngọt, bán bánh gato, tất cả thủ tục đều làm đầy đủ rồi, đột nhiên nói không đạt tiêu chuẩn vệ sinh, phải chỉnh đốn lại, còn bị phạt hai mươi nghìn tệ nữa. Có phải... Có phải chuyện của tôi làm liên lụy đến cô ấy không?”

“Đoàn luật sư của Nhiếp Đông Viễn chắc chắn đã điều tra tỉ mỉ toàn bộ quan hệ xã hội của cô, dù bạn cô không tới bệnh viện giúp đỡ thì cũng sẽ bị lôi vào chuyện này thôi. Chuyện tiệm bánh gato không đạt tiêu chuẩn vệ sinh thì quá dễ dàng rồi, chỉ cần phát hiện chỗ nào chưa dọn dẹp sạch sẽ là có thể nói không đủ tiêu chuẩn ngay. Chuyện này không thể đấu với bọn họ được đâu, tiêu chuẩn về vệ sinh vốn xê

xích rất nhiều, cơ quan hữu quan nói không hợp lệ thì là không hợp lệ thôi.”

“Vậy tôi nên làm gì bây giờ?”

“Đây chỉ là bước đầu tiên thôi, nếu như cô không chịu khuất phục thì vẫn còn những thủ đoạn lợi hại hơn đang đợi cô. Hoặc là nhẫn nhịn, hoặc là nhận thua, chỉ vậy thôi.”

“Bạn tôi khó khăn lắm mới mở được tiệm bánh đó, hai người bọn họ đã dốc hết tiền tiết kiệm ra rồi... Nếu thật sự không cho bọn họ mở cửa kinh doanh thì chẳng mấy ngày sẽ không chịu nổi tổn thất...”

“Đàm Tĩnh, hoặc là nhẫn nhịn, hoặc là chịu thua, không có con đường thứ ba đâu. Trong tay cô không có lá bài nào cả, con bài duy nhất chính là thằng bé, cô có thể bảo thằng bé nói với ông nó: ‘Ông ơi, ông đừng làm hại bạn của mẹ cháu được không?’”

Đàm Tĩnh im lặng một lúc, đoạn nói: “Tôi không muốn dạy Bình Bình làm như vậy, chuyện của người lớn không có liên quan gì đến thằng bé.”

“Ok. Vậy cô có thể đi nói với Nhiếp Vũ Thịnh rằng bố anh ta đã làm những chuyện này không?”

Đàm Tĩnh lại tiếp tục im lặng.

“Cô chỉ có hai lá bài, một lá là con trai của cô, Nhiếp Đông Viễn muốn có thằng bé, hơn nữa cũng thật lòng yêu thương nó, nhưng cô lại không muốn đưa bé tham dự vào chuyện này, đúng vậy, thế giới của người lớn rất đáng sợ, đúng là không cần thiết để nó biết những việc này. Vậy, lá bài còn lại chính là Nhiếp Vũ Thịnh, nhưng cô cũng không chịu dùng. Vì thế chỉ còn lại hai con đường, một là nhẫn nhịn, hai là chịu thua.”

“Nhiếp Vũ Thịnh đã vì tôi mà xích mích với bố anh ấy một lần. Tôi không muốn có lần thứ hai nữa. Tôi không phải là Nhiếp Đông Viễn, tôi không muốn lợi dụng tình cảm của người khác để đạt được mục đích.”

Thịnh Phương Đình cười: “Đàm Tĩnh, cho dù cô không chịu thừa

nhận thì cô vẫn yêu Nhiếp Vũ Thịnh. Chỉ có yêu mới không muốn lợi dụng anh ta.”

Đàm Tĩnh im lặng giây lát rồi nói: “Giám đốc Thịnh, có lẽ anh nói đúng. Nhưng tôi bây giờ không có tư cách để nói yêu hay không yêu nữa rồi.”

Đàm Tĩnh ngắt điện thoại, cô cảm thấy mình thật bất lực, nhưng cũng không có cách nào tốt hơn cả, giờ đây, ngay đến Thịnh Phương Đình cũng không thể giúp đỡ cô. Cô ở luôn trong bệnh viện với Tôn Bình, Tôn Chí Quân đã mấy ngày nay không tới, cũng không gọi điện thoại đến. Lần đầu tiên Đàm Tĩnh cảm thấy lo lắng, Tôn Chí Quân không xảy ra chuyện gì chứ? Nếu đúng như những gì Thịnh Phương Đình nói, Nhiếp Đông Viễn sẽ cho người điều tra triệt để các mối quan hệ xã hội của cô, vậy thì kẻ mấy lần bị bắt vào đồn công an như Tôn Chí Quân, nhà họ Nhiếp muốn làm khó anh ta, chẳng phải rất dễ dàng ư?

Đàm Tĩnh gọi điện cho Tôn Chí Quân nhưng không được, anh ta tắt máy. Cô cũng mệt rồi, không nghĩ được cách nào khác nữa. Đàm Tĩnh đã nhắm tính lại một lượt tất cả họ hàng bạn bè của mình. May mà những người thân đều đã lâu không liên lạc, bật cả thư từ, chắc hẳn nhà họ Nhiếp cũng sẽ không làm gì họ. Còn về bạn bè, cô chỉ có hai người bạn là Vương Vũ Linh và Lương Nguyên An mà thôi.

Sáng sớm khi kiểm tra phòng bệnh, Nhiếp Vũ Thịnh đã theo Chủ nhiệm Phương tới một lần. Buổi sáng anh rất bận, chương trình CM lại khởi động, lần này là một bệnh nhân có động mạch dị tật bẩm sinh, trái với Tứ chứng Fallot, độ khó của ca phẫu thuật này rất thấp, nhưng tình trạng của bệnh nhân lại phù hợp với chương trình CM hơn. Để chắc chắn, Nhiếp Vũ Thịnh đã dựa vào bản chụp X-quang tim và huyết quản sửa đi sửa lại phương án phẫu thuật đến mấy lần, cố gắng hoàn thiện cả những chi tiết nhỏ nhất.

Tình trạng phục hồi của Tôn Bình sau phẫu thuật rất tốt, điều này khiến Nhiếp Vũ Thịnh thấy yên tâm hơn nhiều. Vì bị thương ở tay, cộng thêm việc phẫu thuật của Tôn Bình mà anh gần như đã bỏ bê công việc của chừng một tuần, vợ bác sĩ Đồng vừa mới sinh em bé nên anh ta cũng nghỉ mấy hôm nay không đi làm. Hai đệ tử đắc lực nhất của Chủ nhiệm Phương mấy ngày liền không tới phòng phẫu thuật khiến ông mất hai phụ tá main cán, cứ bận rộn liên tục, đến nỗi

huyết áp cũng tăng cao. Nhiếp Vũ Thịnh thấy áy náy trong lòng, nên đã chủ động đòi giúp đỡ, tận dụng triệt để hai ngày nay sắp xếp thời gian phẫu thuật, anh muốn san bớt gánh nặng cho Chủ nhiệm. Cả ngày anh bận từ sáng tới tối, ban đêm còn đến trông Tôn Bình, mặc dù Đàm Tĩnh không giáp mặt anh, nhưng nửa đêm thường xuyên nghe thấy y tá tới gõ cửa phòng khe khẽ gọi “Bác sĩ Nhiếp”, sau đó là tiếng Nhiếp Vũ Thịnh bật dậy khỏi sofa, sột sà sột soạt, rồi rón ra rón rén ra ngoài mổ cấp cứu. Có khi trời sắp sáng anh mới quay lại, nằm một lát lại dậy đi giao ban, có lúc trời sáng rồi vẫn chưa thấy quay lại. Đàm Tĩnh thấy Nhiếp Vũ Thịnh quá vất vả, mấy hôm nay, anh đã gầy tới nỗi lưỡng quyền nhô hẳn lên.

Dần dần các y tá trong bệnh viện đều biết Tôn Bình là người thân của Nhiếp Vũ Thịnh, có người còn nói như đinh đóng cột rằng, Đàm Tĩnh là em họ xa của Nhiếp Vũ Thịnh, nên thi thoảng những cô y tá trẻ cũng thích nói chuyện với Đàm Tĩnh, bởi bác sĩ Nhiếp đối xử với mọi người xung quanh rất tốt. Nhờ vậy, Đàm Tĩnh mới biết Nhiếp Vũ Thịnh đang bận việc gì, cô nói với Nhiếp Vũ Thịnh, để anh buổi tối về nhà nghỉ ngơi, không phải đến nữa, vì tình trạng của Tôn Bình hiện giờ cũng đã rất ổn định.

Nhiếp Vũ Thịnh không nói gì cả, nhưng ban đêm vẫn lặng lẽ tới ngủ trên sofa. Nửa đêm Đàm Tĩnh thức dậy đi vệ sinh, thấy anh vẫn đang ôm laptop đọc kết quả chụp X-quang tim mạch của bệnh nhân. Khi đọc phim X-quang, anh hay có thói quen cau mày, nhìn bóng ngọn đèn đổ lên trán anh, Đàm Tĩnh bỗng nhận ra vàng trán phẳng phiu rộng rãi trong ấn tượng của mình giờ đã lờ mờ những nếp nhăn. Anh không còn là chàng thanh niên áo trắng trong ký ức của cô nữa, mà đã trở thành một người đàn ông trưởng thành chững chạc. Xa cách bao năm, rất nhiều chuyện đã thay đổi, có điều khi nhìn thấy anh nghiêm túc làm việc, Đàm Tĩnh lại nhớ trước đây, lúc giảng bài cho cô, anh cũng chăm chú như thế này. Quãng thời gian ấy thật đẹp, nỗi lo lớn nhất cũng chỉ là sợ thầy giáo và bạn bè phát hiện ra mối quan hệ giữa họ mà thôi.

Đàm Tĩnh vốn định nói với anh về chuyện cửa hàng của Vương Vũ Linh nhưng lời ra đến miệng lại bị nén xuống. Nói với Nhiếp Vũ Thịnh thì có ích gì? Để anh lại trở mặt với bố mình sao? Anh đã rất mệt mỏi rồi, hơn nữa ông Nhiếp Đông Viễn vẫn đang bị bệnh, áp lực công việc, áp lực gia đình, tất cả đều dồn lên vai Nhiếp Vũ Thịnh.

Cô quyết định tự mình giải quyết vấn đề này. Cô nói với luật sư rằng mình có thể đồng ý để Nhiếp Đông Viễn lấy lại cổ phần, chỉ hy vọng ông sẽ không làm phiền đến những người xung quanh cô nữa.

Luật sư của nhà họ Nhiếp căn bản không thèm để ý đến lời đề nghị này, nhưng luật sư Kiều lại đích thân gọi điện cho cô: “Cô Đàm, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt. Cô việc gì phải khăng khăng giữ thằng nhỏ bên mình, trong khi không thể tạo điều kiện tốt nhất cho nó? Ông Nhiếp thật lòng thương nó mới nhất quyết muốn giành quyền giám hộ. Cô còn có điều gì không yên tâm về ông Nhiếp sao? Ông ấy sẽ đem lại tất cả những gì tốt nhất cho thằng bé. Dù cô không tin ông Nhiếp thì cũng phải tin cậu Nhiếp chứ, cậu ấy là cha thằng bé, chẳng lẽ lại xử tệ với nó ư? Cái nhà họ Nhiếp cần chỉ là quyền giám hộ thôi, cô vẫn có thể đến thăm thằng bé bất cứ lúc nào, sao cứ phải cố chấp theo ý mình? Chọc giận ông Nhiếp thì có lợi gì cho cô chứ?”

Đàm Tĩnh chỉ thoáng dao động rồi nói: “Ông Nhiếp quý mến cháu, tôi rất cảm kích. Nhưng tôi cũng chỉ muốn giành quyền giám hộ, ông Nhiếp vẫn có thể đến thăm cháu bất cứ lúc nào, tại sao chúng ta không thể thỏa hiệp với nhau?”

Khi câu nói này đến tai Nhiếp Đông Viễn, ông chỉ cười: “Đúng là loại phụ nữ vừa mắt thằng con tôi, ngây ngô ấu trĩ y như nó!” Luật sư Kiều thấy bộ dạng vừa buồn cười vừa giận dữ của ông liền hỏi: “Ta lại tiếp tục dồn ép chứ ạ?”

“Đánh rắn phải đánh giập đầu, đừng để ý mấy chuyện nhỏ nhặt. Thời gian cấp bách như thế, hành động nhất định phải nhanh, phải tìm được điểm yếu thực sự của đối phương.” Nhiếp Đông Viễn nói, “Thứ Năm này tôi phải đi họp ở Hồng Kông, tôi đã bảo đảm với các cổ đông lớn rằng tuyệt đối sẽ không để sự việc vượt ra ngoài tầm kiểm soát. Trước khi thu mua doanh nghiệp khác, không được phép xảy ra chuyện. Chậm nhất là sau khi từ Hồng Kông trở về, tôi phải cầm được bản thỏa thuận từ bỏ quyền giám hộ của Đàm Tĩnh. Lão Kiều, ông liệu mà làm đi.”

Luật sư Kiều hiểu rõ tính khí Nhiếp Đông Viễn, nghe ông nói vậy, chỉ cảm thấy trọng trách trên vai dường như đã nặng thêm mấy phần. Luật sư Kiều thu xếp giấy tờ, tính toán tới việc bàn bạc lại với cấp dưới của mình ở phòng luật sư, còn Nhiếp Đông Viễn cũng chuẩn bị bay đến Hồng Kông.

Vốn dĩ Nhiếp Vũ Thịnh cũng sang Hồng Kông cùng Nhiếp Đông Viễn, nhưng hiện nay chương trình CM khởi động lại, tình trạng bệnh nhân không ổn, cần phải nhanh chóng phẫu thuật nên anh không thể đi được. Nhiếp Đông Viễn lại nghĩ rằng, thay vì đưa anh sang Hồng Kông, chi bằng để anh ở lại đây chăm sóc Tôn Bình, tuy Đàm Tĩnh không giở trò gì được nhưng Nhiếp Đông Viễn cũng lo cô thừa cơ Nhiếp Vũ Thịnh không có ở đây mà làm thủ tục xuất viện, bỏ đi biệt tích, đến lúc đó biến người mênh mông, sự việc sẽ càng phức tạp thêm. Vì thế khi Nhiếp Vũ Thịnh đề nghị để bác sĩ khác cùng Nhiếp Đông Viễn sang Hồng Kông, ông liền đồng ý ngay.

Nhiếp Vũ Thịnh cứ ngỡ rằng bố anh chỉ không yên tâm về Tôn Bình nên cũng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều. May mà tình trạng phục hồi của Tôn Bình rất suôn sẻ nên Nhiếp Vũ Thịnh có thể dồn hết tâm sức để giải quyết chương trình CM. Gần đây, riêng các thí nghiệm trên động vật anh cũng thực hiện không dưới mười mấy lần, lại liên tục mở các cuộc họp với các cán bộ chủ chốt trong khoa, cuối cùng Chủ nhiệm Phương mới quyết định ngày hôm sau sẽ thực hiện ca phẫu thuật CM đầu tiên.

Vì hôm sau có ca mổ quan trọng nên tối hôm đó, lần đầu tiên Nhiếp Vũ Thịnh về nhà ngủ. Trước lúc tan làm, anh vẫn đến thăm Tôn Bình như thường lệ. Tôn Bình đã có thể xuống giường đi lại, Nhiếp Đông Viễn mua quà cho cháu đến thành nghiện, ngoài các loại đồ chơi liên tục được mang tới, trước khi đi Hồng Kông, ông còn tặng riêng đưa cháu cưng một chiếc máy tính bảng để hai ông cháu tiện trò chuyện qua webcam. Khi Nhiếp Vũ Thịnh tới phòng bệnh, Đàm Tĩnh đang dỗ Tôn Bình: “Đừng chơi game nữa, con đã chơi một tiếng rồi, con hứa với mẹ thế nào hả?”

Tôn Bình hơi phụng phịu nhưng vẫn trả lại máy tính cho Đàm Tĩnh. Đàm Tĩnh vừa đặt máy tính sang một bên, ngẩng đầu lên đã thấy Nhiếp Vũ Thịnh. Vì cửa phòng bệnh không đóng nên anh đứng ngay ở ngoài cửa, cũng chẳng biết đã đứng bao lâu.

Trông thấy Nhiếp Vũ Thịnh, Tôn Bình vô cùng mừng rỡ: “Chú Nhiếp!”

Gần đây Nhiếp Vũ Thịnh ngày nào cũng tới rất nhiều lần, Tôn Bình cũng quen dần, không còn sợ anh như trước nữa, ngược lại còn có phần thân thiết lạ thường. Bởi vì chú Nhiếp thực sự quý cậu, trẻ

con thường rất nhạy cảm với sự chân thành, người nào thực sự tốt với nó, thực sự yêu thương nó, nó có thể nhận cảm nhận được. Nhiếp Vũ Thịnh vừa tới, Tôn Bình đã bò dậy, vươn tay ra đòi anh bế.

“Để chú xem nào.” Nhiếp Vũ Thịnh kiểm tra các thiết bị theo dõi trên người Tôn Bình rồi mới ôm lấy cậu. Tôn Bình rúc vào lòng anh nhõng nhẽo: “Chú Nhiếp, sao buổi chiều chú không đến thăm cháu?”

“Buổi chiều chú Nhiếp phải đi họp.” Nhiếp Vũ Thịnh lại hỏi nó, “Buổi tối cháu muốn ăn gì nào?”

“Mẹ cháu nấu cơm rồi.”

Phòng bệnh VIP có một gian bếp nhỏ, đủ cả những đồ dùng như lò vi sóng, nước nóng cũng sẵn. Từ khi Tôn Bình có thể ăn, người giúp việc nhà họ Nhiếp ngày ngày đều đưa cơm đến, Đàm Tĩnh cũng thường xuyên xuống bếp làm những món ăn mà Tôn Bình thích.

“Ồ.” Nhiếp Vũ Thịnh ngẩng lên nhìn Đàm Tĩnh, nói: “Buổi tối anh không tới nữa, ngày mai có ca phẫu thuật lớn.”

“Chú Nhiếp ăn cơm với mẹ con cháu đi!” Tôn Bình bắt đầu nũng nịu, “Mẹ cháu làm thịt bò kho, ngon lắm ạ.”

“Cơm mẹ cháu nấu không đủ...” Nhiếp Vũ Thịnh thuận miệng dỗ Tôn Bình, “Chú sẽ ăn ở nhà ăn, nhà ăn có cơm...”

Nào ngờ Đàm Tĩnh đột ngột lên tiếng: “Đủ cơm mà.”

Nhiếp Vũ Thịnh lại ngẩng lên nhìn cô nhưng Đàm Tĩnh đã đi lấy nước rửa tay cho Tôn Bình.

Đàm Tĩnh nấu hai món, đều là thứ Tôn Bình thích ăn, may mà buổi trưa người giúp việc nhà họ Nhiếp đã mang tới một nồi canh sườn, lúc trưa Tôn Bình uống có một bát, buổi tối Đàm Tĩnh đun lại, đầy một nồi sườn, không sao ăn hết được. Có điều ở đây chỉ có hai cái bát, Đàm Tĩnh đơm đầy một bát cơm cho Tôn Bình, còn một bát để cho Nhiếp Vũ Thịnh, bản thân cô ăn cơm bằng đĩa.

Nhiếp Vũ Thịnh nhận ra chiếc đĩa đó, nhưng không nói gì. Sau bấy nhiêu năm mới lại được ăn cơm Đàm Tĩnh nấu, khi gắp miếng

thức ăn đầu tiên đưa lên miệng, anh chợt thấy hình như vị giác của mình có vấn đề, chua ngọt đắng cay, mọi hương vị đều đủ cả. Tôn Bình ăn rất ngon lành, cách nó cầm đũa giống hệt người lớn, lúc uống canh cũng không gây ra bất cứ tiếng động nào, đủ thấy Đàm Tĩnh dạy con thật khéo, không vì gia cảnh bần hàn mà bỏ qua những chi tiết nhỏ này.

Ba người lặng lẽ ăn cơm, Đàm Tĩnh ăn bằng đũa rất bất tiện, không thể dùng đũa gắp những hạt cơm vương vãi lung tung trên đĩa. Ăn được một nửa, cô đứng dậy xuống bếp định lấy thìa, vừa tìm được thìa thì Nhiếp Vũ Thịnh cũng bước vào, nói: “Anh ăn xong rồi, để anh rửa bát cho em dùng.” Dứt lời, anh vịn vòi nước rửa bát, Đàm Tĩnh không muốn tranh với anh nên đứng đó nhìn. Anh xắn tay áo lên thật cao, đúng tư thế rửa tay tiêu chuẩn của bác sĩ, đến rửa cái bát cũng như sợ có vi trùng, còn phải lấy nước rửa bát rửa đi rửa lại mấy lần, lại dùng nước sạch tráng đi tráng lại, mới quay người đưa cái bát sạch bong cho cô.

Đàm Tĩnh không cầm, chỉ nói: “Em cũng ăn xong rồi.”

“Thế thì đưa đĩa trả anh đây.” Anh nói: “Trong nhà thiếu một cái đĩa.”

“Nhiếp Vũ Thịnh.” Đàm Tĩnh cố dần lòng, “Anh đừng vờ vịt nữa được không? Tôi đã nói rồi, chuyện về con tôi thấy không lỗ đi đâu cả, anh không cần phải áy náy. Anh suốt ngày ngâm một đĩa đậu, như thế rất ấu trĩ. Anh có thể đừng lôi cái bộ dạng ấy ra được không? Tiếp tục đợi chờ là điều không cần thiết, mà cũng không thể. Chúng ta không thể trở lại như trước đây được nữa, chuyện giữa anh với bạn gái, tôi rất xin lỗi. Có lẽ anh đã từng yêu tôi, nhưng tôi hy vọng...”

“Anh biết em hy vọng cái gì.” Nhiếp Vũ Thịnh ngắt lời cô, giọng rất bình thản, “Đợi hay không là chuyện của anh, yêu hay không cũng là chuyện của anh. Em không yêu anh nữa, năm đó vì sao em lại rời xa anh, hoặc trước nay thật sự em chưa từng yêu anh, cũng không sao cả, điều này không ảnh hưởng đến anh. Có điều em nói sai rồi, không phải anh đã từng yêu em, mà anh vẫn luôn yêu em, từ trước tới giờ, thậm chí cả sau này cũng thế.”

Đàm Tĩnh ngây người, đứng sững ra như trời trồng, không thốt lên nổi lời nào. Nói xong câu ấy, Nhiếp Vũ Thịnh cũng không nhìn cô

thêm lần nào nữa, quay người bước ra. Đàm Tĩnh đứng đó, nghe thấy tiếng anh ở ngoài đang dỗ Tôn Bình uống canh, sau đó lại lấy khăn giấy lau tay cho Tôn Bình, tiếng hai người nói chuyện với nhau cứ từng đợt từng đợt truyền đến, lúc xa lúc gần. Cô chợt cảm thấy muốn khóc òa lên hoặc mở cửa lao ngay ra ngoài. Nhưng cô chỉ yếu ớt tựa lưng vào cánh cửa, như không muốn đối mặt với mọi thứ.

Khi Nhiếp Vũ Thịnh lái xe về nhà, trong lòng anh rất bình lặng. Anh cũng lấy làm lạ, chẳng hiểu sao sau khi nói với Đàm Tĩnh những lời đó, anh lại thấy như trút được gánh nặng. Trước kia anh kiên ngạo cho rằng, có chết cũng không thể để mất thể diện trước người con gái đã từ bỏ mình như vậy, nhưng giờ đây anh lại thấy, hà tất phải như thế? Yêu là yêu, mình đã không thể thay đổi được sự thật rằng vẫn còn yêu cô ấy, thì cứ thẳng thắn mà thừa nhận thôi.

Anh về nhà tắm rửa rồi ngủ một giấc, từ trước tới nay anh chưa hề ngủ ngon như vậy, thậm chí còn không mộng mị gì cả, có lẽ bởi dạo này anh quá mệt. Ngày hôm sau, anh tự nhiên tỉnh dậy theo đồng hồ sinh học, nhìn đồng hồ đúng sáu giờ rưỡi, vừa vặn vệ sinh cá nhân xong xuôi là đi làm.

Chủ nhiệm Phương hôm nay cũng đến rất sớm, vừa chạm mặt, ông đã quan sát từ đầu xuống chân anh: “Ồ, hôm nay trông tinh thần cậu tốt đấy.”

Bệnh nhân đã được đưa đến phòng phẫu thuật gây mê. Nhiếp Vũ Thịnh đến phòng phẫu thuật trước, chẳng mấy chốc Chủ nhiệm Phương cũng tới. Mặc dù là ca đầu tiên nhưng ca phẫu thuật hôm nay rất thuận lợi, được một nửa thời gian thì Chủ nhiệm Phương nhận được một cuộc điện thoại, liền gọi Nhiếp Vũ Thịnh: “Cậu thay tôi.” Sau đó ông ra ngoài.

Nhiếp Vũ Thịnh không hề hoang mang, tất cả các thí nghiệm trên động vật đều do anh thực hiện, phương án phẫu thuật cũng do một tay anh nghiên cứu, sửa đi sửa lại đến từng chi tiết, có nhắm mắt anh cũng biết bước tiếp theo nên làm gì. Khi ở trong phòng phẫu thuật, anh vô cùng tập trung, không hề nghĩ tới điều gì khác, chỉ chăm chú hoàn thành ca mổ, xong xuôi mới nhớ ra hỏi y tá: “Chủ nhiệm đâu?”

“Nghe nói bên văn phòng bệnh viện tìm ông có việc, vẫn chưa quay lại.”

“Ồ.”

Bệnh nhân được đưa đến phòng Hồi sức, Nhiếp Vũ Thịnh không đi mà cùng bác sĩ gây mê chờ đến lúc bệnh nhân tỉnh lại rồi mới theo phương án đã chuẩn bị, đưa bệnh nhân đến khoa Chăm sóc đặc biệt. Xong xuôi mọi việc ở đây, anh mới đi rửa tay thay quần áo. Vừa khoác áo blouse lên, anh chợt nghe Tiểu Mẫn ở bên ngoài gõ cửa: “Nhiếp sư huynh, lão yêu tìm anh, điện thoại của anh tắt máy!”

“Ra ngay đây!”

Mỗi khi có ca mổ, Nhiếp Vũ Thịnh đều tắt điện thoại, bằng không Chủ nhiệm Phương nghe thấy sẽ trách mắng. Hôm nay do quá bận nên ra khỏi phòng phẫu thuật anh cũng quên chưa mở điện thoại. Anh vội vội vàng vàng cài khuy áo, vừa bật điện thoại vừa đi đến phòng chủ nhiệm.

Chủ nhiệm Phương đang chờ anh trong văn phòng, anh tưởng chủ nhiệm sẽ hỏi chuyện ca mổ nên chỉ báo cáo qua phần sau của quá trình phẫu thuật và tình trạng bệnh nhân sau phẫu thuật. Chủ nhiệm Phương gật đầu bảo anh: “Lát nữa tôi sẽ đến thăm bệnh nhân. Tiểu Nhiếp, có một chuyện, cậu phải chuẩn bị tâm lý.”

Tim Nhiếp Vũ Thịnh đột nhiên chùng xuống, anh linh cảm có thể bệnh tình của bố mình có chuyển biến gì đó, sau đó lại lập tức nghĩ đến Tôn Bình, nhưng tình trạng phục hồi của Tôn Bình vẫn rất tốt, anh lo lắng hỏi Chủ nhiệm Phương: “Sao thế ạ?”

“Luật sư của bố cậu vừa gọi điện tới nhưng cậu tắt máy nên văn phòng bệnh viện gọi cho tôi. Họ nói bố cậu bị Ủy ban Giám sát thị trường chứng khoán điều tra, tạm thời không thể rời khỏi Hồng Kông.”

Nhiếp Vũ Thịnh sững ra mất mấy giây rồi hỏi: “Ủy ban Giám sát thị trường chứng khoán ạ?”

“Ủy ban Quản lý chứng khoán Hồng Kông, còn tình hình cụ thể cậu mau mau gọi điện hỏi đi.”

Chương 23

Lòng Nhiếp Vũ Thịnh nóng như lửa đốt, nhìn điện thoại quả nhiên thấy có báo cuộc gọi nhớ, trong đó có đến ba cuộc là từ luật sư Khương của bố anh ở Hồng Kông. Anh vội vàng gọi lại, luật sư Khương vừa nghe thấy giọng anh liền thở phào: “Cậu Nhiếp, cuối cùng cũng tìm được cậu rồi.”

“Bố tôi bây giờ sao rồi?”

“Ông ấy bị đưa đi để điều tra, hơn nữa còn bị hạn chế xuất cảnh nên hiện giờ không thể rời Hồng Kông về đại lục được. Lần này hơi rắc rối, có người tố cáo ông ấy có giao dịch ngầm.”

Nhiếp Vũ Thịnh không hiểu giao dịch ngầm là thế nào, bèn hỏi lại: “Có nghiêm trọng không?”

“Cực kỳ nghiêm trọng.” Tiếng phổ thông của luật sư Khương mang nặng âm Quảng Đông, nói có vẻ rất vất vả nên ông chuyển luôn sang nói bằng tiếng Anh, “Ủy ban Giám sát thị trường chứng khoán Hồng Kông rất nghiêm ngặt trong việc xét xử các hành vi giao dịch ngầm, nếu bị điều tra ra đúng là có chuyện đó, ông Nhiếp sẽ phải ngồi tù.”

Nhiếp Vũ Thịnh hiểu được rất ít thông tin từ lời của luật sư nên cũng chuyển sang dùng tiếng Anh hỏi: “Thư ký của bố tôi đâu? Tôi cần nói chuyện với ông ấy.”

“Ông ta cũng bị đưa đi rồi, phía cảnh sát muốn ông ấy phối hợp điều tra.”

“Vậy hiện giờ còn ai ở công ty?”

“Thành viên Hội đồng quản trị và Ban giám sát đều ở Hồng Kông, ông Phác Ngọc Thành, Tổng giám đốc Tập đoàn cũng đang ở Hồng Kông. Cậu biết đấy, ông Nhiếp đến Hồng Kông là để chủ trì hội nghị cấp cao mà.”

Nhiếp Vũ Thịnh nghĩ một lát rồi nói: “Tôi hiểu rồi, tôi sẽ đi tìm hiểu tình hình, tranh thủ đến đó trong thời gian sớm nhất.”

“Không, không!” Luật sư Khương vội vàng ngăn anh lại, “Tình hình hiện nay vẫn chưa biết thế nào, tốt nhất cậu nên ở lại đại lục. Tôi đề nghị cậu đi gặp Ban lãnh đạo công ty ngay, tôi sẽ nói ông Nhiếp viết giấy ủy quyền cho cậu.”

“Vâng.” Nhiếp Vũ Thịnh đáp, “Tôi sẽ đi gặp Ban lãnh đạo công ty, khi nào thì Tổng giám đốc Phác về?”

“Ông ấy đang cố gắng về sớm.”

Nhiếp Vũ Thịnh không quá hoảng loạn, mặc dù lòng anh đang rối bời, nhưng sự bình tĩnh vốn có của một bác sĩ ngoại khoa khiến anh bắt đầu dùng lý trí để phân tích lại đầu đuôi sự việc. Anh gọi điện đến trụ sở chính công ty của bố, Ban lãnh đạo bên này vẫn chưa biết bên Hồng Kông đã xảy ra chuyện, mấy vị Phó Tổng giám đốc vẫn đi làm như bình thường, Nhiếp Vũ Thịnh bèn thông báo chiều nay sẽ qua đó, có việc quan trọng muốn bàn bạc với mọi người. Thư ký Hàn ở công ty rất kinh ngạc, nhưng ông không nói gì mà chỉ đi sắp xếp lại thời gian của các vị Phó Tổng, thông báo cho họ về việc cậu Nhiếp sắp đến.

Buổi chiều, Tổng giám đốc tập đoàn Phác Ngọc Thành từ Hồng Kông đáp máy bay thương vụ của Nhiếp Đông Viễn quay về. Thư ký Hàn đến sân bay đón ông, câu đầu tiên đã thông báo: “Cậu Nhiếp nói

chiều nay sẽ đến công ty.”

“Tôi biết rồi.” Tâm trạng Phác Ngọc Thành đang rất phức tạp, là một tổng giám đốc, ông cũng có cổ phần trong công ty nhưng không nhiều, khi Nhiếp Đông Viễn bị đưa đi để điều tra đã dặn dò ông mọi việc hãy bàn bạc với Nhiếp Vũ Thịnh mà tiến hành. Ông là quản lý cấp cao, đi theo Nhiếp Đông Viễn gần mười hai năm nay, cũng coi như đã chứng kiến Nhiếp Vũ Thịnh lớn lên. Sau này Nhiếp Vũ Thịnh mâu thuẫn với Nhiếp Đông Viễn, bỏ ra nước ngoài du học, đi một mạch mấy năm liền, mỗi lần ông sang Mỹ công tác đều dành thời gian đến thăm Nhiếp Vũ Thịnh, cố gắng xoa dịu mối quan hệ giữa hai cha con cố chấp này, nhưng chưa một lần thành công. Trong ấn tượng của ông, Nhiếp Vũ Thịnh vẫn là một đại thiếu gia quen được cưng chiều, chỉ biết giận dỗi bố mình, hiện giờ công ty xảy ra chuyện lớn như thế, Nhiếp Đông Viễn lại muốn ông trở thành đại thần phụ chính để gửi gắm con trai.

Từ xưa đến nay, các vị đại thần phụ chính đều không có kết cục tốt đẹp. Phác Ngọc Thành buồn bã nghĩ thầm.

Nhiếp Vũ Thịnh rất ít xuất hiện ở công ty bố, nhưng trong phòng làm việc của Nhiếp Đông Viễn có đặt một tấm ảnh anh chụp khi nhận bằng tiến sỹ, bởi thế các vị Phó Tổng đều biết Tiểu Nhiếp, cũng biết anh đang làm việc trong bệnh viện, là một ngôi sao mới của khoa Ngoại Tim mạch. Theo thói quen họp hành của Nhiếp Đông Viễn, mọi người đều có mặt trong phòng trước giờ họp 5 phút, trong lúc chờ đợi, hầu như tất cả đều trầm mặc. Phác Ngọc Thành từ Hồng Kông trở về, thuật lại vắn tắt và giải thích với toàn thể Ban lãnh đạo về chuyện xảy ra tại Hồng Kông, không ai ngờ lại xảy ra chuyện đó, hơn nữa tình hình lại nghiêm trọng đến vậy.

Nhiếp Vũ Thịnh đã xin nghỉ để đến họp, ý định ban đầu của anh chỉ là muốn đến tìm hiểu tình hình, không ngờ toàn thể Ban lãnh đạo lại tề tựu chờ mình, khi anh bước vào phòng họp, thậm chí hầu như mọi người đều đứng lên. Đó là thói quen của Nhiếp Đông Viễn, cũng là cách để ông xây dựng uy thế cho mình, Nhiếp Đông Viễn tay trắng làm nên, cho đến giờ, ưu điểm và cũng là khuyết điểm lớn nhất chính là nói được làm được.

“Mời mọi người ngồi.” Nhiếp Vũ Thịnh nhìn một lượt, thấy chỉ còn chiếc ghế chủ tọa để trống, bèn khách khí nói: “Chú Phác ngồi đi,

cháu ngồi bên cạnh nghe là được rồi.”

“Không, cậu Nhiếp ngồi đi, cậu đại diện cho ông Nhiếp mà.” Một vị Phó Tổng giám đốc nói rồi đứng dậy. Ông ta tên Đồ Cao Hoa, được Nhiếp Đông Viễn cất nhắc từ xưởng sản xuất đồ uống Lão Tam, chuyên phụ trách tài chính, theo Nhiếp Đông Viễn đã hơn hai mươi năm, Nhiếp Đông Viễn rất tin nhiệm ông, tình cảm mà ông dành cho hai cha con nhà họ Nhiếp đương nhiên cũng không phải tầm thường. Nhiếp Vũ Thịnh do dự một lát rồi không để mọi người chờ lâu, anh bèn ngồi xuống nói: “Tôi không hiểu gì cả, chỉ biết rằng đằng bố tôi hiện nay đang xảy ra chuyện. Rốt cuộc là chuyện gì, mời Tổng giám đốc Phác giải thích cho mọi người một chút.”

Phác Ngọc Thành thực ra đã nói một lần, ông hắng giọng rồi thuật lại một lần nữa chuyện xảy ra ở Hồng Kông, để Nhiếp Vũ Thịnh có thể hiểu được, ông kể khá chi tiết, có những danh từ ông còn đặc biệt giải thích thêm.

“Cũng có nghĩa là Ủy ban Giám sát thị trường chứng khoán cho rằng bố tôi thực hiện hành vi thu mua ảo nhằm ôm tiền từ thị trường chứng khoán?”

Phác Ngọc Thành gật đầu.

Nhiếp Vũ Thịnh hỏi: “Vậy chúng ta có làm việc đó không?”

Thái độ của toàn bộ mọi người trong phòng họp đối với Nhiếp Vũ Thịnh vốn đã không tin tưởng gì, Chủ tịch Hội đồng quản trị xảy ra chuyện, con trai Chủ tịch lại là một kẻ ngoài ngành, rốt cục công ty sẽ ra sao, trong lòng mọi người đều không dám chắc. Câu hỏi đầu tiên của Nhiếp Vũ Thịnh đối với người khác thì không có gì đặc biệt, nhưng Phó Tổng giám đốc Đồ suyết nửa phải reo lên tán thưởng, Tiểu Nhiếp quả không hổ là con trai ông Nhiếp, câu hỏi không chỉ trúng vào trọng tâm vấn đề, mà dùng từ cũng rất đắt, hai từ “chúng ta” vừa nói ra đã ràng buộc cả Ban lãnh đạo lại thành một mối, còn ai dám đặt mình ngoài cuộc nữa?

Ông đâu biết rằng Nhiếp Vũ Thịnh là bác sĩ ngoại khoa, quen xem xét trọng tâm vấn đề, sau khi mổ phanh ra, việc đầu tiên là phải tìm được ổ bệnh, đưa dao kéo vào giữa hàng nghìn hàng vạn dây thần kinh và mạch máu, không tìm ngay ra ổ bệnh liệu có được không?

Hơn nữa trong phòng mổ rất coi trọng sự phối hợp, quan trọng nhất là bác sĩ mổ chính và phụ mổ phối hợp ăn ý, Nhiếp Vũ Thịnh quen dùng hai từ “chúng ta”, cũng vì anh đã quen với cách làm việc nhóm trong các ca phẫu thuật.

Phác Ngọc Thành cũng thấy mình đã đánh giá thấp vị đại thiếu gia này, nhưng thân phận của ông khác với mọi người, im lặng vài giây, ông mới lên tiếng: “Có.”

Nhiếp Vũ Thịnh cảm thấy không sao tin nổi. Nhưng cả phòng này đều là những người bố anh tin cẩn nhất, không lẽ nào họ lại lừa anh vào lúc này. Anh truy hỏi: “Vì sao?”

Phác Ngọc Thành bắt đầu giải thích, ban đầu là vì đặc tính của mặt hàng tiêu dùng nhanh, họ có thể lần lựa việc trả tiền hàng cho doanh nghiệp cung ứng sản phẩm, thông thường là khoảng ba tháng, thời gian này được Nhiếp Đông Viễn khéo léo sử dụng tạo ra một khoảng chênh lệch thời gian, rồi đem số tiền đó đầu tư vào lĩnh vực bất động sản. Bất động sản của Đông Viễn mấy năm nay khá có tiếng, cũng đã xây dựng được một số dự án có uy tín. So với buôn bán hàng tiêu dùng nhanh thì kiếm tiền bằng bất động sản dễ hơn nhiều.

“Lợi nhuận chúng ta thu được từ việc bán một căn nhà còn hơn bán mấy chục nghìn cốc trà sữa.” Phác Ngọc Thành nói, “Vậy nên ông Nhiếp quyết định nghiệp vụ của tập đoàn sẽ nghiêng nhiều về mảng bất động sản. Sáu tháng cuối năm ngoái và sáu tháng đầu năm nay, bất động sản Đông Viễn đã mua được rất nhiều mảnh đất trên toàn quốc, tổng cộng đã đầu tư khoảng bốn tỷ. Trong số bốn tỷ này có đến hơn một nửa là tiền lấy từ các hạng mục kinh doanh chính của tập đoàn như từ công ty Trách nhiệm hữu hạn nước giải khát Đông Viễn, siêu thị bán lẻ Đông Viễn...”

“Đến đầu năm nay chính phủ bắt đầu thắt chặt quản lý, đầu tiên là điều chỉnh tăng tỷ lệ dự trữ bắt buộc, sau đó là hạn chế mua vào. Bất động sản Đông Viễn đã rất khó khăn trong việc vay vốn ngân hàng, lại bị hạn chế mua nên địa ốc càng khó bán, việc thu hồi vốn bắt đầu gặp vấn đề, lĩnh vực bất động sản lại phát triển quá rộng, hiện nay các sản phẩm nước giải khát Đông Viễn và các siêu thị bán lẻ của Đông Viễn đều lần lượt phải thanh toán tiền hàng cho các nhà cung ứng. Việc quay vòng vốn của tập đoàn gặp vấn đề, hơn nữa thâm hụt lại rất lớn.”

Dứt lời, Phác Ngọc Thành lại bắt đầu trầm mặc. Nhiếp Vũ Thịnh rất ít khi hỏi về công việc của bố, anh cảm thấy khó hiểu: “Nếu quay vòng vốn có vấn đề thì tại sao vẫn muốn thu mua siêu thị?”

“Nếu thu mua xong chúng ta sẽ trở thành doanh nghiệp tư nhân bán lẻ hàng tiêu dùng lớn nhất trong nước, giá cổ phiếu sẽ tăng vọt, rất nhiều tiền ồ ạt đổ vào, chúng ta có thể dùng chỗ tiền đó lấp vào khoản thâm hụt. Chỉ cần cổ phiếu tăng giá trong vài ngày là đủ để chúng ta vượt qua cửa ải khó khăn này. Lần thanh toán tiếp theo là ba tháng sau, đến lúc đó sẽ có khoản tiền khác, chúng ta lại có tiền để trả.”

Nhiếp Vũ Thịnh không phát hiện ra bất cứ vấn đề gì cả, liền hỏi: “Việc thu mua đã là thật, tại sao Ủy ban Giám sát thị trường chúng khoán lại cho rằng đó là thu mua ảo?”

“Vì trên thực tế chúng ta không có tiền để hoàn thành việc thu mua. Chúng ta chỉ muốn lợi dụng dự án thu mua để làm tăng giá cổ phiếu mà thôi.”

Nhiếp Vũ Thịnh im lặng một thoáng rồi nói: “Luật sư có ý kiến gì không?”

“Đã đưa người đi để điều tra, chúng tôi Ủy ban Giám sát thị trường chúng khoán đã nắm được những bằng chứng tương đối xác thực. Luật pháp Hồng Kông về phương diện này rất nghiêm khắc nên những chuyện mà luật sư có thể làm rất hữu hạn.”

“Họ sẽ làm gì tiếp theo?”

Phác Ngọc Thành đáp: “Theo tiền lệ thì họ sẽ niêm phong tất cả cổ phần đứng tên ông Nhiếp, đợi sau khi tòa tuyên án xong mới giải quyết tiếp.”

Gương mặt Nhiếp Vũ Thịnh vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, không bộc lộ bất cứ điều gì, toàn bộ Ban lãnh đạo cũng im lặng. Nhiếp Đông Viễn nắm giữ hơn 30% cổ phần, dù cách đây không lâu ông đã tặng lại một phần cho Tôn Bình, nhưng ông vẫn là cổ đông lớn nhất công ty. Có điều lúc này ông lại bị hạn chế tự do cá nhân, toàn bộ Tập đoàn Đông Viễn rồi sẽ đi đâu về đâu, thật sự còn chưa biết.

Nhiếp Vũ Thịnh lại hỏi thêm một số vấn đề, tuy anh không có chức vụ gì trong Tập đoàn Đông Viễn nhưng vì là người thừa kế hợp pháp của Nhiếp Đông Viễn nên Ban lãnh đạo cũng không thể coi anh như người ngoài. Những điều anh hỏi đều là về tình hình kinh doanh, vấn đề lớn nhất lúc này chính là vốn. Ông Nhiếp Đông Viễn bị tạm giữ điều tra ở Hồng Kông không thể trở về, Tập đoàn Đông Viễn còn một số công ty con và tài sản chưa niêm yết trên sàn chứng khoán, nhưng nước xa không cứu được lửa gần, vào thời điểm này, chưa chắc ngân hàng đã chịu cho vay để cứu vãn tình hình. Hơn nữa số vốn thâm hụt quá lớn, dù vay được cũng chỉ như muối bỏ biển mà thôi.

“Vấn đề cấp bách hiện nay là trong vài ngày tới chúng ta phải thanh toán tiền hàng cho nhà cung ứng, nhất là các nhà cung ứng cho siêu thị bán lẻ.” Phác Ngọc Thành nói, “Tiền không nhiều, chỉ cần khoảng hai trăm đến ba trăm triệu thôi, nhưng hiện giờ cả tập đoàn ta cũng không kiếm đâu ra được. Nếu chúng ta không trả tiền đúng hạn thì tất cả các nhà cung cấp sẽ ngừng cung ứng hàng cho chúng ta, bên ngoài lại có nhiều tin đồn thất thiệt, như thế rất nguy hiểm. Chuyện này giống như một lỗ rò trên con đê lớn vậy, ban đầu rất nhỏ, nhưng khi nước sông đã tràn vào, toàn bộ con đê ấy sẽ đổ sập.”

Tâm trạng Nhiếp Vũ Thịnh rất nặng nề, nhất thời cũng chưa thể nghĩ ra được cách gì. Tất cả các thành viên trong Ban lãnh đạo đều đổ dồn mắt vào anh, đến cuối cùng, vẫn là Phó Tổng giám đốc Đồ giải vây giùm:

“Cậu Nhiếp tới gặp luật sư đi, nghe xem luật sư nói gì, sau đó hẵng bàn bạc tiếp về vấn đề tiền vốn.”

Luật sư Kiều bỏ hết mọi việc, vội vàng đến trụ sở Tập đoàn Đông Viễn. Phó Tổng giám đốc Đồ chu đáo, đã sắp xếp cho ông đợi phía ngoài phòng làm việc của Nhiếp Đông Viễn. Nhiếp Vũ Thịnh nặng trĩu tâm sự, theo Phó Tổng giám đốc Đồ rời khỏi phòng họp, ra đến cửa, ngẩng đầu lên, anh mới nhận ra mình đang đứng trước cửa phòng làm việc của bố.

Thư ký Trương đã theo ông đi Hồng Kông, chỉ còn thư ký Hàn ở lại đang làm việc ở gian ngoài, thấy hai người đi đến, ông vội đứng lên nói: “Cậu Nhiếp, luật sư Kiều đang đợi cậu.”

Luật sư Kiều đang ngồi trên sofa cũng đứng dậy chào: “Tiểu

Nhiếp!”

Nhiếp Vũ Thịnh gật đầu chào ông, tâm trạng anh đang hết sức nặng nề nên cũng không nghĩ gì nhiều. Thấy thư ký Hàn đã mở cửa cho mình, anh bèn mời: “Chú Kiền vào đây ngồi đi ạ.”

Anh rất ít khi đến phòng làm việc của bố, nơi đây rất rộng rãi và sáng sủa, lại được quét dọn sạch bóng không vương một hạt bụi. Trên sàn trải một tấm thảm dày, một chiếc bàn lớn đặt trước cửa sổ, mọi vật trong phòng đều được bo tròn góc, đó là thói quen của ông Nhiếp Đông Viễn. Hết đời thư ký này đến thư ký khác đều không hiểu tại sao, nhưng khi trông thấy, Nhiếp Vũ Thịnh lại cảm thấy cay cay nơi sống mũi. Từ nhỏ anh đã mất mẹ, thuở nhỏ không có ai chăm sóc, nhiều lần bố phải làm thêm giờ, anh cũng theo ông tới cơ quan. Có lần anh đùa nghịch trong phòng làm việc của Nhiếp Đông Viễn, va đầu vào cạnh bàn, bị toạc một miếng lớn, đau đến nỗi khóc toáng lên. Từ đó về sau, tất cả đồ đạc trong phòng làm việc của Nhiếp Đông Viễn đều được bo tròn góc, thậm chí sàn nhà còn được trải bằng thảm dày nhất, trời nóng đến đâu cũng không được quần đi, vì ông sợ anh ngã sẽ bị đau.

Giờ đây, bước trên tấm thảm mềm mại này, lòng Nhiếp Vũ Thịnh chỉ thấy xót xa. Anh đã trưởng thành từ lâu, vậy mà bố vẫn còn giữ thói quen ấy, dường như trong sâu thẳm trái tim ông, anh vẫn mãi là thằng nhóc bé xíu bám mép bàn tập đi ngày nào.

Anh mời luật sư Kiền ngồi xuống, thư ký đóng cửa lại để hai người nói chuyện riêng. Luật sư Kiền đã nói chuyện với luật sư Khương qua điện thoại. Luật pháp ở Hồng Kông và ở đại lục hơi khác nhau, Đông Viễn niêm yết trên sàn chứng khoán Hồng Kông, nên Nhiếp Đông Viễn đã thuê đến mấy luật sư, trong đó luật sư Khương là người chuyên phụ trách sự vụ tại Hồng Kông.

Theo luật sư Kiền thì tình hình không mấy lạc quan, bên Hồng Kông chắc chắn đã nắm được chứng cứ, hiện giờ chỉ còn cách cố gắng làm thế nào để giảm nhẹ tội danh mà thôi. Luật sư Kiền nói với Nhiếp Vũ Thịnh: “Luật sư Khương sẽ nhanh chóng gửi một văn bản ủy quyền tới, ông Nhiếp sẽ ủy quyền cho cháu thay mặt ông ấy xử lý toàn bộ công việc của công ty.”

“Sức khỏe bố cháu kém lắm.”

“Thế nên luật sư Khương sẽ cố gắng hết sức để bảo lãnh tại ngoại điều trị.” Luật sư Kiều an ủi anh, “Đợi được bảo lãnh tại ngoại điều trị rồi cháu có thể qua đó thăm bố.”

Điều khiến Nhiếp Vũ Thịnh lo lắng nhất lúc này là khó khăn trước mắt, anh hỏi: “Trong vòng hai ngày tới, có cách nào kiếm được hai ba trăm triệu không ạ?”

Luật sư Kiều nhanh chóng nắm tính tài sản cá nhân của Nhiếp Đông Viễn, rồi lắc đầu: “Số tiền lớn quá, thời gian lại quá gấp.”

Nhiếp Vũ Thịnh đứng dậy bắt tay ông: “Cám ơn chú, có vấn đề gì cháu sẽ lại hỏi chú ạ.”

Nhiếp Vũ Thịnh ngồi trong văn phòng của Nhiếp Đông Viễn đến tận tối mịt, lần lượt gặp từng lãnh đạo trong công ty. Hơn bảy giờ tối, Phác Ngọc Thành đi ra, thấy phòng Chủ tịch vẫn sáng đèn. Trông thấy ông, thư ký Hàn vội vàng đứng dậy:

“Tổng giám đốc Phác.”

“Tiểu Nhiếp vẫn còn trong đó ư?”

“Vâng.” Thư ký Hàn đáp, “Cậu ấy vừa bảo người phụ trách tất cả các cơ sở sản xuất ở Phúc Kiến và Quảng Đông ngày mai đến gặp cậu ấy.”

Mặt hàng chủ yếu của công ty vẫn là đồ uống và hàng tiêu dùng nhanh, mấy cơ sở sản xuất lớn đều đặt tại Phúc Kiến và Quảng Đông.

Phác Ngọc Thành nghĩ thầm, cậu Tiểu Nhiếp này nói là ngoài ngành, vậy mà chẳng giống người ngoài ngành chút nào.

Thư ký Hàn thấy ông có ý tiến vào, vội vàng thay ông gõ cửa:

“Mời vào.”

Qua cánh cửa, nghe giọng Nhiếp Vũ Thịnh cũng khá giống Nhiếp Đông Viễn. Bước vào phòng, Phác Ngọc Thành mới phát hiện ra Nhiếp Vũ Thịnh đang hút thuốc, nên giọng bị khàn đi ít nhiều. Ông chưa từng thấy Nhiếp Vũ Thịnh hút thuốc, Nhiếp Vũ Thịnh vừa thấy

ông bước vào cũng dập ngay thuốc đi. Giấy ủy quyền đã được phía Hồng Kông fax đến, Nhiếp Đông Viễn ủy quyền cho con trai thay mặt mình giải quyết mọi việc ở công ty, đồng thời toàn quyền xử lý tài sản cá nhân của mình. Chắc chắn ông Nhiếp cũng biết sắp đến hạn trả tiền hàng, Nhiếp Vũ Thịnh cần phải kiếm đủ tiền ngay lập tức.

Bây giờ giấy ủy quyền đã nằm trên bàn làm việc sáng bóng bằng gỗ đàn vàng Hải Nam, chữ ký của Nhiếp Đông Viễn như rồng bay phượng múa, ba chữ quen thuộc ấy đã dính chặt lấy ánh mắt Phác Ngọc Thành.

Nhiếp Vũ Thịnh tắt thuốc, đứng dậy mở cửa sổ cho thông gió, rồi cất tiếng: “Chú Phác, mời ngồi.”

Anh biết Phác Ngọc Thành không hút thuốc nên mở cả hai cánh cửa sổ ra, lại bật hệ thống thông gió trong phòng lên mức cao nhất, nên lúc đó chỉ nghe tiếng quạt gió kêu ro ro, gió thổi mạnh khiến tập giấy trên bàn bay loạn xoạt. Nhiếp Vũ Thịnh tiện tay lấy chặn giấy chặn lên trên rồi hỏi: “Tổng giám đốc Phác, về chuyện tiền nong, chú có ý kiến gì không?”

Phác Ngọc Thành nói: “Không có cách nào hay cả, nhưng nếu công ty cần, tôi có thể đem tất cả số cổ phần đứng tên mình ra thế chấp ngân hàng.”

Nhiếp Vũ Thịnh lắc đầu: “Đang thời điểm căng thẳng này, chưa chắc ngân hàng chịu cho vay đâu.”

Phác Ngọc Thành nói: “Không thử sao biết được? Tôi đã hẹn gặp giám đốc chi nhánh ngân hàng vào ngày mai rồi, công ty ta hợp tác làm ăn với họ bao nhiêu năm qua, về lý về tình họ đều nên giúp chúng ta một tay mới phải.”

“Bố từng nói với cháu rằng, ngân hàng thực ra luôn khinh nghèo ham giàu, khi mình có tiền họ mới cho mình vay, lúc mình không xu dính túi thì đừng hòng họ mở hầu bao.”

Phác Ngọc Thành lại nhìn Nhiếp Vũ Thịnh, ông nói: “Ông Nhiếp nói đúng đấy.”

Nhiếp Vũ Thịnh lan man hồi tưởng lại chuyện ngày xưa, khi bố

nói với anh câu này, anh vẫn còn rất nhỏ, bấy giờ xưởng sản xuất của Nhiếp Đông Viên đang ở vào thời kỳ hoàng kim, rất nhiều ngân hàng xếp hàng mời ông vay tiền. Không lâu sau, đến thời kỳ suy thoái kinh tế, nhiều doanh nghiệp ở nông thôn phá sản, tài chính bị thu hẹp, đúng lúc đó Nhiếp Đông Viên đang tiến hành mở rộng dây chuyền sản xuất, cần gấp tiền để trả tiền mua thiết bị của nước ngoài, nhưng khoản vay ngân hàng mãi vẫn chưa giải ngân. Cuối cùng Nhiếp Đông Viên phải thế chấp cả khu nhà xưởng và căn nhà hai bố con đang sống mới xoay được mấy chục vạn tệ để mua máy móc thiết bị.

Lúc đó anh vẫn còn rất nhỏ, chỉ thấy bố giống như con thú bị nhốt, cứ lồng lộn đi đi lại lại trong nhà. Cũng chính lúc đó anh nhìn thấy sợi tóc bạc đầu tiên của bố. Tập đoàn Đông Viên từ một xưởng sản xuất phát triển đến quy mô lớn như ngày nay đã phải vượt qua bao nhiêu cửa ải khó khăn, đối đầu với bao nhiêu giông bão, bố đã phải bao phen lao tâm khổ tứ, căng thẳng lo lắng, thực ra anh cũng không rõ. Hôm nay ngồi trong phòng làm việc của ông, anh mới hiểu, phía sau tất cả những hào quang rực rỡ là vô vàn máu và nước mắt.

Đông Viên là tâm huyết của bố anh, bây giờ ông đang bị tạm giam, còn anh lại chẳng có cách nào ứng phó.

Anh chủ động hỏi Phác Ngọc Thành: “Ngày mai gặp giám đốc chi nhánh ngân hàng có cần cháu đi cùng không ạ?”

Vào thời điểm mấu chốt này, nói ra câu nào, Phác Ngọc Thành đều thận trọng câu nấy: “Nếu cậu có thời gian, tôi sẵn sàng tháp tùng cậu đi gặp giám đốc chi nhánh ngân hàng.”

Nhiếp Vũ Thịnh cảm thấy Phác Ngọc Thành đối xử với mình khách khí như người ngoài, dù là dân ngoài ngành nhưng anh không phải kẻ ngốc, bèn nói: “Ngày mai cháu muốn mời mấy vị phụ trách cơ sở sản xuất ở Quảng Đông và Phúc Kiến đến, chú Phác có muốn gặp luôn không?”

Phác Ngọc Thành gật đầu đồng ý, đoạn khuyên Nhiếp Vũ Thịnh nên về nghỉ sớm. Nhiếp Vũ Thịnh đi cùng ông xuống lầu, Phác Ngọc Thành định đích thân tiễn Nhiếp Vũ Thịnh về tận nhà nhưng anh từ chối. “Cũng không thuận đường mà. Chú Phác cũng về nghỉ sớm đi, ngày mai còn có rất nhiều việc phải giải quyết.”

Khi họ bước ra khỏi thang máy, thư ký đã kịp thông báo cho tài xế riêng của Nhiếp Đông Viễn đánh xe từ bãi đỗ dưới tầng hầm lên, đợi trước thềm cửa công ty. Vừa nhìn thấy Nhiếp Vũ Thịnh bước ra, tài xế lập tức xuống xe, mở cửa sau cho anh.

Phác Ngọc Thành nhìn chiếc xe hơi màu đen quen thuộc rồi gật đầu chào tạm biệt Nhiếp Vũ Thịnh.

Tài xế lái xe ra đường lớn rồi hỏi: “Cậu về nhà nào ạ?”

Nhiếp Vũ Thịnh ngậy ra một lát mới hiểu ý tài xế hỏi rốt cuộc anh về biệt thự nhà họ Nhiếp hay về nhà riêng của mình. Anh đáp: “Không về đâu cả, tôi có hẹn ăn cơm với người ta.” Bấy giờ anh mới nhớ ra mình chưa gọi điện thoại, liền gọi cho Thư Cầm, nói thẳng vào đề: “Tan làm chưa? Anh đến đón em.”

“Sao thế?” Thư Cầm ngỡ ngàng.

“Anh có chuyện muốn bàn với em.”

Thư Cầm cũng không nghĩ là chuyện gì to tát, bèn đáp:

“Em vẫn đang ở công ty, nhưng tối này em có hẹn ăn cơm với người ta rồi.”

“Có tiện hủy hẹn không?”

Thư Cầm chần chừ một thoáng, người cô hẹn ăn cơm là Thịnh Phương Đình. Thịnh Phương Đình coi hai ngày nay như ngày nghỉ, sáng nào cũng ngủ đến chán mắt mới dậy, ban ngày thì đi đánh tennis, đi bơi, tối đến đợi cô tan làm thì cùng nhau đi ăn. Nhưng nghe giọng Nhiếp Vũ Thịnh có vẻ rất khẩn cấp, cô biết tính anh, những việc bình thường không bao giờ anh lo lắng như vậy. Thư Cầm nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Để em hủy hẹn.”

“Ừ, anh sẽ đến chỗ em ngay.”

Thư Cầm gọi điện thoại lại cho Thịnh Phương Đình, nói mình có việc gấp không thể về ăn cơm cùng anh được, rồi chậm rãi thu dọn đồ đạc. Cô vốn đang làm thêm giờ, sau khi giải quyết xong mọi việc cần làm, nhìn đồng hồ thấy đã hơn tám giờ rồi.

Đường hơi tắc, tài xế mà Nhiếp Đông Viễn chọn xưa nay luôn đáng tin, tay lái vững vàng lại kiệm lời, thấy Nhiếp Vũ Thịnh ngây ra trên ghế sau, anh ta càng thêm trầm lặng. Thật ra tâm trí Nhiếp Vũ Thịnh lúc này đang rối như tơ vò, hồi chiều nhìn anh có vẻ khá trấn tĩnh, ít nhất trong mắt toàn thể Ban lãnh đạo, anh được coi là có dự tính sẵn, lâm nguy không loạn. Thực ra đến lúc đó anh mới nhận thấy mọi chuyện phức tạp hơn mình tưởng rất nhiều. Anh có thói quen ngẫm kỹ tất cả sau khi bình tĩnh lại, giống như sau khi ca mổ hoàn thành thì hồi tưởng lại từng bước thực hiện vậy, có làm sai chỗ nào không, có chỗ nào sơ suất không, nếu có thì làm thế nào để khắc phục hậu quả.

Đồ Cao Hoa quản lý tài vụ của tập đoàn, Nhiếp Vũ Thịnh nói chuyện với ông lâu nhất và cặn kẽ nhất, Đồ Cao Hoa tính qua cho anh mấy quyển thu chi tài chính, bấy giờ Nhiếp Vũ Thịnh mới thật sự hiểu được cách làm của bố mình. Thời buổi này kiếm tiền có ăn thua gì, chỉ là thu vốn về thôi. Mà hoạt động quay vòng vốn của Nhiếp Đông Viễn, nói trắng ra đều là đùa giỡn trên lằn ranh luật pháp.

Đồ Cao Hoa nhắc anh lưu tâm cổ đông lớn là Tập đoàn Khánh Sinh, vì tập đoàn này nắm giữ khoảng 13% cổ phần, trong khi đó toàn bộ cổ phần mà Ban lãnh đạo nắm giữ gộp lại cũng chỉ khoảng 4%, nhờ hai thế lực này hợp lại với nhau thì sẽ là 17%.

Nhiếp Vũ Thịnh không biết vào thời điểm này Tập đoàn Khánh Sinh liệu có thừa nước đục thả câu hay không, trong khi điều mà Đồ Cao Hoa lo lắng nhất lại là Ban lãnh đạo.

“Đại hội cổ đông lần trước, Ban lãnh đạo do Tổng giám đốc Phác đứng đầu đã nhắc đến chuyện tăng tỷ lệ nắm giữ cổ phần nhưng ông Nhiếp không đồng ý.”

Nhiếp Đông Viễn giống tất cả những nhà sáng lập truyền thống, mặc dù có thuê CEO nhưng vẫn giữ khoảng cách nhất định, đồng thời gắng duy trì quyền lực tuyệt đối và uy phong của mình.

Nhiếp Vũ Thịnh không ngờ sự việc càng lúc càng trở nên phức tạp như vậy, anh nghĩ đi nghĩ lại, mạch máu nơi thái dương giật liên tục. Hôm nay thái độ của Phác Ngọc Thành rất khách khí, nhưng sự khách khí này càng chứng tỏ có vấn đề. Giữa lúc nước sôi lửa bỏng như thế này, ngoài mặt thì Ban lãnh đạo chấp nhận việc anh đại diện

cho bố mình, nhưng anh là dân ngoài ngành trăm phần trăm, nếu ông Nhiếp Đông Viên bị giữ lại Hồng Kông dài ngày, thậm chí bị tuyên án là có tội, thì cho dù xin bảo lãnh tại ngoại để chữa bệnh, cũng không có cách nào rời khỏi Hồng Kông được. Liệu Ban lãnh đạo có ý định gì khác hay không cũng rất khó nói.

Không có bố ở đây, anh không biết mình sẽ trụ được đến bao giờ, hơn nữa trước mắt lại sắp phải trả tiền hàng cho các nhà cung ứng, mà anh vẫn chưa tìm được cách nào.

Sau khi nhận được điện thoại của Nhiếp Vũ Thịnh, Thư Cầm liền xuống lầu, nhìn quanh tìm xe của anh nhưng không thấy đâu. Trái lại, có một chiếc Mercedes Benz màu đen lạ hoắc đang nháy đèn. Thư Cầm quay đầu lại nhìn, thấy tài xế đã xuống xe tự lúc nào, mở cửa xe giúp cô. Vừa thấy người ngồi trên ghế sau là Nhiếp Vũ Thịnh, Thư Cầm đùa: “Ồ, đại thiếu gia, sao hôm nay hoành tráng thế này?”

Nhưng ngay lập tức, sắc mặt Nhiếp Vũ Thịnh khiến cô hiểu rằng đã xảy ra chuyện. Đợi tài xế đóng cửa xe lại, nổ máy, cô mới hỏi: “Sao thế?”

“Công ty của bố anh xảy ra chút chuyện.” Nhiếp Vũ Thịnh nói, “Em giúp anh nghĩ cách xoay một khoản với?”

Thư Cầm liền hiểu ngay đã xảy ra chuyện lớn, vội hỏi: “Cần bao nhiêu?”

“Hai trăm sáu mươi triệu... Ba trăm thì càng tốt.”

Thư Cầm cũng bó tay: “Khoản tiền lớn như thế, dù em về bàn bạc với bố mẹ, họ cũng không thể lập tức gom đủ được. Nếu anh cần ít hơn một chút, em có thể mặt dày về nhà mở miệng hỏi bố.”

Lâu nay, Thư Cầm mâu thuẫn gay gắt với gia đình, chịu nói ra câu này, chứng tỏ cô đã hết lòng vì bạn, nên Nhiếp Vũ Thịnh rất cảm động. Anh nói: “Anh biết em chắc cũng không có cách nào, chẳng qua là cứ cố hỏi thử thôi, cảm ơn em!”

Thư Cầm lo lắng hỏi: “Bác trai thế nào rồi anh?”

“Bị điều tra, ở Hồng Kông, không có cách nào quay về được.”

Thư Cầm nghĩ một lát rồi hỏi: “Chỗ tiền đó anh có cần gấp không?”

Nhiếp Vũ Thịnh đáp: “Rất gấp.”

“Ngân hàng đâu?”

“Ngày mai anh hẹn gặp ngân hàng để bàn bạc, nhưng tình hình có vẻ không được khả quan.”

Thấy Thư Cầm bần thần hồi lâu, Nhiếp Vũ Thịnh đổi chủ đề: “Tối nay ăn gì nhỉ? Trưa nay anh chỉ ăn có hai cái bánh quy tại bàn mổ, bây giờ đói đau cả dạ dày rồi đây này.”

Thư Cầm chọn đại một quán ăn, Nhiếp Vũ Thịnh nói địa chỉ cho tài xế rồi hỏi Thư Cầm: “Em có quen tay săn đầu người nào không?”

Thư Cầm làm vẻ nhân sự, thoát nghe liền hiểu ngay, vội đáp: “Bên săn đầu người em có quen, chỉ là không biết hiện nay có người anh muốn tìm hay không thôi.”

Nhiếp Vũ Thịnh cười khở, nếu bị ép phải thay toàn bộ Ban lãnh đạo, mới thực sự là không thể thu xếp nổi. Dù là ông Nhiếp Đông Viễn, nếu phải đối mặt với việc toàn bộ Ban lãnh đạo từ chức, chắc cũng sẽ rối tung lên.

Lúc ăn cơm, Thư Cầm gọi điện thoại cho tất cả các công ty săn đầu người mà cô biết, còn Nhiếp Vũ Thịnh lại ăn khá nhiều. Dưới áp lực khủng khiếp của một sự kiện trọng đại, anh thường ép mình ăn nhiều, như vậy mới có sức khỏe để đối phó, nên thức ăn của nhà ăn bệnh viện dù có khó nuốt đến đâu anh cũng ăn được. Quán ăn hôm nay Thư Cầm chọn là quán Triều Châu, món ăn đương nhiên rất ngon, nhưng lúc này Nhiếp Vũ Thịnh có ăn gì cũng chỉ thấy như nhai rom, dù vậy, anh vẫn ăn được hai bát cơm.

Thư Cầm thật lòng khen ngợi: “Khá đấy, anh ăn nhiều vào để còn lấy sức chiến đấu.”

“Đừng có vui mừng trước sự đau khổ của người khác nhé.” Xưa nay Nhiếp Vũ Thịnh nói chuyện với cô vẫn rất thoải mái, trong lòng buồn bực cũng không giấu cô: “Không biết bản tin ngày mai người ta

sẽ viết những gì đây, chiều nay Phó Tổng giám đốc Marketing và quan hệ công chúng đã đề nghị anh mở một cuộc họp báo, nhưng anh vẫn chưa biết có nên không.”

“Vẫn chưa có bản tin của ngày mai mà.” Thư Cầm luôn là người lạc quan, “Bình đến tướng ngăn, nước lên đê chặn, chỉ cần các siêu thị vẫn bán nước tinh khiết của Đông Viên thì anh sợ gì chứ?”

Một câu nói này cũng đủ vực dậy tinh thần Nhiếp Vũ Thịnh, đưa Thư Cầm về nhà xong, anh vội chạy đến siêu thị mini mở cửa 24/24. Khi nhìn thấy các loại nước giải khát và nước tinh khiết của Đông Viên vẫn chiếm quá nửa tủ mát, anh mới thở phào. Nhân viên thu ngân thấy lạ, cứ nhìn nhìn anh mấy lần, khiến anh bối rối, đành mua vài chai nước rồi quay ra về.

Tài xế đã được anh cho về, Nhiếp Vũ Thịnh sức nhớ xe của mình vẫn để trong bệnh viện, liền bắt xe đến đó. Anh không thấy mệt mỗi gì lắm, chỉ thấy vô cùng sốt ruột. Đến tòa nhà của khoa Ngoại bệnh viện, người thấy mùi thuốc sát trùng quen thuộc, lòng anh mới bình tĩnh lại. Trước tiên, anh đến khoa Chăm sóc đặc biệt thăm bệnh nhân vừa được phẫu thuật hôm nay. Trưởng khoa Chăm sóc đặc biệt đang ở đó, trông thấy anh, liền tỏ vẻ kinh ngạc:

“Tiểu Nhiếp, muộn thế này còn đến à?”

“Cháu đến xem tình hình bệnh nhân vừa mổ hôm nay thế nào.”

“Ồ, Chủ nhiệm Phương của các anh trước khi tan làm cũng đến thăm rồi, tình hình vẫn tốt, tương đối ổn định.”

Ra khỏi khoa Chăm sóc đặc biệt, Nhiếp Vũ Thịnh lại đến phòng bệnh khoa Ngoại Tim mạch. Hôm nay ngoại trừ lúc sáng đi kiểm tra phòng, gần như cả ngày anh chưa đi thăm Tôn Bình, quả thực thấy nhớ cậu bé. Các phòng bệnh đều đã tắt đèn, tuy phòng bệnh VIP không tắt đèn nhưng đèn phòng ngoài đã tắt, rõ ràng Đàm Tĩnh đã ngủ.

Sợ làm Đàm Tĩnh và con trai tỉnh giấc nên anh chỉ dám rón rén đi vào. Đèn ngủ trong phòng bệnh nhân lúc nào cũng sáng, Tôn Bình đang ngủ rất say, anh khẽ khàng nhắc bản theo dõi ở đầu giường lên, xem những số liệu mà các y tá đã ghi lại. Đàm Tĩnh nằm trong góc

phòng đang mơ màng ngủ, nghe động liền tỉnh giấc, nhìn thấy anh, cô liền khoác áo ngồi dậy:

“Anh lại tặng ca à?”

Đôi mắt cô lim dim ngái ngủ, giọng nói vẫn hơi nghèn nghệt. Bỗng nhiên anh muốn quàng tay ôm cô thật chặt, đang lúc bản thân yếu đuối nhất, áp lực nhất, tuyệt vọng nhất, nếu được ôm lấy cô thì tốt biết mấy.

Nhưng bây giờ, dù chỉ là một cái ôm, cũng trở nên quá đỗi xa vời với anh.

Anh đứng yên đó bất động, một lát sau mới bảo cô: “Hai ngày sắp tới anh phải xin nghỉ, e rằng không thể đến thăm Bình Bình được.”

Sau khi biết thân thế thực sự của Tôn Bình, không ngày nào anh để cậu bé rời khỏi tầm mắt, anh có cách yêu con của riêng mình, dù Đàm Tĩnh không muốn đối diện nhưng cô vẫn hiểu rất rõ. Bởi vậy cô thoáng sững sờ, hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế?”

Nhiếp Vũ Thịnh chỉ kể qua loa: “Công ty của bố anh xảy ra chút chuyện, bây giờ bố anh đang ở Hồng Kông không về được, anh phải thay ông giải quyết một số việc, chắc sẽ bận mất mấy ngày.”

Nhắc đến Nhiếp Đông Viễn, Đàm Tĩnh liền làm thinh, cô không có ấn tượng tốt về ông, từ trước đến nay luôn là như thế.

Nhiếp Vũ Thịnh chỉ nán lại phòng bệnh một lát, dặn dò Đàm Tĩnh nếu Tôn Bình có bất kỳ thay đổi gì, phải lập tức liên lạc với Chủ nhiệm Phương, rồi lầm lũi ra về.

Đàm Tĩnh có thể nhận ra Nhiếp Vũ Thịnh đang có chuyện, nhưng cô không ngờ mọi chuyện lại nghiêm trọng đến thế. Ngày hôm sau các báo đều đăng tải, bản tin thời sự buổi sáng cũng đưa tin. Đối với những người bình thường, Nhiếp Đông Viễn là một cái tên hoàn toàn xa lạ, nhưng đồ uống và nước tinh khiết của Tập đoàn Đông Viễn lại có mặt khắp nơi, ai ai cũng từng sử dụng. Chủ tịch Tập đoàn Đông Viễn xảy ra chuyện, đương nhiên là một tin chấn động.

Trong bệnh viện lại càng nhiều đồn thổi, nhất là khoa Ngoại Tim

mạch, ai bảo Nhiếp Đông Viễn là bố của bác sĩ Nhiếp. Đám y tá đều xông xáo, các bác sĩ cũng thì thầm to nhỏ, khiến Chủ nhiệm Phương phải ra mặt mắng cho một trận ngay trước giờ thăm phòng bệnh, mọi người mới im bật, không ai dám bàn luận gì nữa. Nhưng còn chưa thăm hết phòng bệnh, Chủ nhiệm Phương đã bị gọi sang khoa Chăm sóc đặc biệt. Bệnh nhân hôm qua vừa làm phẫu thuật theo chương trình CM đột nhiên bị suy tim, các bác sĩ khoa Chăm sóc đặc biệt vừa tiến hành cấp cứu, vừa lập tức mời Chủ nhiệm Phương đến để hội chẩn.

Những việc này Nhiếp Vũ Thịnh đều không hay biết, anh đang cùng Phác Ngọc Thành đi gặp giám đốc ngân hàng. Giám đốc ngân hàng cũng rất nể mặt, ông nói thẳng với họ: “Anh Phác, chúng ta đã làm ăn với nhau bao nhiêu năm nay rồi. Cậu Nhiếp, cậu cũng không phải là người ngoài, bố cậu là bạn cũ của tôi, hôm nay lý do cậu đến đây tôi đều hiểu cả. Nhưng bây giờ thật sự không có cách nào hết, kế hoạch cho vay năm nay của chúng tôi đã dùng hết trong 6 tháng đầu năm rồi. Một hai chục triệu thì chúng tôi còn có thể nghĩ cách xin cấp trên cho một hạn ngạch tạm thời, nhưng bên công ty các anh đâu chỉ thiếu một vài đồng...”

Buổi trưa, Nhiếp Vũ Thịnh ăn cơm với người quản lý của mấy cơ sở lớn. Những người phụ trách sản xuất là một phe khác trong công ty, đa phần bọn họ xuất thân từ dân kỹ thuật, trái hẳn với Ban lãnh đạo, nhưng Nhiếp Vũ Thịnh lại cảm thấy họ tương đối kiên định, có lẽ vì có liên quan đến công việc của xưởng. Chỉ cần sản xuất của xưởng đi đúng quỹ đạo, việc tiêu thụ không có vấn đề gì, thì công xưởng về cơ bản là một vòng tuần hoàn khép kín.

Nhưng bọn họ cũng không đưa ra được sáng kiến gì cho Nhiếp Vũ Thịnh, lý do anh gặp mặt họ, ngoài việc hỏi ý kiến, thì quan trọng hơn là muốn làm họ yên tâm. Chỉ cần giữ được sản nghiệp chính của công ty thì Đông Viễn vẫn còn nền tảng để đứng vững.

Chỉ có người phụ trách cơ sở sản xuất số hai ở Quảng Đông có phần bất mãn, nói: “Ngày xưa không nên bày vẽ ra bất động sản gì gì đó, tiền chúng tôi dự tính dùng để xây dựng nhà xưởng thì không chịu cấp, lại dốc vào công ty bất động sản.”

Nhiếp Vũ Thịnh không biết phải nói gì, Phác Ngọc Thành vội đỡ lời: “Tập đoàn phải xem xét toàn cục chứ, hơn nữa khi việc kinh

doanh bất động sản phát đạt, sẽ quay ngược lại đầu tư cho việc mở rộng các cơ sở sản xuất mà.”

Bữa cơm này Nhiếp Vũ Thịnh ăn như nhai rơm, nhưng thấy hoạt động sản xuất ở các cơ sở không có vấn đề gì, lòng anh cũng an tâm hơn một chút. Buổi chiều luật sư Khương lại điện thoại cho anh, nói phía Hồng Kông đã chính thức quyết định khởi tố, nên sổ cổ phiếu của Đông Viễn dưới tên Nhiếp Đông Viễn đều bị niêm phong, việc bảo lãnh tại ngoại điều trị đang được tiến hành, tất cả chứng cứ về tư liệu và chẩn đoán của bệnh viện đều phải fax đến.

Nhiếp Vũ Thịnh hiện giờ đã không còn tâm trí quan tâm đến những việc nhỏ đó nữa. Anh giao cho thư ký Hàn giải quyết tất cả những thứ mà luật sư Khương cần rồi cùng Phác Ngọc Thành đi gặp các nhà cung ứng.

Bản tin sáng nay vừa phát đi, các nhà cung ứng đã rất hoang mang, bởi Đông Viễn còn nợ họ rất nhiều khoản. Buổi sáng, họ liên tục gọi điện đến cho Phó Tổng giám đốc Quản lý thị trường và tiêu thụ sản phẩm, vị này hỏi ý kiến của Phác Ngọc Thành và Nhiếp Vũ Thịnh, rồi bảo họ chọn ra hai người đại diện, đến chiều tối gặp Nhiếp Vũ Thịnh đàm phán.

Nhiếp Vũ Thịnh vẫn gắng gượng lạc quan, nói đùa với Phác Ngọc Thành: “Sáng gặp ngân hàng, trưa gặp quản lý xưởng sản xuất, chiều gặp chủ nợ, hay đấy, thế là đủ cả.”

Thái độ của các nhà cung ứng đều rất kích động, đặc biệt khi thấy Nhiếp Vũ Thịnh vừa trẻ tuổi vừa nho nhã, lại còn là dân ngoài ngành. Ban đầu khi biết Nhiếp Đông Viễn bị bệnh, bên cung ứng đã có phần băn khoăn, may sao ông vẫn gắng kiên trì làm việc. Người ngoài nhìn vào đều cho rằng, bệnh của Chủ tịch Nhiếp không mấy nghiêm trọng. Bên cung ứng vốn nhát gan, bởi họ luôn luôn trong thế yếu nên càng cần phải thận trọng. Hôm nay vừa nhìn thấy Nhiếp Vũ Thịnh, lại nghĩ đến chuyện Nhiếp Đông Viễn bị tạm giữ ở Hồng Kông không về được, chính người này sẽ tiếp quản Đông Viễn, các nhà cung ứng lập tức nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề.

Nhiếp Vũ Thịnh cũng có thể nhận ra sự lo lắng của họ, nên sau khi nghe họ nói hết, anh chỉ phát biểu ngắn gọn: “Xin các vị yên tâm, Đông Viễn từ trước đến nay chưa từng lần lữa tiền hàng của các nhà

cung ứng. Bố tôi thường nói rằng, làm kinh doanh quan trọng nhất là chữ tín, dù bây giờ ông không có ở đây nhưng tôn chỉ và thái độ của Đông Viên vẫn không có gì thay đổi. Chúng tôi sẽ trả tiền đúng hạn, tôi xin lấy danh dự của bố mình ra đảm bảo.”

Ngữ khí của Nhiếp Vũ Thịnh rất chân thành, ánh mắt lại nghiêm túc, nhất là khi nói đến câu cuối cùng, khiến ai cũng có thể cảm nhận được tấm lòng của anh. Đợi các nhà cung ứng giải tán, Phác Ngọc Thành mới hỏi: “Chỉ còn mấy ngày nữa thôi, cậu định trả tiền bằng cách nào đây?”

Nhiếp Vũ Thịnh thở dài: “Cháu đã bị ép treo lên lưng cọp rồi, hy vọng tối nay hoặc ngày mai bố cháu có thể bảo lãnh tại ngoại điều trị, cháu sẽ hỏi xem ông có cách nào không.”

Phác Ngọc Thành im lặng. Thực ra Nhiếp Vũ Thịnh cũng biết, nếu Nhiếp Đông Viên có cách đối phó với khoản thiếu hụt này thì đâu cần đến các dự án thu mua ảo để kiếm tiền trên sàn chứng khoán. Đúng lúc nước sôi lửa bỏng này, điện thoại của Nhiếp Vũ Thịnh chột đở chuông, vừa nhìn thấy số của bệnh viện, anh lập tức nhấc máy.

Là Tiểu Mẫn gọi, cậu ta lại báo cho Nhiếp Vũ Thịnh một tin tồi tệ khác: “Bệnh nhân làm phẫu thuật hôm qua theo chương trình CM tim đột nhiên ngừng đập, buổi sáng đã khôi phục nhịp tim thành công, khoa Ngoại Tim mạch hội chẩn cho rằng vật liệu cấy ghép vào tim gây sốc phản vệ, phải mổ cấp cứu để lấy ra. Buổi chiều tình hình bệnh nhân xấu đi, xuất hiện tình trạng suy tim. Chủ nhiệm Phương đã cố gắng cấp cứu suốt hơn một giờ nhưng vẫn không thể phục hồi. Ban nãy vừa có tuyên bố cấp cứu không hiệu quả, bệnh nhân đã tử vong.”

Sau khi cúp điện thoại, thấy sắc mặt Nhiếp Vũ Thịnh tái mét, Phác Ngọc Thành quan tâm hỏi: “Có chuyện gì thế?”

“Một bệnh nhân trong viện... cấp cứu không thành công...”

Phác Ngọc Thành nghe chuyện cũng không mấy để tâm, chỉ an ủi Nhiếp Vũ Thịnh vài câu, lòng thầm nghĩ, cậu ta là bác sĩ trong bệnh viện, lẽ ra phải quen với những chuyện này rồi chứ, việc gì phải căng thẳng đến thế vì một bệnh nhân không qua khỏi.

Nhiếp Vũ Thịnh chỉ hận mình không biết phép phân thân để lập

tức lao về bệnh viện. Bệnh nhân tử vong là chuyện lớn, nhất lại là bệnh nhân làm phẫu thuật loại này, chương trình CM hồi đó do anh đề xướng áp dụng, đây lại là ca phẫu thuật đầu tiên, dù xét về lý, về tình hay về luật, anh đều có trách nhiệm. Nhưng bây giờ anh chẳng thể làm gì, càng không thể đi được. Anh triệu tập các lãnh đạo chủ quản kinh doanh ở các khu vực lớn trên toàn quốc lại họp, hy vọng có thể nhanh chóng thu hồi được ít tiền. Lượng thiếu hụt quá lớn, tuy biết rõ hai ngày này dù có cố hết sức cũng không kiếm đủ, nhưng được ngàn nào thì hay ngàn ấy.

Việc anh có thể làm chỉ là dành chút thời gian gọi điện cho Chủ nhiệm Phương trước khi cuộc họp bắt đầu.

Vừa nghe thấy giọng anh, Chủ nhiệm Phương liền nói ngay: “Cậu cứ làm việc của cậu đi, ở bệnh viện đã có tôi.”

“Nhưng...”

“Nhưng cái gì?” Chủ nhiệm Phương nói, “Tôi là Chủ nhiệm khoa, xảy ra chuyện đã có tôi xử lý, cậu về làm được gì chứ? Không giúp được gì thì chớ, không chừng còn gây thêm phiền phức.”

Dứt lời, không đợi cho anh nói gì thêm, ông liền cúp máy. Nhiếp Vũ Thịnh biết lúc này Chủ nhiệm Phương rất bận, khắc phục hậu quả là việc vô cùng rắc rối, chủ nhiệm nói có lý, lần đầu tiên anh cảm thấy mình bất lực. Đang lúc chán nản, Thư ký Hàn lại đến tìm anh: “Cậu Nhiếp, giám đốc kinh doanh các khu vực lớn đều đã đến rồi ạ.”

Các vị giám đốc kinh doanh lại có một phong cách khác, ranh mãnh hơn, hào sảng hơn, nghe Nhiếp Vũ Thịnh nói xong, ai nấy đều vỗ ngực hứa nhất định trong mấy ngày này sẽ tìm cách thúc giục để thu hồi vốn.

Nhiếp Vũ Thịnh biết tất cả chắc chỉ như muối bỏ biển, sau khi tan họp, anh một mình ngồi gục đầu xuống bàn hội nghị trong phòng, không động đậy. Cuối cùng anh đột ngột đập mạnh đầu xuống mặt bàn, đập đến nỗi đầu đau điếng, mới đứng dậy vào phòng vệ sinh.

Trong phòng vệ sinh có nước nóng nhưng anh lại mở nước lạnh rửa mặt, đối diện với khuôn mặt đầy nước trong gương, anh nói: “Nhiếp Vũ Thịnh, dù có thế nào, mày cũng không thể gục trước

được!”

Chương 24

Nhiếp Vũ Thịnh lấy khăn lau khô tóc, sau đó mới đi ra ngoài. Thấy Thư ký Hàn đang đợi mình, anh hỏi: “Phó giám đốc Đồ đâu? Mời ông ấy đến đây.”

Văn phòng của Nhiếp Đông Viễn được dọn dẹp sạch như lau như ly, những đồ mà Nhiếp Vũ Thịnh động đến vẫn không suy suyển. Quy tắc của Nhiếp Đông Viễn là, các thư ký không được tự ý động vào đồ đạc của ông, vì vậy ông để đồ nào ở đâu, thì đồ ấy như mọc rễ tại đó, bất di bất dịch. Hôm qua lúc Nhiếp Vũ Thịnh hút thuốc, tiện tay để gạt tàn lên bệ cửa sổ, bây giờ chiếc gạt tàn đã được thư ký rửa sạch bóng, nhưng vẫn đặt nguyên chỗ cũ. Thấy vậy, Nhiếp Vũ Thịnh thở dài, cầm lấy gạt tàn đặt lại lên bàn.

Tuy ông Nhiếp Đông Viễn không ở đây, nhưng Nhiếp Vũ Thịnh vẫn cảm thấy bố luôn hiện hữu ở nơi này, khắp văn phòng đâu đâu cũng là hình bóng và dấu vết của ông, điều này khiến anh thấy an tâm phần nào.

Sau khi Đồ Cao Hoa đến, Nhiếp Vũ Thịnh hỏi: “Tôi còn nên gặp ai nữa?”

Đồ Cao Hoa suy nghĩ một lát rồi đưa ra một số cái tên, đây đều là những người khó mà gặp được trong hôm nay, bởi phải hẹn trước. Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Vậy liên lạc với thư ký của họ sắp xếp lịch hẹn đi.”

Đồ Cao Hoa lại chỉ ra hai cái tên, nói: “Hai người này bình thường quan hệ rất tốt với ông Nhiếp, hôm nay liên hệ với thư ký của họ, không chừng có thể gặp được.”

“Chưa chắc đâu, phù thịnh chứ ai phù suy.” Buổi sáng Nhiếp Vũ Thịnh đã ức chế với phía ngân hàng, đến giờ vẫn còn chưa nguôi thất vọng, “Giờ chúng ta lâm vào hoàn cảnh khó khăn, chắc gì họ không đổi thái độ.”

Trái lại, Đồ Cao Hoa có vẻ rất tin tưởng: “Cũng không hẳn, tình cảm qua lại mười mấy năm nay, ông Nhiếp xảy ra chuyện, họ chắc chắn cũng lo lắng, tất nhiên muốn biết tình hình mới nhất.” Ông Đồ còn nhấn mạnh: “Hơn nữa, ông Nhiếp không nói bừa đâu.”

Nhiếp Vũ Thịnh đáp: “Vậy thì hẹn gặp họ đi.”

Đồ Cao Hoa nói đúng, thư ký của hai người đó đều đồng ý sắp xếp buổi gặp hôm nay, tuy nhiên thời gian đều không được lâu, một người nói chỉ có thể sắp xếp gặp mặt nửa tiếng, người kia còn ngắn hơn, vồn vện 20 phút.

Đồ Cao Hoa vô cùng mừng rỡ: “Thời gian không thành vấn đề, vấn đề là chịu gặp.” Ông dặn dò Nhiếp Vũ Thịnh kỹ lưỡng, điều gì nên nói, điều gì không nên nói, Nhiếp Vũ Thịnh ghi nhớ từng điều một, sau đó nhắc lại một lượt cho Đồ Cao Hoa nghe. Đồ Cao Hoa an ủi anh: “Đừng lo, biểu hiện của cậu thế này rất tốt, nếu họ hỏi han gì, cậu cứ trả lời thực là được. Họ đều là bề trên, dù cậu có nói gì sơ suất, họ cũng không trách đâu, cốt bày tỏ được là được rồi.”

Tài xế đưa Nhiếp Vũ Thịnh đến chỗ hẹn, trên xe anh đột ngột nhận được điện thoại của Đàm Tĩnh, lần đầu tiên cô không gọi anh là bác sĩ Nhiếp, nhưng cũng không có cách xưng hô nào khác, sau khoảnh khắc im lặng ngắn ngủi mà ngượng ngùng, cô hỏi trống không: “Bận lắm à?”

“Cũng bình thường.”

“Cũng không có việc gì, chỉ là muốn thông báo cho anh biết Bình Bình vẫn ổn... Anh đừng lo lắng...” Cô ngập ngừng một lát rồi nói, “Nhớ chú ý sức khỏe. Tạm biệt.”

Thấy đầu bên kia chỉ còn những tiếng “tút... tut...”, Nhiếp Vũ Thịnh mới tắt máy. Mấy ngày nay anh thấy mình như người phải trực liên tiếp nhiều ca, ngày nào công việc cũng nhiều đến mức không còn thời gian mà suy nghĩ nữa, đành xử lý hết việc này sang việc khác, làm xong lâu lắc mới có thời gian ngẫm lại xem có đúng hay không, có sai sót gì không. Tựa như thực hiện hết ca mổ này đến ca mổ khác vậy, hơn nữa tất cả đều là những ca anh chưa từng làm, ca nào ca nấy đều vô cùng khó khăn, khiến anh sức cùng lực kiệt, toàn thân như sắp rã cả ra, mà chẳng thấy chút chuyển biến nào.

Hơn 10 giờ tối anh mới về đến nhà, cuối cùng anh cũng hiểu tại sao bố mình quanh năm phải dùng tài xế, không phải ông chơi sang, mà là quá mệt mỏi, không còn đủ sức tự lái xe nữa. Luật sư gọi điện cho anh, thông báo việc bảo lãnh tại ngoại để chữa bệnh có chút rắc rối, bên Hồng Kông vin vào lý do số tiền liên quan tới vụ án quá lớn, từ chối đơn xin bảo lãnh của họ. Nhiếp Vũ Thịnh mất bao công sức, khéo léo trình bày chuyện bảo lãnh tại ngoại để chữa bệnh với hai nhân vật quan trọng, đối phương đều nhận lời sẽ nghĩ cách giúp đỡ. Đồ Cao Hoa cũng đã nói với anh, những người như vậy không nhận lời thì thôi, hễ đã nhận lời, nhất định có khả năng làm được, nghe vậy anh mới yên tâm phần nào.

Đến dưới chân lầu, anh dường như không còn sức lực bước lên nữa. Ngồi xuống bên bồn hoa, anh lôi ra bao thuốc lá. Hai ngày nay anh đã hút không ít thuốc, ban đầu là tự mua một bao, sau đó thư ký của công ty thấy anh hút thuốc, nên thường xuyên đặt một bao thuốc trên bàn làm việc của anh, trong xe của tài xế cũng có sẵn, lúc xuống xe, anh tiện tay lấy một bao.

Hút thuốc cũng chẳng phải việc gì vui thú, lúc nhỏ anh không thích bố hút thuốc, vì thấy mùi thuốc rất hôi. Lớn lên học y, anh càng thấy tác hại của thuốc lá đối với sức khỏe, cả trăm cái hại mà không có cái lợi nào. Song giờ anh đã phát hiện ra cái lợi của việc hút thuốc lá, đó là khiến đầu óc trống rỗng, không phải suy nghĩ gì, chỉ chuyên tâm hút thuốc nhả khói. Hút thuốc xong, nếu trời có sập, anh cũng chống đỡ được.

Vừa hút được mấy hơi, anh bỗng nhìn thấy người quen. Thư Cầm đỗ xích xe, gào lên với anh: “Sao anh không nghe điện thoại?”

“Điện thoại hết pin.” Thật ra lúc đó anh đang nói chuyện với người ta, không tiện nghe điện thoại, nên đã tắt đi.

“Làm em sợ hú vía.” Thư Cầm lờm anh, “Em còn tưởng anh xảy ra chuyện gì chứ.”

“Xảy ra chuyện gì được hả? Chuyện có thể xảy ra được đã xảy ra từ lâu rồi.”

Thư Cầm thông báo: “Bên săn đầu người tạm thời vẫn chưa tìm được người anh cần, tuy nhiên em đã đưa bạn trai em đến đây, trước đây anh ấy làm bên ngành hàng tiêu dùng nhanh, hay anh dùng thử xem sao?”

Nhiếp Vũ Thịnh rất ngạc nhiên: “Bạn trai em? Bạn trai em ở đâu ra vậy?”

“Chẳng phải anh và em đã chia tay rồi ư? Chia tay rồi còn không cho em tìm bạn trai mới hay sao!” Cô lại lờm anh một cái, rồi giới thiệu với anh chàng trai vừa bước xuống từ xe mình: “Đây là Thịnh Phương Đình. Anh đã gặp rồi, anh ấy bị xuất huyết dạ dày, là anh giúp anh ấy nhập viện.”

“Chào bác sĩ Nhiếp!”

Dáng vẻ Thịnh Phương Đình vẫn như trước, ăn mặc bảnh bao, phong thái điềm tĩnh. Nhiếp Vũ Thịnh vội vàng đứng dậy, vừa bắt tay vừa nói: “Xin lỗi, Giám đốc Thịnh, công việc ở bệnh viện bận quá, lúc anh xuất viện tôi không tiễn được.”

“Không sao.”

Thư Cầm đề nghị: “Đừng đứng đây mãi thế, tìm chỗ uống tách cà phê đi.”

Nhiếp Vũ Thịnh mời: “Lên nhà tôi đi, nhà tôi có cà phê hạt ngon lắm.”

Ba người cùng lên lầu. Vừa vào đến cửa Thư Cầm nhanh nhẩu tìm ngay một đôi dép đi trong nhà để thay, rồi đưa cho Thịnh Phương Đình đôi dép lê dùng một lần: “Nhiếp Vũ Thịnh ưa sạch sẽ, anh chịu khó chút nhé.”

Nhiếp Vũ Thịnh chẳng nói năng gì, lẳng lặng bê máy pha cà phê ra, bắt đầu rang. Chẳng bao lâu, hương cà phê bắt đầu lan tỏa khắp phòng, mỗi người một cốc. Nhiếp Vũ Thịnh đang khát khô cổ, vội uống liền hai ngụm, rồi lại đi rót thêm nước đá, uống một hơi cạn sạch. Uống xong, anh mới cầm cốc cà phê, bắn khoăn hỏi: “Giám đốc Thịnh trước đây làm về mảng kế hoạch phải không?”

“Giám đốc phòng Kế hoạch.” Thịnh Phương Đình nói, “Nhưng tôi mới làm việc cho hai doanh nghiệp thôi, một là công ty hàng tiêu dùng nhanh xuyên quốc gia của Mỹ, một là công ty kinh doanh hàng tiêu dùng nhanh của Đài Loan, phương thức quản lý không giống nhau lắm.”

Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Tôi tạm thời tiếp quản, công việc bù đầu, mà tôi lại không hiểu gì về lĩnh vực này, cần một người của mình trong đội ngũ Ban lãnh đạo, như vậy đối phương mới kiêng nể đôi chút.”

Thịnh Phương Đình gật đầu, hỏi anh: “Giám đốc Tài chính thì sao?”

“Chắc cũng tin được.”

“Giám đốc Marketing thế nào?”

“Chưa xác định được là đứng về bên nào, có lẽ gió chiều nào xoay chiều ấy.”

“Thế còn Nhân sự?”

“Là nhân viên lâu năm của bố tôi, không đến nỗi giậu đổ bìm leo, nhưng về lâu dài cũng rất khó nói.”

Nhiếp Vũ Thịnh thấy mệt mỏi thật sự, bốn bề bao vây, không biết người nào mới đáng tin cậy. Trong thời điểm then chốt này, anh không dám dùng sai người. Ban lãnh đạo có sự đề phòng với anh, anh

cũng có sự đề phòng đối với Ban lãnh đạo. Hai bên đều chưa bắt đầu thăm dò, địch chưa động thì ta cũng chưa động. Nếu anh sắp xếp một người vào trong đó, Ban lãnh đạo nhất định sẽ cảm thấy, đây là bước thăm dò đầu tiên. Họ sẽ có phản ứng gì, thật rất khó đoán được.

Thịnh Phương Đình có vẻ không tính toán danh lợi, anh nói: “Tôi có thể làm trợ lý đặc biệt cho anh, đợi Tổng Giám đốc Nhiếp được bảo lãnh tại ngoại chữa bệnh rồi tính.”

Điều Nhiếp Vũ Thịnh lo lắng là, dù có được bảo lãnh tại ngoại để chữa bệnh, thì trước và trong thời gian điều tra xét xử, Nhiếp Đông Viễn cũng không thể rời khỏi Hồng Kông. Sau khi chính thức điều tra xét xử xong, kết quả càng khó nói hơn. Cũng may nếu được bảo lãnh tại ngoại để chữa bệnh, thì anh có thể bay đến đó gặp bố. Rất nhiều điều, rất nhiều chuyện, đều có thể chờ bố đưa ra quyết định.

Ba người cầm tách cà phê, ai nấy đều trầm ngâm. Cuối cùng vẫn là Thư Cầm lên tiếng hỏi: “Sức khỏe bác thế nào rồi?”

“Anh không biết.” Nhiếp Vũ Thịnh lo âu đáp, “Sau khi sự việc xảy ra, chỉ luật sư mới có thể gặp ông, thời gian lại rất ngắn, tổng cộng mới được có hai lần. Theo lời luật sư Khương nói thì bên cảnh sát cũng có bác sĩ chuyên ngành, nhưng bố anh cần hóa trị định kỳ...”

Thịnh Phương Đình xoay xoay cốc cà phê, hỏi: “Có cần làm chứng nhận... không có năng lực hành vi dân sự không?”

“Không cần đâu.” Nhiếp Vũ Thịnh cũng từng thảo luận về vấn đề này với luật sư, anh nói, “Tất cả cổ phiếu Đông Viễn mang tên bố tôi đều đã bị phong tỏa, những tài sản riêng còn lại, ông ấy đều ủy quyền cho tôi toàn quyền xử lý. Về mặt này chúng ta không cần suy nghĩ gì thêm nữa, những tài sản nào của ông xử lý được, trước mắt tôi đều có thể xử lý.”

Thịnh Phương Đình nhắc nhở Nhiếp Vũ Thịnh: “Nếu cổ phiếu của ông Nhiếp bị phong tỏa thì rất nguy hiểm. Hội đồng quản trị có ý định gì khác không?”

“Tôi biết.” Nhiếp Vũ Thịnh nói, “Chủ tịch Tập đoàn Khánh Sinh, cổ đông lớn của chúng tôi, hôm nay tôi đã gặp rồi, nếu ông ấy có ý định gì, tôi cũng không ngăn cản nổi. Khánh Sinh có 13% cổ phần,

Ban lãnh đạo có 4%, các cổ đông nhỏ lẻ khác hợp lại chỉ hơn 10% một chút. Cho dù tất cả bọn họ tập hợp lại, cũng chỉ có 27% cổ phần...” Nói đến đây Nhiếp Vũ Thịnh chợt nhớ, sau khi Nhiếp Đông Viễn tặng cổ phiếu cho Tôn Bình, ông chỉ còn 25% cổ phần. Nhưng 5% cổ phần của Tôn Bình vẫn là cổ phần sở hữu của nhà họ Nhiếp. Như vậy, tuy toàn bộ cổ phiếu đứng tên Nhiếp Đông Viễn đều bị phong tỏa, nhưng số cổ phiếu của Tôn Bình thì không, quả là trong vạn điều rủi vẫn còn một điều may.

Ba người lại nói chuyện thêm một lúc, Thư Cầm nhìn hai quầng mắt Nhiếp Vũ Thịnh thâm đen, trông y như gấu trúc, liền hỏi anh: “Ngủ không ngon sao?”

“Không ngủ được.” Nhiếp Vũ Thịnh cười khố, là một bác sĩ ngoại khoa lâm sàng, dù thời gian làm việc ở bệnh viện sáng tối đảo lộn, dù anh thường làm 6 ngày một ca hoặc 8 ngày một ca luân chuyển, dù đồng hồ sinh học thay đổi liên tục, nhưng tình trạng mất ngủ thế này thực rất hiếm thấy.

“Tôi có bí quyết trị chứng mất ngủ đó.” Thịnh Phương Đình nói, “Lái xe ra đường cao tốc đua hết tốc độ, về nhà nhất định sẽ ngủ ngon.”

“Anh đừng có xúi bẩy.” Thư Cầm vội nói. “Ở Trung Quốc đua xe là phạm pháp đấy.”

Thịnh Phương Đình cười cười, không nói gì. Sau đó trên đường về, Thịnh Phương Đình mới làm bộ vô tình hỏi: “Em và Nhiếp Vũ Thịnh chia tay rồi, mà quan hệ vẫn thân thiết nhỉ!”

“Sao thế, anh ghen à?”

“Đâu có, anh chỉ thấy, hai người giống như anh em... Không phải, là chị em, hình như luôn là em chăm sóc cậu ta nhiều hơn.”

“Chẳng phải anh bảo em gần gũi anh ấy sao? Hơn nữa anh cũng biết, em và anh ấy quen nhau từ hồi ở Mỹ, chính là hồi bố mẹ em ép em chia tay với anh đó. Lúc đó anh ấy thảm hại lắm, cả cơm cũng không có mà ăn, sức khỏe lại không tốt, em thấy tội nghiệp anh ấy, du học sinh ở nước ngoài đều vất vả, đặc biệt là học sinh nghèo, nên em giúp đỡ anh ấy nhiều hơn một chút. Sau này mới biết hóa ra anh ấy là

con trai Nhiếp Đông Viễn, vì mâu thuẫn với ông bố giàu sụ của mình, mà không thèm động đến một cắc bạc nào của bố. Ấy vậy mà bố anh ấy vừa xảy ra chuyện, anh ấy đã lo lắng đến mức... Ruột thịt vẫn là ruột thịt, một giọt máu đào hơn ao nước lã, đánh gãy xương gân vẫn dính liền ...”

Thịnh Phương Đình lại trầm mặc một thoáng, rồi hỏi Thư Cầm: “Em thấy chuyện của Tập đoàn Đông Viễn sẽ thế nào?”

Thư Cầm tưởng Thịnh Phương Đình muốn hỏi cách nghĩ của cô, bèn nhận xét dựa trên tình hình thực tế: “Trước mặt Nhiếp Vũ Thịnh, đương nhiên em sẽ an ủi anh ấy, song em thấy tình hình không được ổn cho lắm. Nếu bác Nhiếp Đông Viễn ở Hồng Kông không về được, đám người ở nhà không biết sẽ giở trò gì. Tuy bác ấy là cổ đông lớn nhất, nhưng trời cao đất rộng, bản thân bác ấy cũng không thể quay về được. Nhiếp Vũ Thịnh lại là người ngoài ngành, Ban lãnh đạo muốn qua mặt anh ấy, chắc chắn dễ dàng hơn nhiều so với qua mặt Nhiếp Đông Viễn. Ví dụ của Vĩnh Giang chẳng phải vẫn rành rành ra đó sao?”

Vĩnh Giang vốn là một công ty nổi tiếng trong ngành hàng tiêu dùng nhanh, cũng là công ty đầu tiên trong ngành thuê CEO về quản lý. Không ngờ sau này CEO lại đoạt quyền, tranh giành quyền lực với Chủ tịch Hội đồng quản trị, còn dám triệu tập họp Hội đồng quản trị, định tiếm quyền chủ tịch. Nhất thời mọi người trong ngành đều đổ dồn mắt vào vụ này, sau đó Chủ tịch Hội đồng quản trị Vĩnh Giang vẫn giành lại được quyền kiểm soát công ty, còn kiện CEO làm ăn trái pháp luật, chống lại lợi ích công ty, gây nên một vụ kiện tụng âm ỉ. Kết quả khiến công ty tổn thất nặng nề, tuột dốc nhanh chóng, bao nhiêu năm nay cũng không khôi phục lại được.

Thư Cầm lẩm nhẩm, như đang tự an ủi bản thân mình, lại như đang nói với Thịnh Phương Đình: “Có điều em thấy Đông Viễn sẽ không như vậy đâu, Nhiếp Đông Viễn là cổ đông lớn nhất, dù cổ phiếu bị phong tỏa, thì vẫn còn quyền biểu quyết. Trong thời điểm quan trọng này, một phiếu của Nhiếp Vũ Thịnh cũng đủ phủ quyết tất cả.”

Cô nhìn Thịnh Phương Đình rồi nói: “Chẳng phải anh vẫn luôn khúc mắc với Đông Viễn đó ư, sao giờ lại lo lắng cho nó vậy?”

Thịnh Phương Đình không đáp. Bên ngoài là cảnh đêm của thành phố, đã nửa đêm, đèn đường như những chuỗi ngọc trai sáng rỡ, trên cầu vượt vẫn còn rất nhiều xe cộ qua lại, đèn xe nhấp nháy, như một dòng sông ánh sáng đang chảy xiết. Thịnh Phương Đình tiện tay mở máy nghe nhạc, trong ổ đĩa là CD Thu Cầm đặt vào từ trước, Thịnh Phương Đình chưa từng nghe qua bài hát này, chỉ thấy một giọng nam trầm ấm đang hát:

Anh chưa từng kháng cự nổi sức hấp dẫn của em
Dù rằng em chưa bao giờ mê mẩn anh
Nhưng anh vẫn luôn mỉm cười nhìn em
Tình ý của anh mãi nồng nàn trong ánh mắt
Anh đã từng tưởng tượng trong màn đêm cô đơn
Em bất ngờ xuất hiện giữa phòng anh
Nhắm mắt nhẹ nhàng hôn lên môi anh
Lặng lẽ ôm chặt anh vào lòng
Anh yêu em, trọn kiếp yêu em
Lần đầu tiên trong đời anh gạt bỏ sự cẩn trọng
Mặc cho bản thân ảo tưởng mọi chuyện về chúng ta
Rằng em yêu anh, yêu anh đến cùng
Lần đầu tiên trong đời anh gạt bỏ sự cẩn trọng
Tin chắc rằng mình thật sự có thể yêu em đắm say
...

Sau khi Thu Cầm và Thịnh Phương Đình ra về, Nhiếp Vũ Thịnh đi tắm. Anh lên giường nằm rất lâu, trần trọc mãi vẫn không tài nào ngủ được, trong đầu miên man đủ chuyện. Anh thấy cứ thế này không ổn, gần như cả đêm qua anh không hề chợp mắt, nếu hôm nay lại mất ngủ nữa, chắc chắn ngày mai sẽ không đủ sức làm việc. Anh chột vùng dậy, vợ chìa khóa xe đi ra ngoài.

Tuy Thịnh Phương Đình nói là đua xe, nhưng anh cũng không lái nhanh cho lắm, chỉ lái xe trên đường vành đai của thành phố, đi lòng vòng không mục đích mà thôi. Bất giác anh đã lái xe đến bệnh viện lúc nào không hay, nhìn thấy Trung tâm cấp cứu đèn đóm sáng trưng, Nhiếp Vũ Thịnh không khởi thở dài, cũng không vào trong mà quay đầu xe vòng lại đường vành đai.

Chẳng biết bao lâu sau, anh mệt quá đành dừng xe lại, đó là một con đường nhỏ, Nhiếp Vũ Thịnh cũng không hiểu sao mình lại lái xe

đến đây. Anh tìm một chỗ trống đậu xe, lúc này trời cũng sắp sáng, xung quanh chỉ có ánh đèn đường lạnh lẽo, không một bóng người qua lại. Trời bắt đầu chuyển lạnh, cây bắt đầu rụng lá, đêm tĩnh lặng tới mức chỉ nghe thấy tiếng lá cây xào xạc. Con buồn ngủ thoát ập đến, anh bèn ngả ghế ra, đắp áo khoác lên người, chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ này rất sâu, nhưng lại nhiều mộng mị, đa số là mơ về thời còn nhỏ, đùa nghịch bên cạnh bố, sau đó lại mơ hồ cảm thấy đứa bé đó không phải mình lúc nhỏ, mà thật ra là Tôn Bình, thằng nhỏ ngã vào lòng anh, nũng nịu gọi anh là chú Nhiếp, còn hỏi tại sao ông không nói chuyện với nó qua webcam nữa, có phải ông rất bận không.

Nhiếp Vũ Thịnh thấy lòng chua xót, còn chưa kịp giải thích rõ ràng với Tôn Bình thì đã tỉnh giấc.

Nhìn ra ngoài, trời đã tờ mờ sáng. Toàn thân anh đau ê ẩm, dù sao cũng đã 30 tuổi rồi, cuộn tròn trên xe ngủ cả đêm, khó tránh cột sống nhức mỏi. Anh gạt áo khoác ra ngồi dậy, chợt nhận ra đây chính là bên ngoài khu nhà tập thể cổ cũ nát của Đàm Tĩnh, xung quanh đều là những căn nhà kiểu này nên đường rất hẹp. Anh đã từng ở đây đợi cô đến sáng, vào cái đêm anh biết thân thế thực sự của Tôn Bình.

Không ngờ anh lại lái xe đến đây.

Thời thanh niên sôi nổi, anh cũng từng nói những lời ngọt ngào. Em ở đâu, anh sẽ ở đấy.

Sau này dần dà anh mới hiểu, đó đã là niềm hạnh phúc ngoài tầm tay với. Đàm Tĩnh bỏ đi rồi, anh đã mất cô, bao nhiêu đau đớn tốt cùng đã trở thành vết thương sâu trong đáy lòng, hễ chạm vào là nhói buốt, đành cố gắng tránh né phớt lờ.

Thế nhưng, mỗi khi cảm thấy mệt mỏi, chán chường, kiệt sức, anh lại vô thức muốn đi tìm, tìm đến nơi có cô ở đó.

Nhiếp Vũ Thịnh mặc lại áo khoác, khởi động xe trở về nhà. Cả người anh đầy mồ hôi vì ngủ trong xe, nên vừa về đến nhà liền đi tắm, Đang tắm, bỗng anh nghe thấy tiếng di động reo bên ngoài. Trong thời điểm này, anh không dám bỏ qua bất cứ cuộc điện thoại nào, bèn vội vàng vớ lấy khăn tắm chạy ra ngoài, tiện tay cầm luôn khăn mặt lau bọt xà phòng trên tay. Nhìn thấy số của luật sư Khương trên màn

hình hiển thị, mới sáng sớm luật sư đã gọi điện đến, tám mươi phần trăm là tin tốt lành, nên anh vui vẻ nhận điện: “Việc bảo lãnh bố tôi có tiến triển rồi phải không?”

Luật sư Khương nói: “Cậu Nhiếp, cậu phải bình tĩnh.”

Nghe thấy câu này, Nhiếp Vũ Thịnh bỗng cảm thấy lòng trầm xuống. Anh không dám nghĩ đến khả năng xấu nhất, chỉ siết chặt chiếc khăn mặt, nói: “Có chuyện gì anh cứ nói. Tôi nghe đây.”

“Tảng sáng nay Chủ tịch Nhiếp đột nhiên hôn mê, vì trời chưa sáng nên chẳng ai phát giác, đến sáng sớm mới phát hiện ra, bác sĩ ở trại giam đã tiến hành sơ cứu, nhưng không có hiệu quả gì lắm, bèn gọi xe cứu thương đưa bố cậu đến bệnh viện...”

Nhiếp Vũ Thịnh nghe thấy âm thanh gì đó ken két vang lên, phải mất một lúc, anh mới nhận ra đó chính là tiếng nghiến răng của mình. Chiếc khăn mặt đã bị anh siết thành một cái nút, thân là bác sĩ ngoại khoa, anh hiểu rõ với bệnh tình của bố mình, hôn mê lúc này có nghĩa là gì. Anh không thể hình dung được tình trạng của bố, một mình nằm đó trong tình trạng mất ý thức, đến tận khi trời sáng rõ, bác sĩ mới phát hiện ra. Tiếng luật sư Khương trong điện thoại chợt trở nên cực kỳ xa vời, mơ hồ đến mức anh gần như nghe không rõ, mãi đến khi ông lặp lại lần nữa, anh mới nghe thấy: “Bác sĩ cấp cứu cho rằng khối u sắp bị vỡ, cần tiến hành phẫu thuật ngay lập tức. Anh Nhiếp, muốn làm phẫu thuật cần phải ký tên đồng ý, anh có ủy quyền cho tôi ký tên thay không?”

Phút chốc, Nhiếp Vũ Thịnh chỉ muốn ném điện thoại đi, hoặc gạt hết mọi đồ vật trước mắt xuống đất. Tựa hồ anh đã quay về thời thơ ấu, một đứa trẻ đối mặt với cả thế giới, chỉ có cảm giác bất lực cắn phần đến cực độ. Tại sao chứ? Tại sao đột nhiên lại trở nên như thế này? Trước khi đi, bố anh vẫn rất khỏe mạnh kia mà. Mỗi lần hóa trị xong, dù đau đớn đến thế nào, ông cũng thản nhiên như không. Nhiều lúc anh cũng cảm thấy bệnh tình của bố không nghiêm trọng như mình nghĩ, chủ nhiệm khoa Ung bướu và khoa Gan mật đã nhiều lần bảo đảm với anh rằng tình trạng của bố anh rất tốt, tương đối lạc quan, chỉ cần kiên trì trị liệu, mấy năm tới chắc chắn không có vấn đề gì.

“Cậu Nhiếp?!” Luật sư Khương nhẹ giọng hỏi, “Cậu có cần đến

đây ngay lập tức không? Hay cứ ủy quyền cho tôi để cho bác sĩ phẫu thuật trước đã?”

Nhiếp Vũ Thịnh cảm thấy cổ họng nghẹn ứ, hít thở khó khăn, nói chuyện lại càng khó hơn, anh đáp: “Làm phẫu thuật trước đi, tôi sẽ lập tức bay sang ngay...” Dứt lời, anh mới phát hiện mình đã khóc tự bao giờ, vội lấy khăn mặt lau nước mắt. Anh không thể khóc được, vẫn còn rất nhiều việc đang chờ anh. Đặt điện thoại xuống, anh lập tức kiểm tra hòm thư điện tử của mình, luật sư Khương đã gửi cho anh giấy ủy quyền, anh vội ký tên rồi fax lại. Không kịp làm visa đi Hồng Kông nữa, anh chỉ vợ vội quyền hộ chiếu của mình rồi gọi cho thư ký: “Chú mua cho cháu một vé đi Hồng Kông sớm nhất có thể. Cháu không có giấy thông hành, nên chú mua giúp cháu vé máy bay quốc tế trung chuyển ở Hồng Kông, để cháu đăng ký xuất nhập cảnh. Số hộ chiếu của cháu chú có không?”

Nhận được cú điện thoại này, thư ký Hàn cũng ngó ra hỏi: “Cậu có việc gấp phải đi ngay ư?”

“Đúng vậy.”

“Máy bay của công ty có thể đưa cậu đi, nhưng phải xin phép...”

“Có nhanh hơn bay chuyến bay thông thường không?”

Thư ký Hàn nhanh chóng tra thông tin các chuyến bay, rồi khẳng định: “Nhanh hơn các chuyến bay thường.”

“Thế thì đi làm thủ tục ngay.”

Giọng điệu này của Nhiếp Vũ Thịnh, thư ký Hàn mới nghe lần đầu, ông bất giác buột miệng đáp “vâng”, rồi lập tức làm thủ tục xin phép bay.

Nhiếp Vũ Thịnh đi thẳng ra sân bay, không mang theo bất cứ hành lý gì, trên đường đi anh lần lượt gọi điện cho Thịnh Phương Đình và Phác Ngọc Thành. Gọi cho Phác Ngọc Thành là để thông báo, anh tạm thời có việc gấp phải đi Hồng Kông, sẽ phái một trợ lý đặc biệt đến để hỗ trợ Ban lãnh đạo xử lý nghiệp vụ của công ty. Gọi cho Thịnh Phương Đình là để báo, anh phải vắng mặt vài ngày, nhờ anh ta đến Đông Viên thay anh trấn giữ.

Thịnh Phương Đình nghe xong không hỏi một câu, lập tức đồng ý ngay.

Trước khi lên máy bay, Nhiếp Vũ Thịnh còn gọi một cuộc cuối cùng cho Đồ Cao Hoa, báo cho ông biết bệnh tình thực tế của bố anh. Đồ Cao Hoa không nói gì, chỉ bảo sẽ giúp anh trông nom Đông Viễn.

Làm xong mấy việc đó, cửa máy bay cũng bắt đầu đóng lại. Máy bay của Tập đoàn Đông Viễn là máy bay thương vụ, không gian trong khoang không lớn, nhưng bài trí rất dễ chịu. Đây là chiếc máy bay Nhiếp Đông Viễn mua sau khi Nhiếp Vũ Thịnh sang Mỹ, anh chưa được ngồi bao giờ. Lòng anh đang nóng như lửa đốt, sau khi lên máy bay, biết có thể sử dụng điện thoại vệ tinh, anh liền gọi điện cho luật sư Khương. Luật sư Khương cho biết ông Nhiếp Đông Viễn đã được đưa vào phòng phẫu thuật, bây giờ vẫn chưa thấy bác sĩ ra. Bấy giờ Nhiếp Vũ Thịnh mới sực nhớ ra, Chủ nhiệm Phương từng nhắc đến một người bạn của ông ở Hồng Kông, là một chuyên gia về gan mật. Vì thế, anh lại gọi cho Chủ nhiệm Phương hỏi điện thoại liên lạc của vị bác sĩ tên Mạnh Hứa Thời kia. Đoạn, anh lập tức nhờ luật sư Khương liên lạc với bác sĩ Mạnh. Bác sĩ Mạnh sớm đã ra ngoài làm riêng, tự mở một bệnh viện tư rất lớn. May mà Chủ nhiệm Phương đã có lời nhờ vả trước, nên khi nghe nói có một bệnh nhân họ Nhiếp, ông biết ngay đó là bố của cậu học sinh mà Chủ nhiệm Phương yêu quý nhất. Chẳng cần nói thêm câu nào, ông lập tức đến bệnh viện.

Khi Nhiếp Vũ Thịnh tới Hồng Kông thì ca phẫu thuật đã kết thúc. Cả bác sĩ mổ chính và bác sĩ Mạnh Hứa Thời đều ở đó, bác sĩ Mạnh nói với anh: “Cậu là bác sĩ ngoại khoa, hẳn cũng hiểu xác suất tình lại của người bệnh sau khi mổ tương đối nhỏ, tình trạng bệnh nhân đến mức này, cậu nên chuẩn bị tâm lý đi.”

Giọng Nhiếp Vũ Thịnh đầy chua chát: “Cảm ơn bác Mạnh.”

“Không có gì, thầy cậu cũng vừa gọi đến, dặn đi dặn lại tôi phải chăm sóc cậu cẩn thận.” Mạnh Hứa Thời vỗ vai anh nói, “Bố cậu vẫn đang nằm trong phòng Chăm sóc đặc biệt, cậu có thể vào thăm.”

Từ xa, Nhiếp Vũ Thịnh đã trông thấy mặt bố, gương mặt ông bị phù sau mổ, nên trông hơi béo hơn thường ngày. Ông Nhiếp Đông Viễn nằm bất động, xung quanh là các thiết bị giám sát. Nhiếp Vũ Thịnh làm việc tại bệnh viện, đã ra vào phòng Chăm sóc đặc biệt để

cấp cứu cho bệnh nhân không biết bao nhiêu lần, vậy mà giờ đây, tại một thành phố xa lạ, một bệnh viện xa lạ, một phòng bệnh xa lạ, khi đứng giữa các thiết bị quen thuộc, ngửi mùi thuốc khử trùng quen thuộc, anh lại cảm thấy như đang mơ.

Là một cơn ác mộng.

Ông Nhiếp Đông Viễn vẫn phải đeo máy hỗ trợ thở, Nhiếp Vũ Thịnh biết bệnh nhân ở trong tình trạng này sẽ vô cùng khó chịu, may sao ông vẫn chưa tỉnh lại. Trong một vài giây ấy, dường như anh cảm giác bố mình đã ra đi, bỏ lại đứa trẻ mồ côi là anh bơ vơ một mình giữa cõi đời này, khiến anh muốn quỳ xuống đất khóc òa lên. Nhưng anh chỉ bần thần một thoáng rồi đứng vững lại ngay, khẽ gọi một tiếng: “Bố...” Ông Nhiếp Đông Viễn vẫn vô thức nằm đó, như thể đang ngủ say vậy.

Hồi tưởng lại trước kia, khi anh còn rất bé, lúc ấy bố anh đang đi đầu huy động mọi người góp vốn mua lại xưởng Lão Tam, thường phải đi công tác khắp nơi lúc chỗ này khi nơi khác, thời đó, đi công tác thường là đi tàu, lại rất khó mua vé nằm. Thời gian bố anh ở nhà rất ít, dù có ở nhà cũng luôn trong trạng thái mệt lử đến chẳng thiết nói năng. Có lần đi công tác về, ông ngủ quên trên ghế, khi ấy anh còn rất nhỏ, lại nghịch ngợm, bèn quậy tung lên để bố phải tỉnh dậy chơi với mình, nhưng ông vẫn ngủ say sưa không dậy. Anh bèn lấy bút bi vẽ một chiếc đồng hồ lên cổ tay ông rồi viết lên cánh tay ông một hàng chữ: “Bố là sâu lười!”

Sau đó anh ra ngoài chơi một mình. Lát sau, ông bị tiếng chuông điện thoại làm cho tỉnh giấc, đang mơ mơ màng màng lại vội vã ra ngoài mời cơm khách hàng. Dọc đường ông vẫn không phát hiện ra chiếc đồng hồ trên tay mình, mãi đến khi tới nhà hàng mới bị khách hàng phát hiện, mấy vị khách đều ôm bụng cười lăn lóc, khiến ông mất mặt. Từ đó trở đi, dù ông có uống say đến đâu, chỉ cần anh véo tai ông nói: “Bố là sâu lười”, ông sẽ lập tức bật dậy, chỉ sợ con trai lại vẽ đồng hồ lên tay mình.

Anh vuốt ve tay bố, tay ông hơi lạnh, có lẽ vì hôn mê lại đang truyền nước, trên tĩnh mạch tay phải còn buộc ống truyền. Nhiếp Vũ Thịnh nghe thấy mình đang thì thào: “Bố là sâu lười!”

Anh im lặng một chút rồi nói: “Bố, bố mà không tỉnh lại, con sẽ vẽ

đồng hồ lên tay bố thật đấy...!”

Thấy ông vẫn bất động nằm đó, nước mắt anh cuối cùng cũng rơi xuống.

Anh chỉ ở Hồng Kông một ngày, hôm sau lại phải vội vã quay về, vì đã đến ngày thanh toán tiền. Bệnh tình của bố ngày càng xấu đi, tin ông bị hôn mê phải nhập viện đăng đầy trên báo chí Hồng Kông. Tin tức trong nước tuy chậm hơn một chút, nhưng về cơ bản, tin này cũng đã lọt ra rồi. Anh buộc phải để bố nằm lại Hồng Kông, trở về lo liệu tiền nong. Anh không thể lần nữa được, bởi trong thời điểm mấu chốt này, chỉ cần Đông Viên không thanh toán nổi khoản tiền hàng quan trọng nhất, thì chờ đón họ sẽ là vực sâu thăm thẳm.

Sau khi xuống máy bay, anh lập tức về thẳng công ty. Ban lãnh đạo đang chờ anh, Nhiếp Vũ Thịnh gắng giải thích cho họ về bệnh tình của bố mình một cách rành mạch nhất. Khả năng tỉnh lại của bố anh rất nhỏ, hiện ông vẫn đang trong phòng Chăm sóc đặc biệt, chưa qua 48 tiếng nguy hiểm nhất sau phẫu thuật, mà dù qua được chẳng nữa, có lẽ ông cũng phải dựa vào máy móc để duy trì sự sống.

Mọi người trong phòng họp đưa mắt nhìn nhau, lúc Ủy ban Giám sát thị trường chứng khoán mới bắt đầu tiến hành điều tra, mọi người chỉ cảm thấy tình hình nghiêm trọng, nhưng không ngờ đột nhiên lại xấu đến mức này. Nhiếp Đông Viên mất tự do và mất ý thức là hai chuyện khác nhau, chuyện sau còn nghiêm trọng hơn chuyện trước nhiều. Tập đoàn Đông Viên to lớn có đội ngũ nhân viên hùng hậu, dù ông Nhiếp Đông Viên tạm thời vắng mặt, cũng không ảnh hưởng đến công việc thường ngày của công ty. Nhưng nếu ông ra đi mãi mãi thì sao?

Tan cuộc họp, tâm trạng ai nấy đều nặng nề, Nhiếp Vũ Thịnh lần lượt nói chuyện với từng người, nhưng thời gian trò chuyện với mỗi người đều rất ít. Anh giải quyết những việc tồn lại trong hai ngày vừa qua, rồi yêu cầu tất cả mọi người trong Ban lãnh đạo chia ra tìm phương án giải quyết, chỉ cần bảo đảm một việc: có thể thanh toán tiền hàng đúng hạn cho các bên cung ứng.

“Tôi đã lấy danh dự của bố tôi ra đảm bảo, nên không thể kéo dài thời hạn, thiếu một đồng cũng không được.”

Không một ai thấy anh non nớt nữa, trong giai đoạn then chốt này, chỉ cần sơ sẩy một bước là thua cả ván cờ. Bây giờ là lúc bên ngoài đang nghe ngóng, thu thập thông tin về Đông Viên, càng như vậy thì càng không được để lộ bất cứ khó khăn nào về tài chính.

Cuối cùng, vẫn là Thịnh Phương Đình gợi ý cho anh: “Thử thương lượng lại với ngân hàng lần nữa xem sao, dùng cổ phần của Ban lãnh đạo mà thế chấp. Việc kinh doanh của Đông Viên khá tốt, phía ngân hàng cũng biết rõ, dùng bất động sản để thế chấp e rằng người ta không chịu, nhưng nếu dùng cổ phần, có lẽ sẽ được.”

“Đã thương lượng rồi, nhưng phía ngân hàng không đồng ý. Hiện nay lãi suất dự trữ bắt buộc cao như vậy, mà số tiền chúng ta cần quá lớn, lại quá gấp nữa, ngân hàng quả thật cũng không còn cách nào cả.”

Thịnh Phương Đình hỏi: “Thế các cổ đông lớn khác thì sao? Họ có nghĩ được cách gì không?”

Câu nói này đã nhắc nhở Nhiếp Vũ Thịnh, anh nói: “Một cổ đông lớn khác của công ty chính là Tập đoàn Khánh Sinh. Chắc có thể thử đàm phán với họ.”

Nhiếp Vũ Thịnh đích thân tới gặp Chủ tịch Hội đồng quản trị Tập đoàn Khánh Sinh, lần trước đến gặp chỉ là để trấn an họ, còn lần này đến là để mượn tiền, càng khó mở miệng hơn. May mà Nhiếp Vũ Thịnh còn trẻ, ghé non không biết sợ cọp, hơn nữa trong tình thế cấp bách trước mắt, dù có khó khăn thế nào, anh cũng phải quyết tâm làm. Anh cố tình mang theo Thịnh Phương Đình, thay vì Phác Ngọc Thành, cũng bởi sợ họ e ngại.

Cũng may, thái độ của Tập đoàn Khánh Sinh có thể coi là thân thiện, họ mau mắn đồng ý mở cuộc họp thảo luận về vấn đề này. Lúc về Nhiếp Vũ Thịnh hỏi Thịnh Phương Đình: “Anh thấy thế nào?”

Thịnh Phương Đình nhắc nhở Nhiếp Vũ Thịnh: “Lúc nãy anh nói sẽ dùng cổ phần của Ban lãnh đạo để thế chấp, vậy anh đã bàn bạc với Ban lãnh đạo chưa?”

Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Lúc bố tôi xảy ra chuyện, Tổng giám đốc Phác đã bày tỏ thái độ sẵn sàng dùng cổ phần của Ban lãnh đạo để thế

chấp vay ngân hàng.”

Thịnh Phương Đình im lặng một lát rồi nói: “Thời thế thay đổi, mọi chuyện đều có thể thay đổi.”

Nhiếp Vũ Thịnh ngó người, anh chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này. Mấy ngày nay, anh nghiêm nhiên cho rằng, Ban lãnh đạo chắc cũng giống như mình, sẵn sàng hy sinh tất cả để cứu Đông Viễn ra khỏi tình thế nguy cấp. Nhưng anh hiểu câu nói của Thịnh Phương Đình, lúc trước Phác Ngọc Thành đồng ý thế chấp cổ phần, vì ông Nhiếp Đông Viễn mới chỉ bị tố cáo có hành vi giao dịch ngầm, còn bây giờ ông đang nằm trong phòng Chăm sóc đặc biệt, mất hết ý thức, hy vọng tình lại đã vô cùng mong manh.

Nhiếp Vũ Thịnh lòng đầy tâm sự, sau khi lên xe, di động reo chuông hai lần anh cũng không nghe thấy. Tài xế phải nhắc anh: “Anh Nhiếp, anh có điện thoại kìa.”

Nhiếp Vũ Thịnh nhìn di động, là số từ bệnh viện gọi đến, mấy hôm nay anh quá bận, không còn bụng dạ nào để ý đến công việc của bệnh viện nữa, thậm chí nếu không phải chuyện gì khẩn cấp, chắc bên đó cũng không tìm mình làm gì, nên anh thấp thỏm bắt máy. Hóa ra là bác sĩ Đồng, vừa lên tiếng đã hỏi một câu chẳng đâu vào đâu: “Cậu Nhiếp à, cậu đã xem tin thời sự chưa?”

“Cái gì cơ?” Giữa lúc nước sôi lửa bỏng, Nhiếp Vũ Thịnh tưởng đại sư huynh gọi điện đến an ủi mình, liền đáp: “Xem rồi, tin tức tài chính hằng ngày tôi đều xem cả, yên tâm đi, tôi không sao.”

“Không phải, bệnh nhân giường số 41 làm phẫu thuật theo chương trình CM ấy, cậu nhớ không? Bây giờ người ta chết rồi, người nhà liền đến làm ầm lên, nói rằng bệnh viện chúng ta xử lý không ổn thỏa, là sự cố y tế, còn nhờ người báo cho phóng viên nữa. Hôm qua đài truyền hình đưa tin, hôm nay lên mạng đâu đâu cũng bàn tán về chuyện này.”

Nhiếp Vũ Thịnh ngây ra mấy giây mới có phản ứng, nói: “Biên bản nói chuyện, giấy đồng ý phẫu thuật, lúc đó bọn họ đều đã ký tên, chúng ta hoàn toàn tuân thủ theo quy trình mà. Bây giờ tôi còn đề nghị họ phẫu thuật theo cách thông thường, nhưng họ thấy làm như thế này có thể tiết kiệm vài chục nghìn tệ, nên đồng ý làm phẫu thuật

theo chương trình CM. Tất cả đều có chữ ký của người nhà bệnh nhân...”

“Bây giờ, người ta không nói những việc đó nữa, mà quả quyết cho rằng chúng ta đã làm chết người. Gia đình đó đúng là lưu manh, ý vào một người bà con xa làm ở đài truyền hình, quay chương trình bóp méo sự thật, làm như bệnh viện chúng ta đem bệnh nhân ra thử nghiệm phương pháp mới vậy. Buổi sáng hôm nay còn đến bệnh viện đe dọa Chủ nhiệm Phương. Một đám người la mắng chửi bới, khăng khăng nói rằng cậu đã dụ dỗ lừa gạt bệnh nhân làm ca phẫu thuật này. Chủ nhiệm Phương nói lý với họ, còn bị họ xô ngã. Họ rêu rao đòi một mạng đền một mạng, khiến phòng Bảo vệ rất lo lắng. Nghe nói một người anh của bệnh nhân từng ngồi tù, còn có quan hệ gì đó với xã hội đen, chính tên đó cầm đầu vụ lộn xộn hôm nay, tóm lại những người đến đều không có ý tốt. Đúng rồi, cậu là bác sĩ điều trị chính của bệnh nhân, nhất định phải cẩn thận đấy.”

Nhiếp Vũ Thịnh ngơ ngẩn hỏi: “Chủ nhiệm Phương bị ngã ư? Có nghiêm trọng không?”

“Bị trẹo chân, còn bị thương phần mềm nữa.” Anh Đồng đáp, “Vừa rồi chúng tôi đã kéo Chủ nhiệm vào kiểm tra toàn thân, chắc không có vấn đề gì lớn đâu.”

Nhiếp Vũ Thịnh vẫn không yên tâm, bèn tự mình gọi điện cho Chủ nhiệm Phương. Chủ nhiệm Phương nói: “Ai nhanh mồm nhanh miệng kể cho cậu biết thế? Năm nào trong bệnh viện không có vài vụ rắc rối thế này chứ?”

Nhiếp Vũ Thịnh hỏi: “Có cần cháu quay về bệnh viện một chuyến không?”

“Cậu nhất định không được về đây! Vừa hay tôi cũng đang định tìm cậu. Cậu lập tức bảo người làm thủ tục xuất viện cho Tôn Bình ngay, đám người gây rối đó không biết từ đâu nghe nói Tôn Bình là người thân của cậu, hôm nay suýt chút nữa đã xông vào phòng bệnh, đòi nợ máu trả bằng máu rồi. Cậu mau chóng đem thằng bé về nhà đi. Mấy ngày này cậu ra ngoài cũng phải cẩn thận một chút, đám người đó đều là lưu manh, không biết chúng có thể làm ra những chuyện gì đâu.”

Nhiếp Vũ Thịnh giật thót mình, hỏi: “Tôn Bình có thể ra viện rồi a?”

“Cũng hòm hòm rồi, nếu cậu không yên tâm thì cứ để thằng bé đeo máy đo nhịp tim thêm vài ngày nữa. Mấy ngày sau đều là dùng kháng sinh, cậu tự truyền cho nó là được... À, nếu cậu bận không đến được thì cứ nhờ y tá giúp, truyền dịch ở nhà, hoặc bảo mẹ thằng bé hằng ngày đưa nó đến bệnh viện khác truyền đều được. Cậu mau đón thằng bé về đi, càng nhanh càng tốt.”

Nhiếp Vũ Thịnh thật sự rất lo lắng. Mấy năm gần đây, mâu thuẫn giữa bác sĩ và bệnh nhân gia tăng, người nhà bệnh nhân hơi một tí là đánh người. Ở bệnh viện của anh, từng có bác sĩ bị người nhà bệnh nhân đá gãy xương sườn, y tá đang mang thai cũng bị người nhà bệnh nhân đánh đến sảy thai. Chính anh Đồng năm ngoái vì không cứu được một bệnh nhân, mà bị con của người đó đánh thủng cả màng nhĩ. Bấy giờ Chủ nhiệm Phương đã nổi giận đùng đùng, nói chúng tôi đâu phải là bác sĩ, đến nô lệ cũng không bằng. Nhiếp Vũ Thịnh tốt số, bình thường được Chủ nhiệm và các sư huynh che chở nên chưa từng bị người nhà bệnh nhân rầy rà như thế bao giờ. Hôm nay, nghĩ đến những chuyện đã man mà người nhà bệnh nhân từng gây ra, anh càng lo lắng cho Tôn Bình. Vì vậy, anh vừa gọi điện cho Đàm Tĩnh, vừa chỉ đường cho tài xế đi thẳng đến bệnh viện. Thịnh Phương Đình thấy Nhiếp Vũ Thịnh lo lắng, bèn chủ động yêu cầu anh cho xuống xe giữa đường, bắt taxi quay trở lại công ty.

Nhận điện thoại của Nhiếp Vũ Thịnh, nghe anh nói phải lập tức xuất viện, Đàm Tĩnh giật thót mình. Lúc sáng cô cũng nghe thấy một đám người làm âm ỉ ở phòng bệnh khoa Ngoại Tim mạch, lảng máng nghe nói có người nhà bệnh nhân đến gây chuyện, sau đó hành lang chật kín những người, Đàm Tĩnh vốn không thích nhiều chuyện nên chẳng buồn nghe ngóng, cũng không ra ngoài xem. Thêm vào đó, hai ngày gần đây, nhờ Thịnh Phương Đình cậy người đến cơ quan Vệ sinh phòng dịch xin giùm mà cửa hàng của Vương Vũ Linh đã được mở cửa trở lại, Nhiếp Vũ Thịnh lại chưa đi làm, một mình cô ở bệnh viện chăm sóc Tôn Bình, nên càng ít rời khỏi phòng bệnh.

Nhiếp Vũ Thịnh sợ làm cô lo lắng nên không nói nhiều, chỉ viện cớ gần đây bệnh viện quá ồn ào bát nháo, không được yên tĩnh, nên cho Bình Bình ra viện, tài xế sẽ đến ngay lập tức, dặn Đàm Tĩnh không cần thu dọn gì cả, đợi tài xế đến thì xuống thẳng dưới lầu.

Ngay cả thủ tục xuất viện, anh cũng định để xong chuyện mới bỏ sung, dù sao anh đã có lời với Trưởng khoa và y tá trưởng rồi.

Đàm Tĩnh thấy anh giục riết, vội vàng thay quần áo cho Tôn Bình. Nhiếp Vũ Thịnh bảo cô không cần thu dọn gì cả, nhưng Tôn Bình nằm viện lâu như thế, ít nhiều vẫn có chút đồ lặt vặt, cô không thể không thu dọn. Tôn Bình ôm máy tính bảng, tò mò nhìn Đàm Tĩnh tất bật. Không lâu sau tiếng gõ cửa vang lên, tài xế đang đứng trước cửa, vẫn cẩn thận gõ cửa đánh tiếng.

Đàm Tĩnh nhận ra đây là tài xế của Nhiếp Đông Viễn vì trước đó anh ta và thư ký Trương hay mang đồ chơi đến. Chợt thấy phía sau tài xế thấp thoáng bóng dáng một người khoác áo blouse, đội mũ bịt khẩu trang, hết như vừa bước ra từ phòng phẫu thuật, Đàm Tĩnh bỗng ngây ra. Nhưng chỉ một thoáng, cô đã nhận ra ngay đó là Nhiếp Vũ Thịnh. Chủ nhiệm Phương bảo anh không được quay về bệnh viện, nhưng anh lo cho mẹ con cô, bèn đến khoa Ngoại lấy quần áo và khẩu trang, ăn vận kín mít rồi theo tài xế lên lầu.

Tôn Bình cũng đã nhận ra anh, mau miệng chào: “Chú Nhiếp!” Nhiếp Vũ Thịnh vội đặt ngón trỏ lên môi, ra dấu im lặng, nào ngờ Tôn Bình tưởng anh muốn chơi cùng bé, liền cười hi hi giơ tay ôm cổ anh.

Nhiếp Vũ Thịnh bế Tôn Bình, tài xế giúp Đàm Tĩnh xách túi, mấy người đi xuống bằng thang máy của phòng phẫu thuật. Ra tới bãi đỗ xe, bước lên xe, Nhiếp Vũ Thịnh mới thở phào nhẹ nhõm. Tài xế không đợi anh nói gì, lập tức khởi động xe rời khỏi bệnh viện.

Nhiếp Vũ Thịnh gỡ khẩu trang xuống, rồi cởi áo blouse ra, Tôn Bình cười tít mắt, hỏi anh: “Chú Nhiếp, chúng ta trốn khỏi bệnh viện ạ?”

“Ừ.” Nhiếp Vũ Thịnh đã mấy ngày không gặp con trai, anh ôm con trong lòng nhìn mãi mà không thỏa, ngắm nghía Tôn Bình hồi lâu, lại hôn một cái lên trán, anh hỏi: “Mấy ngày nay cháu có ngoan không?”

“Cháu nghe lời lắm! Không tin chú hỏi mẹ xem. Chú Nhiếp, mấy ngày hôm nay chú đi đâu đấy? Cả ngày chẳng đến thăm cháu gì cả. Ngày nào cũng có rất nhiều chú bác sĩ đến kiểm tra phòng, mỗi chú là không đến.”

“Chú đang bận việc khác...” Nhiếp Vũ Thịnh an ủi Tôn Bình, “Cháu xem, không phải hôm nay chú đã đến rồi sao?”

Tôn Bình lại hỏi: “Thế ông thì sao ạ? Ông ngoắc tay với cháu, nói ngày nào cũng muốn chat webcam với cháu, nhưng mấy hôm rồi ông không lên mạng... Cũng mấy hôm rồi không gọi điện thoại cho cháu...”

Nhiếp Vũ Thịnh ngậm ngừng một lát mới nói: “Ông bị ốm rồi.”

“Vậy ông cũng phải làm phẫu thuật ạ?” Tôn Bình buồn rầu, “Mẹ của ông có tiền cho ông làm phẫu thuật không? Lúc trước, mẹ vì không có tiền cho cháu làm phẫu thuật nên ngày nào cũng khóc, toàn khóc trộm thôi, khóc thương tâm lắm. Nếu mẹ của ông không có tiền cho ông làm phẫu thuật, chú bảo bà đừng khóc nhé, cháu bán hết đồ chơi đi cho ông làm phẫu thuật.”

Nghe những lời này, Nhiếp Vũ Thịnh thấy lòng đau như dao cắt. Anh không dám nhìn Đàm Tĩnh, chỉ ôm chặt Tôn Bình nói: “Ông đã làm phẫu thuật rồi, ông có tiền làm phẫu thuật mà.”

Tôn Bình thở phào nhẹ nhõm, hết như ông cụ non: “Thế là tốt rồi!”

Mái tóc Tôn Bình cắt từ trước khi nằm viện mềm mại cọ vào cổ Nhiếp Vũ Thịnh, Nhiếp Vũ Thịnh ôm con trai, cảm thấy xương cốt toàn thân thẳng bé cộm lên. Chế độ dinh dưỡng của Tôn Bình vốn không được tốt, sau khi phẫu thuật lại phải ăn kiêng nhiều nên trước sau vẫn gầy nhẳng, ôm con trong lòng mà anh không nén nổi xót xa. Đàm Tĩnh thấy mắt Nhiếp Vũ Thịnh hoe đỏ, mấy ngày không gặp, trông anh tiêu tụy như một người vừa bệnh nặng vậy, cũng chẳng biết mấy ngày vừa rồi anh sống như thế nào nữa. Nhìn Tôn Bình bám lấy Nhiếp Vũ Thịnh như con khỉ nhỏ, cô liền nói: “Bình Bình, ra đây ngồi với mẹ đi.”

Tôn Bình bám dính lấy Nhiếp Vũ Thịnh không chịu xuống: “Không, con muốn chú Nhiếp ôm cơ.” Hai tay Tôn Bình ôm chặt lấy cổ Nhiếp Vũ Thịnh, như sợ bị Đàm Tĩnh kéo ra vậy.

Nhiếp Vũ Thịnh sực nhớ ra một việc, liền bảo tài xế lái xe tới Trung tâm thương mại, nói: “Mua cho thằng bé một cái ghế an toàn,

trẻ con ngồi ô tô không nên ngồi thế này.”

Đàm Tĩnh hoàn toàn không hiểu sao phải cầu kỳ đến vậy, tới Trung tâm thương mại, vốn dĩ cô định cùng Tôn Bình ngồi đợi trên xe, nhưng Tôn Bình nhất định đòi đi mua cùng chú Nhiếp. Ru rú trong bệnh viện bấy nhiêu ngày như vậy, có lẽ Tôn Bình đã chán lắm rồi. Nhiếp Vũ Thịnh chỉ cảm thấy hai cánh tay nhỏ của thằng bé ôm chặt lấy cổ anh, một khắc cũng không chịu rời, hệt như một chú Koala vậy. Anh cũng không nỡ làm Tôn Bình mất hứng, thầm nghĩ vừa rồi vội vội vàng vàng xuất viện, trong nhà không có thứ gì, e rằng còn phải mua cho thằng bé ít quần áo, anh liền nói: “Được, cùng đi với chú. Nhưng không được đòi quà vật đâu đấy!”

Tôn Bình mừng rỡ tuyên bố: “Cháu không cần quà vật!”

Thế là tài xế đợi trong xe, Đàm Tĩnh, Nhiếp Vũ Thịnh, Tôn Bình ba người cùng đi vào Trung tâm thương mại. Mua xong ghế an toàn cho trẻ em, Nhiếp Vũ Thịnh còn mua cho Tôn Bình ít áo quần chần đệm, anh không biết chọn những thứ này, Đàm Tĩnh nhìn không nỡ, liền thay anh chọn, lòng cô thầm nghĩ anh rốt cục vẫn là bố đẻ của thằng bé, xuất viện vội vàng như vậy, rất nhiều quần áo của Tôn Bình không mang theo, anh mua mấy bộ quần áo cho thằng bé, nếu cô còn ngăn cản thì không khỏi quá vô tình, nên không nói gì cả. Xách túi nhỏ túi lớn ra ngoài, chợt Nhiếp Vũ Thịnh nhìn thấy quầy mỹ phẩm, anh như nhớ ra chuyện gì, bèn đi thẳng tới đó.

Anh bế Bình Bình bằng một tay, tay kia cầm ghế an toàn mới mua, còn Đàm Tĩnh thì xách túi đồ. Nhân viên bán hàng tại quầy mỹ phẩm rất tinh mắt, liếc ngay thấy đôi giày dưới chân Nhiếp Vũ Thịnh và chiếc đồng hồ trên tay anh, lập tức cười tươi như hoa hỏi: “Anh muốn giúp chị nhà mua gì ạ?”

Đàm Tĩnh cảm thấy hết sức ngại ngùng, trong khi Tôn Bình hiếu kỳ nhìn ngó đồng chai lọ đựng mỹ phẩm. Nghiêng bên nọ ngó bên kia chán, chợt nhìn thấy trên quầy đặt một tấm gương trang điểm, Tôn Bình càng thêm cao hứng, bèn đối diện với mặt phóng đại của chiếc gương làm mặt xấu, cả mũi cũng chun lại. Nhiếp Vũ Thịnh thấy thằng bé chơi vui vẻ liền đặt tạm bé xuống chiếc ghế cao trước gương trang điểm, bảo nhân viên bán hàng: “Có cả bộ sản phẩm chăm sóc da không?”

“Có ạ có ạ.” Nhân viên bán hàng quan sát Đàm Tĩnh, nói: “Da chị nhà rất đẹp, nhưng vẫn có một số vấn đề, năm nay chúng em có ra một dòng mỹ phẩm chống lão hóa...” Cô ta bắt đầu thao thao bất tuyệt giới thiệu đặc tính sản phẩm, rồi kéo tay của Đàm Tĩnh, dùng hàng thử xoa lên mu bàn tay cô.

Nhiếp Vũ Thịnh còn chưa nói gì, Đàm Tĩnh đã nhìn anh, hỏi: “Mua cái này làm gì?”

“Chỗ anh không có đồ dùng của phụ nữ.” Nhiếp Vũ Thịnh không quay đầu lại, nói với nhân viên bán hàng, “Lấy bộ này, viết hóa đơn đi.”

Trong Trung tâm thương mại đông đúc nên Đàm Tĩnh nén lòng không hỏi, sau khi lên xe mới hỏi anh: “Còn muốn đi đâu đây?”

“Mấy ngày này em và thằng bé ở nhà anh.” Nhiếp Vũ Thịnh nói, “Bệnh viện xảy ra chút chuyện, không an toàn lắm, nên phải cho Bình Bình xuất viện. Thằng bé còn phải theo dõi hậu phẫu, tuy xuất viện trước thời hạn, nhưng hai ngày này vẫn phải truyền nước, anh tính tìm người về nhà truyền cho nó, hoặc đưa tới Trung tâm y tế phường, có điều trong Trung tâm y tế phường có nhiều bệnh nhân bị cúm, sợ lây bệnh...”

Đàm Tĩnh nói : “Em có thể về nhà...”

Mấy ngày này Nhiếp Vũ Thịnh đã mệt đến phát cáu, anh buột miệng mĩa mai: “Em mang thằng bé về nhà? Nhà em điều kiện thế nào? Nói không chừng đến điều hòa cũng không có, em không sợ để thằng bé nóng đến sinh bệnh à?”

Đàm Tĩnh không nói gì, Tôn Bình sợ sệt nhìn Đàm Tĩnh, rồi lại sợ sệt nhìn sang Nhiếp Vũ Thịnh, nói: “Chú Nhiếp, chú đừng giận... Cháu không nóng đâu...”

“Chú không giận.” Nhiếp Vũ Thịnh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, đỡ dành Tôn Bình: “Bình Bình tới nhà chú ở mấy ngày được không? Chú Nhiếp dạo này rất bận, toàn phải đi vắng thôi, Bình Bình và mẹ trông nhà giúp chú, không để kẻ trộm vào nhà nhé?”

“Được ạ.” Tôn Bình đồng ý ngay, lại quay đầu nhìn Đàm Tĩnh,

“Mẹ, được không ạ?”

Đàm Tĩnh chưa kịp đáp, Nhiếp Vũ Thịnh đã nói: “Em yên tâm, dạo này anh đang bận, ngày nào cũng ngủ ở văn phòng. Em đem thằng bé đến đi, ở đó có người giúp việc lo chợ búa cơm nước chu tất. Nếu một mình em trông nom thằng bé, không lẽ định mang cả nó đi chợ sao?”

Đàm Tĩnh nghe câu đầu tiên của anh, cũng muốn giải thích cô không có ý đó, nhưng nghe tới hai câu sau liền im luôn. Nhiếp Vũ Thịnh vốn định sắp xếp cho cô và Tôn Bình ở trong căn hộ của anh, nhưng lại nghĩ nhà anh không lớn, còn có người giúp việc hàng ngày ra ra vào vào, càng trở nên chật chội, nên anh thay đổi chủ kiến, bảo tài xế đưa về biệt thự nhà họ Nhiếp.

Đàm Tĩnh chưa từng tới đây, nhưng Tôn Bình lại rất hào hứng, vừa xuống xe liền hoan hô ầm ĩ: “Nhà ông! Đây là nhà ông! Ông có ở nhà không ạ?”

Nhiếp Vũ Thịnh không nhịn được, hỏi: “Sao cháu biết?”

“Ông cho cháu xem ảnh! Còn hỏi cháu ở phòng nào!”

Ông nói trên lầu có bốn phòng, cháu có thể chọn một phòng!”

Nhiếp Vũ Thịnh không ngờ bố còn làm chuyện như vậy, anh đoán chắc điều này nằm trong sắp xếp của ông, ông muốn đón thằng bé về nhà. Có điều bây giờ bố anh đang cô đơn nằm trong phòng Chăm sóc đặc biệt ở bệnh viện Hồng Kông, còn anh phải ở đây vất vả đối phó với đồng việc ở công ty, nghĩ tới đó, anh lại thấy đau lòng. Nghe nói là nhà của Nhiếp Đông Viễn, Đàm Tĩnh có phần sợ hãi, nhưng Nhiếp Vũ Thịnh đã ôm Tôn Bình bước vào, tài xế còn xách một đồng hồ đứng sau lưng cô, cô do dự một lát, thấy mình chỉ tạm thời ở đây mấy ngày, hơn nữa tài xế vẫn đứng đó, vẻ như đang đợi cô đi trước, cô cũng ngại ngần, đành rảo bước vào nhà luôn.

Nhiếp Vũ Thịnh chẳng có thời gian sắp xếp cho hai mẹ con cô, vừa bước vào nhà, anh liền gọi giúp việc đến dọn dẹp mấy câu rồi lại vội vội vàng vàng quay về công ty. May mà, người chuyên lo việc cơm nước là cô Tần trước kia từng được Nhiếp Đông Viễn sai mang cơm tới bệnh viện, nên đã quen với Tôn Bình từ trước, hiểu tính tình

thằng bé. Trước tiên bà dẫn nó đi rửa tay, rồi gọt hoa quả cho nó ăn, sau đó lại bế nó ra hồ nước ở vườn sau cho cá ăn, chỉ một lát đã khiến Tôn Bình vô cùng hào hứng. Một người làm khác là cô Lý lại đang giúp Đàm Tĩnh thu dọn căn phòng cho Tôn Bình ở tầng trên, Nhiếp Vũ Thịnh là người chu đáo, ban nãy khi ở Trung tâm mua sắm, anh đã mua chăn bông và ga trải giường lông vũ dành riêng cho chiếc giường nhỏ của Tôn Bình. Cô Lý nói: “Thứ này phải giặt sạch thì mới cho trẻ em dùng được, dù là đồ mới tinh chẳng nữa, nhưng mở ra rồi mà không giặt, e rằng không được sạch sẽ. Tiểu Nhiếp là đàn ông, tuy rất chu đáo nhưng cũng không thể nghĩ đến những điều này.” Nói rồi, bà liền đem vỏ chăn đi giặt, nói chỉ cần giặt xong sấy khô là tối nay có thể dùng ngay được. Cửa sổ phòng này trông thẳng ra sân sau, nghe được cả tiếng Tôn Bình riu rạn với cô Tần dưới gốc cây, không biết có trò gì vui mà Tôn Bình bật cười khanh khách, dù bị hoa lá che khuất, nhưng cũng có thể tưởng tượng được gương mặt hồn nhiên trong sáng của Tôn Bình. Cô Lý không kìm được than: “Nhà có thêm đứa nhỏ mới giống một gia đình. Trước đây ông Nhiếp lúc nào cũng lủi thủi một mình, Tiểu Nhiếp cũng rất hiếm khi về, cả nhà luôn vắng vẻ, lạnh lẽo.”

Đàm Tĩnh lúc này mới hỏi: “Ông Nhiếp... sao rồi ạ?”

Cô Lý đã xem Đàm Tĩnh như nữ chủ nhân tương lai từ lâu nên không dám nói bừa trước mặt cô, chỉ đáp: “Báo chí viết kinh lắm, nhưng Tiểu Nhiếp không thấy nói gì. Chúng tôi cũng không biết rõ, chỉ nghe nói ông Nhiếp đã nhập viện, bệnh tình có vẻ rất nghiêm trọng.”

Đàm Tĩnh cũng không muốn hỏi nhiều, chuyện đến nước này, cô thấy mình đã hoàn toàn đi ngược lại dự định ban đầu. Nhưng Bình Bình không có tội, mỗi khi nhìn thấy ánh mắt con, cô lại cảm thấy day dứt. Từ trước đến nay, Bình Bình ở với cô đã phải chịu đựng bao nhiêu khổ cực, cô chẳng thể cho con được thứ gì, còn Nhiếp Vũ Thịnh - rốt cuộc là cô nợ anh hay là anh nợ cô... cô cũng không sao nghĩ tiếp được nữa.

Sau khi trở lại công ty Nhiếp Vũ Thịnh không hề đề cập tới chuyện thế chấp cổ phần với Phác Ngọc Thành mà chỉ thông báo cho ông ta rằng mình vừa đến Tập đoàn Khánh Sinh, đối phương đã đồng ý xem xét cho vay. Nhưng Phác Ngọc Thành lại chủ động hỏi: “Khoản tiền này không nhỏ, bên Khánh Sinh muốn chúng ta thế chấp bằng cái

gì?”

Nhiếp Vũ Thịnh quyết định nói thẳng: “Khánh Sinh mới chỉ đồng ý xem xét thôi, cho nên lúc đó cháu đã hứa với họ, sẽ lấy cổ phần để thế chấp.”

Phác Ngọc Thành trầm ngâm một lát rồi nói: “Cậu Nhiếp, cậu nên thương lượng chuyện này với chúng tôi trước mới phải.”

Nhiếp Vũ Thịnh cố nín nhịn, cuối cùng cũng nhếch được mép lên, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Thế Ban lãnh đạo có ý kiến gì?”

Phác Ngọc Thành lấp lửng: “Bây giờ Khánh Sinh vẫn chưa đồng ý, chỉ nói là xem xét, chờ họ quyết định xong rồi tính.”

Đợi Phác Ngọc Thành ra khỏi phòng, Nhiếp Vũ Thịnh vội gọi Thịnh Phương Đình vào kể khổ: “Không ngờ anh lại đoán trúng... Năm đó bố tôi mời ông ta về từ doanh nghiệp nhà nước với mức lương cao, coi trọng tài năng của ông ta nên cho làm Tổng giám đốc, tín nhiệm ông ta như thế, vậy mà hôm nay ông ta lại giậu đồ bìm leo!”

Thịnh Phương Đình nhẹ nhàng đính chính: “Cái này không phải giậu đồ bìm leo mà là khôn ngoan giữ mình.”

“Vong ân bội nghĩa!” Nhiếp Vũ Thịnh tức quá lại đổi từ khác, “Bố tôi còn chưa chết, mới chỉ nằm viện mà bọn họ đã muốn bán Đông Viên rồi!”

“Đây không gọi là bán, chỉ là giữa việc bảo toàn thực lực và lợi ích công ty thì họ chọn việc bảo toàn thực lực mà thôi.”

“Sao anh cứ nói thay cho người khác thế?”

“Anh Nhiếp, nếu ở vào vị trí của anh, ông Nhiếp sẽ không bao giờ có ảo tưởng đối với bất kỳ ai. Từ trước đến nay, ông ấy luôn dựa vào bản thân mình, bởi ông ấy biết chỉ có bản thân mình mới đáng tin cậy. Ban lãnh đạo hay CEO, cũng chỉ là những người hỗ trợ cho người sáng lập, giảm bớt áp lực công việc cho ông, chứ không phải kẻ có thể thay thế người sáng lập. Thành thực mà nói, nếu ở cương vị của Tổng giám đốc Phác, tôi cũng sẽ chọn bảo tồn thực lực. Bây giờ Chủ tịch Hội đồng quản trị bị tố cáo có giao dịch ngầm, vụ này sáu

tháng một năm chưa chắc đã xử xong, dầu có xử xong thì Chủ tịch bây giờ vẫn đang hôn mê bất tỉnh, dù vụ việc kết thúc như vậy thì cục diện cũng đã hoàn toàn vượt ra ngoài tầm kiểm soát. Đúng là Chủ tịch còn có một cậu con trai, nhưng anh ta lại là người ngoài ngành, không có thứ gì trong tay - toàn bộ cổ phần của bố anh đã bị phong tỏa, anh không thể mang nó đi giao dịch, cũng không thể chuyển nhượng, càng không có cách nào đổi ra tiền mặt. Đúng là anh có thể bỏ phiếu, nhưng như thế thì làm được gì chứ? Anh muốn cứu Đông Viễn, nhưng anh đi đâu mà gom được tiền hàng? Ngân hàng nào chịu cho anh vay? Ai chịu cho anh vay chứ?”

Nhiếp Vũ Thịnh sững sờ vì giọng điệu mỉa mai của Thịnh Phương Đình, nhưng anh lập tức hiểu ra những lời Thịnh Phương Đình nói đều là sự thật. Phải một lúc lâu sau, Nhiếp Vũ Thịnh mới lên tiếng: “Mảng kinh doanh chính vẫn đang có lãi.”

“Đúng vậy, mảng kinh doanh chính vẫn đang có lãi, công ty Trách nhiệm hữu hạn Thực phẩm và Nước giải khát Đông Viễn vẫn là một con gà mái vàng, ai cũng muốn chăm chút. Anh nghĩ xem, Tập đoàn Khánh Sinh chắc đến tám phần sẽ đồng ý cho anh vay ba trăm triệu tệ để xoay sở, nhưng điều kiện của họ có lẽ là tăng tỷ lệ nắm giữ cổ phần.”

“Tăng tỷ lệ nắm giữ cổ phần?”

“Đúng vậy, chẳng phải anh nói Tập đoàn Khánh Sinh có 13% cổ phần ư? Bố anh có 25%, Ban lãnh đạo có 4%, các cổ đông khác 10%, nếu như Tập đoàn Khánh Sinh yêu cầu tăng tỷ lệ nắm giữ cổ phần lên 20% thì sao? Thậm chí bọn họ có thể đòi tăng lên đến 25% đấy? Vốn lưu động của họ dồi dào, hoàn toàn có thể xảy ra khả năng này, đến lúc đó anh làm thế nào? Anh định mua lại nó hay sao?”

“Sao họ lại làm như vậy?”

“Mang ngọc thì mắc tội thôi, đại thiếu gia.” Thịnh Phương Đình liếc anh: “Anh cũng vừa nói đấy, mảng kinh doanh chính của công ty vẫn có lãi, bao nhiêu năm nay hai sản phẩm nước tinh khiết và trà sữa của công ty Trách nhiệm hữu hạn Thực phẩm và Nước giải khát Đông Viễn luôn dẫn đầu trên thị trường. Thức uống dinh dưỡng lại càng khỏi phải nói, riêng giá trị của thương hiệu đã là bao nhiêu rồi? Tập đoàn Khánh Sinh thêm rở dãi bao nhiêu năm nay còn gì?”

“Mảng kinh doanh chủ yếu của họ là dược phẩm, hoàn toàn khác với mặt hàng kinh doanh của chúng ta...”

Thịnh Phương Đình lấy một ví dụ minh họa: “Giả sử bây giờ trong tay anh có tiền, có rất nhiều tiền. Tập đoàn Khánh Sinh gặp vấn đề về quay vòng vốn, nên muốn mượn tiền của anh, còn anh lại phát hiện mình có thể khống chế được mảng kinh doanh thu được nhiều lợi nhuận nhất của Khánh Sinh là Dược phẩm Khánh Sinh bằng cách tăng tỷ lệ nắm giữ cổ phần, liệu anh có khăng khăng đòi tăng tỷ lệ không? Dù rằng Tập đoàn Khánh Sinh bán thuốc, không liên quan gì đến nước tinh khiết của anh cả. Thương nhân trực lợi, đây là bản chất rồi.”

Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Nếu tôi không đồng ý thì sao?”

“Với tình hình hiện nay, anh tìm ai vay tiền thì họ cũng sẽ đưa ra điều kiện tương tự như vậy thôi. Đông Viên giờ chính là kẻ mang ngọc mà bị tội, nhân lúc giá cổ phiếu của anh thấp, lợi dụng thời điểm quan trọng khi anh hụt hơi này, ai chẳng muốn cắn anh một phát? Bằng không, đợi đến lúc anh trở mình vượt qua được khó khăn rồi, còn ai cạnh tranh nổi với anh nữa?”

Thư ký Hàn chuyển lời tới Nhiếp Vũ Thịnh, nói Tập đoàn Khánh Sinh gọi điện tới, gọi điện tới như thế này giống như điện báo ở Bộ ngoại giao, ít nhiều có vẻ mang tính chất công việc. Nhiếp Vũ Thịnh nhận điện thoại, trao đổi với đối phương vài câu rồi chốt lại: “Chúng tôi cần phải mở cuộc họp thảo luận vấn đề này.”

Gác điện thoại xuống, anh nói với Thịnh Phương Đình: “Anh lại đoán trúng rồi, Tập đoàn Khánh Sinh yêu cầu tăng tỷ lệ nắm giữ cổ phần, muốn tôi đem 5% cổ phần mà bố tôi tặng Tôn Bình chuyển nhượng cho họ.”

Thịnh Phương Đình nở nụ cười hiếm hoi: “Làm phẫu thuật thì anh là người trong ngành, tôi là người ngoài ngành. Nhưng về kinh doanh tôi lại là người trong ngành, còn anh là người ngoài ngành.”

Nhiếp Vũ Thịnh khẽ nhếch mép, sự sắc sảo và ngoan cường thời niên thiếu dường như trong phút chốc đã trở lại với anh: “Tôi là người ngoài ngành nhưng tôi có thể học. Tôi tuyệt đối không khoan tay đứng nhìn Đông Viên bị xâu xé. Bố tôi là Nhiếp Đông Viên, Tập

đoàn Đông Viên mang tên ông, cũng là thứ mà ông vất vả bao năm, gầy dựng từ hai bàn tay trắng. Khi còn ở Mỹ, giáo viên hướng dẫn từng nói với tôi một câu: ‘Chỉ cần cậu muốn thử sức, toàn tâm toàn lực cứu chữa bệnh nhân, cho dù thất bại một vạn lần đi nữa, vẫn luôn có một lần kỳ tích chờ đợi cậu.’ ” Anh dần từng chữ: “Tôi muốn thử một lần.”

Thịnh Phương Đình nhìn anh hồi lâu, rồi thốt ra bốn chữ: “Khí phách thư sinh.”

Nhiếp Vũ Thịnh thừa hiểu cách nói khách khí này của anh ta, thực chất là đang mắng mình ngây thơ ấu trĩ. Hai ngày nay anh chứng kiến hết nhân tình ấm lạnh, trước sự khinh thường không giấu giếm của Thịnh Phương Đình, anh lại có cảm giác thân thiết và cảm kích, ít nhất thì con người này cũng không nịnh bợ mình. Anh hỏi: “Anh có cách gì không? Tôi thật sự không cam tâm để Tập đoàn Khánh Sinh được toại nguyện như vậy.”

Thịnh Phương Đình đáp: “VẬY Ể XEM ANH CÓ SẴN SÀNG LÀM NGƯỜI XẤU, LÀM CHÚT VIỆC THẤT ĐỨC KHÔNG ĐÃ.”

Nhiếp Vũ Thịnh cười khở, trước đây có năm mơ anh cũng chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày anh lại thảo luận vấn đề này với một người như vậy trong phòng làm việc của bố. Anh hỏi: “Chuyện thất đức gì? Có phạm pháp không?”

Thịnh Phương Đình nói: “Không đến mức phạm pháp... có điều cũng gần giống thủ đoạn của ông Nhiếp, tóm lại là lợi mình hại người.”

Nghe anh ta chế giễu bố mình, Nhiếp Vũ Thịnh cảnh cáo: “Anh nên nhớ anh đang là trợ lý của tôi, đừng quá đáng quá!”

“Thôi được rồi, Quyền Chủ tịch, chiêu mà tôi nghĩ có thể gọi là giấu trời qua biển, rút củi đáy nồi.”

“Hả?”

Thịnh Phương Đình tiện tay vớ lấy tờ giấy, bắt đầu giải thích tỉ mỉ cho Nhiếp Vũ Thịnh làm thế nào để giấu trời qua biển, giải quyết dứt điểm.

Bận rộn tới tận nửa đêm, Nhiếp Vũ Thịnh rất muộn, rất muộn mới ra về. Ban đầu anh định ngủ lại văn phòng, nhưng nhớ ra hôm nay Tôn Bình xuất viện, không biết tình hình giờ ra sao nên anh muốn về nhà xem thử. Thêm vào đó, Đàm Tĩnh hoàn toàn không biết kháng sinh ngày mai phải tiêm như thế nào, vì thế nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng anh vẫn kê tài xế đưa mình về biệt thự nhà họ Nhiếp.

Cô Lý ra mở cửa cho anh, vừa nhìn thấy anh cô liền nói: “Bình Bình ngủ rồi, ở phòng cuối cùng bên phải trên lầu.”

“Vâng.” Anh đáp. Là bác sĩ ngoại khoa nên anh hơi sạch sẽ thái quá, cả ngày lăn lộn bên ngoài, chỉ sợ sẽ mang vi khuẩn virus gì đó truyền sang thằng bé, nên vừa về đến nhà, anh lập tức vào phòng thay đồ tắm rửa sạch sẽ, sau đó mới tới thăm con. Phòng của anh cũng ở trên tầng hai, chỉ cách phòng Tôn Bình một cái hành lang, rất thuận tiện cho việc đi lại chăm sóc. Cửa phòng thằng bé khép hờ, từ khe cửa có thể thấy ánh đèn ngủ mờ mờ, không nghĩ ngợi gì nhiều, anh đẩy cửa bước vào.

Vừa bước chân vào phòng, anh liền trông thấy Đàm Tĩnh đang nép mình ngủ bên mép giường. Chắc hẳn cô sợ sẽ chèn phải thằng bé, nên chỉ nằm nép bên mép giường, quay mặt ra ngoài. Thật ra chiếc giường rất rộng, cô không cần phải lo lắng như vậy. Cửa sổ trong phòng vẫn mở, gió đêm lành lạnh lùa vào nên cũng không cần bật điều hòa. Tôn Bình đắp một chiếc chăn mỏng ngủ say sưa, còn Đàm Tĩnh chỉ đắp một góc chăn, cô mặc một chiếc áo phông cũ thay cho đồ ngủ, gương mặt vẫn phẳng phất vẻ thuần khiết và tươi tắn thời thiếu nữ.

Nhiếp Vũ Thịnh cúi xuống kéo chăn đắp cho cô. Tóc cô lòa xòa trên gối, càng tôn lên khuôn mặt trắng trẻo, sau khi phẫu thuật cho Tôn Bình, nét u sầu trên gương mặt cô đã bớt phần nào, khi ngủ cũng không còn thấy thần thái cô đơn sầu muộn như trước nữa. Nhiếp Vũ Thịnh chợt có cảm giác dường như ngàn ấy năm xa cách chưa từng tồn tại, trước mắt, tất cả mọi chuyện như vừa mới hôm qua, còn Đàm Tĩnh của anh đang ở rất gần, chỉ cần vói tay ra là chạm vào được.

Anh phải hết sức kiềm chế mới không hôn lên mái tóc cô.

Anh lấy nhiệt kế cặp nhiệt độ cho Tôn Bình, sau đó lại kiểm tra máy trợ tim 24/24. Tuy động tác của anh nhẹ nhàng nhưng Đàm Tĩnh

vì lo lắng cho con nên không dám ngủ quá say, cô mơ màng tỉnh giấc, còn tưởng mình vẫn đang trong bệnh viện. Nhìn thấy Nhiếp Vũ Thịnh cô liền nghĩ: “Tối nay anh ấy lại phải trực đêm à? Sao không mặc áo blouse nhỉ?”

Cô chỉ mơ màng trong giây lát rồi tỉnh hẳn dậy, hốt hoảng tung chăn bước xuống giường hỏi: “Sao vậy? Bình Bình lại làm sao à?”

“Đâu có.” Nhiếp Vũ Thịnh đáp: “Các chỉ số vẫn bình thường, anh chỉ kiểm tra thôi.”

Đàm Tĩnh thở phào nhẹ nhõm, bấy giờ mới để ý Nhiếp Vũ Thịnh đang mặc đồ ngủ, đi dép lê, thậm chí tóc còn chưa khô hẳn, anh cúi người đắp lại chăn cho Tôn Bình, khi cúi đầu, sợi dây màu đỏ đeo trên cổ anh lộ ra khỏi cổ áo ngủ, Nhiếp Vũ Thịnh vốn trắng trẻo nên càng thấy rõ chiếc dây cũ kỹ, phai màu. Hai ngày nay anh cũng gầy rộc đi, vành mắt thâm quầng, phong thái cẩn trọng và ung dung đã bị thay thế bằng vẻ trầm tư. Nhớ lại những gì anh nói ở bệnh viện hôm đó, Đàm Tĩnh thấy lòng mềm nhũn ra, liền hỏi: “Anh ăn cơm chưa?”

“Anh ăn tối trong lúc bàn công việc với người ta rồi.”

Cô có xem một ít tin tức, biết được cuộc sống của anh hiện giờ như trong chảo dầu, phải vật lộn với nước sôi lửa bỏng. Nhiếp Vũ Thịnh rất kén ăn, điều này thì cô biết, lại đang bàn công chuyện với người ta, nhất định ăn không thấy ngon. Cô hỏi: “Anh có đói không, trong bếp vẫn đang hầm cháo chuẩn bị sẵn để mai Bình Bình ăn sáng, còn nhiều lắm, em múc cho anh một bát nhé?”

Sợ làm Tôn Bình tỉnh giấc, Nhiếp Vũ Thịnh xuống lầu ăn cháo, cô Lý đã ngủ từ lúc nào. Đàm Tĩnh vào bếp lục đục một hồi rồi bê ra cho anh một tô cháo, còn cả một đĩa thịt muối. Nhiếp Vũ Thịnh gắp một miếng thịt bò muối, vừa cắn liền nhận ra ngay là do chính tay Đàm Tĩnh chế biến. Đàm Tĩnh thấy anh ngây người, biết anh đã nhận ra, cô sợ anh cho rằng người làm lười biếng, vội vàng giải thích: “Lẽ ra cô Tần định làm món thịt muối, nhưng em nói để em muối vì Bình Bình không ăn đồ muối do người khác làm...” Nói đến đây, giọng cô bỗng nhỏ dần, vì nhớ ra rằng Nhiếp Vũ Thịnh cũng không ăn đồ muối do người khác làm. Lúc ăn ở ngoài anh không bao giờ gọi những món muối, trừ món muối do chính tay cô làm ở nhà.

Đàm Tĩnh thấy bối rối, đành nói lảng sang chủ đề khác: “Hai ngày vừa rồi có bận lắm không?”

“Cũng bình thường.” Nhiếp Vũ Thịnh vừa cúi đầu ăn vừa trả lời, mới ăn được mấy miếng cháo mà đã hết nửa chỗ thịt muối, Đàm Tĩnh thái thịt rất khéo, miếng thịt mỏng tang, trông thì đầy nhưng thực chất chẳng nhiều nhận gì. Biết anh vẫn đói, cô bèn nói: “Trong tủ lạnh còn nữa, để em lấy ra thái thêm cho anh.”

Cô vừa đứng lên thì nghe tiếng anh gọi: “Đàm Tĩnh.”

Cô quay lại nhìn anh, ánh đèn trong phòng ăn rất sáng, chiếu xuống mái tóc đen bóng, cùng đôi mắt đen lấp lánh của anh. Lúc anh chăm chú nhìn người khác, ánh mắt như mang một ngọn lửa thiêu đốt khiến cô cảm thấy không sao chống đỡ nổi.

Anh nói: “Ly hôn đi, anh sẽ cưới em.”

Cuối cùng anh cũng thốt ra được câu này, thì ra nó không khó như anh vẫn tưởng tượng. Nhưng nhìn Đàm Tĩnh lại có vẻ như kinh hoàng cực độ, nỗi buồn một lần nữa tràn lên khóe mắt cô, phải rất lâu sau cô mới đáp: “Em không xứng.”

Anh quăng đôi đũa xuống, nắm lấy tay cô, cô gồng mình giãy giụa như một con chim nhỏ, nhưng anh vẫn ôm chặt cô không buông, thì thầm: “Cái gì mà xứng với không xứng? Anh muốn ở bên người anh thích, anh muốn ở bên người anh yêu, anh yêu em, anh thấy hai chúng ta rất xứng đôi.”

“Nhiếp Vũ Thịnh.....”

“Hai ngày vừa rồi anh gần như phát điên em có biết không?... Mỗi khi anh sắp tuyệt vọng, mỗi khi anh muốn bỏ cuộc, mỗi khi bị người khác ghẻ lạnh anh đều nghĩ tới Bình Bình, nghĩ tới em. Anh không thể bỏ cuộc, anh không được thua, anh nhất định phải thắng, bởi anh còn có người cần phải chăm sóc, có người cần phải bảo vệ, anh hy vọng bố sẽ tỉnh lại, cho dù anh biết có thể ông vĩnh viễn sẽ không bao giờ tỉnh lại. Anh hy vọng Bình Bình sẽ ở bên anh, anh không muốn làm lỡ dở sự phát triển của con, nhưng điều anh hy vọng nhất là được có em ở bên.”

“Chúng ta đã không thể nào...”

“Nếu như anh không có gì cả, em còn cho rằng em không xứng với anh không?”

Đàm Tĩnh nhìn anh bằng ánh mắt tuyệt vọng: “Anh đừng ép em như thế.”

“Anh không ép em, Đàm Tĩnh, là em vẫn luôn ép anh.” Vành mắt Nhiếp Vũ Thịnh đỏ lên, “Là em ép anh rời xa em, em ép anh không được yêu em, anh rất đau khổ... Bảy năm nay, anh vẫn luôn đau khổ như vậy. Đàm Tĩnh, nếu em thật sự không yêu anh thì tại sao lại ép anh như thế?”

“Em phải lên xem Bình Bình thế nào...”

Anh kéo cô lại, ngẫu nhiên hôn cô, Đàm Tĩnh cắn vào môi anh đau điếng nhưng anh vẫn nhất quyết không chịu buông tay. Đàm Tĩnh cảm thấy anh đã say rồi, nhưng rõ ràng người anh không phải ra chút hơi men nào cả, mà như một người bị mất lý trí, sau cùng, thấy cô sắp phát khóc lên, anh mới từ từ lỏng tay, lão đảo buông cô ra như người say.

Cuối cùng, Nhiếp Vũ Thịnh cũng bình tĩnh trở lại, anh chăm chăm nhìn cô hồi lâu rồi nói: “Đàm Tĩnh, anh đã dành tất cả để yêu em, nếu em không cần, thì thôi vậy.”

Có lẽ cả đời Đàm Tĩnh cũng không thể quên được, lúc anh thốt ra câu này, giọng nói bình thản đến gần như tuyệt vọng.

Chương 25

Tập đoàn Đông Viễn đã thanh toán tiền hàng cho các doanh nghiệp cung ứng đúng thời hạn. Theo đề xuất của Thịnh Phương Đình, công ty Thực phẩm và Nước giải khát Đông Viễn đã ký hợp đồng 1 năm cung cấp hàng giá rẻ với công ty BQC, siêu thị bán lẻ đa quốc gia lớn nhất nước, Đông Viễn cung cấp cho BQC hai loại mặt hàng là nước tinh khiết và trà sữa với giá gần bằng giá thành sản xuất, đồng thời phải đảm nhận các hoạt động thúc đẩy tiêu thụ hàng hóa, đổi lại, BQC sẽ thanh toán ngay một khoản tiền hàng lớn của quý sau cho Đông Viễn. Tiếp đó, công ty Thực phẩm và Nước giải khát Đông Viễn lại hứa với tất cả các nhà cung ứng nguyên liệu sẽ tăng giá nhập nguyên liệu thêm 1%, hy vọng bọn họ không gây khó dễ trong thời điểm quan trọng này.

Ngoài việc đặc tội với các doanh nghiệp bán lẻ trong ngành và bị tổn thất lợi nhuận cho công ty BQC thì không còn vấn đề gì nữa, dù sao, vào phút chót, Đông Viễn cũng đã nhận được tiền hàng của BQC, và thanh toán hết tiền hàng cho các nhà cung ứng của siêu thị Đông Viễn, đồng thời làm đẹp lòng các nhà cung ứng nguyên

liệu của công ty Thực phẩm và Nước giải khát Đông Viên.

Có lẽ người không vui nhất là các doanh nghiệp bán lẻ khác, Đông Viên làm vậy không những đã tự gây tổn thất một khoản lợi nhuận khổng lồ, mà còn khiến cho sự cạnh tranh giữa các doanh nghiệp bán lẻ và BQC không cùng một vạch xuất phát. Rất nhiều doanh nghiệp bán lẻ đã đua nhau gọi điện thoại kêu khổ với Phó Tổng giám đốc Quản lý thị trường của Đông Viên, một số doanh nghiệp bán lẻ lớn còn gọi thẳng cho Nhiếp Vũ Thịnh: “Nhiếp tổng, các anh làm như thế, chúng tôi còn cần phải bán nước giải khát của Đông Viên nữa không đây? Tất cả các cửa hàng của BQC chuẩn bị hạ giá xuống còn một đồng tư một chai, trong khi giá các anh giao cho chúng tôi đã là một đồng tư rồi!”

Người đe dọa cũng có, người kêu khổ cũng có, về sau hầu hết những cuộc điện thoại kiểu như vậy đều bị chặn lại ở chỗ thư ký Hàn. Nghe nói, còn có người phao tin sẽ cho “Tiểu Nhiếp tổng” biết tay. Nhiếp Vũ Thịnh gần đây có thêm biệt danh là “Tiểu Nhiếp tổng”, cũng không biết ai lại ác mồm ác miệng như vậy. Dư luận đặt cho anh biệt danh này, có thể thấy lần này họ đã đắc tội quá nặng với các doanh nghiệp bán lẻ.

“Đắc tội thì đắc tội!” Thịnh Phương Đình đưa cho Nhiếp Vũ Thịnh một điếu thuốc, nói: “Bị ép quá, chúng ta chỉ còn cách gỡ trò lưu manh, buộc họ phải bán nước tinh khiết và trà sữa của Đông Viên... ai bảo thị phần của Đông Viên lớn như vậy? Người nào có thị trường thì người đó có tiếng nói.”

Nhiếp Vũ Thịnh cùng Thịnh Phương Đình ngồi trong phòng làm việc nhả khói, cảm thấy đôi khi làm lưu manh cũng thú vị ra phết.

Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Anh gọi điện cho Thư Cầm hỏi cô ấy tối nay có rảnh thì cùng đi ăn tối.”

Thịnh Phương Đình lờm anh: “Anh hẹn bạn gái tôi ăn cơm, còn bắt tôi gọi điện thoại, dù là ông chủ cũng đừng bắt nạt người khác như thế chứ?”

Trải qua cuộc chiến khó khăn này, Nhiếp Vũ Thịnh đã xem Thịnh Phương Đình là người của mình từ lâu - người chung hoạn nạn mới

có thể tin tưởng được. Anh nói: “Tôi định sẽ thay đổi nhân sự Ban lãnh đạo, hẹn Thư Cầm đi ăn, là định mời cô ấy về làm giám đốc Nhân sự cho chúng ta.”

Thịnh Phương Đình thoáng sững ra: “Nếu tôi và cô ấy đều ở Đông Viễn thì không hay lắm.”

“Hai người còn chưa kết hôn, hơn nữa, tôi tin tưởng Thư Cầm, cô ấy sẽ công tư phân minh mà.” Nhiếp Vũ Thịnh cầm lấy điện thoại: “Anh không gọi thì tôi gọi nhé?”

Quả nhiên khi ăn cơm tối, Thư Cầm vừa nghe thấy ý kiến của Nhiếp Vũ Thịnh liền lắc đầu nói: “Nhiếp tổng, trước tiên cảm ơn anh, chức vụ đó rất hấp dẫn nhưng tôi và Thịnh Phương Đình đều ở Đông Viễn thì không thích hợp.”

“Đánh hổ không gì bằng anh em ruột, ra trận không gì bằng bố con. Bạn bè tôi không nhiều, người tin tưởng được cũng chẳng bao nhiêu. Lo xong vụ tiền hàng, tôi định sắp xếp người của mình vào Ban lãnh đạo. Bộ phận nhân sự là một bộ phận rất quan trọng, hoặc em tự mình đảm nhiệm, hoặc giới thiệu người tin cậy vào, dù sao anh cũng chỉ tin tưởng mỗi em thôi, tùy em tính, nếu em không làm thì anh sẽ dùng kế phản gián. Bây giờ ông chủ của em cũng biết anh rồi, anh cứ nói em là bạn gái anh, em nghĩ xem liệu ông ta có chịu được ‘bạn gái của Nhiếp tổng’ Tập đoàn Đông Viễn tiếp tục ở công ty ông ta quản lý nhân sự nữa hay không?”

Thư Cầm nghe vậy trợn mắt nhìn anh: “Nhiếp Vũ Thịnh, trước đây anh đâu có thế này! Ai dạy anh thành ra trơ trẽn như vậy?”

Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Để đạt được mục đích một cách nhanh nhất, thì thoảng cũng đành làm lưu manh thôi.”

Lại một lần khác giờ trò lưu manh là nhằm vào Ban lãnh đạo. Thịnh Phương Đình bày cho anh, sau khi trả hết tiền hàng, tạm thời vượt qua giai đoạn khó khăn, thì lập tức triệu tập một cuộc họp cổ đông đặc biệt. Trong cuộc họp cổ đông, Nhiếp Vũ Thịnh đề xuất hai việc: Thứ nhất là thay đổi kế hoạch thưởng quyền mua cổ phần ưu đãi, vốn dĩ kế hoạch này là do Nhiếp Đông Viễn đề ra, đặc biệt dành cho thành viên Ban lãnh đạo, nên khi đề cập đến chuyện thay đổi, Ban lãnh đạo rất không hài lòng. Chuyện thứ hai còn trực tiếp hơn, Nhiếp

Vũ Thịnh đề xuất việc bầu lại thành viên Hội đồng quản trị.

Mặc dù cổ phiếu mang tên Nhiếp Đông Viễn đã bị phong tỏa nhưng quyền bỏ phiếu vẫn không thay đổi. Đó cũng là lần đầu tiên Đàm Tĩnh đến Đông Viễn dự họp, bởi Tôn Bình có 5% cổ phần, còn cô là người giám hộ.

Đàm Tĩnh mấy ngày nay không nhìn thấy Nhiếp Vũ Thịnh, từ sau buổi tối hôm ấy, dường như anh đã hoàn toàn tuyệt vọng về cô. Anh sắp xếp bác sĩ, y tá hằng ngày đến tận nhà tiêm cho Tôn Bình, kiểm tra tình hình phục hồi vết mổ của nó, nhưng anh không quay về lần nào nữa.

Người trong Đông Viễn đều rất lịch sự với cô, ngay cả thư ký Hàn cũng tưởng cô là vợ của Nhiếp Vũ Thịnh. Nhiếp Vũ Thịnh trước nay rất trầm tính nên người ở Đông Viễn cũng không rõ anh đã kết hôn hay chưa. Lần trước khi có thông cáo thay đổi cổ phần, Ban lãnh đạo mới lảng máng đoán già đoán non, còn kháo nhau rằng Tôn Bình là con riêng của ông Nhiếp Đông Viễn, vì dù sao cũng không mang họ Nhiếp. Nhưng sự việc xảy ra quá đột ngột, ông Nhiếp Đông Viễn lại giữ kín như bưng nên không ai dám dò hỏi cận kề. Thư ký Hàn mấy ngày gần đây thường xuyên ra vào phòng làm việc của Chủ tịch nên biết được Nhiếp Vũ Thịnh ngày nào cũng phải gọi điện về nhà, người nhận điện là một cậu bé, thậm chí thư ký Hàn từng nhìn thấy cậu bé qua điện thoại, lúc ấy Nhiếp Vũ Thịnh đang trả lời email trên máy tính, điện thoại mở chế độ video call, trên màn hình là một cậu bé rất đáng yêu đang nặn đất sét, vừa nặn vừa hỏi: “Chú xem này, cái này có giống mẹ không?”

Nhiếp Vũ Thịnh dù đang bận tối mắt cũng cố ngó xem con búp bê bằng đất sét đó, thư ký Hàn bắt gặp nụ cười toát ra từ tận đáy lòng anh, trước nay ông chưa bao giờ thấy Nhiếp Vũ Thịnh cười, đặc biệt là từ sau khi ông Nhiếp xảy ra chuyện. Ông vào để đưa văn bản, cũng không dám nấn ná lâu, đặt xuống bàn xong liền đi ngay, lúc ra đến cửa còn nghe thấy tiếng Nhiếp Vũ Thịnh hỏi cậu bé qua điện thoại: “Mẹ con ngủ trưa rồi à? Con uống sữa chưa? Cốc sữa của mẹ đâu rồi? Con bảo mẹ cũng uống rồi à?”

Giọng nói ấm áp như thế, có lẽ chỉ xuất hiện khi nhắc tới người mình yêu nhất mà thôi.

Tham gia cuộc họp này, Đàm Tĩnh mới phát hiện một mảng tính cách hoàn toàn xa lạ của Nhiếp Vũ Thịnh. Tác phong làm việc của anh khác hẳn khi ở bệnh viện, tại đây, dường như anh đã trở nên lạnh lùng đến vô tình, nói ra câu nào cũng sắc như dao, chứa đầy ẩn ý. Anh quyết liệt, độc đoán, không nể mặt ai, ngay trong cuộc họp, anh đã trục xuất Phác Ngọc Thành ra khỏi Hội đồng quản trị, lại chọn thêm hai người mới vào.

Cuộc họp cổ đông đặc biệt lần này cũng khiến cho mọi người phải thay đổi cách nhìn về Nhiếp Vũ Thịnh, Nhiếp Đông Viễn trước đây hành sự độc đoán, sau này khi Nhiếp Vũ Thịnh tiếp quản, mọi người đều cảm thấy cậu Nhiếp ôn hòa hơn nhiều so với ông Nhiếp. Nhưng đến hôm nay xem ra, sự ôn hòa trước đây chỉ là giả bộ mà thôi, về bản chất, Nhiếp Vũ Thịnh giống hệt như Nhiếp Đông Viễn, quen thói bá đạo nắm giữ quyền hành.

Trong cuộc họp lần này, Nhiếp Vũ Thịnh đã chính thức trở mặt với Ban lãnh đạo đương nhiệm, Phác Ngọc Thành hiểu anh muốn ép mình từ chức, nên suốt buổi ông không nói câu nào, để mặc cho Nhiếp Vũ Thịnh chỉ trích: “Cá biệt có một số cổ đông coi nhẹ lợi ích công ty, trong lúc công ty khó khăn nhất, lại khoanh tay đứng nhìn. Khoanh tay đứng nhìn vào lúc này chính là giậu đổ bìm leo! Đối với loại người giậu đổ bìm leo, một khi anh ta đã không coi trọng lợi ích của công ty thì tại sao công ty phải quan tâm đến lợi ích của anh ta?”

Đàm Tĩnh còn nhìn thấy Thịnh Phương Đình và Thư Cầm, cô vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ. Thư Cầm được Nhiếp Vũ Thịnh kéo về làm giám đốc Nhân sự, Thịnh Phương Đình thì được bổ sung vào Hội đồng quản trị, Thịnh Phương Đình chăm chú nghe Nhiếp Vũ Thịnh trút giận, không hề ngăn anh lại - Nhiếp Vũ Thịnh đã kìm nén cơn giận này quá lâu, cũng nên để anh trút ra cho hả.

Kết thúc cuộc họp, Nhiếp Vũ Thịnh còn phải làm thêm giờ, anh chẳng nói với Đàm Tĩnh một câu, chỉ bảo tài xế đưa cô về nhà. Trên đường đi, cô không nhịn được bèn gọi điện cho Thịnh Phương Đình, vẫn quen miệng gọi anh là Giám đốc Thịnh: “Sao anh lại đến Đông Viễn làm việc vậy?”

“Vừa hay bên này đang thiếu người nên tôi đến giúp anh Nhiếp một tay.”

“Ồ...” Đàm Tĩnh không biết nên nói gì, trước kia Thịnh Phương Đình từng giúp cô rất nhiều, nhưng sự việc thay đổi quá nhanh, mới vắn vắn vài tuần, Thịnh Phương Đình đã về làm cho Nhiếp Vũ Thịnh rồi.

Thịnh Phương Đình lịch sự nói: “Xin lỗi, giờ tôi có chút việc...”

“À vâng, chào anh.”

“Tạm biệt.”

Sau khi gặp Đàm Tĩnh, Thư Cầm cũng sốt ruột, làm thêm giờ xong Nhiếp Vũ Thịnh mời cô đi ăn cơm cùng, cả ba dùng bữa ở quán ăn dưới lầu. Thư Cầm hỏi Nhiếp Vũ Thịnh: “Anh và Đàm Tĩnh thế nào rồi?”

“Cái gì thế nào rồi?”

“Đừng vờ vịt nữa, anh giữ thân như ngọc bao nhiêu năm chẳng phải để chờ cô ấy sao? Bây giờ con cũng có rồi, bọn anh lại cứ lần lữa mãi, còn ra cái gì nữa?”

Nhiếp Vũ Thịnh đáp, vẻ không chút bận tâm: “Đến lúc đó hãy nói, bây giờ còn tâm trí đâu mà quan tâm mấy chuyện này!”

Nhưng trong lòng Thư Cầm biết rõ thật ra anh rất để tâm. Nói như vậy, chắc chắn là vấn đề giữa anh với Đàm Tĩnh vẫn chưa được giải quyết. Có điều quả thật gần đây bận tối mắt tối mũi, Ban lãnh đạo đã có hai vị Phó tổng bị ép từ chức, Thư Cầm đang cố gắng lên tìm ứng cử viên xuất sắc để thay thế. Còn Nhiếp Vũ Thịnh do ký bản hợp đồng không bình đẳng kia với bên BQC, làm cho lợi nhuận của công ty Thực phẩm và Nước giải khát Đông Viên giảm sút trầm trọng, việc quay vòng vốn của Bất động sản Đông Viên trước đây đã có vấn đề, nay lại không bán được nhà, đất thì đóng băng, ngân hàng không cho vay vốn, Nhiếp Vũ Thịnh lo đến phát cáu, ngày nào cũng vắt óc tìm cách giải quyết vấn đề của công ty Bất động sản Đông Viên.

Đến cuối tuần Nhiếp Vũ Thịnh mới rảnh rang được một chút, anh quyết định đi Hồng Kông thăm bố nhưng bị chặn lại ở sân bay. Người bên cục Quản lý Xuất nhập cảnh tịch thu hộ chiếu của anh, nói: “Anh Nhiếp, hộ chiếu của anh có vấn đề, phiền anh theo chúng tôi để xử lý.”

Anh bị đưa đến một căn phòng, không lâu sau, có hai viên cảnh sát đến, một trong hai người nói với anh rằng, anh bị cấm xuất cảnh.

Nhiếp Vũ Thịnh sững sốt: “Cái gì? Tại sao?”

“Có người tố cáo anh tội nhận hối lộ, vụ án này chúng tôi đang tiến hành điều tra, hơn nữa tình tiết vụ án nghiêm trọng nên tạm thời anh không được xuất cảnh.”

Nhiếp Vũ Thịnh thần người ra một lúc rồi hỏi: “Tôi có thể gọi điện cho luật sư của mình không?”

“Đương nhiên là được.”

Anh bị đưa đến phòng Kinh tế sở Công an để phối hợp điều tra, đến đây anh mới biết hóa ra có người đã tố cáo anh ăn hoa hồng của công ty CM nên mới chọn dự án này đưa vào bệnh viện, hơn nữa ca phẫu thuật đầu tiên đã làm chết một người.

Hiểu ra vấn đề, anh không nén được giận dữ: “Tôi không hề ăn hoa hồng, hơn nữa dự án của công ty CM đã được nhóm chuyên gia kiểm định rất nhiều lần, bệnh viện mới quyết định đưa vào. Tôi lại là bác sĩ chính phụ trách bệnh nhân, lúc đầu tôi đã khuyên nên dùng phương pháp phẫu thuật truyền thống, là người nhà bệnh nhân lựa chọn phương án của công ty CM, những điều này đều được ghi chép trong biên bản trò chuyện và giấy đồng ý tiến hành phẫu thuật.”

Nhưng cảnh sát hoàn toàn không quan tâm đến điều đó: “Anh nói những điều này đều là vô ích. Có bác sĩ nào không ăn chiết khấu đâu?”

Nhiếp Vũ Thịnh gằn từng chữ một: “Tôi làm bác sĩ lâm sàng mấy năm nay, chưa hề nhận chiết khấu tiền thuốc bao giờ, cũng chưa hề nhận phong bì của bệnh nhân. Anh tin hay không thì tùy!”

“À, to mồm nhỉ! Vụ sự cố y tế kia là thế nào?”

“Đấy có phải là sự cố y tế hay không cần có bệnh viện tuyến trên cử đoàn giám định đến giám định mới biết được. Anh là cảnh sát, không được ăn nói hồ đồ, càng không thể đưa ra kết luận tùy tiện như vậy.”

Luật sư Kiều đến nơi thì cảnh sát đã tra hỏi xong. Ra khỏi sở Cảnh sát, mặt Nhiếp Vũ Thịnh sầm xuống. Lên xe, anh gọi điện cho Chủ nhiệm Phương, ông vô cùng ngạc nhiên nói: “Mấy hôm nay người nhà bệnh nhân không đến làm loạn nữa, tôi tưởng họ thôi rồi, không ngờ lại giở trò này. Tiểu Nhiếp, cậu không phải lo, chúng tôi đều biết cậu trong sạch, cậu chưa bao giờ ăn chiết khấu. Mà ca mổ ấy khẳng định không phải là sự cố y tế.”

Chủ nhiệm Phương là bác sĩ ngoại khoa tim mạch có tiếng trong nước, ông nói không phải sự cố y tế không phải là thiên vị học trò, càng không phải vì nửa đầu ca phẫu thuật này do ông đảm nhiệm. Trong mắt Chủ nhiệm Phương, kỹ thuật là kỹ thuật. Giả dụ ông hay Nhiếp Vũ Thịnh không xử lý tốt về mặt kỹ thuật, dẫn đến cái chết của bệnh nhân, đó mới là sự cố y tế. Còn nếu ông và Nhiếp Vũ Thịnh đều không có bất cứ sai sót nào trên bàn mổ, quá trình điều trị trong bệnh viện cũng không có vấn đề gì, thì cái chết của bệnh nhân chỉ là do cấp cứu vô hiệu mà thôi.

Chính vì vậy, ông mới khẳng định đó không phải là sự cố y tế. Cây ngay không sợ chết đứng, cho dù bộ Y tế có phái cả trăm chuyên gia xuống giám định, chỉ cần hỏi rõ quá trình phẫu thuật và điều trị là biết không thể nào cấu thành sự cố y tế được.

Nhưng Chủ nhiệm Phương và bác sĩ Nhiếp đều không ngờ người nhà bệnh nhân đã chi tiền cho một công ty truyền thông mạng tạo scandal, bắt đầu làm ầm ĩ chuyện này trên mạng. Do mâu thuẫn giữa bác sĩ với bệnh nhân vốn gay gắt, nên lần trước sau khi phát trên truyền hình, trên mạng liền dấy lên không ít lời bàn tán, rất nhiều người cho rằng chắc chắn bệnh viện đã nhận hoa hồng, nếu không sao lại xúi giục bệnh nhân thực hiện ca phẫu thuật rủi ro cao như vậy? Đây chính là coi thường mạng sống con người, đem bệnh nhân ra làm thí nghiệm. Còn về phía gia đình bệnh nhân, người nhà họ bị chết như vậy, chẳng lẽ còn cấm họ đến làm loạn một trận hay sao?

Mà bây giờ công ty truyền thông mạng kia lại dần dần đổ hết lỗi cho Nhiếp Vũ Thịnh. Họ tung ảnh và tư liệu về Nhiếp Vũ Thịnh lên khắp nơi trên mạng, gọi anh là bác sĩ vô đạo đức, nhẫn tâm lừa người bệnh làm phẫu thuật. Nhất thời làm dư luận xôn xao, trên mạng đầy lời ong tiếng ve.

Tình hình dần trở nên mất kiểm soát, có người còn truy tra cả

hoàn cảnh gia đình anh, nói chắc anh không nhận tiền đứt lốt, vì anh đường đường là con trai Chủ tịch Hội đồng quản trị Tập đoàn Đông Viễn. Nhưng một phe khác phản đối, nói không lẽ công tử con nhà giàu thì không nhận tiền hối lộ sao? Trong lúc mọi người đang tranh luận gay gắt thì có người lại tung một tin động trời: “Tập đoàn Đông Viễn và công ty CM có quan hệ lợi ích với nhau, chính vì Nhiếp Vũ Thịnh là thái tử của Tập đoàn Đông Viễn, nên việc anh tiến cử dự án của công ty CM là quá hợp tình hợp lý! Các vật liệu cấy ghép tim và máy điều hòa nhịp tim của công ty CM đều được phân phối bởi công ty Dược phẩm Khánh Sinh lừng danh trong nước, mà công ty Dược phẩm Khánh Sinh lại thuộc Tập đoàn Khánh Sinh được niêm yết trên sàn chứng khoán, cũng chính là cổ đông lớn thứ hai của công ty Đông Viễn niêm yết trên sàn chứng khoán Hồng Kông!”

Tin động trời này được tiết lộ rất chuyên nghiệp, phía dưới còn có hình minh họa chi tiết mối quan hệ giữa bốn bên là công ty CM, công ty Dược phẩm Khánh Sinh, Tập đoàn Khánh Sinh và công ty Đông Viễn, đăng cả hình chụp những tư liệu công khai của công ty Đông Viễn ở sở Giao dịch chứng khoán Hồng Kông, trong cột thông tin về cổ đông, có tên của Tập đoàn Khánh Sinh.

Thông tin này vừa bung ra ngay lập tức khiến dư luận dậy sóng, trở thành tiêu điểm của các trang mạng lớn suốt mấy ngày liền. Các phương tiện truyền thông bắt đầu can thiệp, liên tục đưa tin, áp lực khổng lồ từ dư luận đã khiến các nhà chức trách không thể ngồi yên được nữa, bèn cử một tổ công tác đến bệnh viện, lập tức tiến hành điều tra giám định sự cố y tế này. Dù vậy, trên mạng vẫn tràn ngập lời ong tiếng ve, vì trong số thành viên của nhóm chuyên gia được công bố, người đứng đầu là Phó Chủ tịch hội Nghiên cứu học thuật ngoại khoa tim mạch, mà Chủ nhiệm Phương cũng là Phó Chủ tịch của hội này. Trong mắt cư dân mạng, cuộc điều trần này hẳn đã được dàn xếp trước nên không thể công bằng, dưới sự tác động với ý đồ xấu, dư luận lại càng thêm nghi ngờ phẫn nộ.

Nhiếp Vũ Thịnh quay trở lại bệnh viện trong tình cảnh ấy. Tổ công tác yêu cầu anh nói rõ tình hình, trong khi đó, trên mạng vẫn tranh luận gay gắt, bất luận phía bệnh viện nói gì đi nữa cũng chẳng ai chịu tin, thậm chí trong bệnh án có một chữ bị viết nhầm, gạch đi viết lại cũng bị coi là sửa đổi hồ sơ để che giấu sự thật. Chủ nhiệm Phương nuốt không trôi cơn giận này, ông nổi trận lôi đình mắng: “Lão Uông là Phó Chủ tịch nên sẽ bênh vực tôi à? Logic kiểu quái gì

thế? Bọn họ cứ luôn miệng nói phải phải những chuyên gia giỏi nhất xuống, giờ phải xuống rồi lại bảo chắc chắn sẽ thiên vị bao che. Các chuyên gia tim mạch nổi tiếng trong nước đều là thành viên hội nghiên cứu của chúng tôi, theo như lập luận vớ vẩn của họ thì bất kể phải ai xuống, cũng đều là thiên vị bao che hết!”

Nhiếp Vũ Thịnh không có cách nào an ủi chủ nhiệm, đành nói: “Chú đừng giận quá, đa số mọi người vẫn hiểu lý lẽ mà. Cây ngay không sợ chết đứng, sẽ có người tin tưởng chúng ta.”

“Tin tưởng gì chứ?” Chủ nhiệm Phương dùng dùng tức giận, “Hôm qua còn có một lũ người kéo đến bên ngoài bệnh viện, giăng biểu ngữ, nói chúng ta cấu kết với công ty trên sàn chứng khoán, vì tiền mà giết người. Đến cả mấy trò từ thời Cách mạng Văn hóa cũng lôi ra, chỉ thiếu chưa dán báo tường(1) nữa thôi. Tôi không thể nhìn được việc đám người đó bôi nhọ bệnh viện, bôi nhọ khoa Ngoại Tim mạch chúng ta.”

Nhằm xoa dịu sự phẫn nộ của công chúng, đồng thời chứng minh sự vô tội của mình, dưới sự kiên trì của Chủ nhiệm Phương, lần đầu tiên, bệnh viện Phổ Nhân quyết định tổ chức một buổi điều trần công khai. Không chỉ có các thành viên của nhóm chuyên gia, gia đình bệnh nhân, mà đông đảo phóng viên báo chí cũng được mời đến tham dự. Bệnh viện Phổ Nhân chưa bao giờ náo nhiệt đến thế, dù đã dành riêng một phòng họp lớn nhất có sức chứa hơn 300 người, vậy mà vẫn chật ních. Nhiều bác sĩ không có ca trực hôm nay cũng đến đây, mọi người đều rất quan tâm đến chuyện này, cả hành lang cũng chật kín người.

Hai ngày nay Nhiếp Vũ Thịnh bị báo mạng ví như quý dữ, người nhà bệnh nhân nhìn anh bằng ánh mắt đầy căm phẫn, hận nỗi không thể lao đến ăn tươi nuốt sống. Giới truyền thông vốn luôn có định kiến với anh, cảm thấy gã công tử này chắc hẳn trình độ có hạn, nhà lại giàu có, nên xin vào bệnh viện cho có chỗ trú chân qua ngày mà thôi. Ấy vậy mà, khi Nhiếp Vũ Thịnh vừa bước ra, mọi người ở đó đều kinh ngạc. Hôm nay anh không khoác áo blouse, chỉ mặc thường phục, nhưng nhìn anh không khác gì những bác sĩ khác. Hơn nữa khi giới thiệu về lý lịch, học lực, kinh nghiệm lâm sàng, kinh nghiệm nghề nghiệp, đều rất ưu tú và xuất chúng.

Các chuyên gia bắt đầu chất vấn, thái độ của Nhiếp Vũ Thịnh hết

sức thành khẩn, tay nghề khéo léo, anh miêu tả chính xác tình trạng của bệnh nhân và quá trình phẫu thuật, đối với việc phân tích bệnh tình, sơ kết trước khi mổ, các chi tiết trong ca mổ, anh đều trả lời trôi chảy. Ngay những người ngoài ngành như đám phóng viên nghe đến đây cũng biết ca phẫu thuật này đến 80% là không có gì vấn đề gì, càng khỏi nói đến các chuyên gia ngồi trên bàn chủ tọa. Chủ nhiệm Phương là người thứ hai bị chất vấn, các chuyên gia chỉ hỏi ông một vài chi tiết bổ sung, khoa Ngoại Tim mạch đưa ra biên bản ghi lại hai lần nói chuyện với người nhà bệnh nhân và giấy đồng ý phẫu thuật, trong hai biên bản đều viết rất rõ, Nhiếp Vũ Thịnh đề nghị bệnh nhân sử dụng phương án phẫu thuật truyền thống, nhưng người nhà bệnh nhân lại bày tỏ, họ nghe nói có dự án trợ cấp của công ty CM nên hy vọng bệnh nhân được phẫu thuật bằng phương pháp mới. Nhiếp Vũ Thịnh cũng đã giải thích cặn kẽ cho họ những rủi ro cũng như tai nạn ngoài ý muốn của phương pháp này.

Về cơ bản trong suốt quá trình không có gì bắt bẻ được cả. Chủ nhiệm Phương nói: “Khả năng bệnh nhân bị phản ứng đào thải là rất thấp, khi công ty CM đưa dự án này về nước, ở Mỹ và Canada đã tiến hành hơn 1000 ca phẫu thuật lâm sàng, tỷ lệ xuất hiện phản ứng đào thải không đến 1/1000, ở Hồng Kông và Nhật Bản cũng tiến hành phẫu thuật lâm sàng tương tự, và gần như không xuất hiện phản ứng đào thải nào. Khi chúng tôi quyết định áp dụng, cũng đã xem xét đến những rủi ro về mặt này, hơn nữa trước khi phẫu thuật, chúng tôi cũng đã giải thích cặn kẽ cho bệnh nhân và người nhà bệnh nhân biết... Những điều này đều có ghi chép trong biên bản, các vị chuyên gia, phóng viên, và người nhà bệnh nhân có thể đối chiếu.”

Ông bỏ kính xuống, nói: “Ca phẫu thuật này, tôi đã làm hết trách nhiệm, khoa Ngoại Tim mạch đã làm hết trách nhiệm, bệnh viện đã làm hết trách nhiệm.”

Trong giây lát, cả hội trường im lặng đến nỗi chiếc kim rơi xuống đất cũng có thể nghe tiếng, Chủ nhiệm Phùng chủ trì hội nghị hắng giọng nói: “Các vị chuyên gia còn câu hỏi nào nữa không?”

Các chuyên gia sau khi đến bệnh viện, hỏi xong những vấn đề cơ bản, xem xét các giấy tờ có liên quan, liền biết ngay đây không phải là một sự cố y tế, chỉ là dưới áp lực của dư luận, họ không thể không làm cho nghiêm túc. Bây giờ tất cả các vấn đề đã hỏi hết rồi, họ trao đổi ý kiến với nhau, Chủ nhiệm Tôn đứng đầu tổ chuyên gia lắc đầu,

tỏ ý không còn vấn đề gì để hỏi nữa. Chủ nhiệm Phùng lại hỏi: “Người nhà bệnh nhân còn vấn đề gì muốn hỏi không?”

Từ phía chỗ ngồi của gia đình bệnh nhân có một người đàn ông đứng lên, Nhiếp Vũ Thịnh không biết người đó, khắp hội trường lại bắt đầu rộ những tiếng xì xào, nghe nói người đàn ông này là anh họ của bệnh nhân, họ Đàm, làm nghề luật sư, nên rất ghê gớm. Gia đình bệnh nhân chủ yếu dựa vào anh ta, hiện giờ cũng do anh ta đứng ra chất vấn. Thần sắc anh ta có vẻ âm trầm, sau khi đứng dậy, anh ta cứ nhìn chằm chằm vào Nhiếp Vũ Thịnh, Nhiếp Vũ Thịnh cũng rất bình tĩnh, không hề né tránh ánh mắt của anh ta.

“Bác sĩ Nhiếp, anh là bác sĩ điều trị chính của bệnh nhân?”

“Đúng vậy.”

“Tất cả các biên bản nói chuyện đều do anh và gia đình bệnh nhân nói chuyện xong, yêu cầu họ ký vào đó?”

“Đúng vậy.”

“Sau khi công ty CM đưa dự án vào, anh là người chịu trách nhiệm về công tác chuẩn bị giai đoạn đầu?”

“Đúng vậy.”

“Như tôi được biết, theo kế hoạch ban đầu thì bệnh nhân đầu tiên của ca phẫu thuật này, không phải em họ tôi, mà là một người khác, xin hỏi bệnh nhân đó là ai?”

Nhiếp Vũ Thịnh thoáng ngần ra rồi đáp: “Xin lỗi, liên quan đến tình hình của các bệnh nhân khác, tôi không thể nói cho anh.”

“Vậy sao? Vậy để tôi nói giúp anh, bệnh nhân dự kiến sẽ được làm phẫu thuật CM đầu tiên tên là Tôn Bình, năm nay lên 6 tuổi bị mắc Tứ chứng Fallot, là một trong những chứng bệnh tim bẩm sinh nghiêm trọng. Bệnh nhân Tôn Bình này trước năm điều trị ở giường số 39, phòng 11 khoa Ngoại Tim mạch của các anh, nhưng về sau không được tiến hành phẫu thuật CM mà chuyển sang làm phẫu thuật truyền thống, giờ sức khỏe hồi phục và đã xuất viện. Bác sĩ Nhiếp, tại sao anh không làm phẫu thuật CM cho Tôn Bình mà lại làm phẫu

thuật truyền thống?”

“Tình trạng mỗi bệnh nhân khác nhau, người nhà Tôn Bình yêu cầu làm phẫu thuật truyền thống.”

“Nói vậy là người nhà bệnh nhân Tôn Bình cũng biết khả năng rủi ro của phẫu thuật CM cao hơn nhiều so với phẫu thuật truyền thống?” Luật sư Đàm vặn lại.

Nhiếp Vũ Thịnh im lặng hồi lâu mới đáp: “Phải.”

“Bác sĩ Nhiếp, vậy tại sao lúc đó anh lại đề nghị em họ tôi làm phẫu thuật CM?”

“Tôi cũng đã đề nghị phương án phẫu thuật truyền thống...”

Luật sư Đàm ngắt lời anh: “Anh với Tôn Bình có quan hệ gì?”

Nghe câu hỏi đó, lòng Nhiếp Vũ Thịnh chùng hẳn xuống, nhưng anh vẫn rất bình tĩnh, nói: “Điều đó không liên quan gì tới việc này.”

“Đương nhiên có liên quan! Thế nào là ‘lương y như từ mẫu’? Thân là một bác sĩ thì phải đối xử với bệnh nhân như cha mẹ đối với con cái. Tại sao anh lại không làm phẫu thuật CM cho Tôn Bình? Bởi vì Tôn Bình là con đẻ của anh!”

Cả hội trường “ồ” lên kinh ngạc, mấy phóng viên ngồi phía sau cũng nhao nhao đứng dậy bấm máy ảnh không ngớt, toàn thân Nhiếp Vũ Thịnh run lên vì tức giận nhưng anh chỉ siết chặt nắm tay, nhìn thẳng vào mắt luật sư Đàm, nhắc lại rành rọt từng chữ: “Không liên quan gì tới việc này.”

“Được. Anh không muốn biến con trai mình thành vật thí nghiệm cho ca phẫu thuật nên đưa con trai của người khác vào thay.” Luật sư Đàm chỉ về phía người thân của nạn nhân, gay gắt nói: “Anh nhìn đi, đây là cha của bệnh nhân, chính anh đã khiến người đầu bạc như ông ấy phải tiến kẻ đầu xanh! Anh có dám nhìn thẳng vào ông ấy không? Anh có dám vỗ ngực mà nói ‘lương y như từ mẫu’ nữa không? Công ty Đông Viễn của cha anh câu kết với Tập đoàn Khánh Sinh, còn anh thì đưa dự án CM vào trong bệnh viện, chúng tôi không hiểu những thuật ngữ chuyên ngành của anh, nhưng chúng tôi tin rằng anh đã vì

lợi ích cá nhân mà đánh mất lương tâm của một bác sĩ!”

Người nhà bệnh nhân cùng những người khác trong hội trường đồng loạt đứng dậy hoan hô, nhao nhao nói: “Mắng hay lắm.” Các bác sĩ nhìn nhau không nói lời nào, chẳng ai ngờ sự việc lại ra nông nỗi này. Luật sư Đàm cười nhạt, nói: “Bác sĩ Nhiếp, bản lý lịch của anh hoành tráng quá nhỉ! Tốt nghiệp trường Đại học nổi tiếng ở Mỹ, hai bằng tiến sĩ, về nước lại được bệnh viện danh tiếng nhất xem như nhân tài trẻ tuổi mà nhận vào khoa Ngoại Tim mạch. Có điều, anh vốn không có tư cách trở thành một bác sĩ lâm sàng, bởi anh mắc bệnh tâm lý nghiêm trọng!” Anh ta giơ một tập giấy lên rồi quăng xuống bàn, “Bác sĩ Nhiếp, trong vòng vịn ba năm ở Mỹ, anh đã phải đi gặp bác sĩ tâm lý tất cả 47 lần! Rốt cục anh có vấn đề nghiêm trọng gì mà hàng tuần đều phải đến gặp bác sĩ tâm lý vậy hả? Thế mà đường đường là bệnh viện Phổ Nhân, trong đợt tuyển dụng lại tuyển một nhân tài như thế này vào làm! Tôi xin phép được hỏi các vị chuyên gia ngồi đây: một người mắc bệnh tâm lý nghiêm trọng có thể trở thành bác sĩ lâm sàng không? Các vị có cho phép người như vậy làm việc tại tuyến đầu bệnh viện không? Nếu bệnh tâm lý của anh ta phát tác, đột ngột trở thành một kẻ cuồng sát thì làm thế nào? Bệnh viện Phổ Nhân chỉ nhìn vào lý lịch, bất kể việc mình tuyển dụng phải một bệnh nhân tâm thần ư?”

Mặt Nhiếp Vũ Thịnh trắng bệch, anh còn chưa kịp lên tiếng thì Chủ nhiệm Phương đã không giữ nổi bình tĩnh, đập bàn đứng bật dậy: “Anh ăn nói cho cẩn thận, đừng có ngậm máu phun người! Cái gì mà bệnh nhân tâm thần? Anh đang công kích nhân thân người khác đấy!”

Luật sư Đàm khẽ cười, ung dung hỏi: “Bác sĩ Nhiếp, luật pháp nước Mỹ có quy định: bác sĩ tâm lý không được tiết lộ tình trạng bệnh nhân, nên tôi không có cách nào để biết bệnh tình của anh rút cục nghiêm trọng đến cỡ nào, cũng chẳng thể lấy được báo cáo chẩn đoán bệnh lý của anh. Nhưng tôi muốn hỏi anh một điều, trước mặt tất cả các bác sĩ, tất cả các chuyên gia, tất cả người nhà bệnh nhân có mặt ở đây, anh có dám lấy danh dự người bố đang bệnh nặng của mình ra thề rằng tôi ngậm máu phun người, anh từ trước đến giờ chưa từng đến khám bác sĩ tâm lý ở Mỹ không?”

Các phóng viên ở dưới bắt đầu thi nhau gọi điện về tòa báo, số khác rút di động ra nhanh nhẩu viết tin vắn. Vốn dĩ mọi người đều

nghe buổi chất vấn này sẽ kết thúc bằng việc phát thông cáo, nhưng giờ chuyện này còn chưa yên thì chuyện khác đã đến, hơn nữa những lời chỉ trích của người nhà bệnh nhân câu nào cũng nhằm trúng vào chỗ hiểm, chuyện nào cũng khiến người ta cứng họng, còn việc những lời buộc tội này rốt cuộc nhằm vào sự cố y tế hay nhằm vào cá nhân Nhiếp Vũ Thịnh, đã không còn ai để ý được nữa.

Nhiếp Vũ Thịnh biết mình đang bị rơi vào một cái bẫy, đối phương đã có sự chuẩn bị kỹ lưỡng, hơn nữa sự chuẩn bị này không phải người thường có thể làm được, bọn họ thậm chí còn điều tra ra một số chuyện trong thời gian anh ở Mỹ. Khi mới đặt chân lên nước Mỹ, anh thường xuyên nằm mơ thấy ác mộng, một người học lâm sàng như anh cũng biết đây là vấn đề về tâm lý, nên đã tích cực phối hợp với bác sĩ tâm lý, cuối cùng tuy không khỏi hẳn nhưng bệnh tình không tái phát nữa. Nhưng bây giờ khi đối phương dồn anh vào chân tường, thậm chí còn mang cả người cha đang bệnh nặng của anh ra, anh thật sự không có cách nào chống đỡ nổi. Thấy anh làm thinh hồi lâu, luật sư Đàm khẽ cười: “Bác sĩ Nhiếp, xem ra anh không dám thề rồi. Anh nói đủ chuyện trên trời dưới đất, người nhà bệnh nhân chúng tôi đều không phải người trong ngành, không phát hiện ra anh có vấn đề gì, cũng không phát hiện ra bệnh viện các anh có vấn đề gì, nhưng anh đừng có ép người quá đáng. Nếu phẫu thuật CM không có vấn đề, tại sao anh không làm phẫu thuật cho con anh? Điều này đã đủ chứng minh vấn đề rồi! Hơn nữa tại sao anh không dám thề? Ở nước ngoài anh phải điều trị tâm lý lâu như vậy, chúng tôi cũng không truy cứu xem anh mắc bệnh tâm lý gì, nhưng một người như anh có xứng đáng làm bác sĩ lâm sàng không? Anh có xứng không?”

Luật sư Đàm cao giọng: “Chúng tôi không có yêu cầu nào khác! Chúng tôi chỉ muốn mời chuyên gia tâm lý tới đây, giám định bác sĩ Nhiếp, xem tình trạng tâm lý của anh ta rốt cục có phù hợp để làm một bác sĩ lâm sàng hay không, anh ta có đủ tư cách cầm giấy phép hành nghề bác sĩ hay không? Em họ tôi không hiểu sao lại bị tên bác sĩ mắc bệnh tâm lý nghiêm trọng này xúi giục, trở thành vật thí nghiệm cho dự án CM! Chúng tôi bảo lưu quyền truy cứu tất cả trách nhiệm pháp luật! Chúng tôi sẽ kiện bệnh viện Phổ Nhân vô trách nhiệm, nhận hối lộ, làm người bệnh tử vong, khiến gia đình chúng tôi phải gánh chịu nỗi đau mất mát, chúng tôi quyết không cho qua vụ này, chúng tôi phải truy cứu đến cùng!”

Nhiếp Vũ Thịnh không biết mình đã rời khỏi hội trường như thế

nào. Tất cả đều nhìn anh bằng ánh mắt kỳ thị. Anh từng đối mặt với rất nhiều khó khăn, đặc biệt là trong thời gian gần đây, nhưng chưa lần nào cảm thấy tuyệt vọng như lần này.

Ở Trung Quốc, nhắc đến bệnh tâm lý, hầu hết mọi người đều hiểu sai về nó, thậm chí nhiều bác sĩ cũng không nắm được hết. Anh phải giải thích thế nào đây? Tuy rằng anh có hàng vạn điều không then với lòng, nhưng bây giờ anh mọc trăm cái miệng cũng khó mà biện bạch. Các phóng viên sau phút sững sờ đều tranh nhau đưa ra câu hỏi, cục diện trở nên mất kiểm soát hoàn toàn. Cuối cùng Chủ nhiệm Phùng phải vội vàng tuyên bố kết thúc phiên điều trần, sau đó hướng dẫn các chuyên gia rời khỏi hội trường trước.

Nhiếp Vũ Thịnh vừa hơi tỉnh táo lại một chút đã bị người ta kéo vào phòng họp nhỏ bên cạnh, có người đưa cho anh một cốc trà nóng. Anh giống một đứa trẻ bơ vơ không nơi nương tựa, bụng cốc trà nóng trong tay mà cả người lạnh toát, hơi giá toát ra từ tận đáy lòng. Người hiểu tình hình cụ thể của anh lúc ở Mỹ không nhiều, biết anh đã tới bác sĩ tâm lý nhiều lần lại càng ít. Trận đại não của người nhà bệnh nhân hôm nay, dường như hoàn toàn nhằm vào anh, đây không giống một vụ gây sự bình thường ở bệnh viện, mà là một vụ việc đã được bàn mưu tính kế chu đáo từ rất lâu rồi.

Anh ngẩng đầu lên, thấy Chủ nhiệm Phương đang đứng ngay bên cạnh, còn có anh Đồng và Tiểu Mẫn, mấy đồng nghiệp đều chăm chú nhìn anh đầy quan tâm, như sợ anh đột nhiên mất bình tĩnh gây ra chuyện gì ngốc nghếch vậy. Thấy anh dần dần tỉnh táo lại, Chủ nhiệm Phương nói: “Tiểu Nhiếp, rốt cuộc là chuyện gì vậy? Người nhà bệnh nhân sao có thể biết những điều này?”

“Cháu không biết...”

Anh Đồng chen vào: “Tiểu Nhiếp, chúng tôi đều tin tưởng cậu. Nhưng đám phóng viên ngoài đó nhất định sẽ viết linh tinh, cậu phải cẩn thận đấy...”

Tiểu Mẫn hỏi: “Sur huynh, rốt cuộc anh đã đắc tội với ai? Hay là kết thù với kẻ nào? Sao lại có người thông đồng với người nhà bệnh nhân để chơi anh như vậy chứ!”

Bất kể đồng nghiệp nói gì, trong đầu Nhiếp Vũ Thịnh chỉ có một

mảng trống không, chuyện hôm nay giống như sét giữa trời quang, dội thẳng vào đỉnh đầu anh. Đám phóng viên sẽ viết gì anh không biết, nhưng anh biết sự nghiệp của mình đến đây là hết. Bệnh viện dưới áp lực to lớn của dư luận, nhất định sẽ có phản ứng bảo thủ nhất. Dù anh không có lỗi, dù anh không thẹn với lòng, bệnh viện cũng không thể bảo vệ anh nữa.

Anh từng vì nghề nghiệp này mà nỗ lực mười năm, dự định coi đó là sự nghiệp đáng tự hào cả đời. Động cơ học y nói ra thì hết sức ngây thơ nực cười, nhưng khi thực sự bước vào cánh cửa trường y, anh đã thật lòng muốn cống hiến cả đời cho y học. Trong công tác lâm sàng, có vất vả đến mấy anh cũng chưa từng thấy khổ, dẫu phải đứng bàn mổ hàng mấy tiếng đồng hồ, anh vẫn thấy tất cả tiền tài trên đời này cũng khó mà đổi được cảm giác vui vẻ và thành tựu của bác sĩ trong khoảnh khắc người bệnh chuyển nguy thành an. Vì vậy dù bố anh luôn muốn anh trở về công ty Đông Viễn làm việc, dù trong mắt bố khoản lương của bệnh viện thực sự không đáng nhắc đến, nhưng anh vẫn ngoan cố kiên trì bao nhiêu năm nay.

Anh là người thẳng thắn, yêu một người có thể yêu mười năm, hai mươi năm, thậm chí cả đời không thay đổi. Tương tự như vậy, yêu thích một công việc gì, cũng có thể thích mười năm, hai mươi năm, thậm chí theo đuổi cả đời.

Sau khi bố ốm nặng, anh bị buộc tạm thời tiếp quản công việc của Đông Viễn, nhưng anh luôn coi đó là tạm thời, anh nghĩ thế nào cũng có ngày anh trở lại, trở lại bệnh viện, bởi vì anh thích làm bác sĩ lâm sàng.

Có điều, trước nay anh chưa bao giờ nghĩ, sự nghiệp bác sĩ của anh lại phải đặt dấu chấm hết nhanh đến vậy.

Chủ nhiệm Phương còn đau khổ hơn anh, ông biết tư chất của Nhiếp Vũ Thịnh, nên đã coi anh là người kế nhiệm tốt nhất trong khoa Ngoại Tim mạch, dạy bảo anh từng ly từng tí một, ngay cả đám tiến sĩ học trò ông cũng biết, người được thầy cưng nhất là Nhiếp Vũ Thịnh. Tuy nhiên, mấy cô cậu tiến sĩ cũng đều nể phục anh, bởi kỹ thuật của Nhiếp Vũ Thịnh không chê vào đâu được, cùng làm phẫu thuật, nhưng động tác của anh luôn luôn chuẩn xác nhất, phán đoán của anh luôn luôn nhạy bén nhất. Khó khăn đến mấy dường như đều không làm khó được anh, anh dám moi ra ổ bệnh từ góc độ khó khăn

nhất, anh có thể mạo hiểm để cứu chữa cho bệnh nhân.

“Tiểu Nhiếp, để tôi đi nói với Viện trưởng, cậu đừng lo.”

Nhiếp Vũ Thịnh hơi định thần lại, anh phải suy nghĩ một lát mới hiểu được câu nói của Chủ nhiệm Phương. Rồi như biết Chủ nhiệm Phương định làm gì, anh vội kéo áo ông lại, cầu khẩn như một đứa trẻ: “Chú đừng đi, đừng để mất thêm cả chú nữa! Khoa Ngoại Tim mạch thiếu cháu thì không sao nhưng thiếu chú thì không thể.”

Chủ nhiệm Phương mắng: “Nói linh tinh! Khoa Ngoại Tim mạch chúng ta là một tập thể, tập thể cậu có biết không? Tập thể chính là thiếu bất cứ ai cũng không được! Cậu cho rằng cậu là một cá nhân sao? Cậu là một phần của khoa Ngoại Tim mạch!”

Nhiếp Vũ Thịnh dặn anh Đồng: “Sur huynh, anh để ý Chủ nhiệm, em đi gặp Viện trưởng.”

Anh Đồng kêu lên: “Nhiếp Vũ Thịnh, cậu đừng làm chuyện ngu ngốc! Đám người đó miệng lưỡi độc địa, nói cái gì thì là cái đó sao? Cũng phải có quá trình điều tra thu thập chứng cứ đã chứ...”

Nhiếp Vũ Thịnh cười khỏ: “Hôm nay không phải đã điều tra lấy chứng cứ rồi đó sao?”

Nói rồi, anh quay mình bước ra ngoài, Chủ nhiệm Phương cuống lên, gọi vói theo: “Nhiếp Vũ Thịnh, cậu quay lại cho tôi! Cậu gặp Viện trưởng làm gì? Muốn gặp Viện trưởng cũng phải là tôi đi! Tên nhãi con kia!”

Thấy Chủ nhiệm Phương lo lắng, anh Đồng quyết định chặn cửa lại, khuyên nhủ: “Thầy, thầy đừng đi, Tiểu Nhiếp xử lý được mà!”

“Xử lý cái đầu cậu ta ấy!” Chủ nhiệm Phương mắng, “Cậu ta đã quyết, dù cả đời này không làm bác sĩ nữa cũng phải bảo vệ khoa Ngoại Tim mạch chúng ta, bảo vệ danh tiếng cho bệnh viện Phổ Nhân chúng ta...”

Trong phòng làm việc của Viện trưởng, Nhiếp Vũ Thịnh giao nộp thẻ bác sĩ đeo trước ngực. Phó Viện trưởng phụ trách chuyên môn cố giữ anh lại, vị Phó Viện trưởng này cũng xuất thân từ bác sĩ ngoại

khoa, là người theo phái kỹ thuật cũ, nên nói chuyện vô cùng cứng rắn: “Bệnh viện chúng ta không có lỗi! Hoàn toàn là không có lỗi! Cùng lắm xin bộ Y tế phái tổ chuyên gia đến là được chứ gì! Phổ Nhân từ trước đến nay chưa từng xảy ra chuyện như vậy, nếu chúng ta sai, thì cứ chửi chúng ta đi, phải xử lý thế nào thì xử lý thế đó. Bây giờ chúng ta không có gì sai cả, Tiểu Nhiếp, tôi không đồng ý cho cậu nghỉ việc! Nhất định không đồng ý! Bọn họ muốn làm âm ỉ thế nào thì âm ỉ thế đó! Cùng lắm khởi kiện lên tòa án, chúng ta theo kiện!”

Nhiếp Vũ Thịnh đợi Phó Viện trưởng trút giận xong mới nhẹ nhàng nói: “Thôi chú ạ, chú từng dạy chúng cháu lấy đại cục làm trọng mà. Cứ để họ tiếp tục làm âm ỉ như thế, bệnh viện sẽ không thể hoạt động bình thường được. Lần trước lúc giải quyết sự cố y tế, Viện trưởng Lưu đã nói, chú ấy biết chúng cháu không phục, bản thân Viện trưởng Lưu cũng không phục. Nhưng chúng ta là bệnh viện, chúng ta phải nhanh chóng xử lý những việc này, để cứu chữa thêm nhiều bệnh nhân nữa.”

“Nhưng mười năm học y, hôm nay cậu lại từ bỏ như vậy...”

Nhiếp Vũ Thịnh chợt mỉm cười: “Nhớ lúc mới đến bệnh viện làm việc, Chủ nhiệm Phương từng hỏi cháu, học y mười năm, đã học được nghề bác sĩ coi thứ gì là quan trọng nhất chưa? Lúc đó cháu ngần người, nói kỹ thuật quan trọng nhất.

Chủ nhiệm Phương nhấn mạnh từng chữ nói với cháu, rằng bệnh nhân quan trọng nhất.”

Nghe những lời này, Phó Viện trưởng không nói gì thêm, chỉ vỗ nhẹ vào vai anh thở dài.

Nhiếp Vũ Thịnh vẫn còn việc phải bàn giao nên từ phòng Viện trưởng đi ra, anh liền quay lại khoa Ngoại Tim mạch. Bên khoa Nhi đã gọi Chủ nhiệm Phương sang bên đó, dù hôm nay khoa Ngoại Tim mạch có cuộc họp điều trần nhưng một sản phụ ở khoa Sản vừa sinh mổ một đứa trẻ toàn thân tím tái, sau khi khoa Sản và khoa Nhi dốc toàn lực cấp cứu, phát hiện đứa trẻ có dị tật về tim mạch rất phức tạp, chủ nhiệm khoa Nhi thấy không ổn, liền gọi điện cho Chủ nhiệm Phương, lập tức quyết định hội chẩn phẫu thuật.

Bệnh viện là như vậy, dù trời có sập xuống nhưng lúc cần cấp cứu

cho bệnh nhân, thì vẫn phải cấp cứu trước đã.

Nhiếp Vũ Thịnh xin nghỉ phép một thời gian, nhưng bệnh nhân mà anh tiếp nhận điều trị cơ bản đều đã xuất viện, do vậy công việc không nhiều, việc bàn giao cũng rất nhanh chóng.

Anh Đông cũng đã vào phòng phẫu thuật, làm phụ mổ cho Chủ nhiệm Phương. Chỉ có Tiểu Mẫn đồ hoe cả mắt, nhất là khi Nhiếp Vũ Thịnh bàn giao tất cả bệnh án của bệnh nhân, thu dọn đồ đạc cá nhân rồi nói: “Anh đi đây,” Tiểu Mẫn suýt bật khóc, mếu máo: “Sur huynh, anh đợi thầy về hẵng đi, nếu thầy về mà không thấy anh thì biết làm thế nào....”

Nhiếp Vũ Thịnh cười nói: “Ngốc ạ, anh thôi việc không làm nữa chứ có phải đi đến chân trời góc biển đâu, khi nào mọi người muốn gặp anh thì cứ gọi điện, anh mời mọi người ăn cơm.”

Nhiếp Vũ Thịnh thôi việc quá đột ngột nên chưa có mấy người hay. Trong cuộc họp điều trần của bệnh viện ngày hôm nay, nhiều người đã nghe được chuyện của anh, nên khi anh đi qua hành lang khoa Ngoại Tim mạch, rất đông bác sĩ y tá đứng lại chào hỏi, động viên anh mấy câu. Từ thang máy đi xuống, mỗi đồng nghiệp mà anh gặp đều ngỡ rằng anh đang trên đường ra về sau cuộc họp điều trần, nên chỉ gật đầu chào, Nhiếp Vũ Thịnh cũng cười cười gật đầu chào lại, tựa như ngày thường đi làm về vậy. Ra đến tận bãi đỗ xe, ngoái đầu lại nhìn tòa nhà của khoa Ngoại Tim mạch, anh mới thấy lòng đau xót khôn nguôi.

Biết bao lần bị điện thoại cấp cứu lôi dậy lúc nửa đêm, anh đã đỗ xe ở đây, đi về phía tòa nhà sáng rực ánh đèn của khoa Ngoại Tim mạch. Biết bao lần hết giờ tăng ca anh lê đôi chân tê cứng vì đứng mớ ra bãi đỗ tìm xe của mình, có điều, không lần nào anh thấy lưu luyến như lần này. Anh đứng ở bãi đỗ xe, nhìn lại tòa nhà 38 tầng của khoa Ngoại Tim mạch hồi lâu, chẳng biết bao lâu sau, anh mới mở cửa lên xe.

Bảo vệ ở cửa ra của bãi đỗ xe nhìn thấy anh, theo thói quen bèn đợi anh lấy thẻ đỗ xe ra, nhưng thẻ đỗ xe của Nhiếp Vũ Thịnh cùng những giấy tờ chứng nhận công tác khác như thẻ bác sĩ... đều đã bàn giao lại, anh nhớ mang máng xe ngoài bệnh viện thường phải thu phí đỗ xe theo giờ, có điều một giờ bao nhiêu tiền thì chịu không nhớ nổi,

đành mở ví tìm tờ 100 tệ đưa cho bảo vệ. Bảo vệ ngậy ra một lát rồi cười hỏi: “Bác sĩ Nhiếp, hôm nay quên mang thẻ à? Thôi, anh về đi, lần sau tính luôn vào thẻ cũng được”. Vừa nói, bảo vệ vừa nâng barie lên cho anh ra.

Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Không còn có lần sau đâu, tính luôn lần này đi.”

Bảo vệ lòng đầy thắc mắc, ngập ngừng nhận lấy tiền rồi tìm tiền lẻ trả lại cho anh. Nhiếp Vũ Thịnh nhận tiền, gật đầu chào bảo vệ, nói: “Cảm ơn anh.”

Bảo vệ chợt cảm thấy thần thái của Nhiếp Vũ Thịnh hôm nay hơi khác lạ, nhưng cũng không nghĩ gì nhiều.

Nhiếp Vũ Thịnh lái xe ra khỏi bệnh viện, lòng đầy hoang mang. Sự việc hôm nay xảy đến quá nhanh, quá đột ngột, mãi đến tận bây giờ, anh mới dần dần lấy lại được phản ứng. Bố bệnh nặng, Đông Viễn lâm nguy, anh luôn ở trong trạng thái cực kỳ bận rộn và căng thẳng, tuy rất mệt mỏi nhưng anh vẫn biết rõ mình đang làm gì, mình sẽ làm gì. Anh chỉ là đang tạm thời đối phó với khủng hoảng bất ngờ, anh biết cơn khủng hoảng này sẽ có ngày kết thúc, sẽ có một ngày anh sẽ trở lại với công việc ở bệnh viện. Nhưng giờ đây, điều đó lại đột ngột thay đổi, giống như mục tiêu cả đời anh đột nhiên bị chặn đứng vậy, anh không còn là một bác sĩ nữa.

Tựa như bước hụt, như cảm giác mệt nhoài sau ca phẫu thuật, cuối cùng chỉ còn lại nỗi buồn trống rỗng. Trong cái thành phố quá đổi thân thuộc, giữa những ngõ phố chằng chịt phức tạp như mạch máu này, anh chợt thấy mất phương hướng. Anh mơ hồ nắm lấy vô lăng, đột nhiên không biết mình nên đi về hướng nào.

Chương 26

Đàm Tĩnh nhận được điện thoại của Vương Vũ Linh, nói Tôn Chí Quân đã tìm đến cô, hỏi số điện thoại của Đàm Tĩnh. Hóa ra Tôn Chí Quân đến bệnh viện thăm Tôn Bình mà không gặp, y tá cho hẳn biết Tôn Bình đã xuất viện, nhưng hẳn về nhà cũng không thấy hai mẹ con đâu, bèn tìm đến tiệm bánh ngọt mà Đàm Tĩnh và Vương Vũ Linh từng làm khi trước, mới hỏi được địa chỉ cửa hàng mới của Vương Vũ Linh.

Vương Vũ Linh không cho hẳn số điện thoại của Đàm Tĩnh, còn gọi điện tới hỏi cô, Đàm Tĩnh nghĩ mình cũng không nên né tránh Tôn Chí Quân mãi, liền nói: “Không sao, cậu cứ cho anh ta số của mình đi.”

Tôn Chí Quân gọi điện cho Đàm Tĩnh, cũng không hỏi rõ cuộc hiện nay cô và Tôn Bình đang ở đâu, chỉ nói là có chuyện, bảo Đàm Tĩnh về nhà một chuyến.

Đàm Tĩnh tưởng hẳn cần tiền, nhưng trong tay cô cũng chẳng có đồng nào. Tuy hôm đó khi ký kết thỏa thuận bồi thường, theo điều kiện mà Thịnh Phương Đình giúp cô đề ra, Nhiếp Đông Viễn ngoài việc

tặng cổ phần cho Tôn Bình, còn phải bồi thường một khoản tiền mặt lớn cho cô. Mặc dù số tiền đó được gửi vào ngân hàng dưới tên cô, nhưng cô vẫn cảm thấy đó không phải tiền của mình, mà là tiền sinh hoạt và học phí sau này của Bình Bình.

Sau khi nghỉ việc, cô toàn ở bệnh viện chăm sóc cho Bình Bình, không phải tiêu gì đến tiền nhưng cô cũng không có khoản tích lũy nào. Lần này Tôn Chí Quân tìm đến, cô đành nghiêng răng đến ngân hàng rút tất cả số tiền mà cô tiết kiệm từ trước ra, mang về nhà bọc vào một túi giấy lớn, rồi tới gặp hẳn.

Thấy cô muốn ra ngoài, cô Lý hỏi: “Cô có cần lái xe đưa đi không?”

“Không cần đâu ạ, cháu đi mua ít đồ cho Bình Bình. Cháu đi tàu điện ngầm cũng nhanh mà.”

Cô Lý nghe vậy liền đuổi theo đưa cho cô một chiếc phong bì: “Tiểu Thịnh có dặn khi nào cô đi mua đồ cho Bình Bình thì cứ dùng thẻ của cậu ấy, đừng tiết kiệm.”

Hôm ấy sau khi ra viện, Nhiếp Vũ Thịnh chu đáo nghĩ, tuy hai mẹ con cô về ở nhà anh, nhưng Đàm Tĩnh còn nhiều khoản phải tiêu, cô cũng thiếu rất nhiều đồ dùng cá nhân, nên anh muốn đưa cho Đàm Tĩnh một chiếc thẻ phụ. Sợ cô không lấy, anh bèn đưa cho cô Lý, dặn khi nào có dịp thì giao cho Đàm Tĩnh. Cô Lý là người khôn khéo, sợ Đàm Tĩnh không nhận nên một mực đuổi theo nhét phong bì vào tay cô, còn nhấn mạnh một câu: “Tiền nào của nấy, mua đồ cho con trẻ, cái nào đắt thì chất lượng thường tốt hơn.”

Đàm Tĩnh biết đây là ý của Nhiếp Vũ Thịnh, nhưng trước mặt cô Lý, cô không tiện nói gì, chỉ nhận lấy thẻ cho vào túi, dù sao cô cũng không định dùng nó. Cô nói với cô Lý: “Nếu Bình Bình tỉnh dậy hỏi cháu, cô cứ bảo cháu đi ra phố mua quần áo cho nó, lát nữa sẽ về nhé.”

“Ừ, được rồi.”

Đàm Tĩnh mang theo mấy vụn tẻ trong người, sợ đi tàu điện ngầm chen lấn sẽ bị móc mất như lần trước, nên cô vấy một chiếc

taxi. Tôn Chí Quân không có nhà mà đang ăn cơm ở một quán ăn trên con phố nhỏ bên ngoài khu chung cư. Mặt tiền những quán ăn nhỏ chạy dọc hai bên đường này không lớn, từ trong cửa kính nhìn ra, có thể thấy rõ cảnh tượng bên ngoài. Con đường đã nhỏ, hai bên đường còn bày vài ba sạp hàng tạp hóa, xe taxi không đi vào được. Đàm Tĩnh đành xuống xe ở đầu phố, Tôn Chí Quân ngẩng đầu lên, thấy cô từ taxi bước xuống, liền buông đũa đi ra, châm chọc: “Này, đổi sang đi taxi rồi à, rùng rình quá nhỉ!”

Nhìn bộ dạng đỏ mặt tía tai của Tôn Chí Quân, đủ biết hẳn vừa uống rượu, Đàm Tĩnh không thèm đếm xỉa đến hắn, chỉ nói: “Chẳng phải anh nói tìm tôi có việc gấp sao? Rút cuộc là chuyện gì, nói luôn ở đây đi.”

Tôn Chí Quân đứng trước cửa quán, ông chủ quán bên trong đã chạy theo hắn ra ngoài từ bao giờ, vừa nhìn thấy Đàm Tĩnh, ông ta vội vàng nói: “Mẹ Bình Bình về rồi đấy à? Mẹ Bình Bình về là tốt rồi, mấy hôm nay Tôn Chí Quân ăn cơm ở quán chúng tôi, nợ tổng cộng ba trăm sáu mươi bảy tệ...”

Đàm Tĩnh cố nén giận, lấy tiền trả cho ông chủ, ông ta rồi rít cảm ơn, còn hỏi: “Bình Bình đâu? Sao mấy hôm nay tôi không trông thấy nó?”

Đàm Tĩnh chưa kịp nói gì, đã bị Tôn Chí Quân cướp lời: “Tặng cho người ta rồi!”

Ông chủ ngỡ ngác không hiểu, nhưng Tôn Chí Quân vẫn đứng đưng: “Con trai của tôi, tôi muốn tặng cho ai chẳng được!”

Đàm Tĩnh thấy hắn ta chẳng nói được lời nào tử tế, liền phân trần với ông chủ: “Anh ấy uống say rồi, bác mặc kệ anh ấy. Bình Bình vừa được làm phẫu thuật, hai hôm nay đang ở nhờ nhà bà con. Cảm ơn bác, thằng bé phục hồi tốt lắm.”

“Ồ, làm phẫu thuật rồi à? Thế thì tốt rồi!” Chủ quán hồ hởi: “Tốt quá rồi.”

“Vâng ạ, cảm ơn bác.” Đàm Tĩnh cười đáp, rồi quay sang bảo Tôn Chí Quân, “Đi thôi, có chuyện gì thì về nhà nói.”

Tôn Chí Quân im lặng không nói, theo cô về nhà. Đàm Tĩnh nhiều ngày không về, nhìn thấy nhà cửa bừa bãi lộn xộn, quần áo bẩn, tất bẩn quăng khắp nơi, trên bàn còn một đồng xoong nồi bát đĩa bẩn, cô có thể đoán được, Tôn Chí Quân đã về nhà ở vài ngày, nếu không thì không thể bừa bãi đến mức này. Đàm Tĩnh chẳng có tâm sức đâu mà dọn dẹp, cô lấy luôn tiền ra đưa cho Tôn Chí Quân: “Tôi chỉ có chừng này thôi...”

Tôn Chí Quân thấy cô đưa nhiều tiền như vậy, sững sờ một thoáng, rồi cười nhạt: “Có mấy đồng tiền này mà định đuổi tôi đi ư?”

Đàm Tĩnh không muốn cãi nhau với hắn, nên nhẹ nhàng nói: “Tôi chỉ có chừng này thôi. Anh biết đấy, mấy năm nay lương của tôi có nhiều nhận gì đâu, bình thường lại phải tiêu mất bao nhiêu cho Bình Bình, còn phải trả nợ cờ bạc cho anh nữa, số tiền này tôi cẩn thận tiết kiệm mấy năm nay mới dành dụm được, anh chê ít thì tôi cũng hết cách.”

Tôn Chí Quân ngồi phịch xuống sofa, trên sofa còn chất một đồng quần áo, bít tất bẩn hắn thay ra, hắn cũng chẳng buồn để ý, gạt đồng quần áo bẩn sang một bên lấy chỗ ngồi. Nghe chiếc sofa cũ kêu rảng rảng, Đàm Tĩnh e nó sắp sập đến nơi. Tôn Chí Quân có vẻ rất vui, hắn móc bao thuốc nhàu nát trong túi ra, lấy một điếu vươt cho phẳng, rồi bật lửa châm thuốc, rít một hơi thật sâu, bảo Đàm Tĩnh: “Cô không muốn phát tài thì cũng đừng ngăn tôi phát tài chứ.”

Thấy bộ dạng hắn như vậy, Đàm Tĩnh đã sớm cảnh giác: “Anh nói câu này có ý gì?”

“Giám đốc cũ của cô, chính cái thằng họ Thịnh ấy, hôm qua đến tìm tôi, nói muốn mua cổ phần của chúng ta.”

“Cổ phần nào?”

“Đừng vội vịt nữa, tôi biết hết rồi, hóa ra lão già nhà họ Nhiếp kia để lại cho Bình Bình một khoản cổ phần lớn, nghe nói đáng giá lắm!”

Đàm Tĩnh vừa ngạc nhiên vừa tức giận, cô ngạc nhiên vì tại sao Thịnh Phương Đình lại có thể giao du với Tôn Chí Quân, còn giận vì giọng điệu đố kỵ của hắn. Cô nói: “Đó là của Bình Bình, không phải của tôi, càng không phải của anh, anh đừng có nhắm vào đó.”

Tôn Chí Quân phì phèo điều thuốc liếc cô: “Tên họ Thịnh kia đã nói với tôi rồi, hiện nay tôi và cô đều là người giám hộ của Tôn Bình, chỉ cần hai chúng ta đồng ý, hẳn ta có thể trả giá cao. Bây giờ cổ phiếu của Đông Viễn đã rớt giá không đáng một xu, trên thị trường chỉ có mỗi hẳn ta chịu trả giá đó, nếu chúng ta không bán, thì sớm muộn nó cũng thành đồng giấy lộn. Hơn nữa nhà họ Nhiếp không còn cơ hội lật lại tình thế nữa đâu, Nhiếp Đông Viễn sắp chết, Nhiếp Vũ Thịnh cũng tiêu đời đến nơi rồi.”

Đàm Tĩnh nói: “Giám đốc Thịnh không thể nói như vậy được, anh đừng lừa tôi.”

Tôn Chí Quân khinh bỉ liếc cô: “Không tin thì đi mà hỏi tay họ Thịnh ấy, cô mới là kẻ ngu ngốc nhất trên đời, cô biết gã Thịnh kia lai lịch thế nào không? Cái giá mà gã ta đưa ra, cô nghe cũng phải khiếp vía ấy!”

Đàm Tĩnh bán tín bán nghi, nhưng cô vẫn tin Thịnh Phương Đình, chứ không muốn tin Tôn Chí Quân. Bèn nói: “Tôi tuyệt đối không thể bán số cổ phiếu ấy được, anh từ bỏ hy vọng đó đi!”

Nghe cô nói câu này, Tôn Chí Quân nổi giận đứng phắt dậy, lớn tiếng: “Mẹ kiếp, cô có từ bỏ hy vọng được không? Nhiếp Vũ Thịnh xong đời rồi! Chính gã họ Thịnh đó nói cho tôi biết, gã ta có bản lĩnh khiến Nhiếp Vũ Thịnh ngay cả bác sĩ cũng không làm nổi nữa! Nhiếp Vũ Thịnh, Nhiếp Vũ Thịnh! Cô tưởng hẳn ta ghê gớm lắm, tài giỏi lắm hả? Hẳn chỉ là thằng công tử bột cậy thế hiếp người thôi, nếu không có ông già hẳn, không có tiền, hẳn chẳng là cái thá gì cả! Cô hãy nghe lời tôi, bán số cổ phần đó lấy tiền rồi mang con cao chạy xa bay, đừng xen vào mấy chuyện vợ vắn của nhà họ Nhiếp nữa! Cô tưởng nhà họ Nhiếp còn hiển hách được như ngày trước sao? Chưa chi cô đã vội mang con đến nhà họ Nhiếp ở, lẽ nào cô định gương vỡ lại lành với thằng họ Nhiếp kia à? Đàm Tĩnh, tôi nói cho cô biết, mẹ kiếp, cô đừng có mơ mộng hão huyền nữa!”

“Bốp!” Đàm Tĩnh dồn hết sức giáng cho Tôn Chí Quân một bạt tai đau điếng. Toàn thân run rẩy vì tức giận, cô nhìn sững bàn tay mình, có năm mơ cô cũng không ngờ mình lại có thể ra tay tát Tôn Chí Quân. Tôn Chí Quân cũng bất ngờ, nhưng hẳn chỉ nhếch mép cười nói: “Được đấy, Đàm Tĩnh! Cô cũng học được thói vung tay đánh người của thằng họ Nhiếp rồi cơ đấy!”

Đàm Tĩnh định thần lại, nói: “Tôi không muốn nói với anh về việc này nữa, cổ phiếu là của Bình Bình, khi nào nó lớn lên sẽ do nó tự quyết định, bán hay không đều là chuyện của Bình Bình. Tôi sẽ không can dự vào chuyện nhà họ Nhiếp, nhưng anh cũng đừng mơ tưởng bán cổ phiếu của Bình Bình. Tôi sẽ không bán số cổ phiếu này cho bất cứ ai, anh cũng đừng hòng bán số cổ phiếu này cho ai! Dù nó có thành đồng giấy lộn thì cũng là đồng giấy lộn của Bình Bình, không phải của tôi, càng không phải của anh.”

Tôn Chí Quân vút mẩu thuốc trong tay, khinh bỉ liếc cô: “Đồ ngu!”

Đàm Tĩnh cũng biết mình ngốc, song đi từ nhà ra, cô lập tức gọi điện cho Nhiếp Vũ Thịnh, có điều anh tắt máy. Đàm Tĩnh nhớ ra hôm nay anh có cuộc họp điều trần gì đó, nên lại gọi cho Thịnh Phương Đình. Thịnh Phương Đình vui vẻ đồng ý gặp cô, hơn nữa còn hẹn ngay tại văn phòng của anh ta ở công ty Đông Viễn.

Đàm Tĩnh nghe anh ta nói vậy cũng thấy bình tĩnh phần nào. Thịnh Phương Đình đã đồng ý gặp cô, lại hẹn gặp ở Đông Viễn, như vậy có lẽ những lời của Tôn Chí Quân toàn là bịa đặt. Nếu Thịnh Phương Đình muốn gây bất lợi cho Nhiếp Vũ Thịnh thì khi hành sự chắc chắn phải có chỗ giấu giếm, ít nhất cũng không thể hẹn gặp cô ở Đông Viễn được.

Cô đã bỏ sót một khả năng khác, đó chính là Thịnh Phương Đình đã khống chế được toàn cục, nên không phải ngại ngần gì nữa.

Đàm Tĩnh tới bên ngoài văn phòng của Thịnh Phương Đình thì bắt gặp Thư Cầm dùng dùng lao ra từ bên trong, cô cất tiếng chào, nhưng hình như Thư Cầm không hề nghe thấy. Đàm Tĩnh đang lấy làm thắc mắc, thì Thư Cầm đã như một cơn lốc đi thẳng vào thang máy.

Trong văn phòng của Thịnh Phương Đình, trước hàng loạt câu hỏi của Đàm Tĩnh, Thịnh Phương Đình chỉ cười nói: “Đúng vậy, tôi đã nói chuyện với Tôn Chí Quân, đồng thời đề nghị anh ta trao đổi với cô, có điều xem ra anh ta làm không được tốt cho lắm.”

Đàm Tĩnh choáng váng: “Giám đốc Thịnh...”

“Chắc cô đang rất thắc mắc tại sao tôi lại làm như vậy, nói thật, tôi

chỉ muốn đoạt lấy quyền khống chế Đông Viên mà thôi. Thực ra tôi là người của Tập đoàn Khánh Sinh, một cổ đông lớn khác của Đông Viên, phần lớn mọi người trong Ban lãnh đạo đều ủng hộ tôi, hơn nữa tôi còn là thành viên mới được bầu vào Hội đồng quản trị. Vì thế bây giờ tôi hy vọng có được 5% cổ phần của Bình Bình, đương nhiên nếu cô không muốn bán, thì tôi và Tập đoàn Khánh Sinh cũng chỉ phải vất vả hơn một chút mà thôi. Chúng tôi có thể mở đại hội cổ đông đặc biệt, đề xuất phát hành thêm cổ phiếu, pha loãng số cổ phiếu đứng tên Nhiếp Đông Viên, cũng chính là số cổ phiếu mà Nhiếp Vũ Thịnh đang nắm giữ, đến lúc đó, thái độ của cô ra sao, đối với chúng tôi, cũng chẳng còn quan trọng nữa.”

Đàm Tĩnh hoàn toàn chết lặng, có nằm mơ cô cũng không ngờ Thịnh Phương Đình lại có thể thốt ra những lời này. Thịnh Phương Đình nói: “Cô từng kể cho tôi nghe một câu chuyện từ nhiều năm trước, vậy hôm nay tôi cũng kể cho cô nghe một câu chuyện từ nhiều năm trước nhé. Thời điểm xảy ra câu chuyện này còn sớm hơn câu chuyện của mẹ cô nhiều.” Giọng anh ta rất bình tĩnh, “Cô cũng biết đấy, tiền thân của xưởng đồ uống Lão Tam là công ty nước khoáng Khang Lạc ‘Lạc Sinh Ký’ do một Hoa Kiều thành lập, năm ấy công ty nước khoáng Khang Lạc ‘Lạc Sinh Ký’ được tiêu thụ rộng rãi tại thị trường Đông Nam Á, là thương hiệu nổi tiếng từ một trăm năm trước. Bây giờ Nhiếp Đông Viên tay trắng lập nghiệp cũng dựa vào việc sản xuất loại thức uống dinh dưỡng này, hơn nữa còn vì thương hiệu ‘Lạc Sinh Ký’ này mà mấy lần ra tòa kiện tụng với một thương nhân Hồng Kông. Cuối cùng dưới sự thiên vị của chính phủ, tòa án quyết định cho xưởng sản xuất của Nhiếp Đông Viên được sử dụng thương hiệu đó.

“Sở dĩ ‘Lạc Sinh Ký’ lấy tên đó làm thương hiệu, là vì tên vị Hoa Kiều già sáng lập ra xưởng đó có chữ ‘Sinh’, nên mới đặt tên cho đồ uống là ‘Lạc Sinh Ký’. Tuy đến tận bây giờ, Tập đoàn Đông Viên vẫn nắm giữ thương hiệu ‘Lạc Sinh Ký’ trên toàn cầu, nhưng thật ra cách đây mấy chục năm, thương hiệu này thuộc quyền sở hữu của gia tộc Hoa Kiều đã sáng lập ra ‘Lạc Sinh Ký’. Không bao lâu sau khi tiến hành công tư hợp doanh, gia tộc Hoa Kiều này định rút vốn kinh doanh và chuyển sang sinh sống tại Hồng Kông, sau đó hầu hết các thành viên trong gia tộc đều sang Mỹ định cư. Đời thứ hai của gia tộc sinh ra và lớn lên trên đất Mỹ, gây dựng lại cơ nghiệp từ đầu. Lần này họ vẫn chọn chữ ‘Sinh’ trong tên của ông cha làm tên công ty, thành lập một công ty y dược. Trải mấy chục năm cố gắng phấn đấu, quy mô

công ty ngày càng mở rộng, người đứng đầu thế hệ thứ hai của gia tộc rất có tầm nhìn, từ đầu những năm 90 đã quay về nước đầu tư, thành lập công ty liên doanh y dược trong và ngoài nước, công ty này trong tên cũng có chữ ‘Sinh’, chính là Tập đoàn Khánh Sinh lừng danh trên thị trường chứng khoán ngày nay. Bây giờ cô đã hiểu chưa? Tại sao Tập đoàn Khánh Sinh lại là cổ đông lớn thứ hai của Tập đoàn Đông Viên, tại sao Tập đoàn Khánh Sinh lại muốn giành lấy quyền kiểm soát Đông Viên? Vì ‘Lạc Sinh Ký’ vốn thuộc về họ! Họ chỉ muốn giành lại thứ đã bị buộc phải vứt bỏ mấy chục năm trước mà thôi.” Sau cùng anh ta mỉm cười nói: “Đàm Tĩnh, thực ra giữa cô và Nhiếp Đông Viên có món nợ máu, cô đã quên cái chết của mẹ mình rồi sao? Cả cái chết của bố cô nữa, không chừng Nhiếp Đông Viên cũng là kẻ đứng sau thao túng. Không lẽ cô có thể tha thứ cho kẻ đã sát hại cha mẹ mình dễ dàng vậy ư? Tôi thực sự không tài nào hiểu nổi, tại sao cô không chịu hợp tác với Tập đoàn Khánh Sinh, cái giá mà chúng tôi đưa ra tuyệt đối hợp lý. Nguồn vốn của Đông Viên hiện giờ quá eo hẹp, bọn họ không có thực lực để lật ngược thế cờ đâu. Nhiếp Vũ Thịnh cũng không có bản lĩnh đó, anh ta là một kẻ ngoài ngành.”

Đàm Tĩnh trầm tư giây lát mới cất tiếng: “Anh Thịnh, tôi không biết những điều anh vừa nói là thật hay giả, tuy anh nói nghe có vẻ rất hợp lý, nhưng tôi cảm thấy sự việc không tuân theo logic này. Không sai, giữa tôi và Nhiếp Đông Viên có ân oán không thể bỏ qua, đây cũng là lý do vì sao năm ấy tôi rời bỏ Nhiếp Vũ Thịnh. Nhưng nếu như không có Nhiếp Đông Viên, xưởng sản xuất đồ uống bị tay thương nhân Hồng Kông thu mua, có thể ‘Lạc Sinh Ký’ sẽ ăn nên làm ra hơn hẳn bây giờ, nhưng cũng có thể đã phá sản từ lâu. Tôi còn nhớ mẹ mình từng kể, năm đó xưởng sản xuất đồ uống của thương gia Hồng Kông không cạnh tranh được với Nhiếp Đông Viên, sau đó bị phá sản. Tập đoàn Đông Viên ban đầu đi lên bằng việc sản xuất loại thức uống dinh dưỡng đó, nhưng về sau, bọn họ lại thực sự nổi tiếng nhờ hai sản phẩm: nước khoáng và trà sữa. Tuy tôi là kẻ ngoài ngành, nhưng cũng hiểu vấn đề này. Nếu đồ uống của Đông Viên không bán chạy như vậy, liệu Tập đoàn Khánh Sinh có quyết tâm thu mua bằng được Đông Viên không? Những điều anh nói nghe chừng có vẻ rất xúc động, nhưng anh Thịnh à, tôi không thể hợp tác cùng anh được.”

“Tôi đã đoán trước cô sẽ từ chối hợp tác với chúng tôi, nhưng điều này chẳng ảnh hưởng gì tới đại cục cả. Đòi người như một cuộc cờ, mỗi nước đi đều đã được chuẩn bị sẵn, mà cô cũng chẳng phải con cờ quan trọng. Tôi thấy cô nên thức thời một chút, bây giờ Đông

Viễn bất ổn như vậy, giá cổ phiếu liên tục rớt, cô giữ cổ phần cũng chẳng được lợi lộc gì. Chi bằng thuận nước xuôi thuyền, kịp thời chuyển nó thành tiền mặt rồi chuồn, ôm tiền ấm con hưởng cuộc sống an lành!”

Đàm Tĩnh nhìn đăm đăm Thịnh Phương Đình, chậm rãi nói: “Giám đốc Thịnh, tôi rất cảm ơn anh trước đây từng giúp đỡ tôi.”

Thịnh Phương Đình thẳng thắn: “Không cần cảm ơn, lúc đó tôi cũng chẳng có ý tốt gì. Nhưng dù cô nói gì đi nữa, tôi và Tập đoàn Khánh Sinh cũng không thay đổi chủ ý đâu.”

“Giám đốc Thịnh, ý tôi không phải muốn anh thay đổi chủ ý, mà chỉ muốn anh biết rằng, tôi cũng không định thay đổi chủ ý của mình.” Đàm Tĩnh hít một hơi thật sâu, nói tiếp, “Bất kể Nhiếp Vũ Thịnh quyết định thế nào, tôi cũng sẽ ủng hộ anh ấy, vì việc kinh doanh tôi không hiểu nhưng cổ phần là do ông nội thằng bé để lại cho nó, tôi không thể bán được. Tuy số cổ phần ấy là do anh giúp tôi giành được, nhưng trong hoàn cảnh hiện tại, tôi tuyệt đối không hợp tác cùng anh hay Tập đoàn Khánh Sinh.”

Thịnh Phương Đình gật đầu nói: “Thật đáng tiếc, tôi thực sự không muốn làm kẻ thù của cô.”

Thấy Đàm Tĩnh nhìn mình vẻ thắc mắc, anh giải thích: “Có một loại phụ nữ, thoát trông có vẻ yếu đuối, nhưng ở trong hai hoàn cảnh sau, cô ấy sẽ trở nên vô cùng mạnh mẽ. Một là để bảo vệ con mình, hai là để bảo vệ người mình yêu thương. Thật bất hạnh, cô lại đúng là kiểu người phụ nữ đó, cũng vì thế mà tôi thực sự không muốn trở thành kẻ thù với cô.”

Đàm Tĩnh nói: “Anh đánh giá tôi cao quá rồi. Anh cũng biết đấy, thật ra tôi chẳng biết gì cả, cũng chẳng có tài cán gì hết.”

Thịnh Phương Đình cười nói: “Không cùng chí hướng thì nói với nhau nửa câu cũng là thừa, cô Đàm, với tư cách là người giám hộ của Tôn Bình, cổ đông lớn của Tập đoàn Đông Viễn, tôi trân trọng thông báo cho cô biết, cuộc họp cổ đông đặc biệt do cổ đông lớn thứ hai là Tập đoàn Khánh Sinh đề nghị tổ chức sẽ diễn ra vào tuần sau, đề án chủ yếu của chúng tôi là phát hành thêm cổ phiếu để khóa lấp lỗ hổng vốn hiện thời của Đông Viễn. Dự kiến sẽ phát hành thêm khoảng 20

triệu cổ phiếu, theo điều lệ công ty, cổ đông có quyền ưu tiên mua cổ phiếu, cô và Nhiếp Vũ Thịnh cũng có quyền ưu tiên mua cổ phiếu, chỉ là số tiền dự tính điều động sẽ vượt quá vài trăm triệu, Tập đoàn Khánh Sinh đã sẵn sàng rồi. Nếu cô có điều gì thắc mắc, có thể liên lạc với thư ký của Hội đồng quản trị, anh ta sẽ giải thích cho cô.”

Đàm Tĩnh lúc này mới trấn tĩnh lại, cô hỏi: “Tôi cũng có thể đại diện cho Tôn Bình, bác bỏ đề án này đúng ko?”

“Đương nhiên. Cô có quyền bỏ phiếu, nhưng xem xét tương quan lực lượng bây giờ thì dù cô và Nhiếp Vũ Thịnh có hợp tác với nhau cũng chẳng phủ quyết nổi đề án này đâu. Về cơ bản, tất cả các cổ đông đều đồng ý phát hành thêm cổ phiếu, bởi điều này có lợi cho công ty. Thâm hụt tiền tệ nhiều như vậy, Nhiếp Vũ Thịnh giật gấu vá vai cũng chỉ là kế nhất thời mà thôi, hơn nữa, các nhà phân phối đều rất không hài lòng với cách làm của anh ta, thay một vị Quyền Chủ tịch Hội đồng quản trị khác, mọi người đều không có ý kiến gì cả.” Thịnh Phương Đình nhấn giọng, thậm chí còn cười, “Quan trọng nhất là, Tôn Chí Quân, người giám hộ còn lại của Tôn Bình, đã nhận tiền của tôi, đổi lại, anh ta đồng ý trong phiên bỏ phiếu tại cuộc họp cổ đông sắp tới, sẽ không tán thành ý kiến của cô. Nếu hai người giám hộ của Tôn Bình bất đồng ý kiến, thì lá phiếu của hai người về cơ bản tại cuộc họp cổ đông là vô hiệu.”

Đàm Tĩnh lại nhìn chăm chăm Thịnh Phương Đình rồi hỏi: “Hồi trước, anh nhất định dặn tôi phải đòi Nhiếp Đông Viễn tặng cổ phần, có phải đã tính trước ngày hôm nay không?”

Thịnh Phương Đình bình thản: “Đúng thì sao, không đúng thì thế nào? Cô nên biết rằng, trên đời ko có bữa trưa nào là miễn phí cả, tôi giúp cô đương nhiên phải có mục đích của tôi.”

Đàm Tĩnh gật đầu nói: “Trong công việc, anh đã chỉ bảo cho tôi rất nhiều điều, hôm nay tôi lại học được thêm một chiêu nữa, cảm ơn anh.”

Thịnh Phương Đình khách sáo hỏi: “Cô có cần tôi cho tài xế đưa về không?”

“Không cần, cảm ơn.”

Đứng trong thang máy, Đàm Tĩnh vẫn rất bình tĩnh, nhanh chóng nghĩ cách đối phó. Cô không dám nhờ luật sư Thịnh Phương Đình giới thiệu khi trước tư vấn, nghĩ tới nghĩ lui, bỗng nhớ ra Thư Cầm dùng dùng giận dữ hồi nãy. Trước kia khi cô còn đi làm, trong danh bạ công ty có số di động của Thư Cầm. Cô bấm máy gọi thử, không ngờ Thư Cầm ở đâu bên kia đang sốt ruột, vừa nghe điện thoại nhận ra giọng Đàm Tĩnh, Thư Cầm vội hỏi: “Cô Đàm, cô có gặp Nhiếp Vũ Thịnh không?”

Kể từ sau buổi tối đó, Nhiếp Vũ Thịnh không nói gì với Đàm Tĩnh cả, cô chỉ lồm bồm nghe được dăm ba thông tin về anh từ cô Lý. Cô biết hôm nay anh có buổi họp điều trần, nhưng không rõ mức độ quan trọng và nội dung cụ thể ra sao, vì Nhiếp Vũ Thịnh rất ít khi nói chuyện công việc với người nhà, cô Lý cũng là nghe lỏm đoán mò mới biết được đôi chút mà thôi. Thấy Đàm Tĩnh chẳng hay biết gì cả, Thư Cầm không chịu nổi, bèn kể hết đầu đuôi câu chuyện với cô, còn bồi thêm một câu: “Đàm Tĩnh, việc đã đến nước này, tôi bất kể giữa cô và Nhiếp Vũ Thịnh có quan hệ gì, đang xích mích chuyện gì, vừa nãy tôi gọi điện cho anh ấy thấy tắt máy suốt, Chủ nhiệm Phương ra khỏi phòng phẫu thuật, tìm không thấy anh ấy, lo đến nổi tăng huyết áp, bệnh viện vừa gọi điện đến chỗ tôi tìm. Nhiếp Vũ Thịnh là người cố chấp, không cho anh ấy làm bác sĩ, còn tệ hơn là giết anh ấy. Hồi xưa, cũng vì học lâm sàng mà hai cha con họ mâu thuẫn với nhau. Đàm Tĩnh, cô có biết vì sao anh ấy lại học lâm sàng không? Cô có biết vì sao anh ấy lại học Ngoại khoa Tim mạch không?”

Đàm Tĩnh lặng đi giây lát rồi đáp: “Tôi biết.”

“Cô biết? Cô biết thì tốt rồi! Xem như tôi cầu xin cô được không, công ty bên này cũng còn một đống việc, thư ký không tìm thấy anh ấy, Tập đoàn Khánh Sinh muốn lập tức triệu tập họp cổ đông để bàn về việc phát hành thêm cổ phiếu, vấn đề này vô cùng hệ trọng, liên quan tới quyền nắm giữ cổ phần của Đông Viễn. Thịnh Phương Đình là do tôi giới thiệu đến làm việc ở Đông Viễn, lúc đó tôi... tôi không ngờ anh ta lại ra tay tàn độc đến vậy... Nhưng bây giờ nói gì cũng vô ích... Đàm Tĩnh, cô thử nghĩ kỹ xem, liệu Nhiếp Vũ Thịnh đi đâu được cơ chứ?”

Đàm Tĩnh do dự một chút rồi trả lời: “Tôi không biết...”

Thư Cầm nói: “Thôi vậy, để tôi tự đi tìm xem sao!” “Tút” một

tiếng, cô ngắt máy.

Đàm Tĩnh khựng lại mấy giây, rồi rảo chân bước ra ngoài, liền trông thấy tài xế của Nhiếp Đông Viễn. Anh ta cũng đang gọi điện thoại đi khắp nơi, nhìn thấy Đàm Tĩnh cứ như chết đuối vớ được cọc, vội hỏi ngay: “Từ sáng tới giờ cô có gặp cậu Nhiếp không? Sáng nay tôi bảo để tôi lái xe đưa cậu ấy đi, nhưng cậu ấy không chịu, cứ nhất quyết tự lái xe tới bệnh viện một mình. Bây giờ điện thoại cậu ấy lại tắt máy, thư ký công ty cũng đang tìm cậu ấy.”

Đàm Tĩnh hỏi: “Nghe nói nghĩa trang chôn cất bà Nhiếp đã di dời, anh có biết chỗ đó không?”

Tài xế ngậy ra một lát, nói: “Tôi biết.”

“Đưa tôi tới đó nhanh lên.”

Nghĩa trang vào lúc hoàng hôn, mặt trời đã lặn, trên núi mọc đầy từng bách, thoạt trông âm u rợn cả người, tài xế lo ngại định đi theo Đàm Tĩnh, nhưng cô kiên quyết khước từ. Cô bước thấp bước cao trong nghĩa trang, cố gắng phân biệt phương hướng, cuối cùng cũng tìm được đúng đường, một mạch leo thẳng lên núi, tới khi tìm được số mộ và tấm bia mà tài xế nói, cả người cô đã ướt đầm mồ hôi.

Nhiếp Vũ Thịnh quả nhiên đang ở đây, anh lặng lẽ ngồi bên bia mộ, dường như anh đã ngồi đó rất lâu, rất lâu rồi. Đàm Tĩnh nhẹ nhàng tiến lại, ngồi xuống trước mặt anh, hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

Nhiếp Vũ Thịnh ngơ ngác ngẩng lên nhìn cô, tựa hồ không hề nhận ra cô là ai. Đàm Tĩnh nói: “Mọi người ở nhà đều lo lắng chết đi được, người ở công ty cũng có chuyện tìm anh, họ nói di động của anh tắt máy.”

Thần sắc Nhiếp Vũ Thịnh rất mệt mỏi, anh gục đầu vào bia mộ, chẳng buồn để ý đến cô. Đàm Tĩnh nói tiếp: “Thịnh Phương Đình nói, Tập đoàn Khánh Sinh yêu cầu phát hành thêm cổ phiếu, Thư Cầm bảo chuyện này rất cấp bách, anh mở di động ra đi, bao nhiêu người đang lo cuống lên kìa, bệnh viện anh cũng đang tìm anh đấy.”

Nhiếp Vũ Thịnh vẫn không hề để ý đến cô. Đàm Tĩnh thấy áo khoác của anh vút trên đám cỏ liền đánh bạo nhặt lên, quả nhiên tìm

thấy điện thoại trong túi áo khoác, cô mở ra xem, hóa ra đã hết pin.

“Đi thôi, tài xế đang chờ ở dưới. Về nhà ăn cơm được không? Có chuyện gì để mai nói, lúc em đi Bình Bình đang ngủ trưa, bây giờ có khi nó đã tỉnh rồi, không về nó lại khóc tìm em bây giờ.”

Nhắc đến con trai, Nhiếp Vũ Thịnh mới chịu đứng dậy, ngoan ngoãn theo cô xuống núi. Trái lại, Đàm Tĩnh rất lo lắng, cô cảm thấy Nhiếp Vũ Thịnh không ổn. Cô bảo anh lên xe thì anh lên xe, cô bảo anh mặc áo khoác thì anh mặc áo khoác, vẻ như đang bị mộng du vậy. Trên xe, Đàm Tĩnh gọi điện cho Thư Cầm, thông báo cô đã tìm được Nhiếp Vũ Thịnh, hỏi Thư Cầm có muốn nói chuyện với anh không. Thư Cầm ngập ngừng một lát rồi nói: “Bây giờ hai người đang ở đâu?”

“Đang trên đường về biệt thự nhà họ Nhiếp.”

“Một lát nữa tôi đến.”

Về đến nhà, quả nhiên Bình Bình đã dậy, trông thấy Nhiếp Vũ Thịnh và Đàm Tĩnh về cùng một lúc, bé vui mừng khôn xiết, chạy ngay ra phòng khách đòi bế: “Chú Nhiếp bế cháu!” Nhiếp Vũ Thịnh bế xốc thẳng bé lên, cô Lý nói: “Vừa ra vườn chơi, cả người toàn cát là cát.”

Tôn Bình khoe ngay với Nhiếp Vũ Thịnh: “Trong vườn có bướm, còn có cả bọ ngựa nữa!”

“Cháu biết cả bọ ngựa cơ à?”

“Đương nhiên cháu biết chứ, nó màu xanh, còn có hai cái chân đầy răng cưa nữa cơ!”

“Đi tắm với chú được không?”

“Vâng ạ.”

Thấy Nhiếp Vũ Thịnh mở miệng nói chuyện với con, Đàm Tĩnh mới yên tâm phần nào, cô hỏi: “Có tắm được không?” Từ sau khi xuất viện, sợ làm nhiễm trùng vết mổ, cô chỉ lấy khăn ẩm lau người cho Tôn Bình, nhưng Nhiếp Vũ Thịnh không trả lời cô, anh ôm Tôn Bình

đi thẳng lên lầu. Cô Lý vội vàng đi tìm khăn tắm, Đàm Tĩnh lấy quần áo cho Tôn Bình rồi để ở phía ngoài phòng tắm, qua khe cửa, cô nghe thấy tiếng nước chảy rào rào, cùng tiếng Nhiếp Vũ Thịnh nói chuyện với thằng bé. Hai người nói toàn chuyện linh tinh, Tôn Bình thao thao kể cho anh nghe trong vườn có bao nhiêu loại côn trùng, có những loài hoa gì, hoa nào nở vào buổi sáng, hoa nào khi mặt trời sắp lặn mới nở... Nhiếp Vũ Thịnh rất kiên nhẫn với con, bất luận nó hỏi gì, anh đều trả lời.

Đàm Tĩnh đứng bên ngoài nghe một lát rồi rón rén đi ra, gọi điện thoại hỏi ý kiến luật sư Kiều. Sau đó cô bảo với cô Lý mình phải ra ngoài một chuyến, lát nữa Thư Cầm đến, nhớ nấu thêm mấy món, mời cô Thư ở lại ăn tối.

Cô Lý còn đang ngơ ngác chưa kịp hiểu cô định làm gì thì Đàm Tĩnh đã vội vội vàng vàng đi mất.

Cô vội vàng như vậy là để đi tìm Tôn Chí Quân, nhưng về đến nhà mới phát hiện trong nhà vắng tanh, tuy vẫn bừa bãi như cũ, song Tôn Chí Quân không có nhà. Cô đến quán ăn tìm, chủ quán nói hôm nay Tôn Chí Quân không đến. Đàm Tĩnh lo toát cả mồ hôi, không biết đi đâu để tìm Tôn Chí Quân, cuối cùng chủ quán mách với cô, trong con ngõ phía cuối đường có một sông bạc, Tôn Chí Quân hay ra đó đánh tá lả, bảo cô đến đó tìm xem sao.

Đàm Tĩnh tìm đến sông bạc, không thấy Tôn Chí Quân đâu, nhưng lại gặp Phùng Cảnh Huy, người lần trước bị Tôn Chí Quân đánh gãy mũi. Vừa nhìn thấy cô, mấy người trong sông bạc dường như đều nhận ra, có người còn reo lên: “Phùng Cảnh Huy, nhìn kìa! Đó chẳng phải vợ Tôn Chí Quân ư!”

“Xinh phết nhỉ!”

“Ha! Thằng nhãi này, mày đúng là đứa mồm đời chời mồm son! Hồi đó có nhỡ năm nghìn tệ mà đòi ngủ với vợ người ta!

Bảo sao Tôn Chí Quân không đâm vỡ mũi mày ra...”

“Chúng mày nói linh tinh gì thế!” Phùng Cảnh Huy thẹn quá hóa giận, “Đừng có nói linh tinh!” Vừa nói hắt vừa lủi ra ngoài, nhưng sông bạc chỉ có một cửa ra vào, hắt đành lách mình qua người Đàm

Tĩnh chuồn mất, như sợ bị cô gọi lại gặng hỏi vậy.

Đàm Tĩnh không thềm để ý đến hắn, chỉ hỏi đám người kia: “Tôn Chí Quân có ở đây không?”

Mấy người đó đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng có người bảo cô: “Tôn Chí Quân từ lâu đã không đánh bạc ở đây nữa rồi, hắn ta ngày nào cũng chơi game ở quán net Lam Mộng!”

“Cảm ơn!”

Đàm Tĩnh chui ra khỏi sòng bạc mù mịt khói thuốc, lại phải hỏi thăm đường mới đến được quán net Lam Mộng. Trong quán net cũng mù mịt khói thuốc hết như sòng bạc, không biết có bao nhiêu người đang hút thuốc, nhả khói khét lẹt khó chịu không để đâu cho hết. Đàm Tĩnh tìm khắp một lượt, cuối cùng phát hiện ra Tôn Chí Quân đang ngồi trong góc chơi game, hắn ta luôn miệng chửi thề, trên bàn còn đặt một hộp cơm ăn dở. Đàm Tĩnh đứng bên cạnh hồi lâu hắn mới ngoái đầu lại trông thấy cô.

Thấy cô đến tận đây tìm, Tôn Chí Quân chắc hắn rất ngạc nhiên, nhưng hắn cũng chẳng để ý lắm, cầm hộp cơm lên đứng dậy nói: “Chủ quán, vợ tôi đến rồi, kêu cô ta trả tiền đi.”

Đàm Tĩnh không muốn nhiều chuyện, bèn rút tiền ra trả tiền net. Tôn Chí Quân vừa đi vừa và cơm ăn nốt, ra khỏi quán net, hắn ném vỏ hộp cơm vào sọt rác, rồi hỏi: “Nói đi, cô lại có chuyện gì tìm tôi vậy?”

“Anh hứa với Thịnh Phương Đình những gì rồi?”

“Hơ, đến hỏi tội à! Tôi hứa với hắn ta chuyện gì, thì liên quan chớ gì đến cô.”

“Anh cần bao nhiêu tiền?”

“Tôi không cần tiền, tôi chỉ thích thấy thằng họ Nhiếp tàn đời thôi.”

Đàm Tĩnh hết cách, đành rút trong túi ra một tờ giấy: “Anh ký cái này đi, tôi cho anh mười vạn.”

Tôn Chí Quân nhận lấy mở ra xem, thấy lá đơn ly hôn, hần cười nham hiểm, nói: “Đàm Tĩnh, có mỗi mười vạn mà định tống cổ tôi à?”

“Thế anh cần bao nhiêu?”

“Năm triệu, thiếu một tệ cũng không được.”

Đàm Tĩnh đồng ý ngay, không buồn chau mày: “Được.

Chi phiếu tôi có mang theo đây rồi, tôi sẽ viết cho anh ngay, anh ký vào đây đi.”

Tôn Chí Quân ngó người, Đàm Tĩnh đã rút chi phiếu và con dấu riêng ra, nói: “Tiền gửi trong ngân hàng, anh tự tới đó mà rút. Chi phiếu tiền mặt, đi rút là lấy được tiền ngay. Đây là tiền của Bình Bình, tôi vốn không muốn động tới, nhưng bây giờ không động vào cũng không được nữa rồi.” Cô tìm một chỗ sáng hơn bên dưới cột đèn, kê túi lên đầu gối, cẩn thận viết từng nét một vào chi phiếu, rồi đứng dậy, đưa cho Tôn Chí Quân, “Một tay đưa tiền, một tay ký đơn. Những lời anh đã nói, chắc phải tin được chứ?”

Tôn Chí Quân bị cô ép như vậy, ngó ra một lúc lâu rồi nói: “Tôi không ly hôn.”

“Anh không muốn ký? Được, vậy để tôi gọi luật sư tới, bây giờ anh không đồng ý ký vào đơn ly hôn cũng được, tôi vẫn sẽ đưa anh năm triệu, nhưng anh phải từ bỏ quyền giám hộ Bình Bình.”

Lúc này, Tôn Chí Quân mới hiểu ra mục đích thật sự của Đàm Tĩnh, hần cười nhạt nói: “Đàm Tĩnh, cô muốn giúp gã họ Nhiếp đó đến vậy sao?”

Thấy Đàm Tĩnh không đáp, Tôn Chí Quân biết rõ tính cô, lại mỉa mai thêm câu nữa: “Được lắm, đúng là qua cầu rút ván, bây giờ có tiền rồi, định dùng tiền để đá tôi đi chứ gì! Học được cái kiểu giống y chang gã họ Nhiếp chết tiệt đó, các người ngoài mấy đồng tiền bản thủ đó ra còn có cái gì? Cô muốn đá tôi đi ư, không có chuyện dễ dàng thế đâu!”

Nghe những lời này, Đàm Tĩnh không hề nổi giận, chỉ nói: “Tôn Chí Quân, ngay từ đầu chúng ta đã có thỏa thuận, chẳng qua tôi

không muốn mang bản thỏa thuận đó ra, vì tôi nghĩ anh đã giúp tôi một việc lớn. Trong thỏa thuận, chúng ta đã giao ước kể từ khi kết hôn sẽ ly thân, hôm nay tôi hỏi qua luật sư rồi, ly thân tròn ba năm thì có thể ly hôn, đây là quy định trong Luật hôn nhân. Ra tòa, chỉ cần tôi đưa bản thỏa thuận kia ra, đương nhiên tòa sẽ xử cho tôi ly hôn. Chính vì nghĩ tới ngày xưa anh từng giúp đỡ tôi, từng giúp Bình Bình nên sau này tôi mới giúp anh trả nợ cò bạc, bây giờ anh cần nhiều tiền như vậy, tôi cũng đồng ý đưa cho anh. Sao anh cứ muốn ép tôi đi tìm luật sư, đưa vụ việc ra ra tòa giải quyết thế nhỉ?”

Tôn Chí Quân đập mạnh vào thùng rác, chửi: “Con khốn nạn! Mà định đá ông đi như thế à, ông không tha cho mày đâu!”

Nghe Tôn Chí Quân chửi rửa, Đàm Tĩnh chỉ cười nói: “Anh Tôn, hồi xưa khi tôi quen anh, anh không phải loại người như thế này. Hồi đó, anh là người thấu tình đạt lý, lại nhiệt thành hào sảng, thấy ai khó khăn anh đều sẵn lòng giúp đỡ. Buổi tối hôm tôi ngất trên vỉa hè, cũng là nhờ anh đưa vào bệnh viện, giúp tôi trả tiền viện phí, còn mua trứng gà chung nước đường cho tôi ăn. Trước đây mọi người đều khen anh tốt bụng, ai gặp chuyện khó khăn gì cũng đến tìm anh giúp đỡ, vì anh rất nhiệt tình, ngay cả lúc đi mua rau, anh cũng sẽ mua hộ mớ hành cho bà cụ đau chân bên hàng xóm... Tại sao mấy năm nay anh như biến thành con người khác, tại sao anh cứ muốn hủy hoại tất cả những ấn tượng tốt đẹp ban đầu của tôi về anh chứ?”

Thấy Tôn Chí Quân nghệt ra, Đàm Tĩnh nói: “Anh suy nghĩ đi, Đông Viễn sắp triệu tập họp cổ đông rồi, tôi hy vọng sẽ giải quyết xong vấn đề trước ngày đó mà không phải tìm luật sư đưa nhau ra tòa ly hôn.”

Dứt lời, Đàm Tĩnh quay ngoắt người bỏ đi, đi một quãng thật xa, cô quay đầu lại nhìn, thấy Tôn Chí Quân vẫn đứng dưới cột đèn đường, ngậy người nhìn về phía chiếc thùng rác.

Chương 27

Dù vẫn chưa giải quyết triệt để việc ly hôn, nhưng Đàm Tĩnh biết Tôn Chí Quân đã không còn cách nào khác nữa, giấy thỏa thuận nằm trong tay cô, chỉ cần cô đưa ra, quan hệ hôn nhân giữa hai người nhất định sẽ được hủy bỏ, quyền giám hộ của Tôn Chí Quân với Bình Bình đương nhiên cũng không còn nữa.

Cô về tới nhà thì Thư Cầm đã tới chơi, hơn nữa rõ ràng đã nói chuyện với Nhiếp Vũ Thịnh, hai người ngồi tư lự trên sofa trong phòng khách, ngay cả Tôn Bình cũng không chạy nhảy nghịch ngợm mà ngoan ngoãn ngồi một bên chơi máy tính bảng. Thấy cô bước vào, Tôn Bình mừng rỡ reo lên: “Mẹ,” hai người ngồi trong phòng khách đều quay đầu lại nhìn, Thư Cầm đứng dậy chào cô, còn Nhiếp Vũ Thịnh vẫn ngồi im chỗ cũ, không hề nhúc nhích.

Đàm Tĩnh thông báo: “Tôi đã đi tìm Tôn Chí Quân, cũng gọi điện thoại tham vấn luật sư Kiều rồi. Tôi có thể ly hôn với Tôn Chí Quân. Ngay từ đầu chúng tôi đã ký thỏa thuận ly thân nên nếu đưa ra tòa án thì tòa cũng sẽ xử cho ly hôn thôi.”

Thư Cầm thở phào nhẹ

nhóm: “Giờ thì tốt rồi, chúng ta có thể dùng quyền bỏ phiếu của mình để phủ quyết đề án của Khánh Sinh.”

Nhiếp Vũ Thịnh vẫn không hề lên tiếng. Thư Cầm lại nói tiếp: “Em thật không ngờ Thịnh Phương Đình lại có thể tuyệt tình đến vậy, vốn dĩ em chỉ nghĩ hẳn ta có chút khúc mắc với Tập đoàn Đông Viên, xưa nay em vẫn để mắt tới hẳn, nhưng luôn thấy hẳn dừng tay đúng lúc. Ngày trước em từng do dự, nhưng rồi vẫn quyết định tin tưởng hẳn, tin rằng hẳn ta sẽ không làm chuyện gì quá đáng. Sau khi vào làm việc tại đây, quả thực hẳn luôn tận tâm lo lắng cho anh và Đông Viên. Em không thể tin nổi hẳn ta lại gây ra cơ sự này. Dù sao chuyện này cũng là em có lỗi với anh, tại em tiến cử Thịnh Phương Đình vào Đông Viên làm việc.”

Nhiếp Vũ Thịnh bấy giờ mới cất tiếng: “Anh không trách em.”

“Nhưng em tự trách bản thân mình.” Thư Cầm nói, “Em đi trước đây, anh và Đàm Tĩnh nói chuyện với nhau đi. Những gì em nói vừa nãy, anh hãy cân nhắc thật kỹ nhé.”

Đàm Tĩnh không hiểu Thư Cầm nói chuyện gì, mà Nhiếp Vũ Thịnh cũng chẳng hé răng, cô tiến Thư Cầm ra cửa, đột nhiên Thư Cầm xoay người lại, nắm tay Đàm Tĩnh, nói: “Đợi một người một năm rất dễ, thậm chí đợi mười năm, tôi cũng đã làm rồi. Nhưng Nhiếp Vũ Thịnh không giống tôi, anh ấy đã chờ là chờ cả đời. Tôi tự vấn, thấy mình chẳng thể làm nổi chuyện đó. Đàm Tĩnh, cô thật may mắn, thế nên cô đừng phụ lòng anh ấy nữa. Có những người bỏ lỡ một lần là lỡ cả đời đấy, đừng để lỡ lại thêm lỡ, cũng đừng đợi đến khi không còn đường lùi mới hối hận.”

Có lẽ mãi mãi về sau, Đàm Tĩnh cũng không sao quên được, khi Thư Cầm nói những lời này, đôi mắt cô ầng ậng nước. Ngón tay Thư Cầm hơi lạnh, lúc cô buông tay Đàm Tĩnh ra, Đàm Tĩnh bỗng sực hiểu, vội buột miệng: “Cô.....”

Thư Cầm không nói gì thêm, chỉ xăm xăm bước xuống thềm, rồi lái chiếc xe màu đỏ của mình lao vút đi.

Đàm Tĩnh đứng ngoài cửa hồi lâu, muôn ngàn vì sao lấp lánh trên trời, dưới ánh đèn thành phố lại trở nên nhạt nhòa và tầm thường,

đêm nay không có trăng, gió đêm đã chớm mang hơi lạnh. Mười năm qua, từ một cô gái ngây thơ trong sáng, đến bây giờ nếm đủ đắng cay, đứng giữa gió lộng, cô lại chợt ngẩn ngơ. Tựa như đang mơ vậy, những bông hoa đồng tiền bên cửa đều đã nở, đang đung đưa trong gió, bất giác cô nghe tiếng con trai gọi mình: “Mẹ ơi, sao mãi mẹ không vào nhà thế?”

Tối hôm đó, Nhiếp Vũ Thịnh vẫn không nói năng gì với cô, suốt mấy hôm liền anh đều bận tối mắt tối mũi. Nhờ xem bản tin, Đàm Tĩnh biết được chuyện về sự cố y tế càng ngày càng âm ỉ, thậm chí bộ Y tế còn thành lập hẳn một tổ công tác, phải xuống kiểm tra thêm lần nữa. Nhiếp Vũ Thịnh nhận lấy mọi trách nhiệm về mình, tuy anh đã thôi việc, nhưng dư luận vẫn không chịu để anh yên, thậm chí đám cư dân mạng bị kích động còn kêu gào đòi phải phạt anh thật nặng, nói rằng chuyện anh thôi việc chỉ là tung hỏa mù hòng thoát tội. Sở Công an bắt đầu lập hồ sơ điều tra, nhưng không tìm thấy bất kỳ chứng cứ nào chứng tỏ Nhiếp Vũ Thịnh đã nhận hối lộ. Đúng lúc này, một đại diện y dược⁽¹⁾ của Tập đoàn Khánh Sinh đột nhiên chủ động thừa nhận đã hối lộ nhân viên hữu quan của khoa Ngoại Tim mạch bệnh viện Phổ Nhân, trên mạng càng như lửa đổ thêm dầu, lời ong tiếng ve gì cũng có, cả bệnh viện phải đối mặt với áp lực khủng khiếp.

Chủ nhiệm Phương có lần ném vỡ tan một cặp kính, giận dữ: “Rõ là vu khống! Hội nghị luận chứng chương trình là do tôi chủ trì, những chuyên gia tham dự đều là các giáo sư hàng đầu về Ngoại khoa tim mạch trong nước, có uy tín trong giới học thuật, những người như chúng tôi, chỉ cần bỏ ra mấy trăm nghìn là có thể mua chuộc được hay sao? Trong đám chúng tôi, hầu hết là chủ nhiệm khoa, hằng ngày chi phí phẫu thuật thuốc men qua tay chúng tôi đều từ vài triệu đến vài chục triệu! Một đại biểu y dược bỏ ra có mấy trăm nghìn mà có thể mua chuộc được chúng tôi sao, đúng là nực cười!”

Nhưng sở Công an không thể không điều tra về lời nói của đại biểu y dược kia, bởi người đó nói, toàn bộ số tiền hối lộ đều là tiền mặt, nên không có biên lai nào hết, chỉ mình anh ta có thể đứng ra làm nhân chứng mà thôi.

Khi cùng sở Công an phối hợp điều tra vụ án, Chủ nhiệm Phương giận đến bật cười: “Anh ta nói mình đã đưa cho khoa Ngoại Tim mạch chúng tôi mấy trăm nghìn, thế mà các anh tin ngay à? Nếu anh ta bảo đã đưa cho chúng tôi mấy chục triệu, thậm chí mấy trăm triệu tiền

mặt thì các anh tính sao? Các anh là công an, để kẻ khác nói không thành có, ngậm máu phun người như vậy mà được à?”

Luật sư của Nhiếp Vũ Thịnh càng lợi hại hơn nữa: “Chỉ có nhân chứng thì chưa thể tạo thành chuỗi các chứng cứ, thân chủ của tôi là một người hết sức ưu tú, không chỉ trình độ chuyên môn cao, mà gia cảnh cũng rất giàu có, hơn nữa khi hội nghị luận chứng chương trình diễn ra thì cậu ấy đang làm phẫu thuật, không tham gia được. Các ông thử nghĩ xem, một người ngay cả quyền thừa kế một công ty đã được niêm yết trên sàn chứng khoán, có giá trị lên tới mấy chục tỷ do bố để để lại, còn chẳng có hứng thú, mà theo lời nhân chứng thì số tiền hồi lộ tổng cộng chỉ có mấy trăm nghìn, chia đến thân chủ tôi giỏi lắm cũng chỉ được vài chục nghìn là cùng, liệu anh ấy có thể bị vài chục nghìn tệ nhỏ nhoi đó mua chuộc không? Đồng chí công an, tôi đề nghị anh điều tra về nhân chứng này, xem xem anh ta tại sao lại đưa ra chứng cứ giả, vu khống đương sự của tôi. Đúng rồi, công ty Dược phẩm Khánh Sinh tuy là cổ đông lớn thứ hai của Tập đoàn Đông Viễn, nhưng Tập đoàn Khánh Sinh xưa nay luôn muốn khống chế Đông Viễn, mà thân chủ tôi lại nhất quyết không chịu dâng Đông Viễn cho họ, như vậy thân chủ tôi và công ty Dược phẩm Khánh Sinh có mâu thuẫn về lợi ích, vì thế chúng tôi hoàn toàn có lý do để tin rằng đây là do Tập đoàn Khánh Sinh vu oan giá họa.”

Có điều năng lực dẫn dắt dư luận của đối phương rất lợi hại, ngày nào bọn họ cũng đăng tin lên các diễn đàn lớn, chỉ nói những gì có lợi cho họ, kích động lòng người. Bởi rất nhiều người từng gặp trường hợp bị chẩn đoán không chính xác, nên ai nấy đều giận đến mù quáng, bất luận cơ quan chức trách nói gì, cũng bị quy là thoái thác trách nhiệm, thậm chí còn có người gửi ống tiêm dính máu đến bệnh viện để uy hiếp.

Nhiếp Vũ Thịnh rất trấn tĩnh, anh vừa xử lý công việc hằng ngày của công ty, vừa tranh thủ thời gian đi gặp Chủ nhiệm Phương. Chủ nhiệm Phương nóng tính, đương nhiên lại chửi ầm lên là trên mạng đối trắng thay đen, người ngoài ngành không biết gì, chỉ nói láo. Nhưng cũng chẳng có cách nào, những công việc hằng ngày ở bệnh viện, đặc biệt là ở khoa Ngoại Tim mạch không có cách nào triển khai được, rất nhiều bệnh nhân đã từ chối tiến hành phẫu thuật lắp máy điều hòa nhịp tim.

“Những người đó chẳng phải đang hại chết các bệnh nhân hay

sao? Máy điều hòa nhịp tim tuyệt đối an toàn, có thể cứu được tính mạng của rất nhiều bệnh nhân, bây giờ những người này đều từ chối làm phẫu thuật, đến lúc đó bệnh trạng dây dưa, lỡ thời gian điều trị, bệnh nhân chết thì đổ trách nhiệm cho ai đây?”

Trở về từ bệnh viện, Nhiếp Vũ Thịnh hạ quyết tâm, anh tự lên một diễn đàn lớn nhất trên mạng đăng ký tài khoản truy cập, rồi công khai toàn bộ bệnh án của mình tại phòng khám tâm lý ở Mỹ. Anh không phí lời dài dòng, chỉ nói một câu duy nhất: “Xin các chuyên gia uy tín của ngành thần kinh trong nước giám định xem tình trạng thần kinh của tôi có bình thường hay không, có đủ tư cách làm bác sĩ lâm sàng hay không?”

Chủ nhiệm Phương sau khi biết chuyện liền gọi điện tới mắng cho anh một trận: “Đám người trên mạng đó đều là đồ điên, cậu còn dây với chúng làm gì?”

Quả nhiên, Nhiếp Vũ Thịnh post thông tin lên mạng không lâu, ban đầu vẫn nhận được các phản hồi bình thường, thậm chí còn có các bác sĩ thần kinh ra mặt nói đã xem qua bệnh án, anh chỉ bị chứng trầm cảm nhẹ mà thôi. Nhưng không lâu sau thì bị cư dân mạng bác bỏ hoàn toàn, vô số bình luận đều là những lời chửi rủa, nói anh mắc bệnh tâm thần, đưa ra bệnh án này chỉ vì muốn thoát trách nhiệm hình sự, bởi nếu sự cố y tế và việc nhận hối lộ được chứng thực thì anh sẽ bị xử phạt.

Mấy ngày liền, tâm trạng Nhiếp Vũ Thịnh rất u uất, dù những lời anh nói đều là sự thật, dù trên mạng vẫn có một số ít người đứng về phía anh, nhưng những tiếng nói của lý trí bao giờ cũng là thiểu số, đa phần là những thành phần quá khích trên mạng, ngoài chửi rủa, ngoài truy tìm tung tích ra, cái gì họ cũng không tin.

Thư Cầm gọi điện tới khuyên anh xóa hết những thông tin đã đưa lên mạng, cô nói: “Anh không phản ứng gì còn đỡ. Giờ anh phản ứng lại, bọn họ càng được thế. Những người đó rất một lũ được thuê để lan truyền thông tin, việc gì anh phải đôi co với chúng? Anh công khai bệnh án của mình như vậy, ngoài việc lộ hết thông tin cá nhân ra, chẳng có tác dụng gì hết.”

Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Anh cứ nghĩ công chúng có điểm dừng và quan điểm đạo đức cơ bản, nhưng mấy ngày nay, anh vô cùng thất

vọng.”

“Trên mạng đều là nặc danh, ai cũng có khả năng trở thành thành phần quá khích, vì chẳng ai phải chịu trách nhiệm về những điều mình nói trên đó cả. Hơn nữa, rất nhiều những kẻ yếu đuối ngoài đời bèn lên mạng hùng hổ phát tiết để được thỏa mãn tâm lý. Anh là con nhà đại gia, lại là bác sĩ, chỉ hai điều đó thôi cũng đủ để người khác đổ kị rồi.”

“Giờ anh đã không còn là bác sĩ nữa rồi, họ còn muốn gì đây?”

“Muốn anh thân bại danh liệt chứ sao, có kẻ còn nói tốt nhất Trung Quốc nên khôi phục lại hình phạt lăng trì từng xẻo, kinh tởm chưa, những kẻ đó tự cho mình là quan tòa đạo đức, hơi một tí là phán xét người khác, nhưng lại không chịu cúi xuống mà xem lại bản thân mình. Có điều đó toàn là những phần tử chuyên kích động ở các công ty truyền thông mạng mà thôi, chứ em tin đa phần mọi người vẫn lương thiện và lý trí.”

Đến khi dư luận dậy sóng, náo động cả lên, Chủ nhiệm Phương cũng nhin hết nổi, trong cuộc trả lời phỏng vấn của phóng viên, ông nói: “Tôi đã đứng bàn mổ suốt 30 năm qua, từ khi lương tháng vốn vẹn mười mấy tệ, đến bây giờ lương tháng cũng chỉ được vài ngàn tệ. Từng ấy năm, số bệnh nhân tim được tôi cứu sống không phải là vài nghìn thì cũng chẳng dưới vài trăm, tôi chưa từng nhận phong bì của bệnh nhân hay lấy tiền hoa hồng bán thuốc bao giờ. Cuối cùng, vì cái chết ngoài ý muốn của một bệnh nhân mà dư luận đòi đánh đòi giết cả tôi lẫn khoa Ngoại Tim mạch của bệnh viện. Mấy người trên mạng nếu giỏi giang đến thế, thì để họ đi cứu người đi, để họ cầm dao mổ mà làm phẫu thuật luôn đi.”

Kết quả là đến tối, đoạn phỏng vấn này bị một cư dân mạng phản bác lại: “Tôi phê bình một cái tử lạnh không tốt, chẳng lẽ lại bắt tôi tự đi học làm lạnh ư?”

Câu phản bác này đưa ra, được rất nhiều comment khen ngợi tán thưởng. Chủ nhiệm Phương cảm thấy vô cùng chán chường, ông tâm sự với Nhiếp Vũ Thịnh: “Tôi học y mười mấy năm, nhà nước phái tôi sang Tây Đức học tập, lúc đó thực ra tôi có cơ hội ở lại làm việc lâu dài tại nước ngoài, nhưng tôi thấy mình không thể vô lương tâm như thế được, nên vừa giành được học vị, tôi lập tức về nước ngay, chỉ

mong mang hết những kỹ thuật tiên tiến nhất về trị bệnh cứu người. Từ một bác sĩ Ngoại khoa Tim mạch bình thường, làm tới chủ nhiệm như ngày hôm nay, hóa ra trong mắt bọn họ, tôi cặm cụi gấn bó với nghề mấy chục năm, cũng chỉ là một cái tủ lạnh. Tủ lạnh thì có máu thịt, có suy nghĩ, có tư duy không? Tôi là người, là người thì phải có tự trọng, không thể đánh đồng tôi với một cỗ máy không có tự trọng được!”

“Chú...”

“Tôi già rồi.” Chủ nhiệm Phương nói, “Hồi trước vốn định làm thêm mấy năm nữa rồi nghỉ hưu, nhưng bây giờ tôi thấy nên nghỉ hưu sớm cho xong. Nếu không chịu được, muốn làm phẫu thuật cho đỡ nhớ thì đến bệnh viện tư chữa bệnh cho người giàu cũng được. Bệnh viện nhà nước lương thấp, lại phải làm thêm nhiều, hễ sơ sẩy một chút là bị người ta đe dọa suốt ngày, thà bỏ quách cho xong.”

“Năm xưa chú đã dạy cháu rằng, học y mười năm, bệnh nhân là quan trọng nhất.” Nhiếp Vũ Thịnh nói, “Cháu rời khỏi bệnh viện, là vì áp lực dư luận, chứ thực lòng cháu rất thích công việc bác sĩ lâm sàng, cháu cảm thấy điều vui nhất là cứu sống được bệnh nhân. Chú chẳng phải từng dạy cháu rằng cứu người không có đường tắt, chỉ có kiên trì, kiên trì nữa, kiên trì mãi đó sao! Bây giờ chú từ bỏ thế này, có khác gì từ bỏ công việc cứu người? Cháu sẽ không bỏ cuộc đâu, nếu có cơ hội, cháu nhất định sẽ quay lại làm công tác lâm sàng! Cháu cũng mong chú đừng bỏ cuộc! Những bệnh nhân được chú cứu sống đều rất biết ơn chú, người nhà của những bệnh nhân này cũng sẽ mãi mãi nhớ ơn chú. Những việc chú đã làm đều vô cùng ý nghĩa, dù thế nào cũng xin chú đừng từ bỏ! Cháu vẫn luôn coi chú là người thầy của mình, cháu hy vọng sẽ có một ngày được trở lại bệnh viện, trở lại khoa Ngoại Tim mạch, lại có thể làm phụ mổ cho chú, cứu sống nhiều bệnh nhân hơn nữa.”

Chủ nhiệm Phương trầm tư một hồi rồi mỉm cười: “Thằng quý này, đúng là tôi đã không nhìn nhầm cậu! Tôi hứa với cậu, sẽ chờ cậu ở khoa Ngoại Tim mạch, cậu nhất định phải quay về đây nhé, các phụ mổ khác của tôi, chẳng ai thành thạo được như cậu cả.”

Nhiếp Vũ Thịnh cũng nở một nụ cười hiếm hoi: “Chú đừng nói thế, lần đầu tiên làm phụ mổ cho chú, cháu thất chỉ sai, bị chú mắng cho một trận đến vã cả mồ hôi lạnh, kết thúc ca mổ bao lâu rồi mà

chân vẫn còn run.”

Chủ nhiệm Phương đã quên khuấy chuyện đó: “Có cả chuyện đó nữa sao? Không phải chứ, tôi vẫn nhớ sau khi hoàn thành ca phẫu thuật đầu tiên, tôi còn nói với những người khác rằng Nhiếp Vũ Thịnh rất được, chắc tay, cẩn thận, đúng là bác sĩ có triển vọng. à, đúng rồi, mai là ngày Bình Bình tái khám, cậu đừng quên nhé. Cậu đưa thẳng bé tới tôi khám cho, tình hình vết mổ thế nào rồi?”

“Rất tốt ạ, bình phục rất tốt, mỗi ngày sau khi tắm rửa xong, lúc thoa thuốc cho Bình Bình, cháu đều quan sát kỹ, chắc không có chuyện gì đâu chú ạ.”

“Thế thì tốt rồi.” Chủ nhiệm Phương nhắc khẽ, “Còn nữa, y tá trưởng kêu cậu mời cơm đấy, tiền thưởng kế hoạch hóa gia đình của khoa bị bệnh viện trừ thật rồi.”

Nghe chủ nhiệm nói câu này, anh biết tâm trạng ông coi như đã tạm ổn. Anh trò chuyện với Chủ nhiệm Phương thêm một lúc nữa rồi đi thăm con. Tôn Bình đã ngủ, mấy ngày nay đều là anh ngủ cùng con, Đàm Tĩnh tuy có phản đối vài lần, vì sợ con làm ồn khiến anh không ngủ được, nhưng thằng bé rất quấn anh, cứ đòi ngủ với anh, nên cô cũng đành chiều theo ý nó.

Chiều hôm sau, lẽ ra Đàm Tĩnh định cùng Nhiếp Vũ Thịnh đưa con đi tái khám, nhưng đúng lúc đó Tôn Chí Quân lại gọi điện nói: “Cô mang đơn ly hôn tới đây, tôi ký.”

Đàm Tĩnh không ngờ anh ta lại đột nhiên quyết định như vậy, liền hỏi: “Anh cần bao nhiêu tiền?”

“Gặp nhau rồi nói.”

Đàm Tĩnh không hiểu anh ta muốn giở trò gì, nhưng lại sợ hấn đổi ý, đành bảo với Nhiếp Vũ Thịnh là mình phải đi gặp Tôn Chí Quân giải quyết vấn đề ly hôn, để anh đưa con đi kiểm tra một mình.

Nhiếp Vũ Thịnh mấy hôm nay không nói chuyện với cô, nghe cô bảo vậy cũng chỉ gật đầu tỏ vẻ đã biết. Sau đó anh lại xoay sang dỗ con thay quần áo, vì Tôn Bình nghe nói phải đi bệnh viện liền phụng phịu không chịu. Cuối cùng, Nhiếp Vũ Thịnh phải hứa đi hứa lại với nó

rằng, chỉ đến bệnh viện để ông Phương kiểm tra lại vết mổ của con thoi, chắc chắn không tiêm, bấy giờ Tôn Bình mới vui vẻ trở lại, leo lên ghế sau của ô tô, ngồi vào chiếc ghế an toàn dành cho trẻ nhỏ.

Đàm Tĩnh cân nhắc một hồi, cuối cùng vẫn mang theo tiền mặt và chi phiếu đi gặp Tôn Chí Quân, cô sợ Tôn Chí Quân lại giở trò đưa ra con số vượt quá khả năng chi trả, hoặc lật lọng nuốt lời. Suốt quãng đường đi, cô vẫn canh cánh trong lòng chuyện này. Khi về tới căn phòng thuê trước đây, cô để ý thấy mọi thứ đã được dọn dẹp tinh tươm, thậm chí Tôn Chí Quân còn nấu ba đĩa thức ăn và một bát canh, nhìn thấy cô về, Tôn Chí Quân hồ hởi chào: “Ngồi đi, nôi cơm điện hỏng rồi, anh dùng nôi áp suất nấu cơm, nhưng bị sồng, vừa nãy mới nấu lại nôi khác, có lẽ phải chùng chục phút là chín thoi.”

Đàm Tĩnh thấy anh ta như biến thành người khác, trong lòng vẫn có chút nghi ngờ, cô nói: “Không cần đâu, tôi ăn rồi.”

“Bữa cơm chia tay của chúng ta, em cũng không chịu ăn một chút sao?”

Đàm Tĩnh nghĩ ngợi một lát, cuối cùng cũng ngồi xuống, nhưng không chịu cầm đũa. Tôn Chí Quân cầm đũa ném thử món trứng tráng, suýt chút nữa thì phun ra: “Phù phù! Mặn quá! Mấy năm không nấu nướng rồi, giờ đến muối nhiều hay ít cũng không biết nữa.”

Đàm Tĩnh đặt đũa xuống, nói: “Hay để em đi tráng đĩa khác.”

“Ừ, em tráng đi.”

Đàm Tĩnh tráng một đĩa trứng gà, nhìn thấy dưới sàn bếp vẫn còn hai củ khoai tây, cô bèn thái chỉ, xào thêm đĩa khoai tây chua cay, xong xuôi mới bung cả hai món ra. Tôn Chí Quân ném thử một miếng, khen: “Cơm em nấu vẫn là ngon hơn cả.” Đàm Tĩnh ngồi im chờ Tôn Chí Quân ăn xong, hôm nay Tôn Chí Quân không uống rượu, lúc xới cơm còn hỏi lại cô: “Em thực sự không ăn tí nào à?”

Đàm Tĩnh lắc lắc đầu, Tôn Chí Quân ăn như thường luồng, nhất là hai món Đàm Tĩnh làm, Tôn Chí Quân đều ăn hết sạch, cả bát canh cũng chan nốt vào bát, trộn cơm ăn hết. Ăn xong, hẩn buông đũa xuống, lấy tay quẹt ngang miệng, rồi nói với Đàm Tĩnh: “Đưa đây, anh

ký.”

Đàm Tĩnh hỏi: “Anh cần bao nhiêu tiền?”

“Anh không cần tiền.”

Tôn Chí Quân hào sảng nói: “Hồi xưa, anh giúp em không phải vì tiền. Hơn nữa mấy năm nay em cơm bưng nước rót, tận tụy phục vụ anh, lại trả giùm anh không ít nợ nần, anh còn đòi tiền em nữa thì chẳng đáng mặt đàn ông chút nào.”

Đàm Tĩnh ngậy người, Tôn Chí Quân nhìn lá đơn ly hôn hỏi: “Em có bút không?”

Đàm Tĩnh đưa bút, Tôn Chí Quân loảng ngoảng ký tên mình lên đó, rồi bảo: “Hôm nay trời đẹp, chúng ta cùng ra sở Dân chính làm thủ tục ly hôn luôn đi.”

Đàm Tĩnh không ngờ anh ta lại dễ chịu đến vậy, bèn cùng anh ta đến sở Dân chính. Tại đây, cô thấy người kết hôn thì nhiều, còn ly hôn lại chẳng có ai. Đàm Tĩnh không ngờ chuyện ly hôn lại dễ dàng đến thế, người ta chỉ hỏi vài câu, hai bên ký tên, nộp lệ phí rồi lĩnh mỗi người một tờ giấy chứng nhận ly hôn.

Bước chân ra khỏi sở Dân chính, Đàm Tĩnh vẫn còn ngẩn ngơ. Dưới ánh nắng chói chang, xe cộ và người đi lại trên phố đông như mắc cửi, Tôn Chí Quân nói: “May mà em chuyển hộ khẩu đến đây rồi, nếu không chúng ta không thể ly hôn được.”

Đàm Tĩnh không nói gì, sau khi bỏ dở đại học, hộ khẩu của cô vẫn để trong trường, vừa qua Nhiếp Vũ Thịnh mới giúp cô chuyển hộ khẩu đến đây, để tiện cho con đi học sau này. Tôn Bình phẫu thuật tim xong sẽ có thể đăng ký đi học được ngay. Nhiếp Vũ Thịnh là người đặc biệt chu đáo trong những chuyện như vậy, anh sợ con theo hộ khẩu của mình sẽ khiến cô không vui, vì vậy mới tìm người giúp đỡ làm thủ tục nhập hộ khẩu cho cô đến đây. Không ngờ hôm nay sở Dân chính hỏi đến, nếu không phải hộ khẩu bản địa, thì phải về địa phương nơi có hộ khẩu thường trú để làm thủ tục, cho nên Tôn Chí Quân mới nói vậy.

Đàm Tĩnh quyết tâm lấy mấy vạn tệ trong túi ra, bảo Tôn Chí

Quân: “Anh Tôn này, số tiền này anh cứ cầm lấy đi, cảm ơn anh bao năm qua đã chăm sóc mẹ con em. Còn nữa, cảm ơn anh đã cho Bình Bình một mái nhà.”

Tôn Chí Quân từ chối: “Anh không lấy!”

Đàm Tĩnh cố dúi vào tay Tôn Chí Quân, nói: “Lúc đó em vừa mới sinh Bình Bình, anh đã vay giúp em không ít tiền để chữa trị cho con, từ đó đến giờ em vẫn chưa trả được cho anh, nên số tiền này anh cứ nhận lấy đi.” Cô ngừng một lát, rồi nói tiếp: “Về sau anh nên bớt uống rượu đi, cứ như vậy mãi sẽ hại sức khỏe đấy. Còn nữa, anh tìm việc khác mà làm, đừng bữa đực bữa cái như vậy, công việc lái xe cầu hàng của anh thu nhập cũng đâu đến nổi, lại còn có bảo hiểm, để mất thì đáng tiếc quá. Mấy năm nay là em có lỗi với anh, em cũng biết vì sao anh lại đánh nhau với Phùng Cánh Huy rồi, thực ra anh vẫn luôn nghĩ cho em...” Nói đến đây cô đột nhiên lúng túng, chẳng biết nói gì tiếp nữa. Tôn Chí Quân gãi gãi đầu, cười ngượng nghịu nói: “Ày, chuyện qua rồi nhắc lại làm gì. Thực ra bây giờ muốn kiếm việc làm cũng không khó, em biết đấy, anh rất cừ mà.”

Đàm Tĩnh khẽ gật đầu, tự nhiên chẳng biết nên tiếp lời ra sao cho phải, bỗng nhiên cô lấy hết dũng khí, kiễng chân hôn lên má Tôn Chí Quân một cái, nói: “Anh à, tìm cho mình một cô gái tốt đi, anh là người đàn ông tốt mà.”

Tôn Chí Quân bị nụ hôn bất ngờ của cô làm cho mù mịt, cứ ngây ra nhìn cô, khiến Đàm Tĩnh cũng thấy ngại ngại, định bụng quay lưng rời đi, thì Tôn Chí Quân bất ngờ gọi giật cô lại: “Đàm Tĩnh!”

Đàm Tĩnh quay đầu lại, Tôn Chí Quân rảo bước đến gần cô, nói: “Em phải đề phòng tên họ Thịnh đó, không hiểu hắn đang tính toán chuyện gì. Là hắn cho anh tiền, kêu anh hôm nay ly hôn với em...” Tôn Chí Quân không nói tiếp được nữa, chỉ cầm số tiền trong tay nhét vào tay Đàm Tĩnh, “Thực ra anh yêu em, nhưng lại đối xử không tốt với em, anh đúng là đồ vô lại! Từ giờ về sau, em hãy sống hạnh phúc bác sĩ Nhiếp nhé, anh đi đây!”

Không đợi Đàm Tĩnh nói thêm gì, Tôn Chí Quân vội vàng bỏ đi như chạy trốn. Đàm Tĩnh cầm nắm tiền đứng ngây ra, cô đang mãi nghĩ xem tại sao Thịnh Phương Đình nhất định muốn Tôn Chí Quân phải ly hôn với mình vào hôm nay? Hôm nay là ngày gì đặc biệt ư?

Còn hai ngày nữa mới tới đại hội cổ đông, nếu hôm nay ly hôn cũng chẳng có lợi ích gì rõ rệt đối với Thịnh Phương Đình và Tập đoàn Khánh Sinh đằng sau hẳn cả, tại sao hẳn lại phải làm việc thừa thãi này? Hôm nay rốt cuộc có chuyện gì mà khiến Thịnh Phương Đình phải mua chuộc Tôn Chí Quân để họ ly hôn?

Đàm Tĩnh sực nhớ ra - hôm nay là ngày Nhiếp Vũ Thịnh đưa con quay lại bệnh viện tái khám!

Tái khám bắt buộc phải tới bệnh viện, vì có những máy móc lớn chỉ ở bệnh viện mới có, hơn nữa kết quả tái khám phải đưa cho Chủ nhiệm Phương xem. Đàm Tĩnh vắt chân lên cổ, chạy ra bên đường vẫy một chiếc taxi, cô cuống cuống bảo tài xế: “Tới bệnh viện Phố Nhân! Nhanh lên!”

Khi taxi chạy tới Phố Nhân, từ xa Đàm Tĩnh đã nhìn thấy vô số xe cảnh sát đỗ đầy bên dưới tòa nhà của khoa Ngoại Tim mạch, đèn xanh trắng loang loáng, còn có cả cảnh sát mặc áo chống đạn, phía ngoài tòa nhà khoa Ngoại Tim mạch đều chằng dây cảnh báo. Rất nhiều người đang xúm đông xúm đò đứng xem, Đàm Tĩnh bước xuống xe mà chân mềm nhũn ra, tài xế trả lại tiền thừa, cô cũng quên không cầm, tiếc rằng, cô bị cảnh sát chặn lại bên ngoài: “Không được vào!”

“Trong đó xảy ra chuyện gì vậy? Con tôi đang ở trong đó!”

Cảnh sát tưởng cô là người nhà bệnh nhân, liền dịu giọng an ủi: “Có kẻ xấu đang bắt giữ con tin, cô yên tâm đi, tất cả bệnh nhân đều được sơ tán hết rồi, những bệnh nhân không đi lại được cũng có y tá trông nom, các lối ra vào đều đã bố trí cảnh sát đứng canh, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.”

Với Đàm Tĩnh, hôm đó là ngày dài nhất trong đời. Đàm Tĩnh liên tục gọi điện cho Nhiếp Vũ Thịnh, nhưng anh không bắt máy. Cũng không biết bao lâu sau thì xạ thủ nổ súng, hiện trường lập tức trở lên hỗn loạn, những người vây xung quanh bàn tán xôn xao, Đàm Tĩnh cuối cùng cũng nhìn thấy Tôn Bình, cậu bé được một cảnh sát bế ra ngoài. Nhìn thấy trên người con có máu, Đàm Tĩnh cuống lên, vừa gọi tên con vừa loạng choạng chạy tới, Tôn Bình nhìn thấy cô cũng òa lên khóc gọi: “Mẹ ơi! Mẹ ơi!” Cảnh sát đứng quanh đó thấy cô là mẹ thằng bé, vội vàng kéo hai mẹ con lại, nói: “Bác sĩ bên này! Mau đến

đây!”

“Sao thế? Con đau ở đâu?” Đàm Tĩnh lo lắng đến sắp phát điên, hai ba bác sĩ cấp cứu vội lao đến, lập tức đặt Tôn Bình lên cáng, vừa dùng bông thấm cồn lau sạch vết máu, vừa nhanh tay cắt bỏ quần áo trên người Tôn Bình, cẩn thận kiểm tra chân tay và cơ thể xem có bị thương ở đâu không, sau vài phút kiểm tra, bác sĩ thở phào nhẹ nhõm: “Không sao đâu, không bị thương ngoài da, cũng không gãy xương.” Rồi quay ra hỏi Tôn Bình, “Đầu con có đau không? Có bị va vào đầu vào đâu không? Con có bị chóng mặt không? Có buồn nôn không?”

Rõ ràng Tôn Bình quá mức sợ hãi nên bị sốc, tay nó cứ nắm chặt lấy áo mẹ, bác sĩ lấy đèn pin soi vào mắt Tôn Bình, rồi nói với Đàm Tĩnh: “Chắc không bị chấn thương não đâu, nếu không yên tâm thì mau đến phòng khám chụp CT.”

Lúc này Đàm Tĩnh đang lo sợ một việc khác, cô hỏi Tôn Bình: “Bố con đâu? Sao bố con không bắt máy? Không phải bố con đưa con đến đây khám lại sao, bố con đâu rồi?”

Thấy Tôn Bình tròn xoe mắt, Đàm Tĩnh mới sực nhớ ra, vội nuốt nước bọt, dỗ con: “Ngoan nào, đừng sợ, mẹ đang hỏi con về chú Nhiếp, chú Nhiếp sao rồi con?”

Tôn Bình lại òa lên khóc, giơ tay chỉ về phía tòa nhà khoa Ngoại Tim mạch. Rất nhiều cảnh sát đang chạy về hướng đó, không hiểu bên đó xảy ra chuyện gì.

Sau này Đàm Tĩnh mới biết, Nhiếp Vũ Thịnh không chỉ bị đánh vào đầu, mà còn bị đâm mười bốn nhát dao, máu trên người Tôn Bình toàn là máu của anh, sau khi kẻ xấu giơ chiếc xe đẩy lên đập vào đầu anh, anh còn cố gắng xoay người lại, lấy lưng che đỡ cho con, vì thế Tôn Bình mới không bị thương. Trong những nhát dao đó, có một nhát đâm từ sau lưng thấu đến tận tim. Xạ thủ đã bắn chết kẻ xấu, toàn bộ nhân tài của khoa Ngoại đều lao đến, hầu như tất cả chủ nhiệm các khoa đều có mặt, mọi người tập trung ở phòng phẫu thuật.

Y tá trưởng trực tiếp đưa Nhiếp Vũ Thịnh vào phòng phẫu thuật, đợi bác sĩ gây mê tiến hành gây mê xong mới đi ra ngoài, ra đến bên ngoài, chị vừa khóc vừa nói, chị nhìn thấy Chủ nhiệm Phương phụ

trách xử lý phần lồng ngực cầm dao điện mà tay run lấy bẫy, hơn ba mươi năm làm phẫu thuật, đây là lần đầu tiên chị thấy Chủ nhiệm Phương run tay. Rất nhiều bác sĩ và y tá khoa Ngoại Tim mạch đều bật khóc, bấy giờ Đàm Tĩnh mới biết, người bị cảnh sát bắn chết chính là anh trai của bệnh nhân mới chết trong dự án CM.

Hành lang khoa Ngoại Tim mạch lênh láng máu, cảnh sát vẫn đang khám nghiệm hiện trường. Đàm Tĩnh ôm Tôn Bình trong tay, được mấy bác sĩ dìu vào phòng trực ban. Cả người Đàm Tĩnh đờ đẫn, Tôn Bình cũng bị sốc nặng, hai mẹ con trông như người mất hồn, người ta kêu cô ngồi xuống thì cô bế con ngồi xuống, bưng trà cho cô thì cô vô thức đưa tay ra nhận, rồi đặt lên bàn. Tôn Bình ôm chặt lấy cổ mẹ, cứ chốc chốc lại hỏi: “Mẹ ơi, chú Nhiếp đâu rồi mẹ?”

Lần nào Đàm Tĩnh cũng chỉ có một câu trả lời: “Bình Bình ngoan, bố Nhiếp đang trong phòng phẫu thuật.”

Sau khi hỏi đi hỏi lại đến mười mấy lần, một lát sau Tôn Bình lại quay ra hỏi: “Mẹ ơi, bố Nhiếp đâu rồi?”

Nước mắt Đàm Tĩnh đã rơi trên tóc con, cô không nói lên lời. Sau khi buổi điều trần kết thúc, cả bệnh viện ai cũng biết thằng bé này là con trai của Nhiếp Vũ Thịnh, nhìn tình cảnh hai mẹ con, cả khoa Ngoại Tim mạch càng thấy xót xa. Một lúc sau, y tá trưởng đem đến một bình sữa, dỗ: “Bình Bình ngoan nào, trưa nay con chưa ăn gì, có đói không? Con uống sữa nhé?”

Tôn Bình ôm chặt lấy cổ mẹ, lắc đầu: “Con không cần sữa, con chỉ cần bố Nhiếp thôi.”

Câu nói của thằng bé khiến y tá trưởng suýt bật khóc, vội đi tìm cho Tôn Bình bộ quần áo sạch sẽ để thay, vì vừa nãy bác sĩ cấp cứu vội lo kiểm tra đã cắt hết quần áo thằng bé. Đàm Tĩnh vẫn ngồi lặng lẽ, y tá trưởng và mấy y tá khác đón lấy thằng bé, cô cũng buông tay cho họ đón, đợi mọi người thay quần áo cho con xong, Tôn Bình lại rúc vào lòng cô, cô cũng vòng tay ôm chặt lấy con.

Ca phẫu thuật kéo dài bảy tiếng đồng hồ, cô cũng ngồi trong phòng trực ban suốt bảy giờ đồng hồ, cảnh sát hỏi câu gì thì cô trả lời câu đó. Như hỏi cô có quan hệ gì với Nhiếp Vũ Thịnh? Có quen biết tên tội phạm không? Cảnh sát cũng ra sức an ủi Tôn Bình, nhưng Tôn

Bình quá sợ hãi, cứ một mực ôm chặt lấy cổ Đàm Tĩnh, chốc chốc lại nói: “Con muốn bố Nhiếp cơ!”

Chủ nhiệm Phương từ phòng mổ đi ra, trông thấy Đàm Tĩnh ôm con ngồi đó như một pho tượng, cũng lấy làm thương hại, bèn tiến lại bảo cô: “Cháu đừng lo lắng quá, ca phẫu thuật về cơ bản là xong rồi, vết thương ở tim phổi không nghiêm trọng lắm, chú làm phẫu thuật nên chú biết. Chỉ có vết thương ở não... Chủ nhiệm Lê ở khoa Ngoại não mổ... Chủ nhiệm Trần Thanh Minh ở bệnh viện Thiên Đàn, sư huynh của Chủ nhiệm Lê cũng vừa tới tham gia hội chẩn, đây đã là những chuyên gia về não uy tín nhất nước rồi...” Chủ nhiệm Phương gỡ cặp kính xuống, nói với Đàm Tĩnh: “Cháu đừng khóc, cũng đừng lo lắng, mọi người ở bệnh viện sẽ cố gắng hết sức, Tiểu Nhiếp cũng là học trò của chú...”

Đàm Tĩnh không khóc, trái lại, Chủ nhiệm Phương không kịp được nước mắt, ông từng nói chuyện với vô số bệnh nhân, từng an ủi vô số người, làm việc tại khoa Ngoại Tim mạch, ông đã kinh qua vô vàn ca cấp cứu, chứng kiến biết bao cuộc sinh tử ly biệt, vậy mà hôm nay ông vẫn rùng rùng nước mắt, trong khi Đàm Tĩnh không nhỏ một giọt lệ nào. Ông lau nước mắt, rồi xoa đầu Tôn Bình: “Cháu à, ngoan nhé, trời tối rồi, đi ăn cơm với ông được không?”

“Cháu không đi, cháu ở đây đợi bố Nhiếp cùng mẹ cơ.”

Chủ nhiệm Phương lại xoa đầu cậu bé rồi quay người đi ra ngoài, lát sau ông quay lại, mang theo một thanh chocolate, dỗ Tôn Bình: “Ng ngoan, ăn cái này đi, kẹo lát nữa đói quá tụt huyết áp, không tốt cho sức khỏe.”

Tôn Bình nghe lời bóc chocolate ra ăn, Chủ nhiệm Phương lại gọi y tá xuống nhà ăn mua cơm cho Đàm Tĩnh, ông nói: “Người là sắt, cơm là thép, cháu không ăn thì làm sao đợi được cậu ấy ra?”

Đàm Tĩnh vẫn không nuốt nổi cơm, cô chỉ ăn hai thìa cơm trắng đã thấy no. Thời gian trôi qua quá chậm chạp, kim đồng hồ ở phòng trực ban dường như không hề nhúc nhích, đến nỗi Đàm Tĩnh còn nghi ngờ hay là nó hỏng rồi. Nhưng các y tá vẫn giao ban rồi đi kiểm tra phòng bệnh hết lượt này đến lượt khác. Bệnh nhân sau khi được sơ tán lại bắt đầu quay về phòng bệnh, tất cả mọi việc dần trở lại bình thường, ở nơi mà cô không nhìn thấy được, thời gian tựa hồ đang

trôi thật nhanh, nhưng ở trước mắt cô đây, dường như nó đã vĩnh viễn ngừng lại.

Chủ nhiệm Phương không về, ông ngồi đợi đến khi ca mổ kết thúc, Nhiếp Vũ Thịnh được đưa đến phòng Chăm sóc đặc biệt. Đàm Tĩnh cũng không ngồi chờ ra đó nữa, cô ôm con nài nỉ Chủ nhiệm Phương cho theo vào phòng Chăm sóc đặc biệt, Chủ nhiệm khoa Chăm sóc đặc biệt khó xử nhìn Chủ nhiệm Phương, Chủ nhiệm Phương thở dài, kêu Đàm Tĩnh đi thay quần áo khử trùng, rồi theo mình vào trong.

Mới cách nửa ngày mà Nhiếp Vũ Thịnh đã trở thành bệnh nhân vô tri vô giác nằm trên giường bệnh. Tóc anh phải cạo trọc vì ca mổ não, toàn thân cắm đầy các loại máy móc ống dẫn, bị chấn thương nghiêm trọng, Chủ nhiệm Lê nói thầm với Chủ nhiệm Phương: “Không được lạc quan lắm.”

Chủ nhiệm Phương biết, Chủ nhiệm Lê nói như vậy ý là Nhiếp Vũ Thịnh vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại nữa. Ông vội quay đi giấu nước mắt, lần này, sau khi lau khô nước mắt, ông quyết định nói thật với Đàm Tĩnh: “Chủ nhiệm khoa Ngoại não nói, tình hình Nhiếp Vũ Thịnh không được lạc quan lắm, cũng có nghĩa là, vết thương ở sọ não quá nghiêm trọng, các vết thương ngoài da khác đều là thứ yếu thôi, nếu sọ não bị trọng thương, cậu ấy có lẽ sẽ không tỉnh lại được nữa. Cũng có thể tỉnh lại được, nhưng trí não sẽ bị ảnh hưởng.”

Phản ứng của Đàm Tĩnh nằm ngoài dự liệu của Chủ nhiệm Phương, cô rất bình tĩnh, chỉ “ồ” một tiếng. Chủ nhiệm Phương biết phản ứng này của người nhà bệnh nhân mới là đáng sợ nhất, nếu như khóc òa lên hay có phản ứng quyết liệt khác, thì còn có thể giải tỏa được phần nào. Ban đầu, ấn tượng của ông về cô không được tốt, nhưng bây giờ ông lại cảm thấy Đàm Tĩnh thật lòng với Nhiếp Vũ Thịnh, bởi cặp mắt cô đã hoàn toàn trống rỗng, thậm chí cô còn không rơi một giọt nước mắt, chỉ nói vồn vện ba chữ: “Cháu sẽ chờ.”

Chủ nhiệm Phương cảm thấy cô cũng thật khờ, bèn nói:

“Đàm Tĩnh, cháu cứ khóc đi, kìm nén trong lòng sẽ sinh bệnh đó, cháu gái à... cháu nín nhịn như thế... cơ thể và tinh thần sẽ không chịu đựng nổi đâu... Nhiếp Vũ Thịnh còn trẻ, có thể cậu ấy sẽ hồi phục lại được, biết đâu ngày mai cậu ấy sẽ tỉnh lại...”

Đàm Tĩnh vẫn không rơi một giọt nước mắt, chỉ lặp lại ba từ đó: “Cháu sẽ chờ.” Cô nói chậm rãi từng từ một, vẻ rất thản nhiên: “Cả đời này anh ấy không tỉnh lại, cháu đợi cả đời. Kiếp này chờ không được, cháu sẽ đợi đến kiếp sau. Anh ấy đợi cháu bao nhiêu năm như vậy, cháu sẽ đợi anh ấy cả đời.”

Thực ra, Đàm Tĩnh đang vô cùng đau khổ. Lúc trước, cô và anh còn xích mích với nhau, đến nỗi chiến tranh lạnh suốt một thời gian dài. Câu cuối cùng mà Nhiếp Vũ Thịnh nói với cô là: “Đàm Tĩnh, anh đã dành tất cả để yêu em, nếu em không cần, thì thôi.”

Có lẽ cả đời Đàm Tĩnh cũng không sao quên được giọng điệu bình thản đến gần như tuyệt vọng ấy của anh.

Cô còn chưa kịp nói với anh, cô cũng đã dành tất cả để yêu anh, không phải cô không cần tình yêu của anh, mà chỉ là nỗi ám ảnh về cái chết của mẹ quá đỗi nặng nề, đến nỗi cô buộc phải từ bỏ, từ bỏ tình cảm của mình.

Chương 28

Đàm Tĩnh túc trực cả đêm trong bệnh viện, chủ nhiệm khoa Ngoại não nói với cô, nếu trong vòng hai mươi tư giờ kể từ sau khi phẫu thuật mà Nhiếp Vũ Thịnh không tỉnh lại, thì sau này khả năng tỉnh lại là vô cùng thấp. Cô ngồi bên cạnh anh, nhìn y tá làm việc, cô thử gọi đi gọi lại tên anh, kể cho anh nghe những chuyện trước đây. Cô chỉ rời đi một lát, vì tài xế đến đón Tôn Bình, Tôn Bình mới bị một phen kinh hãi, cô cũng không muốn con ở lại bệnh viện cùng mình. Hình ảnh hành lang khoa Ngoại Tim mạch lênh láng máu me chắc hẳn đã trở thành nỗi sợ hãi cả đời của thằng bé.

Cô ghi âm giọng Tôn Bình vào di động, mở đi mở lại cho Nhiếp Vũ Thịnh nghe, giọng thằng bé có chút e dè: “Chú Nhiếp ơi, mau tỉnh dậy đi, dậy chơi với con.” Ngập ngừng một lát, Tôn Bình lại nói tiếp: “Mẹ bảo chú là bố của con, bố Nhiếp ơi, bố đừng ngủ nữa, mau tỉnh dậy đi.”

Thế nhưng, bất chấp những nỗ lực của cô và các bác sĩ, sau hai mươi tư giờ đồng hồ Nhiếp Vũ Thịnh vẫn hôn mê, nghiêm trọng hơn, sọ não lại có hiện tượng bị nhiễm trùng. Khoa Ngoại tiến hành hội chẩn một

lần nữa, Đàm Tĩnh thấy Chủ nhiệm Phương cầm trên tay kết quả chụp CT sọ não mà tay run lấy bầy, thỉnh thoảng ông lại gỡ mắt kính ra lau. Cuối cùng cô cũng nhận ra một sự thật rằng, có lẽ Nhiếp Vũ Thịnh sẽ không bao giờ tỉnh lại được nữa.

Thư Cầm có đến bệnh viện thăm Nhiếp Vũ Thịnh mấy lần, lần cuối cùng cô đến là để khuyên Đàm Tĩnh, vì Đàm Tĩnh đã liên tục hai ngày hai đêm không chợp mắt. Thư Cầm nói: “Đàm Tĩnh, cô phải ráng lên, bây giờ chúng ta vẫn còn một việc quan trọng nữa. Thịnh Phương Đình và Tập đoàn Khánh Sinh ngày mai sẽ triệu tập đại hội cổ đông, yêu cầu phát hành thêm cổ phiếu. Bây giờ cả hai bố con ông Nhiếp Đông Viễn đều đang hôn mê, như vậy có thể nhận định là không còn năng lực hành vi dân sự, Bình Bình hiện là cổ đông lớn nhất, mà cô lại là người giám hộ cho nó, cô nhất định phải ngăn bọn họ lại.”

Thấy Đàm Tĩnh không phản ứng gì, Thư Cầm lại nói tiếp: “Cô nhất định phải làm bằng được, bởi đây là Đông Viễn, là tâm nguyện của Nhiếp Vũ Thịnh, sau khi bố anh ấy bị hôn mê, anh ấy vẫn luôn hy vọng có thể sống một cuộc sống yên bình, đợi cho đến khi bác trai tỉnh lại.”

Thư Cầm hết sức lo lắng cho tình trạng hiện tại của Đàm Tĩnh, lo cô không thể đến tham gia đại hội cổ đông, nên ngày hôm sau, Thư Cầm đến công ty từ sáng sớm. Trong hành lang, cô tình cờ chạm mặt với Thịnh Phương Đình, kể từ sau lần đôi co trước, cô chẳng buồn nói năng gì với Thịnh Phương Đình nữa, đôi bên giờ chẳng khác gì người xa lạ. Nhưng hôm nay cô lại chủ động tiến tới, bảo Thịnh Phương Đình: “Anh làm như vậy là giấu đồ bìm leo, trong khi Nhiếp Vũ Thịnh còn đang hôn mê trong bệnh viện, mấy người nhất định không chịu hoãn đại hội cổ đông, khăng khăng đòi triệu tập họp đúng thời gian dự định. Các người bắt nạt mẹ góa con cô như thế, có thấy vẻ vang không?”

Thịnh Phương Đình thản nhiên đáp: “Cô cũng nói rồi đấy thôi, bây giờ Nhiếp Vũ Thịnh vẫn nằm trong bệnh viện, vậy thì Tôn Bình và Đàm Tĩnh là mẹ góa con cô cái gì? Nhiếp Vũ Thịnh còn chưa chết cơ mà.”

Nghe vậy, Thư Cầm tức đến run rẩy, Thịnh Phương Đình nói tiếp:

“Tôi biết bây giờ cô thay lòng đổi dạ rồi, cô nảy sinh tình cảm với Nhiếp Vũ Thịnh, nên đến phút chót lại trở mặt với tôi. Có điều, tôi cũng phục cô thật đấy, sao cô có thể giương mắt nhìn hăn và bạn gái cũ gương vỡ lại lành được thế? Đến tận bây giờ cô vẫn một lòng một dạ bảo vệ cho quyền lợi của hăn, cô làm vậy có ngốc nghếch không? Có đáng không hả?”

Thư Cầm phần nộ đến tột cùng, nhưng vẫn bình thản đáp: “Có người khi yêu một người nào đó, nếu đối phương không yêu mình, bèn dùng đủ mọi thủ đoạn, kể cả làm thương tổn đối phương, cũng quyết chiếm đoạt cho bằng được. Nhưng cũng có người khi yêu mà không được đối phương đáp lại, họ lại hy vọng người mình yêu được hạnh phúc, bình an, không muốn tình cảm của mình ảnh hưởng hoặc làm đảo lộn cuộc sống của đối phương. Thật bất hạnh, tôi thuộc tuýp người thứ hai nên anh có thể nói tôi ngốc nghếch. Có điều bản thân tôi lại thấy mình thật may mắn, vì đã gặp được một người mình thực lòng yêu thương, một người khiến tôi sẵn sàng cho đi tất cả, dù là ngọt ngào hay cay đắng, tôi đều cam lòng chấp nhận. Ngược lại, tôi thấy anh thật đáng thương, có lẽ cả đời này anh cũng không biết được, thật lòng yêu một người là như thế nào.”

Thịnh Phương Đình im lặng một lát rồi nói: “Sao cô biết được từ trước đến giờ tôi chưa từng thật lòng yêu ai?”

Thư Cầm cười nhạt: “Thôi đi, loại người như anh lúc nào cũng đặt lợi ích lên trên hết, dù là tình yêu đích thực thì tình yêu đích thực của anh chắc chắn cũng sẽ phải nhường chỗ cho lợi ích. Đừng tưởng tôi không biết anh từng rung động với ai, có thể bây giờ anh vẫn còn yêu cô ấy, nhưng liệu anh có thể vì cô ấy mà vứt bỏ những lợi ích mà mình sẽ có được ở Đông Viễn hay không?”

Thịnh Phương Đình thở dài: “Anh yêu em!”

“Cám ơn!” Thư Cầm đi thẳng, không hề quay đầu.

Đến khi hội nghị chuẩn bị bắt đầu, vị trí ở phía đầu bàn vẫn bỏ trống, theo truyền thống của công ty, đó là vị trí dành cho cổ đông lớn nhất. Đại diện Tập đoàn Khánh Sinh tràn đầy tự tin, Thịnh Phương Đình dăm chiêu suy nghĩ, các cổ đông khác thì thềm to nhỏ. Chuyện Nhiếp Vũ Thịnh bị tấn công ở bệnh viện đã trở thành tin nóng nhất trên các kênh truyền thông đại chúng suốt mấy ngày nay, mâu thuẫn

giữa bệnh viện và bệnh nhân kết thúc như vậy, dường như mọi người đều có phần xúc động, có người còn lớn tiếng bênh vực cho tội phạm, nói cảnh sát không nên bắn chết hắn, loại bác sĩ tồi tệ đấy, giết được tên nào bớt tên nấy. Nhưng những người có chính nghĩa vẫn nhiều hơn cả, họ phản bác rằng lúc đó Nhiếp Vũ Thịnh còn đang bế một đứa bé, tên tội phạm thoát đầu tấn công anh ta, sau đó lại định ra tay cả với đứa bé kia, Nhiếp Vũ Thịnh vì muốn bảo vệ đứa nhỏ nên mới phải chịu mười bốn nhát dao, bất luận thế nào, đây cũng là hành vi phạm tội hết sức tàn nhẫn.

Nhưng với Tập đoàn Đông Viễn, vụ án lần này đã khiến công ty một lần nữa phải đối diện sóng to gió lớn, ai cũng cảm thấy nhà họ Nhiếp sắp đến hồi kết, giờ hai bố con họ Nhiếp đều đang hôn mê trong bệnh viện, xem ra đại hội cổ đông lần này sẽ không có gì bất ngờ cả.

Vậy mà, vào thời khắc cuối cùng trước khi hội nghị bắt đầu, Đàm Tĩnh lại đột ngột xuất hiện, mang theo cả luật sư. Thần sắc Đàm Tĩnh tiêu tụy, cặp mắt đầy tơ máu, nhưng cô không chút do dự ngồi ngay vào vị trí dành cho cổ đông lớn nhất, đưa mắt nhìn khắp lượt những người có mặt trong cuộc họp, mọi người vốn tưởng cô chỉ là một người phụ nữ yếu đuối, nhưng chạm phải ánh mắt của cô, họ lại cảm thấy ít nhất cô cũng là người hết sức bình tĩnh.

Đàm Tĩnh cất giọng khản đặc, nói: “Xin lỗi vì tôi đến muộn, cảm ơn mọi người đã chờ tôi. Sự có mặt của luật sư không khiến các vị thấy bất tiện chứ? Vì tôi không hiểu nhiều về công việc của công ty, nên cần có sự trợ giúp của luật sư.”

Cô đã nói đến thế, tất cả cổ đông cũng cảm thấy nếu bắt nạt một người phụ nữ yếu đuối như vậy thì quá hạ lưu, nên đều chấp thuận sự có mặt của luật sư trong cuộc họp. Chủ trì hội nghị, Phó Tổng giám đốc Đồ Cao Hoa mở đầu: “Xin giới thiệu với mọi người, cô Đàm là người giám hộ cho cổ đông Tôn Bình, ông Nhiếp Đông Viễn trước khi bị hôn mê đã ủy quyền cho ông Nhiếp Vũ Thịnh toàn quyền giải quyết công việc trong công ty và tài sản cá nhân, hiện tại ông Nhiếp Vũ Thịnh bị kẻ xấu đâm trọng thương, đang hôn mê tại bệnh viện, nên không có năng lực hành vi dân sự... Tôn Bình là người thừa kế duy nhất của ông ấy... Cũng tức là cổ đông lớn nhất của công ty...”

“Tôi phản đối.” Thịnh Phương Đình lên tiếng, “Luật sư hiện đang

ở đây, xin phép cho tôi hỏi về luật Thừa kế trong nước.”

Luật sư Kiều chủ động nói: “Luật Thừa kế trong nước rất đơn giản, nếu không có di chúc, sẽ áp dụng hình thức tự động thừa kế, mà ông Nhiếp Đông Viễn đã ủy quyền cho ông Nhiếp Vũ Thịnh...”

Thịnh Phương Đình nói: “Ông Nhiếp Đông Viễn hiện nay đã không còn năng lực hành vi dân sự.”

“Đúng vậy.”

Thịnh Phương Đình lại nói tiếp: “Con trong giá thú và con ngoài giá thú, theo luật Thừa kế trong nước, được hưởng quyền thừa kế như nhau.”

“Đúng vậy.”

Thịnh Phương Đình hỏi: “Cô Đàm, chắc hẳn luật sư của cô đã chuẩn bị sẵn tài liệu chứng nhận huyết thống để chứng minh Tôn Bình là con trai ngoài giá thú của cô và Nhiếp Vũ Thịnh, và nó vẫn có quyền thừa kế?”

“Đúng vậy.” Luật sư nói, “Chỉ cần là giấy chứng nhận có giá trị pháp lý, thì có thể để Tôn Bình thay mặt ông Nhiếp Vũ Thịnh thực hiện quyền lợi về tài sản...”

“Tốt lắm.” Thịnh Phương Đình giơ tập tài liệu trong tay lên, “Ở đây tôi cũng có một bản chứng nhận có giá trị pháp lý, chứng minh tôi là con ngoài giá thú của ông Nhiếp Đông Viễn, tôi cũng có quyền thừa kế tài sản của ông Nhiếp Đông Viễn ngang với Nhiếp Vũ Thịnh. Toàn bộ tài sản và cổ phần đứng tên ông Nhiếp Đông Viễn, tôi có quyền được hưởng một nửa. Vì vậy, trong thời gian ông Nhiếp Đông Viễn mất năng lực hành vi dân sự, tôi yêu cầu ông Nhiếp Vũ Thịnh không được độc chiếm quyền thừa kế.”

Hắn đặt giấy chứng nhận lên bàn: “Các vị, luật sư hiện đang ở đây, nếu có vấn đề gì, xin cứ thoải mái thỉnh giáo.”

Tất cả mọi người trong hội nghị, kể cả Đàm Tĩnh đều vô cùng kinh ngạc, cả phòng họp im phăng phắc, tiếng kim rơi xuống đất cũng có thể nghe rõ mồn một. Thịnh Phương Đình cười nói: “Tôi muốn có

Đông Viên một cách danh chính ngôn thuận, bởi nó vốn dĩ phải thuộc về tôi.” Đoạn, hắn quay ra bảo Đàm Tĩnh: “Cô Đàm, quyền thừa kế là một trận chiến lâu dài, nếu quyền thừa kế của cổ đông lớn nhất có vấn đề, tôi thấy hội nghị cổ đông có thể tạm thời không xem xét phiếu bầu của cổ đông lớn nhất.”

Cuộc họp buộc phải gián đoạn, luật sư Kiều bắt đầu gọi điện, mong tìm được lời giải thích về mặt pháp lý. Trong sự nghiệp luật sư của mình, ông chưa gặp phải vụ kiện quyền thừa kế phức tạp thế này bao giờ. Thịnh Phương Đình làm ra một việc kinh thiên động địa như vậy, nhưng vẫn rất điềm tĩnh ung dung, thậm chí trước khi rời khỏi phòng họp còn quay ra hỏi Đàm Tĩnh: “Có muốn qua phòng tôi uống tách trà không?”

Đàm Tĩnh điềm đạm đáp: “Được thôi, nhưng tôi mời anh uống trà, chúng ta qua phòng làm việc của Chủ tịch.”

“Ok.”

Đây là lần đầu tiên Đàm Tĩnh tới phòng làm việc của Nhiếp Đông Viên, cô thấy trên bàn làm việc còn đặt bức ảnh Nhiếp Vũ Thịnh, anh đội mũ tiến sĩ, tay cầm bằng tốt nghiệp, phía sau là phong cảnh vui vẻ trong vườn trường đại học tại Mỹ, nhưng anh không cười, thậm chí gương mặt còn đượm vẻ u buồn của người già trước tuổi. Đàm Tĩnh chưa bao giờ trông thấy tấm hình này, nghĩ tới anh giờ đây đang nằm trên giường bệnh, mất hết tri giác, khắp người cắm đầy ống dẫn, cô lại thấy cay cay nơi sống mũi, nhưng cô lập tức kiềm chế tình cảm của mình, nói với Thịnh Phương Đình: “Mời ngồi.”

Thịnh Phương Đình ngồi đối diện với bàn làm việc, thấy cô ung dung ngồi xuống chiếc ghế da kiểu Pháp, hắn chợt sinh lòng tán thưởng, buột miệng khen: “Cô quả là người thông minh, khi đàm phán phải chiếm lấy vị trí có lợi, không ngờ cô không cần ai chỉ bảo cũng biết.”

“Tôi đâu có đàm phán với anh.” Đàm Tĩnh nhắc điện thoại, bảo thư ký: “Phiền cô cho chúng tôi hai tách trà.”

“Tôi từng nói, trên đời này có một loại phụ nữ, thoạt trông thì yếu đuối, nhưng vì con và vì người mình yêu, cô ta sẽ trở nên mạnh mẽ ngay tức khắc, biến thành một viên kim cương cứng rắn, cắt được cả

thủy tinh.”

Đàm Tĩnh cuối cùng cũng phì cười, nói: “Anh Thịnh nói chuyện thật thú vị.”

Thư ký bung trà vào, lúc ra còn tiện tay đóng cửa lại, tuân thủ đúng quy định của ông Nhiếp Đông Viễn. Đàm Tĩnh nói:

“Anh Thịnh, tôi không biết đây là mưu kế của anh hay Tập đoàn Khánh Sinh, nhưng nó đã động đến giới hạn cuối cùng của tôi rồi. Bởi vậy, tôi sẽ bất chấp tất cả để kẻ chủ mưu thực thụ phải chịu hình phạt đích đáng.”

Thịnh Phương Đình nhún vai: “Tôi không hiểu cô đang nói gì.”

“Người nhà bệnh nhân lúc đầu chỉ vì muốn tiết kiệm mấy vạn mà kiên quyết đòi làm phẫu thuật theo chương trình CM, không hiểu sao khi bệnh nhân chết, họ lại sẵn sàng bỏ ra một số tiền lớn để thuê công ty truyền thông mạng tạo scandal?”

“Làm sao tôi biết được. Có thể họ mong kiếm một khoản bồi thường cao hơn, nên muốn gia tăng áp lực dư luận.”

Đàm Tĩnh gật đầu: “Anh nói vậy cũng có lý. Nhưng trong buổi điều trần công khai, người nhà bệnh nhân còn biết rất tường tận về đời tư của Nhiếp Vũ Thịnh, thậm chí cả việc anh ấy từng đi gặp bác sĩ tâm lý ở Mỹ họ cũng biết, đây không phải là chuyện người bình thường có thể tìm hiểu được.”

Thịnh Phương Đình lại cười: “Có thể họ có người thân ở Mỹ. Người Hoa bên đó ít như vậy, nghe ngóng dễ lắm.”

Đàm Tĩnh nói: “Ngày tôi và Tôn Chí Quân đi làm thủ tục ly hôn, anh ta nói rằng anh đã cho anh ta tiền, để anh ta ly hôn với tôi vào ngày hôm đó. Anh làm vậy là có mục đích gì?”

“Cô Đàm, chuyện cô và Tôn Chí Quân ly hôn chẳng có lợi gì cho tôi và Tập đoàn Khánh Sinh cả, tại sao tôi lại phải cho Tôn Chí Quân tiền, điều này chẳng hợp logic chút nào.”

“Vâng, đúng là chẳng hợp logic chút nào, nhưng cũng chính hôm

đó Nhiếp Vũ Thịnh đưa con đến bệnh viện tái khám, bị anh trai của bệnh nhân tấn công, đâm mười bốn nhát dao. Anh muốn tôi và Tôn Chí Quân ly hôn vào đúng hôm đó, bởi anh biết rõ hôm đó là ngày mà con tôi phải đi viện khám lại, anh sợ tôi sẽ đưa con đi khám nên đã lợi dụng Tôn Chí Quân, dùng kế điệu hổ ly sơn để tách tôi ra, như vậy bất luận thế nào Nhiếp Vũ Thịnh cũng sẽ phải đưa con đến viện, thật tiện cho hung thủ ra tay!”

“Cô Đàm, tôi có thể kiện cô về tội vu khống đấy. Tôi không quen biết kẻ tấn công Nhiếp Vũ Thịnh, tôi cũng không có lý do gì để thuê người ra tay với anh ta. Anh ta bị người nhà bệnh nhân đâm trọng thương, tôi cũng rất lấy làm tiếc. Cô Đàm, tâm trạng của cô tôi rất hiểu, nhưng cô không thể nhận định rằng tôi là kẻ chủ mưu tấn công Nhiếp Vũ Thịnh được, đây là tội hình sự nặng, cô nói bừa như vậy thật không nên chút nào.”

Đàm Tĩnh khẽ hít vào một hơi, lặng thinh không đáp. Một lúc lâu sau, cô mới nói: “Được thôi, tôi cũng không nên gán hành vi ác ý như vậy vào anh, nhưng anh là anh em cùng cha khác mẹ với Nhiếp Vũ Thịnh, vậy tại sao lúc này anh không hỗ trợ anh ấy, mà lại giúp đỡ Tập đoàn Khánh Sinh?”

Thịnh Phương Đình gập lưng xuống, đáp: “Tôi họ Thịnh, theo họ mẹ tôi, họ này rất hiếm, cô không biết cũng chẳng có gì lạ, bởi cô không hiểu gì về ngành hàng dược liệu và tiêu dùng nhanh. Có điều thấy Nhiếp Vũ Thịnh không liên tưởng ra được, tôi cũng bất ngờ. Gia tộc họ Thịnh là cổ đông lớn nhất đứng đằng sau công ty Dược phẩm Khánh Sinh, Tập đoàn Khánh Sinh do rất nhiều công ty nắm giữ cổ phần, những công ty này đều đăng ký ở quần đảo Cayman, phía sau là rất nhiều quỹ tư nhân nắm giữ cổ phần, mà các quỹ này đều thuộc một gia tộc, đó chính là gia tộc họ Thịnh. Tổ tiên dòng họ Thịnh đã sáng tạo ra thương hiệu ‘Lạc Sinh Ký’, thế hệ sau lại gia nhập ngành sản xuất y dược, Tập đoàn Khánh Sinh chính là công ty liên doanh giữa Trung Quốc và nước ngoài do ông ngoại tôi từ nước ngoài về nước đầu tư thành lập, nói thật với cô, tôi luôn bị coi như nghịch tử của gia tộc, nên tôi đã quyết phải làm điều gì đó ra trò cho dòng họ mình thấy.”

Đàm Tĩnh nói: “Từ trước đến giờ tôi không biết hóa ra anh lại có thân phận như vậy, nhưng có một việc tôi muốn cho biết anh, dù Nhiếp Vũ Thịnh không biết anh là ai, nhưng năm đó khi anh ấy biết

mình còn có một người anh em khác, thoạt đầu anh ấy đã phản ứng rất gay gắt, thậm chí không thể chấp nhận được sự thật này. Nhưng về sau anh ấy đã hiểu ra, anh ấy từng nói với tôi rằng: có anh chị em là một chuyện tốt, bởi vì như thế anh ấy sẽ không còn cô độc trên cõi đời này nữa, chỉ có điều anh ấy không biết người đó đang ở đâu, sống như thế nào.”

Thịnh Phương Đình vẫn giữ giọng điệu đầy khách khí, nói: “Cám ơn cô đã nói cho tôi biết những điều này, nhưng tôi sẽ không thay đổi chủ ý đâu. Tuy rằng trước kia tôi đã từng yêu cô.”

Đàm Tĩnh cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nhưng giọng Thịnh Phương Đình vẫn thản nhiên như đang thảo luận về thời tiết vậy: “Ngày trước khi cô mới vào công ty làm việc, tôi thấy cô rất đặc biệt, nhưng thật không ngờ cô lại là người yêu cũ của Nhiếp Vũ Thịnh. Khi cô kể cho tôi nghe mọi chuyện, tôi đã nhận ra rằng giữa hai ta không thể có kết quả gì. Cả đời này, những thứ tôi theo đuổi dường như chẳng bao giờ có thể đạt được, bất luận tôi có cố gắng thế nào chẳng nữa. Từ nhỏ tôi đã không biết cha mình là ai, xung quanh tôi người ta đều có gia đình toàn vẹn, chỉ riêng tôi là không có, thậm chí tôi còn không dám hỏi mẹ, bởi tôi sợ bà sẽ buồn. Mẹ tôi là người phụ nữ xuất thân trong một gia đình Hoa kiều giàu có và danh tiếng, năm đó bà quyết tâm sinh ra tôi, cũng đã phải chịu rất nhiều áp lực. Mặc dù không bị cả họ tộc phỉ nhổ, nhưng vẫn có rất nhiều người trong dòng họ không chấp nhận việc làm đó của bà, bao gồm cả ông ngoại tôi nữa. Ông ngoại tôi ngoài việc kinh doanh, còn là một họa sĩ vẽ tranh quốc họa có tiếng, cũng vì thế, từ nhỏ tôi đã nỗ lực học vẽ, có lẽ cô không biết, tôi đã từng học vẽ quốc họa mười năm, bút vẽ tõe ngòi chất đầy mấy thùng to, chập cả tầng hầm ngôi nhà bên Mỹ. Giữa các anh chị em ngang hàng trong họ tộc, tôi là người có năng khiếu nhất, nhưng ông ngoại tôi nhất định không chịu dạy tôi, ông nói dục vọng của tôi quá lớn, không phù hợp ý cảnh của tranh quốc họa. Thật là một lý do nực cười phải không? Ngày nhỏ người mà tôi ngưỡng mộ nhất là anh họ mình, bởi anh ấy được ông ngoại cho phép vào phòng họa của ông, xem ông vẽ. Còn tôi, dù có nỗ lực đến đâu, dù có vẽ đẹp hơn anh họ bao nhiêu lần, ông cũng không cho tôi bước vào trong phòng họa nửa bước. Khi lớn lên, tôi càng cố gắng hơn nữa, thi đỗ vào một trường đại học nổi tiếng thế giới, vào làm ở một công ty đa quốc gia danh tiếng, tôi đã chọn công ty bán hàng tiêu dùng nhanh, bởi Tập đoàn Đông Viễn đi lên từ ngành này. Tôi muốn chứng minh mình xuất sắc hơn tất cả mọi người, nhất là, tôi muốn chứng minh

rằng mình xứng đáng thừa kế Đông Viên hơn Nhiếp Vũ Thịnh. Vì thế, tôi đã cố gắng gấp trăm lần người khác, nhưng tất cả những gì mà Nhiếp Vũ Thịnh có, bao giờ cũng đến với anh ta một cách quá dễ dàng. Trên đời này vốn không có gì là công bằng hết, nỗ lực phấn đấu có thể thu được thành công nhất định, nhưng người thực sự đứng trên đỉnh cao, ngoài sự cố gắng nỗ lực ra, dường như còn phải có chút may mắn nữa.” Cuối cùng hắn cười cười, nói: “Đàm Tĩnh, tôi không tin vận may của mình lại kém đến thế, chuyện đến ngày hôm nay, tôi thấy vận may của Nhiếp Vũ Thịnh đã cạn rồi.”

Đàm Tĩnh nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Anh Thịnh, tôi là một người mẹ, nên thứ lỗi cho tôi nói thẳng, tôi thấy thực ra anh chỉ muốn chứng minh rằng mình xứng đáng làm con trai của Nhiếp Đông Viên hơn Nhiếp Vũ Thịnh mà thôi.”

Thịnh Phương Đình nhún vai đáp: “Phải, cũng có thể nói như vậy.”

Đàm Tĩnh nhìn thẳng vào mắt hắn: “Nhưng đây không phải là lý do để anh sát hại Nhiếp Vũ Thịnh, anh là anh em của anh ấy, lẽ ra anh không nên hại anh ấy.”

“Tôi chưa bao giờ hại anh ta.”

“Phán quyết thực sự, không cần quan tòa, chỉ cần lương tâm. Đúng vậy, tôi không có chứng cứ, dù tôi vẫn thấy một loạt những sự kiện ngẫu nhiên đó quá trùng hợp. Anh và Tập đoàn Khánh Sinh hành sự quá khéo léo, hung thủ đã bị cảnh sát bắn chết, mà cho dù hắn không bị bắn chết, hắn cũng sẽ không cho rằng mình đã bị ai đó kích động, hoặc biết được tin Nhiếp Vũ Thịnh tới bệnh viện hôm ấy từ một nguồn tin bất ngờ nào đó. Đúng thế, có thể cả đời này cũng không thể tìm thấy một bằng chứng nào chứng minh anh hay Tập đoàn Khánh Sinh có liên quan tới vụ việc này. Thế nhưng, anh Thịnh này, tôi có thể hỏi anh một chuyện không?”

Thịnh Phương Đình nói: “Cô cứ hỏi đi.”

“Năm anh mười sáu tuổi, từng bị bệnh máu trắng cấp tính phải không?”

Thấy Thịnh Phương Đình hơi chau mày, Đàm Tĩnh nói tiếp: “Lúc

anh nhập viện, cũng rất nhanh chóng tìm được người có tủy phù hợp, sau khi phẫu thuật, anh đã hồi phục rất nhanh, đến tận bây giờ, xem ra anh cũng không có bất cứ di chứng nào.”

Thịnh Phương Đình chau mày không đáp, dường như đang thắc mắc tại sao Đàm Tĩnh biết được chuyện này. Ngày đó hẳn phẫu thuật tại Mỹ, vả lại lúc đó hẳn vẫn còn đang đi học, trong nước dường như chẳng ai biết bệnh tình của hẳn. Vì bí mật về bệnh tình của công dân được bảo vệ nghiêm ngặt, nên cho dù là ở Mỹ, cũng chỉ có người nhà hẳn biết hẳn đã từng bị bệnh nặng như vậy mà thôi.

“Anh có biết tại sao Nhiếp Vũ Thịnh biết được mình còn có một người anh em không? Bởi lúc đó khi anh bị bệnh máu trắng, mẹ anh đã thông báo cho Nhiếp Đông Viễn bay sang Mỹ để hiến tủy cho anh, nhưng không thành công. Tìm không được tủy ghép phù hợp, bệnh của anh sẽ ngày một nặng, sau khi về nước, ông Nhiếp Đông Viễn vẫn giấu Nhiếp Vũ Thịnh, chỉ bảo anh ấy tới bệnh viện kiểm tra sức khỏe. Nhân cơ hội đó nhờ bệnh viện xét nghiệm máu cho anh ấy luôn, kết quả tủy anh ấy phù hợp với anh. Thực ra, lúc đầu Nhiếp Đông Viễn định bụng nếu tủy của hai người không hợp nhau, ông ấy sẽ tiếp tục giấu anh ấy chuyện mình có con riêng. Thế nhưng tủy của Nhiếp Vũ Thịnh lại hợp với anh, nên ông không thể không nói cho anh ấy biết, để anh ấy cứu anh. Lúc đầu Nhiếp Vũ Thịnh rất sốc, cảm thấy điều đó quá đột ngột, anh ấy không thể chấp nhận được, thậm chí còn vì chuyện này mà bỏ nhà ra đi. Nhưng sau này anh ấy nói với tôi, dù sao đi nữa đây vẫn là anh em ruột của anh ấy, xét về đạo nghĩa hay về lương tâm, anh ấy đều phải đi. Thế là anh ấy bay qua Mỹ, hiến tủy cho anh, đi về bốn vạn cây số, bất chấp nguy cơ mắc bệnh, hiến đi tủy của mình. Anh ấy chủ động yêu cầu bệnh viện phải giữ bí mật, anh ấy không muốn gặp anh, thậm chí còn không biết anh là nam hay nữ, anh ấy chỉ biết anh là một người con khác của bố mình mà thôi. Anh ấy nói cứ như vậy cũng được, sau này nếu có duyên ắt sẽ gặp lại nhau. Nhưng tôi nghĩ anh ấy cũng không ngờ hai người lại gặp nhau trong tình cảnh này. Cái gọi là phán quyết, vốn không cần quan tòa, chỉ cần lương tâm. Nếu anh cảm thấy mình không có lỗi với Nhiếp Vũ Thịnh, thấy mình chưa từng làm tổn thương Nhiếp Vũ Thịnh thì tôi tin rằng, nửa đời còn lại của anh, lương tâm anh sẽ được thanh thản, bằng không, suốt đời này, anh sẽ bị chính bản thân mình phán xét.”

Mặt Thịnh Phương Đình tối sầm lại, lần đầu tiên hẳn không biết phải đối đáp ra sao. Ngày đó, khi hẳn được ghép tủy, bệnh viện chỉ

nói người hiền tùy là một người lạ, nên không thể tiết lộ thân phận. Ở Mỹ, đây cũng là chuyện bình thường. Lúc đó hắn cũng thấy mình thật may mắn, vì số lượng người Hoa ở Mỹ cũng có hạn, hơn nữa rất nhiều người không muốn hiền tùy, tìm được tùy phù hợp là một điều vô cùng may mắn. Hắn có nằm mơ cũng không ngờ rằng người hiền tùy cho hắn hóa ra lại là Nhiếp Vũ Thịnh.

Họ là hai anh em cùng cha khác mẹ, lúc đó mẹ hắn cũng hy vọng các anh em họ ngoại của hắn có thể đi xét nghiệm máu, có người tán đồng nhưng cũng có người từ chối, cuối cùng trong gia tộc bên mẹ hắn chẳng tìm được ai có tùy phù hợp. Đó cũng là nỗi đau chôn sâu trong lòng hắn, cũng bởi vậy nên hắn luôn cho rằng mình bị gia tộc ruồng bỏ. Giá mà lúc đó có bố bên cạnh, có lẽ mọi chuyện sẽ khác. Có điều hắn cũng không ngờ ông Nhiếp Đông Viễn đã từng đến Mỹ, ông đã dùng sức mạnh của một người cha để cứu hắn, thậm chí không nề hà tiết lộ bí mật lớn nhất đời mình cho một đứa con khác. Còn Nhiếp Vũ Thịnh, hắn càng không thể tưởng tượng nổi, không thể tưởng tượng ra gương mặt không giống hắn là mấy của anh.

“Giờ đây Nhiếp Vũ Thịnh đang nằm trong bệnh viện, bác sĩ nói anh ấy rất có thể sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa, dù có tỉnh lại thì hoặc là mất trí, hoặc là trí não sẽ bị ảnh hưởng. Anh đã làm gì với Đông Viễn, có phải anh muốn được chia đôi tài sản không, có phải anh muốn nắm quyền kiểm soát Đông Viễn không, những điều đó bây giờ chẳng có ý nghĩa gì với tôi cả, lại càng không có ý nghĩa gì với Nhiếp Vũ Thịnh hết. Nếu như anh ấy có thể tỉnh lại, tôi sẵn sàng đem hết tài sản của mình cho anh, bao gồm cả cổ phần đứng tên Bình Bình, chỉ cần anh có thể làm cho anh ấy tỉnh lại, tôi sẵn sàng đánh đổi tất cả.” Đàm Tĩnh rưng rưng nước mắt, “Yêu là cho đi chứ không phải cướp đoạt.”

Thịnh Phương Đình không còn nhớ mình đã rời công ty Đông Viễn như thế nào, hắn chỉ nhớ mình loạng choạng bước đi, rồi lấy chìa khóa cắm vào ổ khóa. Chiếc xe lao vun vút trên đường, bỏ lại sau lưng hết cái đèn đỏ này đến cái đèn đỏ khác, hắn không biết nên đi về hướng nào, nhưng trong khoảnh khắc tỉnh táo sau cùng, hắn phát hiện ra mình đã đến bệnh viện từ lúc nào.

Hắn lấy hết dũng khí, bấm thang máy lên tầng trên, đến khoa Ngoại Tim mạch, trực tiếp hỏi thăm phòng bệnh của Nhiếp Vũ Thịnh. Cô y tá đang trực nghe nhắc đến tên Nhiếp Vũ Thịnh thì hai mắt đỏ

hoe, hỏi: “Anh đến thăm bác sĩ Nhiếp ạ?”

Hắn dùng hết sức mới có thể gạt đầu.

Cô y tá nói: “Anh ấy đang ở trong phòng Chăm sóc đặc biệt, không vào thăm được, nhưng anh có thể nhìn anh ấy một lát qua tấm kính, anh phải đăng ký thì tôi mới có thể đưa anh đi được.” Cô lấy sổ ra, hỏi: “Anh là gì của bác sĩ Nhiếp?”

Thịnh Phương Đình thấy cả cuộc đời mình đã bị hủy diệt bởi hai chữ này, giọng hắn khàn đặc, toàn thân run rẩy, nhưng cuối cùng vẫn thốt ra thành tiếng: “Em trai.”

Cô y tá lại nhìn hắn, tưởng hắn là em họ, bởi cả bệnh viện đều biết Nhiếp Vũ Thịnh là con một. Nghe nói là em trai của bác sĩ Nhiếp, y tá cũng tỏ vẻ thông cảm, dẫn hắn đến phòng Chăm sóc đặc biệt, vừa đi vừa nói với hắn: “Bác sĩ Nhiếp thật sự là người tốt, ai ngờ ở hiền lại không gặp lành. Trong khoa ai cũng nói, anh ấy đã cứu chữa cho bao nhiêu bệnh nhân, nào ngờ cuối cùng lại bị người nhà bệnh nhân làm hại như thế này, thật là... ài...” Cô y tá lau nước mắt, nói: “Anh đừng buồn nữa, chúng tôi đều tin rằng bác sĩ Nhiếp sẽ tỉnh lại.”

Câu an ủi cuối cùng ấy, thực ra còn tồi tệ hơn không an ủi, nhìn Nhiếp Vũ Thịnh qua tấm kính, Thịnh Phương Đình gần như không khống chế nổi bản thân, hắn loạng choạng lùi về phía sau, dựa lưng vào tường, tựa hồ không còn sức đứng vững nữa. Cô y tá thấy hắn đau lòng như vậy, vội vàng chạy về phòng trực lấy ghế, nói: “Anh ngồi đi, anh đừng lo, thật ra bệnh nhân có thể vẫn còn ý thức, chỉ là hiện thời chưa tỉnh mà thôi.” Cô ta lúng túng an ủi Thịnh Phương Đình, “Chủ nhiệm khoa Ngoại não ngày nào cũng đến mấy lần, y tá của phòng Chăm sóc đặc biệt đều là những đồng nghiệp có kỹ thuật xuất sắc và thành thạo nhất, Chủ nhiệm Phương của chúng tôi nói, Nhiếp Vũ Thịnh không tỉnh lại thì quả là trời không có mắt...”

Thịnh Phương Đình giơ tay bưng mặt, hắn ước gì người nằm trong phòng Chăm sóc đặc biệt kia là mình. Hắn không biết mình đã ngồi ở đó bao lâu, cô y tá lẩm lời cũng đi rồi, thỉnh thoảng lại có tiếng bước chân đi qua, nhưng hắn chẳng hề quan tâm, chỉ nhớ đến câu nói của Đàm Tĩnh: “Cái gọi là phán quyết, vốn không cần quan tòa, chỉ cần lương tâm. Nếu anh cảm thấy mình không có lỗi với Nhiếp Vũ Thịnh, thấy mình chưa từng làm tổn thương anh ấy, thì tôi tin rằng

nửa đời còn lại của anh, lương tâm anh sẽ được thanh thản, bằng không, anh sẽ bị chính bản thân mình phán xét.”

Lần đầu tiên trong đời, Thịnh Phương Đình cảm thấy hối hận.

Hắn đã ngồi suốt đêm trong bệnh viện, đến lúc trời sáng mới rời khỏi đó.

Cuộc họp cổ đông tạm hoãn lại được triệu tập, Thịnh Phương Đình toại nguyện trở thành Quyền Chủ tịch. Đa số cổ đông đều ủng hộ hắn, huống hồ hắn còn có Tập đoàn Khánh Sinh làm hậu thuẫn. Phiếu phản đối của Đàm Tĩnh không có tác dụng gì nhiều, sau khi tuyên bố kết quả, cô chỉ đứng dậy nói: “Tôi đã cố gắng hết sức, cảm ơn các vị.”

Thịnh Phương Đình tiếp quản việc quản lý công ty, đương nhiên rất bận rộn, sau khi tình hình ổn định một chút, hắn đã có một chuyến đi đặc biệt tới Hồng Kông.

Ông Nhiếp Đông Viễn đã không còn hy vọng hồi phục, chỉ còn nhờ vào máy móc để duy trì sự sống. Luật sư Khương biết hắn đến Hồng Kông nên đã chủ động hẹn gặp riêng, đưa cho hắn một chiếc túi: “Ông Nhiếp đã sớm lập di chúc, chiếc túi này là dành cho cậu. Bây giờ ông ấy đã không còn năng lực hành vi dân sự nữa, nên tôi giao cái này cho cậu.”

Thịnh Phương Đình rất ngạc nhiên, hắn không ngờ ông Nhiếp Đông Viễn còn có thứ muốn để lại cho mình, bèn mở túi ra xem, là một chiếc chìa khóa. Luật sư Khương chủ động nói với hắn: “Đây là chìa khóa két an toàn của ngân hàng HSBC, có lẽ ông Nhiếp để lại cho cậu một số thứ.”

Thật ra, Thịnh Phương Đình thấy rất khó chịu, hơn hai mươi năm coi như người xa lạ, cho dù bây giờ có để lại cho hắn một món tiền lớn, cũng có ý nghĩa gì. Hắn tiện tay quẳng chiếc túi sang một bên, cho đến khi nhận được điện thoại của mẹ, bà Thịnh Mỹ.

Giọng bà Thịnh Mỹ vẫn rất tao nhã, bà hỏi: “Mẹ nghe nói con đang ở Hồng Kông?”

“Con có chút việc phải xử lý mẹ ạ.”

“Con đã đi bệnh viện thăm ông ấy chưa?”

“Ông ta là ai hả mẹ?”

“Con đã đạt được tất cả những gì con muốn, không tới trước giường bệnh của ông ấy để ra oai thì đâu giống tính cách của con.”

“Ra oai với một người đã mất hết tri giác thì có gì thích thú chứ?”

Bà Thịnh Mỹ khẽ cười: “Thật ra con rất giống bố con, tại sao hai bố con không chịu thừa nhận nhỉ, ở trên đời này, có điều gì thật sự quan trọng với hai người không?”

“Mẹ, ông ta không phải là bố con!”

“Bất kể con có thừa nhận hay không, đó vẫn là người cho con một nửa sinh mệnh. Năm đó khi con ốm, mẹ đã gọi điện cho ông ấy, ông ấy không chút do dự, lao đến ngay lập tức, hy vọng có thể cứu được con. Sau khi con phẫu thuật xong, mẹ rất biết ơn ông ấy, bởi ông ấy đã bảo một người con khác của mình hiến tủy cho con, cứu sống con. Nhưng ông ấy lại nói, ông ấy đã nợ con rất nhiều, vì vậy ông ấy chỉ hy vọng trong thời gian ông ấy còn sống, nếu con biết được tất cả, thì đừng hận ông ấy.”

“Con không hận ông ấy.”

“Ông ấy từng nói sẽ để lại cho con thứ gì đó trong két an toàn ở ngân hàng, còn bảo nếu ông ấy gặp điều gì bất trắc thì luật sư sẽ chuyển nó cho con.”

“Con không đi xem mấy thứ đó đâu.”

Bà Thịnh Mỹ chậm rãi nói: “Chẳng lẽ con lại nhát gan đến thế, không có cả dũng khí đến ngân hàng xem thử một lần sao?”

Dù sao bà vẫn là người hiểu rõ Thịnh Phương Đình, bị bà khích như vậy, Thịnh Phương Đình liền nói: “Mẹ không cần phải khích con, dù ông ấy để lại cả chục tỷ tài sản ở ngân hàng cho con thì con cũng không hối hận đâu!”

Trong cơn giận dữ, hấn đến thẳng ngân hàng, giám đốc phụ trách

chăm sóc khách hàng VIP đón tiếp hẳn, sau khi kiểm tra cẩn thận danh tính và chìa khóa, liền dẫn hẳn đến kho bạc mở két an toàn.

Trong két an toàn là một chiếc hộp gỗ, hẳn lắc lắc, thấy tiếng loạt xoạt, hình như bên trong là giấy tờ. Hẳn mang chiếc hộp trở về phòng khách sạn, tự thưởng cho mình một ly rượu vang rồi mới mở chiếc hộp ra.

Dù trong hộp thật sự là tài sản đáng giá hàng chục tỷ thì hẳn cũng không ngạc nhiên. Thế nhưng trong hộp không hề có thứ gì đáng giá như thế, đặt trên cùng là một bức ảnh rất lớn - ảnh đầy tháng của hẳn. Hẳn sinh thiếu tháng nên vừa sinh ra đã rất yếu ớt, khuôn mặt bé nhỏ gầy tóp, thế nhưng đôi mắt lại rất to, bức ảnh này từng được mẹ hẳn phóng to lồng vào khung, nhưng hẳn không ngờ ông Nhiếp Đông Viên cũng có một cái như vậy.

Phía dưới toàn bộ là ảnh của hẳn, mỗi năm một bức, đều được chụp vào ngày sinh nhật, mẹ hẳn có thói quen cứ đến sinh nhật hẳn lại mời thợ ảnh đến nhà, chụp ảnh cho hẳn. Hóa ra tấm ảnh nào bà cũng gửi cho Nhiếp Đông Viên.

Ngoài ảnh ra, còn có vài món đồ lặt vặt cũ. Hẳn nhìn thấy một con vịt bằng nhựa hẳn từng chơi hồi nhỏ, còn có một quả bóng chày đã cũ, dưới đáy hộp là một xếp bảng điểm. Những trường hẳn học đều là trường nổi tiếng, trường nào cũng yêu cầu rất khắt khe, bảng điểm gốc mẹ hẳn đều phải ký tên vào rồi gửi lại cho nhà trường, ở đây chỉ là bản sao bảng điểm hằng năm, tuy nhiên phía dưới góc phải, chỗ phụ huynh ký tên, Nhiếp Đông Viên đều nắn nót ký tên mình vào đó.

Hẳn nhìn thấy đơn nguyện vọng đại học của mình, lúc đó có hai vị Hoa kiều rất nổi tiếng trong cộng đồng người Trung Quốc đảm bảo giới thiệu cho hẳn vào Đại học Ivy danh tiếng, hẳn cứ tưởng đó là nhờ vào vị thế của gia tộc bên nhà mẹ, nhưng hẳn nhìn thấy lời nhắn của Nhiếp Đông Viên đằng sau bản giới thiệu, Nhiếp Đông Viên căn dặn luật sư phải sử dụng mọi mối quan hệ, thay mình tìm người giới thiệu.

Cuối cùng hẳn giờ đến một bức thư, sau khi nhìn quen nét chữ Nhiếp Đông Viên, thì thấy nét chữ này rất lạ, có nằm mơ hẳn cũng không ngờ bức thư này lại là do Nhiếp Vũ Thịnh viết.

Gửi em trai/ em gái thân yêu:

Hãy thứ lỗi cho anh khi anh gọi em như thế, bởi vì anh vẫn chưa hỏi bố, rốt cuộc em là con trai hay con gái. Thật ra trong lòng anh mong em là một cô em gái, như vậy người anh trai này sẽ rất rất chiều em, rồi chờ khi nào em lớn lên, trở thành một cô gái xinh đẹp, có rất nhiều rất nhiều chàng trai tới tán tỉnh em, mấy thằng quý sứ ấy, anh sẽ tấn từng thằng một, cho đến khi nào anh tìm thấy một người có thể tin cậy được, anh mới giao em cho cậu ta. Ở quê mình, có phong tục là khi em gái xuất giá, anh trai nhất định phải công ra cửa, có vậy hôn nhân mới hạnh phúc viên mãn. Em gái bé nhỏ à, nếu như em thật sự là em gái của anh, thì xin em thứ lỗi cho anh nhé, có lẽ khi em lấy người em yêu, anh trai không thể tham dự hôn lễ của em được, cũng không có cách nào công em ra cửa. Nhưng anh vẫn chân thành cầu chúc cho em được hạnh phúc. Nếu có duyên, em đọc được bức thư này trước khi kết hôn, thì hãy gọi điện thoại cho anh, anh nhất định sẽ đến tham dự hôn lễ của em, công em ra cửa, dành tất cả những lời chúc phúc của anh cho em. Nếu người em yêu có chút gì không tốt với em, anh trai sẽ thay em xử lý cậu ta!

Nếu như em là con trai, thật ra cũng không sao cả. Từ nhỏ anh đã chỉ có một mình, em đừng cười, có một thời gian, anh rất lo sợ, anh sợ bố sẽ kết hôn, sợ ông ấy sẽ rời xa anh, hay không thương anh nữa. Nhưng sau khi anh nghe nói mình có một người em, anh lại cảm thấy yên lòng, thật sự cũng không có gì không tốt, phải không em? Hai anh em chúng ta đều là con của bố, là máu mủ, là tay chân. Nếu như em là một đứa em trai, anh sẽ đưa em đi leo núi, đi chơi bóng, đi gặp cô người yêu xinh đẹp của anh, cũng là chị dâu tương lai của em. Đây là bí mật đấy nhé, ngay cả bố chúng ta cũng không biết đâu đấy, nhưng anh thấy nên nói cho em biết. Bởi vì trên thế giới này, em chắc là người thân thiết nhất của anh. Bố chúng ta thì không nói làm gì rồi, giữa ông ấy và chúng ta có khoảng cách thế hệ mà.

Em trai thân yêu của anh, anh mong em có thể hạnh phúc, may mắn giống như anh, gặp được người con gái mà em thích. Đợi em lớn lên, gặp một cô gái xinh đẹp, anh trai nhất định sẽ tư vấn cho em, giúp em cura đỡ cô ấy. Yên tâm đi, nam nhi luôn giúp nam nhi mà, nếu như em có khó khăn gì, nếu như em đọc

được bức thư này, thì hãy liên lạc với anh ngay nhé. Dù em gặp phải khó khăn lớn nhường nào, anh cũng sẽ đến bên em ngay lập tức để tư vấn cho em. Cũng giống như anh nghĩ, nếu như anh gặp bất kỳ khó khăn gì, nếu một ngày nào đó em biết được sự tình, chắc chắn em cũng sẽ chạy đến bên cạnh anh, ủng hộ anh, an ủi anh, cùng anh vượt qua khó khăn.

Em trai/ em gái yêu quý của anh, bất kể trước đây anh có bao nhiêu suy nghĩ ngổ ngán, thì cuối cùng bây giờ anh cũng đã hiểu ra, huyết thống vẫn là huyết thống, anh em vẫn là anh em, chúng ta có chung một nửa dòng máu, lần này có thể giúp được em chính là điều may mắn nhất trong cuộc đời anh. Bởi vì có em, nghĩ đến trên thế giới này còn có em, anh cảm thấy mình không còn cô đơn nữa, mong rằng em cũng như anh, không còn thấy cô đơn nữa. Anh hy vọng em biết rằng, anh sẽ mãi yêu quý em như một người anh đích thực.

Mong em sớm khỏe lại!

Người anh trai luôn chúc phúc cho em.

Bàn tay cầm phong thư của Thịnh Phương Đình bắt đầu run lên, hấn đặt bức thư xuống, tấm ảnh cuối cùng trong tập ảnh đó là ảnh hấn chụp khi đang học ở trường đại học của Mỹ, lúc đó hấn đã khỏi bệnh từ lâu, có thể tham gia tất cả những hoạt động mà hấn thích. Trong tấm ảnh đó, hấn đang đấu bóng bầu dục, một đồng các đồng đội của hấn đè hấn xuống dưới cùng, hầu như cả gương mặt hấn đều bị mặt nạ che kín, nhưng vẫn có thể trông thấy nụ cười rạng rỡ. Hấn dường như đã quên mất mình chụp bức hình này vào lúc nào, là các bạn chụp cho hấn ư?

Hấn lật bức ảnh lại, định tìm xem xét phim chụp hoặc dấu vết của việc rửa ảnh, nhưng lại thấy mặt sau bức ảnh có hai dòng chữ viết bằng bút bi: “Ngày 19 tháng 5 năm 2004, ảnh chụp ở Stanford, Tiểu Tông, hôm nay bố chụp trộm con, suýt nữa thì bị con phát hiện, nếu con phát hiện ra chắc sẽ tức giận lắm nhỉ? Nhưng, bố mãi mãi yêu con.”

Hấn nhận ra nét chữ của Nhiếp Đông Viễn, Tiểu Tông là tên ở nhà của hấn, ngoài mẹ ra từ trước đến giờ không có ai gọi hấn như

thế cả, hần mân mê hàng chữ này, nhất là sáu chữ cuối cùng, như thể đó là một câu thần chú vậy. Một lúc lâu sau, một giọt nước mắt rơi trên dòng chữ đó.

Hần nhớ lại hình ảnh ông Nhiếp Đông Viễn trong bệnh viện mà mình nhìn thấy mấy ngày trước, ông đã mất hết tri giác, cơ thể cắm đầy ống truyền, im lìm nằm đó, hệt như Nhiếp Vũ Thịnh. Hai người hần từng cảm ghét nhất trên đời, đều đã cận kề cái chết. Vậy mà trong lúc này, lòng hần lại thấy phức tạp khôn tả. Những thứ mà hần khao khát bao nhiêu năm nay, đến khi giành được, mới vỡ lẽ từ lâu đã không cần tranh đoạt.

Rời Hồng Kông, hần quay về phòng làm việc của mình ở Tập đoàn Đông Viễn. Sau khi hần đi, công việc đã dồn đống lại, thư ký vừa nhìn thấy hần, liền bám sát theo sau, báo cáo từng việc một. Hần nghe xong, thấy không có việc gì cấp bách, bèn nói: “Gác hết lại đã, chiều nay tôi có chút việc riêng, muốn giải quyết trước.”

Thư ký thấy sắc mặt hần trầm tĩnh nghiêm nghị, không dám hỏi nhiều, chỉ nói: “Ngài có cần gọi tài xế không ạ?”

“Không cần, cảm ơn. Cho tài xế về nghỉ đi, tôi tự lái xe.”

Hần lái xe đến gần khu chung cư mới, ở đó có một tiệm bánh mì, chập tối chính là giờ cao điểm, hai người trong tiệm đang lúi húi tính tiền gói hàng cho khách, bận đến chóng cả mặt.

Vừa nhìn thấy hần, Vương Vũ Linh lập tức đánh mặt lại: “Họ Thịnh kia, anh còn muốn gì nữa đây? Tôi đã nói rồi, tôi với anh không có chuyện gì để nói cả! Anh tránh xa tôi ra!”

Lương Nguyên An vẫn chưa biết chuyện gì, thấy cô nổi giận, sợ đắc tội với người ta, liền vội vàng kéo cô lại: “Có chuyện gì thì cứ nói tử tế!”

“Chả có gì phải nói tử tế với hần ta hết!” Vương Vũ Linh tức tối đặt phịch hộp bánh ga tô trong tay lên quầy, “Tên khốn này lần trước cầm mười vạn tệ tới tìm em, bảo em lừa con trai của Đàm Tĩnh ra ngoài, còn nói sau này sẽ đưa tiếp cho em mười vạn nữa! Tôi nói cho anh biết! Trên đời này có những thứ tiền cũng không mua nổi đâu! Đừng nói là mười vạn, anh có mang một triệu hay mười triệu đến, tôi

cũng không hại Đàm Tĩnh!”

Lương Nguyên An nghe đến đây liền giận dữ, giơ khay sắt nướng bánh ga tô lên, hướng về phía Thịnh Phương Đình, quát lớn: “Mày có cút đi không thì bảo? Không cút tao lấy khay đập chết mày bây giờ!”

Thịnh Phương Đình không nói gì, chỉ vào những chiếc bánh ga tô trong quầy, nói: “Mấy chiếc bánh ga tô này, tôi mua hết.”

“Chúng tao không bán cho mày!”

Thịnh Phương Đình cười điềm nhiên như không: “Các bạn đừng hiểu nhầm, thật ra hôm nay tôi đến đây để cảm ơn mọi người. Các bạn đã dạy tôi một bài học, hóa ra trên thế giới này, thật sự có những thứ mà tiền không thể mua được.”

Vương Vũ Linh bán tín bán nghi nhìn hắn, nói: “Dù thế nào tôi cũng không bán bánh cho anh đâu! Chúng tôi cũng không cần anh cảm ơn! Anh mau biến đi!”

“Cho tôi một chiếc bánh ga tô.” Bên cạnh có tiếng người xen vào, Thịnh Phương Đình quay lại nhìn, không ngờ lại là Thư Cầm, không biết cô đến từ lúc nào, đang đứng cách đó khá xa. Vương Vũ Linh rất lịch sự với Thư Cầm, vội vàng chào hỏi: “Cô Thư, sao hôm nay đến sớm thế? Vào đây, vào đây, hôm nay cô muốn ăn gì tôi mời!”

Thư Cầm cười nói: “Cho tôi một miếng Tiramisu.” Cô lấy ra 10 tệ đặt lên quầy, nói: “Hai người chỉ buôn bán nhỏ, làm sao lần nào cũng mời tôi được, ngày nào tôi cũng đến, trả tiền đúng giá mới là kể lâu dài chứ.”

Cô đón lấy chiếc bánh, rồi nói với Thịnh Phương Đình: “Đi thôi, đưa tôi đến bệnh viện, tôi muốn đi thăm anh trai anh.”

Thịnh Phương Đình đi thẳng ra xe, rồi mới hỏi cô: “Tại sao ngày nào cô cũng đến cửa hàng bánh này vậy?”

“Bạn bè Đàm Tĩnh rất ít, tôi biết anh sẽ không dễ dàng buông tay. Vì thế tôi muốn đến khuyên ngăn anh.”

“Nếu tôi muốn làm gì, thì đã làm từ lâu rồi.” Thịnh Phương Đình

nói, “Lạ thật, tôi đã mua chuộc Tôn Chí Quân, thậm chí cả Vương Vũ Linh để họ lừa Tôn Bình ra ngoài, nhưng cả hai đều không chịu. Đàm Tĩnh có gì tốt, mà bọn họ lại vì cô ta đến vậy?”

Thư Cầm “bộp” một tiếng ném thẳng chiếc bánh Tiramisu vào mặt Thịnh Phương Đình, khiến bột chocolate dính đầy đầu đầy mặt hẳn. Thịnh Phương Đình nhấn phanh xe theo bản năng, chiếc xe phanh “két” một tiếng, gần như xoay ngang trên mặt đường, khiến những chiếc xe phía sau cuống quýt né tránh, có người còn bấm còi nháy đèn liên hồi, vài ba tài xế lộ đầu ra khỏi cửa xe, mắng: “Chán sống rồi hả?”

Thịnh Phương Đình đang lau bột chocolate trên mặt thì Thư Cầm đã chỉ mặt hẳn mắng: “Bố anh đang nằm trong bệnh viện! Anh trai anh cũng nằm trong bệnh viện! Vị trí Chủ tịch Hội đồng quản trị anh cũng giành được rồi, vậy mà vẫn không nỡ bỏ qua cho một đứa bé con! Anh còn muốn làm gì nữa? Đàm Tĩnh có lỗi gì với anh, Nhiếp Vũ Thịnh có lỗi gì với anh? Một kẻ như anh, quả là mất hết nhân tính, táng tận lương tâm rồi! Tôi vô cùng hối hận, ngày xưa đúng là tôi bị mù mới đem lòng yêu anh!”

Thịnh Phương Đình cầm khăn giấy, thong thả lau bột chocolate trên mặt, nói: “Cô mắng đủ chưa? Tôi đâu đã làm gì thằng bé.”

“Anh muốn mà không làm được đấy thôi! Hôm nay anh đến gây sự với Vương Vũ Linh làm gì?”

“Tôi không gây sự với cô ta, tôi chỉ thấy lạ thôi, theo những thông tin mà luật sư giúp tôi tìm hiểu, rõ ràng ban đầu Lương Nguyên An thích Đàm Tĩnh, tại sao Vương Vũ Linh vẫn tình nguyện một lòng đi theo anh ta, thậm chí khi tôi đề nghị cho cô ta một khoản tiền lớn, chỉ cần cô ta hại Đàm Tĩnh một chút, vậy mà cô ta vẫn thẳng thừng từ chối.”

Thư Cầm trừng mắt nhìn hẳn, hồi lâu mới nói: “Thế thì đã sao, Vương Vũ Linh tình nguyện! Tôi đã nói với anh rồi đấy thôi, có người khi yêu một người nào đó, nếu đối phương không yêu mình, bèn dùng đủ mọi thủ đoạn để làm tổn thương đối phương, bằng mọi cách phải chiếm đoạt đối phương cho bằng được. Nhưng cũng có người khi yêu mà không được đối phương đáp lại, họ lại hy vọng người mình yêu được hạnh phúc, bình an. Vương Vũ Linh tình nguyện ở

bên Lương Nguyên An cho đến khi Lương Nguyên An toàn tâm toàn ý yêu thương cô ấy. Anh muốn Vương Vũ Linh làm hại Đàm Tĩnh, tuy Đàm Tĩnh là tình địch của cô ấy, nhưng cũng là bạn của cô ấy, nếu tôi là Vương Vũ Linh, tôi cũng sẽ cho anh một cái tát.”

Thịnh Phương Đình trầm tư hồi lâu mới khởi động lại xe, chạy về hướng bệnh viện. Trước khi xuống xe Thư Cầm còn nói với hắn: “Anh tự lên thăm anh trai của mình đi! Tôi không muốn đi cùng với anh. Đứng cùng anh trước giường bệnh của anh ấy, lương tâm tôi bị cắn rứt!”

Thịnh Phương Đình cũng không giữ cô, hắn một mình lên lầu, đăng ký tên tuổi rồi đi thăm Nhiếp Vũ Thịnh. Bây giờ người tới thăm đã có thể vào phòng Chăm sóc đặc biệt thăm bệnh nhân, có điều Nhiếp Vũ Thịnh vẫn vô thức nằm trên giường bệnh, y như buổi sáng hôm đó khi hắn rời đi. Các nhân viên y tế tất bật đi qua lại xung quanh, nhưng Nhiếp Vũ Thịnh vẫn lặng lẽ nằm im đó.

Thịnh Phương Đình chợt nhớ đến bức thư của Nhiếp Vũ Thịnh, không biết hơn mười năm trước, khi viết bức thư đó, tâm trạng của anh ra sao? Sau khi hiến tủy của mình. Hắn nhớ lại câu cuối cùng của bức thư: “Anh sẽ mãi yêu quý em như một người anh trai đích thực.”

Hắn tự cười nhạo mình, hóa ra tất cả những việc hắn hao tâm tổn sức, không từ thủ đoạn tranh đoạt, lại đã nằm trong tay hắn từ lâu, chỉ là, hắn chưa bao giờ nhận ra.

Hắn đứng lặng bên giường bệnh của Nhiếp Vũ Thịnh rất lâu, mãi tới khi có tiếng bước chân tới gần. Qua tấm kính, hắn nhìn thấy đó là Đàm Tĩnh.

Thấy hắn ở đó, Đàm Tĩnh dường như không hề ngạc nhiên. Từ sau đại hội cổ đông, cô vẫn luôn bình tĩnh như vậy. Cô nói: “Anh về đi, anh đến thăm anh ấy, tôi coi như anh đã hối hận, anh đừng đứng ở đây nữa.”

Thịnh Phương Đình nói: “Đàm Tĩnh, có một việc trước giờ tôi chưa từng nói với cô. Bây giờ nói, không biết có còn kịp không?”

Đàm Tĩnh bình thản nói: “Anh nói đi, tôi đang nghe đây.”

“Cô từng nói, cô luôn nghi ngờ cái chết của bố cô là do Nhiếp Đông Viễn muốn đoạt lấy phương thức bào chế bí mật đó. Ngay cả mẹ cô cũng ôm mối hoài nghi này mà qua đời. Từ trước tới giờ tôi chưa nói cho cô biết, thực ra phương thức bào chế bí mật của Nhiếp Đông Viễn, không phải lấy được từ chỗ của bố cô, cái chết của bố cô không liên quan gì tới ông ấy cả. Bởi năm đó mẹ tôi cùng ông ngoại về nước, chính bà đã mang phương thức bào chế bí mật đó nói cho Nhiếp Đông Viễn. Vì việc này mà ông ngoại nhất định không chịu thừa thừa cho mẹ tôi, ông cho rằng bà đã bị tình yêu làm cho mù quáng. Cô không cần vì việc của bố mẹ mà oán hận Nhiếp Vũ Thịnh, gánh nặng ấy nặng nề quá, thật ra anh ấy thật lòng yêu cô, cô cũng thật lòng yêu anh ấy. Tôi không nên ích kỷ giấu cô lâu như vậy, khiến cô luôn cảm thấy yêu Nhiếp Vũ Thịnh chính là phản bội lại bố mẹ.”

Đàm Tĩnh sững sờ nhìn hẳn, một lúc lâu sau, cô mới hít một hơi, cố ngăn dòng nước mắt, nói: “Cảm ơn anh! Dù anh không nói cho tôi biết, tôi cũng định cho qua hết mọi chuyện, vì tôi nghĩ rằng tâm nguyện lớn nhất của bố mẹ là mong muốn tôi sống vui vẻ hạnh phúc, chứ không phải sống trong nỗi ám ảnh về cái chết của họ. Mà bây giờ tôi mới biết, tất cả hạnh phúc của tôi chỉ liên quan đến ba chữ Nhiếp Vũ Thịnh mà thôi. Chỉ cần anh ấy tỉnh lại, tôi nguyện từ bỏ tất cả.”

Thịnh Phương Đình lại nhìn Nhiếp Vũ Thịnh đang nằm bất động trên giường bệnh, đột nhiên hẳn nhướng mày, gõ mạnh mấy cái vào thành giường như gõ cửa: “Nhiếp Vũ Thịnh! Anh mau tỉnh lại cho tôi! Hiện giờ công ty đang ở trong tay tôi, tôi biết anh không phục! Anh mau tỉnh lại đi, chúng ta sẽ đấu một cách công bằng, phân cao thấp một lần nữa! Bố không để lại di chúc, anh trai ạ! Anh tỉnh lại đi! Nếu không, em sẽ coi như em thắng cuộc! Em nói cho anh biết, anh mà không tỉnh lại, em sẽ đưa cả chị dâu và cháu sang Mỹ, để anh không gặp được họ nữa!”

Nói xong những lời này, hẳn ngênh ngang bỏ đi, không hề nhìn Đàm Tĩnh.

Đàm Tĩnh nhìn Nhiếp Vũ Thịnh nằm trên giường bệnh, cô cười mà khóe mắt ngấn lệ. Cô hướng về phía bóng lưng Thịnh Phương Đình đang đi xa dần, hét to: “Anh ấy nhất định sẽ tỉnh lại!”

Tuy Đàm Tĩnh nói chắc chắn như vậy, tuy cô luôn tin điều này là sự thực, tuy mỗi ngày cô đều kiên trì thì thầm bên tai Nhiếp Vũ

Thịnh, thậm chí ngày nào cô cũng đưa Bình Bình tới bệnh viện. Bình Bình đã quen gọi Nhiếp Vũ Thịnh là bố. Bình Bình rất nghe lời, không gây mất trật tự, biết tự mình mặc áo khử trùng, ngoan ngoãn đứng yên một chỗ, đọc thuộc lòng thơ Đường cho bố nghe, nên được bệnh viện đặc cách, ngày nào cũng có thể ở trong phòng bệnh chơi với bố nửa giờ.

Tuy các nhân viên y tế ở đây đều rất tận tâm, tuy các chuyên gia Ngoại khoa Não đã hội chẩn hết lần này đến lần khác, nhưng thời gian thấm thoát, hy vọng tinh lại của Nhiếp Vũ Thịnh ngày càng ít đi.

Cuối cùng ngay cả Thư Cầm cũng tuyệt vọng, cô khóc lóc âm ỉ bên ngoài phòng Chăm sóc đặc biệt một trận, sau cùng Đàm Tĩnh phải an ủi: “Cô đừng khóc nữa, anh ấy sẽ tỉnh lại thôi, tôi biết mà, tính khí của Nhiếp Vũ Thịnh tôi là người rõ nhất, dù thế nào đi nữa, anh ấy cũng sẽ kiên trì đến tận phút cuối cùng, đối với mỗi bệnh nhân, anh ấy đều kiên trì tận lực cứu trị, sao đối với chính bản thân mình, anh ấy lại có thể buông xuôi từ bỏ được? Anh ấy còn chưa nhìn thấy Bình Bình trưởng thành kia mà, lần cuối cùng anh ấy cầu hôn tôi, tôi còn cự tuyệt anh ấy, anh ấy có bao nhiêu tâm nguyện chưa thực hiện, sao có thể buông xuôi từ bỏ được chứ!”

Mấy câu này, càng làm Thư Cầm khóc to hơn. Tình hình của Nhiếp Vũ Thịnh dần dần ổn định, nhưng anh vẫn không có chút ý thức nào. Các chuyên gia khoa Ngoại não thông báo với Đàm Tĩnh: “Có lẽ cả đời này Nhiếp Vũ Thịnh cũng chỉ như vậy thôi, phải dựa vào các thiết bị máy móc để duy trì sự sống, cũng chính là... trạng thái người thực vật.”

Chủ nhiệm Phương rất lo lắng cho Đàm Tĩnh, ông an ủi cô mãi, cuối cùng Đàm Tĩnh mới thốt ra một câu: “Chủ nhiệm, cháu đã nói rồi, cháu sẽ đợi. Anh ấy một ngày không tỉnh lại, cháu chờ anh ấy một ngày, một tháng không tỉnh lại, cháu chờ anh ấy một tháng, một năm không tỉnh lại, cháu chờ anh ấy một năm, mười năm không tỉnh lại, cháu chờ anh ấy mười năm, cả đời này không tỉnh, cháu chờ anh ấy cả đời.” Cô thậm chí còn cười: “Được ở bên cạnh chăm sóc người mình yêu cả đời là điều nhiều người muốn mà còn không được ấy.”

Chủ nhiệm Phương thấy cô đau lòng quá đã hóa ra ngờ ngẩn, có an ủi nữa cũng vô ích. Nhưng bản thân ông cũng không chịu từ bỏ, ngày ngày đều tới phòng bệnh thăm Nhiếp Vũ Thịnh, có lúc còn khoe

với Nhiếp Vũ Thịnh rằng mình lại làm một đề tài mới, cuối câu chuyện, ông luôn bồi thêm một câu: “Nhiếp Vũ Thịnh, cậu không tỉnh lại, ai làm phụ mỗ thứ nhất cho tôi đây, tôi bực bội lắm rồi đấy. Hai năm nữa tôi về hưu rồi, bao nhiêu đề tài như vậy, cậu không giúp tôi làm, tôi làm sao yên tâm được.”

Đàm Tĩnh cũng thấy Chủ nhiệm Phương đau lòng đến hồ đồ rồi, nhưng hằng ngày chủ nhiệm đều chơi đùa rất vui vẻ với Bình Bình, hai ông cháu vô cùng thân thiết, Chủ nhiệm Phương còn tự đổi tên Tôn Bình thành “Nhiếp Bình”. Mỗi lần nghe thấy ông gọi “Nhiếp Bình”, Bình Bình lại vui vẻ lon ton chạy đến, bởi ông Phương thế nào cũng mang đồ ăn ngon hoặc đồ chơi hay ho cho nó.

Đàm Tĩnh đã quen với việc đến bệnh viện hằng ngày. Rất nhiều việc ở Tập đoàn Đông Viễn cô phải giải quyết, thoạt đầu cô hoàn toàn không biết phải làm sao, các cô đồng cũng đành bó tay bất lực. Nhưng thật không ngờ, Tập đoàn Khánh Sinh, cổ đông lớn thứ hai của Đông Viễn lại ra sức ủng hộ Đàm Tĩnh, ngay cả Thịnh Phương Đình cũng chủ động tư vấn cho cô, Đàm Tĩnh làm Chủ tịch Hội đồng quản trị rất tốt, chỉ là cô thường xuyên mệt quá mà ngủ gật. Hôm nay trong phòng bệnh, vừa tắm cho Nhiếp Vũ Thịnh, cô vừa kể chuyện: “Giá đỡ trông được hơn hai mươi đĩa rồi, thế mà anh vẫn chưa tỉnh lại, anh cứ như vậy, em sẽ không đợi nữa đâu, em sẽ lấy người khác cho anh xem... Cái tên Nhiếp Bình khó nghe quá, nghe gần giống như tên của vua cờ ấy, đổi thành cái gì Bình bây giờ nhỉ? Phải xem em lấy ai đã... Có điều em bây giờ khó lấy chồng quá, anh bảo, em đi đâu mới tìm được người như anh đây? Em trai anh nói, nếu em dám lấy người khác, cậu ta sẽ tranh quyền giám hộ Bình Bình với em. Bây giờ cậu ấy bảo vệ lợi ích cho nhà họ Nhiếp ghê lắm, phải tội hay cãi cố thôi. Bị ông em trai ghê gớm của anh trông chừng như thế, em muốn lấy người khác cũng khó! Đúng rồi, hôm qua Chủ nhiệm Phương lại mắng người sa sả trong phòng mỗ... Anh Đồng bảo anh ấy chịu không nổi nữa rồi, nhất định phải xông tới lay cho anh tỉnh lại, bằng không cứ như thế, các tiến sĩ khóa này chắc cả đời cũng không tốt nghiệp nổi mất.

Anh làm ảnh hưởng đến cả đời họ rồi đấy...”

Bình Bình sớm đã quen với việc mẹ lẩm bẩm một mình bên giường bệnh Nhiếp Vũ Thịnh. Cậu bé thay một đĩa nước sạch, cẩn thận đặt vào đó vài hạt đậu, tràn trề hy vọng hỏi Đàm Tĩnh: “Mẹ ơi,

đĩa đậu này nảy mầm thì bố sẽ tỉnh lại ạ?”

“Đĩa đậu này nảy mầm, nếu bố vẫn chưa tỉnh thì mẹ con mình sẽ đem số đậu còn lại đi làm sữa đậu nành uống, không ngâm nữa.”

Cái miệng bé xíu của Bình Bình dẫu lên: “Mẹ nói phải đợi bố cả đời mà, thế mà chưa ngâm xong một túi đậu, mẹ đã không chịu đợi nữa rồi.”

“Ngoan nào, một túi đậu những năm cân, năm cân là bao nhiêu? Năm cân phải ngâm bao nhiêu đĩa mới hết... đợi năm cân đậu này mọc mầm hết, Bình Bình cũng phải lấy vợ rồi...”

Bình Bình đã hơi hiểu chuyện, nghe thấy hai chữ “lấy vợ” liền xấu hổ đỏ cả mặt, vội rúc đầu vào tấm chăn trên giường bệnh. Đàm Tĩnh vội nói: “Bình Bình đừng động vào ống truyền tĩnh mạch của bố con.”

Nào ngờ Bình Bình nói: “Ngón tay bố đang động đậy kìa.”

Đàm Tĩnh rất bình tĩnh, thỉnh thoảng ngón tay của Nhiếp Vũ Thịnh cũng động đậy. Bác sĩ bảo với cô rằng đó là phản xạ thần kinh, không phải do ý thức của anh. Đàm Tĩnh đã quen với thất vọng nên chỉ nói: “Con ngoan, ngón tay bố con vẫn động đậy được đấy chứ... Bố chỉ là đang ngủ, chưa dậy thôi...”

Bình Bình lại kêu lên: “Mi mắt bố cũng động đậy này!”

Đàm Tĩnh cảm thấy hơi thở của mình như ngừng lại, cô lấy tay đặt lên ngực, vì mi mắt của Nhiếp Vũ Thịnh quả thực đang động đậy, hai hàng mi dài khẽ run rẩy, như thể anh đang gắng mở mắt vậy.

Bình Bình nắm lấy tay Nhiếp Vũ Thịnh, liên tục gọi: “Bố! Bố!”

Đàm Tĩnh thấy mình như đang nằm mơ, đã vô số lần cô ảo tưởng rằng Nhiếp Vũ Thịnh đã tỉnh lại, thế nhưng sau vô số lần thức tỉnh, cô lại phải quay về với hiện thực nghiệt ngã. Cô nhào đến, nắm chặt lấy bàn tay kia của anh, khẽ gọi tên anh hết lần này đến lần khác. Y tá phòng Chăm sóc đặc biệt thấy có động vội chạy vào xem, bỗng hét lên một tiếng, rồi bung chặt lấy miệng, lao ra ngoài tìm bác sĩ. Nhiếp Vũ Thịnh hết sức chật vật mới mở được mắt ra, nhưng Đàm Tĩnh lại thấy cả đời không có giây phút nào tuyệt vời hơn lúc này. Nhìn hàng mi

của anh khẽ động đậy, rồi cặp mắt anh từ từ mở ra, chỉ trong vèn vèn nửa giây, vậy mà dường như cô đã phải đợi một đời, một kiếp...

Thấy ánh mắt Nhiếp Vũ Thịnh có vẻ mông lung, cô lại nhớ lời bác sĩ nói, cho dù anh tỉnh lại, cũng có thể mất trí nhớ, càng có khả năng bị ảnh hưởng trí lực. Cô thấy môi mình run run, cô lẩm nhẩm gọi tên anh, như thể đó là câu thần chú duy nhất trên đời. Đang lúc không biết phải làm sao, bỗng nhiên cô túm lấy tay Bình Bình, giọng lên hỏi Nhiếp Vũ Thịnh: “Anh có thể nói được không? Đây là ai?”

Con người Nhiếp Vũ Thịnh hơi chuyển động, vẻ như không hiểu lời cô nói. Đàm Tĩnh lại bắt đầu thất vọng, nhưng cô lập tức xốc lại tinh thần, mỉm cười mà mắt rung rung lệ: “Không sao cả, anh tỉnh là tốt rồi, nếu anh không nhớ em là ai, em sẽ để anh làm quen lại với em một lần nữa, khiến anh yêu em một lần nữa. Nếu thật sự trí lực của anh bị ảnh hưởng, cũng không sao cả, em sẽ chăm sóc cho anh cả đời...”

“Con trai...”

Đàm Tĩnh mở trừng mắt nhìn anh khó nhọc thốt ra hai tiếng yếu ớt. Cô gần như không dám khẳng định, vội nắm lấy tay con mình, hỏi lại một lần nữa: “Đây là ai?”

“Con trai...” Lần này giọng anh vẫn yếu ớt như cũ, nhưng cuối cùng cô đã nghe rõ. Cô đưa tay bưng lấy miệng, không sao ngăn nổi nước mắt tràn ra. Trái lại, Bình Bình có vẻ rất thích thú với trò chơi này, cậu bé hào hứng nói: “Bố, bố, con là con trai của bố! Bố trả lời đúng rồi! Cho bố thêm 10 điểm!” Bình Bình lại chỉ vào Đàm Tĩnh, phấn khích hỏi: “Mẹ là ai?”

Ánh mắt Nhiếp Vũ Thịnh di chuyển tới gương mặt cô, anh thốt ra hai tiếng rất rõ ràng: “Bà xã...”

Đời này kiếp này, Đàm Tĩnh chưa từng nghe thấy âm thanh nào hạnh phúc hơn, tuyệt diệu hơn thế, cô thả lỏng bản thân, mặc cho dòng nước mắt tuôn rơi.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

(*) Chữ Thần (Chén) trong tên Phong Bính Thần âm Hán Việt có hai cách đọc: Thần và Thìn. Trong cuốn Nữ hoàng tin đồn là Phong Bính Thìn, còn trong 1.000 nụ hôn nồng cháy là Phong Bính Thần vì theo như cách giải thích của chính nhân vật ở trang 32 là Phong trong xuân phong (gió xuân), Bính trong bính trú (sáng ngời) chứ không phải chữ Bính (ngôi thứ ba trong mười can), bởi vậy chữ Chén (Thần, Thìn) chúng tôi chọn chữ Thần (ngày) tên Phong Bính Thần với nghĩa là “Ngày gió xuân tươi sáng”.

(*) Good Will Hunting là một bộ phim tâm lí tình cảm kể về một thanh niên tên Will mồ côi, ham đọc sách, có trí nhớ tốt, là một thiên tài về toán học, lớn lên trong một xóm xình của thành phố Boston, đánh bạn với những thanh niên không có tương lai, suốt ngày chỉ biết cong lưng với công việc phụ hồ, vào quán bar rồi quậy phá và phạm tội.

(**) Oliver Twist (1838) của Charles Dickens là câu chuyện kể về cậu bé mồ côi, lớn lên trong trại tế bần, sau đó có một cuộc đời lang bạt nay đây mai đó, cho đến khi gặp được một tấm lòng cao cả nhận cậu về nuôi.

(*) Đây là câu thơ trong bài thơ Vọng Lư sơn bộc bố (Xa ngắm thác núi Lư) của Lí Bạch - một trong những nhà thơ danh tiếng nhất thời thịnh Đường nói riêng và Trung Hoa nói chung, được hậu bối tôn làm Thi Tiên. Dịch nghĩa: Tưởng dải Ngân Hà tuột khỏi mây.

(**) Josef von Sternberg (1894-1969) là đạo diễn người Mỹ gốc Áo nổi tiếng ở Hollywood.

(***) Marlene Dietrich (1901-1992) là một diễn viên, ca sĩ người Mỹ gốc Đức từng được đề cử giải Oscar. Bà được coi là diễn viên Đức đầu tiên thành công ở Hollywood.

(****) Greta Garbo (1905-1990) là một diễn viên người Mỹ gốc Thụy Điển và là một trong những diễn viên nổi tiếng nhất trong thời kì vàng son của Hollywood.

(*)' Shanghai Express là bộ phim Mỹ nổi tiếng của đạo diễn Josef von Sternberg, do nữ diễn viên tài sắc Marlene Dietrich thủ vai chính.

(**)' Đây là câu thành ngữ có nghĩa đen là: Một vị tướng khi đã tấn công vào thành trì thì sẽ dẫn đến cả vạn người chết. Ở đây được dùng để ví với tướng mạo của Phong Bính Thần đã đánh gục biết bao trái tim các cô gái.

(***)' Runaway Bride (Cô dâu chạy trốn) là một bộ phim hài Mỹ của đạo diễn Garry Marshall, được công chiếu năm 1999.

(*) Raúl González Blanco (1977) là một cầu thủ bóng đá người Tây Ban Nha chơi ở vị trí tiền đạo. Raúl có một kiểu ăn mừng bàn thắng riêng biệt. Sau mỗi bàn thắng anh đều hôn lên chiếc nhẫn cưới, với ý dành tặng bàn thắng cho vợ anh, Mamen Sanz.

(*) Tuyết liên hoa (hoa sen tuyết) là một loại dược thảo truyền thống quý hiếm của Trung Quốc, xuất xứ từ Tân Cương. Nó phát triển trong các vách đá và giữa các kẽ nứt băng giá, nơi vô cùng lạnh và được bao phủ trong tuyết

quanh năm.

(**) Michelin là một hãng sản xuất vỏ (lốp) xe và nhiều thiết bị khác trong ngành giao thông của Pháp từ cuối thế kỷ 19. Từ đầu thế kỷ 20, vào tháng ba mỗi năm họ cho xuất bản một cuốn guide rouge (cuốn sách hướng dẫn có bìa màu đỏ) nổi tiếng về các khách sạn và tiệm ăn. Nhờ lối làm việc rất nghiêm túc và nhất là nhờ sự sắp hạng tương đối “chí công vô tư”, cuốn guide rouge từ lâu đã nghiêm nhiên trở thành một thứ “thánh kinh về nghệ thuật ẩm thực” ở Pháp và một số nước trên thế giới.

(*) Đây là một bộ phim hành động hài rất nổi tiếng của Mỹ do David Shore đạo diễn.

(**) U2 là một ban nhạc rock đến từ Dublin, Ireland, được thành lập năm 1976 khi các thành viên còn ở tuổi vị thành niên với một kiến thức âm nhạc còn nhiều giới hạn. U2 đã bán được hơn 140 triệu album trên toàn thế giới và đã giành được nhiều giải Grammy hơn bất kì ban nhạc nào khác.

(***) Marguerite Duras (1914-1996) là một nhà văn, đạo diễn người Pháp nổi tiếng.

(*)' Sidney Sheldon (1917-2007) là một tiểu thuyết gia người Mỹ từng đoạt giải của Viện Hàn Lâm nghệ thuật Mỹ, là một kịch gia và một người viết kịch bản phim và chương trình truyền hình chuyên nghiệp.

(**)' OMG - Oh my God.

(*) Na Tra là một vị thần trong thần thoại dân gian của Trung Quốc, do đánh chết Ngao Bính của Đông Hải Long Vương, nên gia đình Na Tra bị bắt, ép phải đền mạng để giữ trọn đạo hiếu, và không làm liên lụy tới gia đình, Na Tra đã lóc thị trả mẹ, lóc xương trả cha.

(*) Alfred Hitchcock (13/8/1899-29/4/1980) một nhà làm phim nổi tiếng người Anh. Ông được xem như một trong những đạo diễn lớn nhất của lịch sử điện ảnh.

(**) William Hogarth (10/11/1697-26/10/1764) họa sĩ nhà phê bình và nghệ sĩ biếm họa người Anh. Hogarth được coi là người khởi xướng nghệ thuật biếm họa trong hội họa phương Tây.

(*) Vì chim trống và chim mái rất chung thủy nên người xưa gọi là chim tương tư. Chúng còn có biệt danh là Hồng Chủy Ngọc, Hồng Chủy Lục Quan Âm, Liên Điểu. Người phương Tây gọi chúng là chim tình yêu. Chúng thuộc bộ Sẻ, họ Họa mi. Khu vực cư trú của chúng trải rộng từ lưu vực sông Trường Giang đến Giang Nam.

(*) Dịch nghĩa: Một nhánh hoa lê dè lên hải đường. Đây là câu thơ trong bài thơ Nhất thụ lê hoa áp hải đường của Tô Đông Pha làm để nói đùa Trương Tiên lấy vợ trẻ. Trương Tiên đã tám mươi tuổi, lấy một người thiếp mười tám tuổi. “Lê hoa” là chỉ Trương Tiên, “hải đường” là chỉ thiếu phụ mười tám tuổi, “áp” là dè lên, áp cũng là áp đảo, vượt trội hơn hẳn.

(**) Phong tao: Lả lơi, làm đom, làm dáng.

(*) Taobao.com là trang web bán lẻ trực tuyến lớn nhất Trung Quốc. Được tập đoàn Alibaba Group đầu tư thành lập năm 2003.

(**) Tên Việt là Người đàn bà đẹp của đạo diễn Garry Marshall do diễn viên Julia Roberts thủ vai chính. Bộ phim là câu chuyện Lọ Lem thời hiện đại. Bối cảnh chính của phim là Hollywood thập niên 1990.

(***) EQ là viết tắt của cụm từ Emotional Quotient - chỉ số cảm xúc.

(*) Milan Kundera (1929) là một nhà văn Tiệp Khắc, hiện mang quốc tịch Pháp. Tác phẩm nổi tiếng nhất của ông là tiểu thuyết Đời nhẹ khôn kham.

(*) Michelangelo (1475-1564) là một họa sĩ, nhà điêu khắc, kiến trúc sư, nhà thơ và kỹ sư thời kì Phục hưng ở Ý.

(**) Keith Rupert Murdoch (1931), thường được biết đến với cái tên Rupert Murdoch, là một ông trùm truyền thông toàn cầu người Úc-Mỹ.

(***) Cristiano Ronaldo dos Santos Aveiro (1985) là cầu thủ bóng đá người Bồ Đào Nha, hiện đang thi đấu ở giải vô địch Tây Ban Nha cho câu lạc bộ Real Madrid với vị trí tiền đạo và là đội trưởng của đội tuyển bóng đá Bồ Đào Nha. Cầu thủ này thích chơi trần, được coi là thành viên của đội chơi trần đẹp nhất Euro 2008.

(****) Diệt Tuyệt Sư Thái là một nhân vật trong tiểu thuyết kiếm hiệp Ý Thiên Đồ Long Ký của nhà văn Kim Dung. .sup

(*) “Dục tốc tắc bất đạt” là một vế trong câu nói nổi tiếng của Khổng Tử trích trong “Tử lộ” của Luận ngữ: “Vô dục tốc, vô kiến tiểu lợi. Dục tốc tắc bất đạt, kiến tiểu lợi tắc đại sự bất thành”. Nghĩa là: Chớ muốn mau, chớ thấy lợi nhỏ. Muốn mau thì không đạt, thấy lợi nhỏ thì việc lớn không thành. Ý này được đúc kết trong câu thành ngữ “Dục tốc bất đạt”.

(*) Chu Khải Hoàn là một trong mười phụ nữ châu Á được tôn vinh trong lĩnh vực kinh doanh năm 2006.

1. Chỉ những nhà dòng dõi Nho học.

1. Vải nhuộm sáp là sản phẩm thủ công mỹ nghệ in nhuộm truyền thống của Trung Quốc.

1. Khu bảo tồn thiên nhiên nằm ở độ cao 4.000 mét so với mực nước biển, thuộc miền Bắc tỉnh Tứ Xuyên, Trung Quốc.

2. Audrey Hepburn (1929 - 1993): diễn viên điện ảnh huyền thoại thập niên 1950, 1960 của Anh. Qua các cuộc bầu chọn, bà thường được xem là một trong những phụ nữ đẹp nhất thế kỷ XX.

1. Trích trong bài thơ Gặp Lý Quy Niên tại Giang Nam của Đỗ Phủ. Trần Trọng San dịch.

1. Sakai Noriko, sinh năm 1971, nữ diễn viên, ca sĩ người Nhật nổi tiếng một thời.

1. Trích trong bài thơ Sương thiên hiểu giác của Phạm Thành Đại - thi nhân đời Nam Tống.

1. Một nhân vật trong huyền sử Trung Quốc. Tương truyền là một mỹ nhân

nổi tiếng và là một trong những nguyên nhân chính gây nên sự sụp đổ của nhà Thương trong lịch sử Trung Quốc.

Con gái lớn, con vợ cả.

Con gái thứ, con vợ lẽ.

Thầy mo, thầy phù thủy.

Lầu hái sao.

Nơi cao không chịu nổi giá lạnh. Con người một khi đã lên tới những vị trí quá cao sẽ phải chịu nổi cô độc hơn hẳn người thường.

Bỉ ối

Nguyên văn: “Son hữu mộc hề mộc hữu chi, tâm duyệt quân hề quân bất tri” - Trích Việt nhân ca, bài ca dao lưu truyền ở nước Sở thời Xuân Thu.

Nguyên văn: “Kiêm hà thương thương, bạch lộ vi sương, sở vị y nhân, tại thủy nhất phương”, dịch nghĩa: “Rừng lau bạt ngàn, sương giáng trắng tinh. Người đẹp kia đó, bên bờ sông kia” - trích bài “Kiêm gia” trong Kinh Thi.

Trong tiếng Trung, “càn rõ” và “xòe bốn ngón tay” có cách phát âm giống nhau.

Nguyên văn: “Thiên trường địa cửu hữu thì tận, dĩ hận miên miên thử tuyệt kỳ”, hai câu cuối trong bài Trường hận ca của Bạch Cư Dị – nhà thơ đời Đường.

Lấy ý từ câu thơ “Lê hoa nhất chi xuân đái vũ” - cảnh hoa lê lấm tấm vài hạt mưa xuân, một câu thơ trong Trường hận ca của Bạch Cư Dị đời Đường, miêu tả vẻ đẹp của mỹ nhân khi khóc.

Triều Dương: Ánh mặt trời buổi sớm. Ngoài ra chữ Triều trong hiệu Triều Dương có cùng âm đọc và chữ viết với chữ Triều trong họ của Triều Triệt. Trong tiếng Trung, từ “Hò Lộ” - tên nhân vật và “hò lô” - một thứ đồ vật có âm đọc giống nhau, khó phân biệt nên Diệp Khuynh Thành đầu óc đơn giản đã hiểu nhầm.

Từ “thụ” và từ “thú” có âm đọc giống nhau nên Diệp Khuynh Thành nghe nhầm.

Hay còn gọi là đèn chong, loại đèn được thắp sáng liên tục, thường dùng cho việc thờ cúng.

Tinh linh của cây đèn

Vui đùa giải trí để trút bỏ phiền muộn.

Chơi chữ, “tiêu khiển” và “Tiểu Thiển” đồng âm, “Cục thị” hiểu nhầm.

Ý chỉ “nhục kế” hay “đỉnh kế” hoặc “Ushnisha” - búi tóc xoắn trên đỉnh đầu của Đức Phật Thích Ca.

Thuật “tâm ý tương thông”. Sau khi Tiểu Thiển uống máu Thương Hạo, hai người có thể liên hệ với nhau bằng ý nghĩ.

Lấy ý từ hai câu thơ trong bài Sử chí tái thượng của Vương Duy – người được mệnh danh là Phật Thi đời Đường. Câu thơ đại ý: Tại phong hỏa đài đốt một cột khói, bốc thẳng lên trời cao trên sa mạc rộng lớn. Con sông

Hoàng Hà uốn khúc quanh co, càng làm nổi bật ánh chiều tà đỏ như máu. Trong tiếng Trung, từ “Tiểu Tiêu” – tên người, và “tiểu tiêu” tức là “cười lên” có âm đọc giống nhau, ban đầu Thiên Thiên hiểu nhầm.

Lấy ý từ trong Kinh Thi, Bân Phong. Tháng Năm, Đại hỏa (tinh) (sao Antares) mọc ở giữa trời vào lúc hoàng hôn, sau đó hạ dần xuống hướng Tây trong suốt tháng Sáu, cũng là tương ứng với thời điểm thời tiết đã dần bớt đi cái nóng của mùa hạ, bắt đầu bước vào mùa thu mát mẻ. Kinh Thi viết: “Thất nguyệt lưu hỏa” ý nói: sang tháng Bảy (thất nguyệt) trời mát dần, sao Đại hỏa xuống thấp, trời đất vào thu thôi.

Trong tiếng Trung “Chiêu Sài” (tên nam chính) và “Chiêu Tài” có âm đọc giống nhau nên cô bé này nghe nhầm.

Thuật ngữ Phật giáo, ý chỉ người lúc nào cũng từ bi đối đãi với tất cả chúng sinh.

Sau cơn mưa trời lại sáng.

Sống.

(1) Henry Ford - Nhà sáng lập hãng ô tô Ford, Thomas Edison - Nhà phát minh vĩ đại của thế kỷ XX, Andrew Carnegie - “vua” ngành công nghiệp thép Mỹ, Wilbur và Orville Wright - hai ông tổ của ngành hàng không.

(2) Cuộc Đại khủng hoảng kinh tế thế giới 1929 - 1933.

(3) Mahatma Gandhi (1869-1948): Còn được người dân Ấn gọi là Thánh Gandhi, người chủ trương giành độc lập từ tay Anh quốc bằng con đường bất bạo động.

(4) Albert Schweitzer (1875-1965): nhạc sĩ, triết gia, lý thuyết gia, nhà hóa học người Đức được giải Nobel Hòa Bình 1952 với công trình triết học 'Reverence for Life', tạm dịch 'Sự kính trọng cuộc sống'.

(5) inch: đơn vị đo chiều dài thông dụng ở Anh, Mỹ, 1 inch = 2,54 cm.

(6) F. W. Woolworth (1852-1919): Cha đẻ của ngành bán lẻ thông qua hệ thống chuỗi cửa hiệu giá rẻ. Nhà sáng lập tập đoàn bán lẻ Woolworth trị giá 65 triệu đô la với hơn 1.000 cửa hiệu vào năm 1919.

(7) Trong tiếng Anh: 'a can do attitude' có thể ví với câu 'nothing is impossible', tạm dịch 'không có gì là không thể'.

(9) Boomerang: một loại vũ khí của thổ dân Úc, có hình bán nguyệt, khi được ném đi sẽ bay theo hình vòng cung và quay trở lại vị trí của người ném.

(10) O. Henry: Bút danh của tác giả người Mỹ chuyên viết chuyện ngắn William Sydney Porter (1862-1910).

(11) Jack London (1876-1916): Nhà thám hiểm, thủy thủ, tiểu thuyết gia lừng danh thế giới người Mỹ, nổi tiếng với tác phẩm Tiếng gọi nơi hoang dã (The Call of the Wild - 1903), Tình yêu Cuộc sống (Love of Life - 1905),...

(12) Charles Dickens (1812 - 1870): Tiểu thuyết gia người Mỹ lừng danh thế giới với các tác phẩm David Copperfield (1849-1850), Little Dorrit (1857), A Tale of Two Cities (1859), Great Expectation (1861),...

(13) Harry Truman (1884 - 1972): Tổng thống thứ 33 của Hoa Kỳ qua hai nhiệm kỳ (1945-1949; 1949-1953).

(14) Những nhà tư tưởng, triết gia lớn của thế giới.

(8) Civil War: Cuộc Nội chiến Mỹ 1861 - 1865.

(1) Kiểu lều truyền thống của người Mông Cổ.

(*) “Phân vượn” đồng âm với “duyên phận”.

(1) Trong tiếng Trung phiên âm của chữ “tình” là “qíng” và “câm” là “qīn” đọc gần giống nhau.

(2) Chữ “câm” có chữ “kim” bên trên, chữ “y” bên dưới.

(3) Niệm Câm có nghĩa là nhớ đến, hoài niệm cái chẵn.

(4) Bản dịch của Trác Văn Quân@thivien.net.

(5) Tương truyền nhà thơ pháp thời Đông Tấn Vương Hiến Chi có một ái thiếp tên gọi Đào Diệp. Mỗi khi nàng qua lại hai bờ Tàn Hoài, Vương Hiến Chi đều rất lo lắng, thường ra tận bên phà tiễn nàng, còn làm bài thơ Đào Diệp ca. Từ đó bên phà trở nên nổi tiếng, lâu dần được gọi là bến Đào Diệp.

(1) Khẩu hình của từ “khung ảnh” và “nhớ tôi” khá giống nhau.

(1) Chữ “nhất” và chữ “y” phát âm giống nhau.

Gia đình Farkle: là gia đình nhân vật chính trong một show truyền hình của Mỹ bao gồm những mẫu truyện hài ngắn có tên Rowan & Martin's Laugh-In. Trong đó, ông bố và bà mẹ Farkle có mái tóc sẫm và thị giác rất tốt, nhưng thật đáng ngạc nhiên khi tất cả những đứa con lại đều có mái tóc màu đỏ và đeo kính cận, giống hệt “người bạn hàng xóm tốt bụng và đáng tin”. Điều này ám chỉ giữa bà vợ nhà Farkle và ông hàng xóm có gì đó hơn là tình bạn, nhưng lại không bao giờ có lời giải thích nào về chuyện này.

Chứng hưng trầm cảm: một bệnh có 2 biểu chứng xuất hiện cùng một lúc ở người bệnh: hưng cảm và trầm cảm. Người mắc bệnh này thần kinh rối loạn, lúc thì quá hưng phấn, vui đến phát cuồng, lúc thì quá ưu sầu, quá suy sụp.

Amaretto: Một loại rượu của Ý làm từ quả hạnh nhân.

Enchilada: Món ăn Mexico, bao gồm bánh mì ngô cuộn thịt gà, pho mát, đậu... phủ bên ngoài là sốt cà chua, ớt hoặc sô-cô-la rồi nướng lên.

Mel Gibson: Diễn viên kiêm đạo diễn, nhà biên kịch, nhà sản xuất phim nổi tiếng của Mỹ.

Hannibal Lecter: Nhân vật phản diện trong bộ phim kinh dị Sự im lặng của bầy cừu. Lecter là một bác sĩ, bị giam giữ trong bệnh viện tâm thần

Maryland vì tội ăn thịt người. Nhờ sự giúp đỡ của hắn mà sinh viên tập sự FBI là Claire Starling đã bắt được tên sát nhân giết người hàng loạt Buffalo Bill và giải thoát cho con gái bà Nghị sĩ. Kết thúc phim, Lecter thoát khỏi bệnh viện tâm thần và trở thành mối nguy hiểm cho xã hội.

một trong những kỳ thi chuẩn hóa cho việc đăng ký vào một số trường Đại học ở Mỹ

Một loại thuốc mọc râu, tóc

Nhân vật trong thần thoại Hy Lạp, vị vua đầy bi kịch của Thebes, đã vô tình giết chết cha đẻ và kết hôn với mẹ

Nguyên văn “short-sheet a bed”: một cách trải ga giường nhằm bẫy người nằm bằng cách gấp đôi tấm khăn trải giường lại sao cho nhìn từ bên ngoài thì giường đã được soạn sửa xong, nhưng thực ra người nằm không thể duỗi thẳng chân.

Alex chơi chữ. Nguyên văn Nina dùng từ “Turgid”, từ này phát âm có âm điệu giống tiếng Nga

nhân vật chính trong cuốn truyện Những cuộc phiêu lưu của Peter Pan, một truyện nổi tiếng trong mảng truyện thiếu nhi của Mỹ. Peter Pan là một cậu bé không bao giờ muốn lớn lên, lúc nào cũng chỉ muốn mình vẫn còn là trẻ con để được chơi đùa thỏa thích và không phải lo nghĩ

thuật ngữ y khoa, là triệu chứng ban đầu cho thấy tim có vấn đề
chất Liti, một loại kim loại. Theo khoa học, pha liti vào nguồn nước uống sẽ có tác dụng điều hòa chứng rối loạn tinh thần cho những người mắc bệnh trầm cảm.

Charity: có nghĩa là Từ thiện.

Đẳng cấp Hướng đạo Đại bàng là cấp hiệu danh dự cao nhất dành cho các hướng đạo sinh căn cứ vào các thành quả đạt được về nghệ thuật chỉ huy, nghĩa vụ công dân, phát triển những đức tính tinh thần và rèn luyện thể chất.

Paul Gauguin: là họa sĩ người Pháp, thuộc hàng đầu của trào lưu hậu ấn tượng. Ông là người rất thích phiêu lưu, mạo hiểm và yêu hội họa. Thời còn trẻ, khi còn ở trong hải quân, ông đã đi vòng quanh thế giới trong vòng 13 tháng. Về sau ông đã bỏ nhiều công việc quan trọng ở hải quân, ngân hàng, chứng khoán để cuối cùng có thể tập trung hoàn toàn vào hội họa.

Chơi chữ, trong tiếng Anh “guy” có nghĩa là “gã”, chỉ người đàn ông trong cách nói không trang trọng.

Loại mũ học sinh nam hoặc sinh viên năm nhất đại học thường hay đội.

“Mày gầm gừ tao á?” là câu thoại của diễn viên nổi tiếng Robert De Niro trong phim kinh dị Tài xế Taxi (Taxi Driver).

Nguyên văn là “Terrible Twos”: Một giai đoạn phát triển của trẻ nhỏ thường xuất hiện quanh độ tuổi lên hai, có khi là sớm hơn, biểu hiện là trẻ không chịu nghe lời và quậy phá.

Jell-O: một thương hiệu đồ tráng miệng vị trái cây của Mỹ được làm từ bột gelatin (dạng rau câu)

Du Pont: một công ty hóa chất nổi tiếng ở Mỹ (ở đây ám chỉ bộ ngực đã được phẫu thuật thẩm mỹ).

Nguyên văn là “play the devil’s advocate”: xảy ra trong tranh luận, khi một người giả làm người phe địch tấn công bạn mình, để bạn mình nghiên cứu cách chống đỡ. Các luật sư luôn làm việc này hàng ngày để xây dựng hệ thống lý luận vững chắc cho mình.

Sigmund Freud: nguyên là một bác sĩ về thần kinh và tâm lý người Áo. Ông được công nhận là người đặt nền móng và phát triển nghiên cứu về lĩnh vực phân tâm học.

Carl Jung: một bác sĩ tâm thần, một nhà tâm lý học người Thụy Sĩ. Ông là nhà tâm lý học hiện đại đầu tiên cho rằng: tinh thần con người là nền tảng của mọi tôn giáo. Tư tưởng của ông gây ảnh hưởng lớn đến nhiều nhà tâm lý học và các phong trào tâm linh hiện đại.

Chơi chữ. Trong tiếng Anh, trẻ trung là “young”, phát âm giống như Jung. Lassie là một chú chó – nhân vật chính trong bộ phim Lassie Come Home (Lassie về nhà). Đây là con chó rất thông minh, đã làm rất nhiều việc giúp chủ của mình (trong đó có cậu bé Timmy) vượt qua nhiều hoàn cảnh khó khăn và nghèo khó.

Alcoholics Anonymous: một tổ chức quốc tế cung cấp các dịch vụ hỗ trợ những người muốn cai rượu bia.

1\ Tên một điệu waltz của nhà soạn nhạc nổi tiếng người Áo Johann Strauss II (1825 - 1899), dịch ra tiếng Anh là Tales from the Vienna Woods (BTV).

1\ Trang web bán hàng online của Trung Quốc (BTV).

2\ Trong tiếng Trung, Lý và Lễ đồng âm. Phi Lễ, Mạc Sầu có nghĩa là vô lễ, đừng buồn (ND).

3\ Sadako là nhân vật trong bộ phim kinh dị có tên là 'The ring' của Nhật (ND).

1\ Trong tiếng Trung, Tạ Ý có nghĩa là lòng biết ơn. Vì thế Tiêu Tinh nói để bày tỏ lòng biết ơn của mình cũng có nghĩa là bày tỏ 'tạ ý' của mình (ND).

1\ Kế thứ nhất trong ba mươi sáu kế binh pháp Tôn Tử, có nghĩa là dùng những lời nói dối và sự nguy trang để che giấu ý định thực sự của mình (BTV).

1\ Hoá thân của Lý Vũ Xuân, ca sĩ nhạc Pop nổi tiếng Trung Quốc, từng giành ngôi quán quân trong cuộc thi tiếng hát Super Girls năm 2005 (ND).

Chơi chữ, “công trụ” phát âm gần như “công chúa”. Công trụ nghĩa là lợn đực, mẫu trụ là lợn nái.

Có ba điều bất hiếu, trong đó không có con nói dối là nặng nhất.

Băng giao là da cá mập hay sa ngư ướp lạnh dẹt thành vại.

Thích Nan Thiên: đáng cứu tinh.

Tức tổng tư lệnh.

Cách xưng tôi khiêm nhường thời cổ đại.

Chữ “Dật” (逸) có mấy nghĩa, trong đó có: (1) chạy trốn, (2) phóng túng, (3) vượt hẳn bình thường, siêu phàm, (4) nhanh, lẹ.

Hay còn gọi là Aksai Chin, hiện là khu vực tranh chấp giữa Trung Quốc và Ấn Độ.

“Á” có nghĩa là “câm”.

Dùng khỏe ứng mệt; trong chiến đấu dùng thế thủ bồi dưỡng lực lượng chờ

quân địch mệt mỏi, mới tiến đánh.

Nước chảy yếu giữa dòng cát.

Bóng đá Trung Quốc thời cổ đại.

Triệu Quát là con trai của Triệu Xa – một danh tướng thời Chiến quốc – thời trai trẻ từng đọc rất nhiều binh thư, là một người khá thông minh, thích nói về quân sự, người khác không nói lại được, cha y đôi khi cũng không tranh luận nổi với y. Do đó, y tỏ ra kiêu ngạo, tự cho mình là giỏi nhất thiên hạ. Vua Triệu cử Triệu Quát ra tiền tuyến nghênh địch, hậu quả 40 vạn quân Triệu chỉ trong chốc lát đã bị tiêu diệt hoàn toàn, bản thân Triệu Quát cũng tử trận thê thảm.

Hòa thị bích: viên ngọc bích của nhà họ Hòa, một viên ngọc nổi danh trong lịch sử Trung Quốc.

“Thiên trì” là “hồ trời”, nằm trên núi Trường Bạch.

Chức quan được lập từ thời nhà Tần, giữ đến đời Hán. Đây là cận thân hoàng đế, phụ trách quản lý xe, kiệu, y phục, đồ dùng của hoàng đế, thậm chí còn chịu trách nhiệm việc chuẩn bị bê cho hoàng đế, nhưng cũng tham gia cả việc trong triều, vì chức quan ở cạnh quân vương, cho nên thường hay phải chuẩn bị là cố vấn ứng đối, địa vị vì thế dần được nâng cao.

Tên một bộ sách của Mặc Địch, là người nước Lỗ, thời Chiến Quốc chủ trương thuyết kiêm ái.

Thuyết kiêm ái là học thuyết của Mặc Địch, chủ trương yêu mọi người như nhau, không phân biệt thân và sơ.

Tứ hồ Lop Nor, một hồ nước nổi tiếng ở Tây Vực.

Tứ anh hùng tranh thiên hạ.

Khâu Từ: tên nước cổ, ở Tây Vực, nay là huyện Khố Xa, Tân Cương, Trung Quốc.

Ý nói nghèo không còn gì để ăn phải đi hít gió mà sống.

Tứ Lý Quảng tướng quân.

Tướng quốc nước Tần trong thời Chiến Quốc.

Giao kiếm: “giao” nghĩa là “cắt”; ở đây có nghĩa là dùng một sợi dây màu hồng buộc vào hai đầu ngón tay, tạo thành nút thắt hai bên, sợi dây có thể co vào giãn ra tùy ý. Sau đó đem sợi dây này kê sát lên má tân nương, hai tay khẽ động, như thế là đang “cắt” vào mặt của tân nương. Người ta nói là các cô nương chưa lấy chồng, trên mặt có một lớp lông tơ mỏng, thời khắc được long trọng gả cho nhà chồng chính là thời điểm lớp lông tơ này kết thúc sứ mạng của mình.

Yên chi là từ chỉ chính cung của thiên vu Hung Nô.

Gái sang, trai cũng đua sang với, gái cùng trai thỏa mãn vui đùa, đem hoa thực được tặng cho nhau.

Một vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín.

Hãn huyết bảo mã có nguồn gốc từ Turkmenistan, dai sức và có mồ hôi đỏ

như máu.

Một loại hương liệu của vùng Trung Á, Đông Ấn, không giống thì là như ở Việt Nam.

Trong tiếng Trung, chữ Cẩn và Kim cùng đọc là jin.

Người xưa coi cây thù du là vật thờ cúng, trang sức, trừ tà. Trong sách Tây Kinh tạp ký của Cát Hồng thời Tấn có ghi, sủng phi của Hán Cao Tổ Lưu Bang là Thích phu nhân, mỗi năm đến ngày mừng chín tháng Chín, đầu cài cành thù du, uống rượu hoa cúc, ăn bánh ngọt, ra ngoài hoan yến.

Hán Văn Đế: hoàng đế thứ năm của nhà Tây Hán, trị vì từ năm 202-157 trước Công nguyên.

Hán Cảnh Đế: hoàng đế thứ sáu của nhà Tây Hán, kế nhiệm Hán Văn Đế, trị vì từ năm 157-141 trước Công nguyên.

Đất phong, lãnh địa ăn lộc được vua ban.

Câu nói của Trần Thắng, một thủ lĩnh khởi nghĩa nông dân thời Tần.

“Nghien” nghĩa là “diễm lệ, xinh đẹp”

Đạo đức từ lễ nghĩa mà ra, lấy mũ áo làm gốc.

Ý nói nếu đốt đèn nỏ càng to thì sẽ có chuyện vui đến

“Đào” có nghĩa là “tinh nghịch”

“Khiêm” có nghĩa là “khiêm nhường”

Hàm ý trắng đẹp lại thông minh, lạnh lợi

Loại đàn thời xưa, ít nhất có năm dây, nhiều nhất có hai mươi lăm dây.

Tên một nước cõi Tây nhà Hán, vốn tên là Lô Lan, nay thuộc tỉnh Cam Túc Tục gọi là Tiểu Phương Bàn, nằm khoảng 90km về phía Tây Bắc của thành phố Đôn Hoàng, tỉnh Cam Túc là một trong những cửa ải quan trọng nối liền con đường tơ lụa với địa phận Trung Quốc được thiết lập hai lần vào đời Hán và Đường.

Chức quan to nhà Chu thời xưa: Thiếu sư, Thiếu phó, Thiếu bảo, Trung tể, Tư Đồ Tông bá, Tư mã, Tư khấu, Tư không.

Ba chức quan lớn nhất triều đình thời cổ Trung Hoa, gồm Thái sư, Thái phó, Thái bảo.

Ý đoạn này là phạm trước khi khai chiến, đoán được thắng là do tính toán đầy đủ. Trước khi khai chiến đoán không thắng là do tính toán không chu đáo. Tính nhiều hơn tính ít, hướng hồ không tính gì. Quan sát đủ các mặt đó, ai thắng ai bại có thể đoán trước được.

Triệu Quát là con trai của Triệu Xa – một danh tướng thời Chiến quốc – thời trai trẻ từng đọc rất nhiều binh thư, là một người khá thông minh, thích nói về quân sự, người khác không nói lại được, cha y đôi khi cũng không tranh luận nổi với y. Do đó, y tỏ ra kiêu ngạo, tự cho mình là giỏi nhất thiên hạ.

Vua Triệu cử Triệu Quát ra tiền tuyến nghênh địch, hậu quả 40 vạn quân Triệu chỉ trong chốc lát đã bị tiêu diệt hoàn toàn, bản thân Triệu Quát cũng tử trận thê thảm.

Hòa thị bích: viên ngọc bích của nhà họ Hòa, một viên ngọc nổi danh trong lịch sử Trung Quốc.

“Thiên trì” là “hồ trời”, nằm trên núi Trường Bạch.

Chức quan được lập từ thời nhà Tần, giữ đến đời Hán. Đây là cận thân hoàng đế, phụ trách quản lý xe, kiệu, y phục, đồ dùng của hoàng đế, thậm chí còn chịu trách nhiệm việc chuẩn bị bữa cho hoàng đế, nhưng cũng tham gia cả việc trong triều, vì chức quan ở cạnh quân vương, cho nên thường hay phải chuẩn bị là cố vấn ứng đối, địa vị vì thế dần được nâng cao.

Tên một bộ sách của Mặc Địch, là người nước Lỗ, thời Chiến Quốc chủ trương thuyết kiêm ái.

Thuyết kiêm ái là học thuyết của Mặc Địch, chủ trương yêu mọi người như nhau, không phân biệt thân và sơ.

Tức hồ Lop Nor, một hồ nước nổi tiếng ở Tây Vực.

Tức anh hùng tranh thiên hạ.

Khâu Từ: tên nước cổ, ở Tây Vực, nay là huyện Khố Xa, Tân Cương, Trung Quốc.

Ý nói nghèo không còn gì để ăn phải đi hít gió mà sống.

Tức Lý Quảng tướng quân.

Tướng quốc nước Tần trong thời Chiến Quốc.

Giao kiếm: “giao” nghĩa là “cắt”; ở đây có nghĩa là dùng một sợi dây màu hồng buộc vào hai đầu ngón tay, tạo thành nút thắt hai bên, sợi dây có thể co vào giãn ra tùy ý. Sau đó đem sợi dây này kê sát lên má tân nương, hai tay khẽ động, như thể là đang “cắt” vào mặt của tân nương. Người ta nói là các cô nương chưa lấy chồng, trên mặt có một lớp lông tơ mỏng, thời khắc được long trọng gả cho nhà chồng chính là thời điểm lớp lông tơ này kết thúc sự mạng của mình.

Yên chi là từ chỉ chính cung của thiên vu Hung Nô.

Gái sang, trai cũng đua sang với, gái cùng trai thỏa mãn vui đùa, đem hoa thực được tặng cho nhau.

Một vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín.

Hãn huyết bảo mã có nguồn gốc từ Turkmenistan, dai sức và có mồ hôi đỏ như máu.

Một loại hương liệu của vùng Trung Á, Đông Ấn, không giống thì là như ở Việt Nam.

Trong tiếng Trung, chữ Cản và Kim cùng đọc là jin.

Người xưa coi cây thù du là vật thờ cúng, trang sức, trừ tà. Trong sách Tây Kinh tạp ký của Cát Hồng thời Tấn có ghi, sủng phi của Hán Cao Tổ Lưu Bang là Thích phu nhân, mỗi năm đến ngày mừng chín tháng Chín, đầu cài cành thù du, uống rượu hoa cúc, ăn bánh ngọt, ra ngoài hoan yến.

Hán Văn Đế: hoàng đế thứ năm của nhà Tây Hán, trị vì từ năm 202-157 trước Công nguyên.

Hán Cảnh Đế: hoàng đế thứ sáu của nhà Tây Hán, kế nhiệm Hán Văn Đế, trị vì từ năm 157-141 trước Công nguyên.

Đất phong, lãnh địa ăn lộc được vua ban.

Câu nói của Trần Thắng, một thủ lĩnh khởi nghĩa nông dân thời Tần.

“Nghiên” nghĩa là “diễm lệ, xinh đẹp”

Đạo đức từ lễ nghĩa mà ra, lấy mũ áo làm gốc.

Ý nói nếu đốt đèn nổ càng to thì sẽ có chuyện vui đến

“Đào” có nghĩa là “tinh nghịch”

“Khiêm” có nghĩa là “khiêm nhường”

Hàm ý trắng đẹp lại thông minh, lanh lợi

Loại đàn thời xưa, ít nhất có năm dây, nhiều nhất có hai mươi lăm dây.

Tên một nước cõi Tây nhà Hán, vốn tên là Lô Lan, nay thuộc tỉnh Cam Túc

Tục gọi là Tiểu Phương Bàn, nằm khoảng 90km về phía Tây Bắc của thành

phố Đôn Hoàng, tỉnh Cam Túc là một trong những cửa ải quan trọng nối liền

con đường tơ lụa với địa phận Trung Quốc được thiết lập hai lần vào đời

Hán và Đường.

Chức quan to nhà Chu thời xưa: Thiếu sư, Thiếu phó, Thiếu bảo, Trung tề,

Tư Đồ Tông bá, Tư mã, Tư khấu, Tư không.

Ba chức quan lớn nhất triều đình thời cổ Trung Hoa, gồm Thái sư, Thái phó,

Thái bảo.

Ý đoạn này là phạm trước khi khai chiến, đoán được thắng là do tính toán

đầy đủ. Trước khi khai chiến đoán không thắng là do tính toán không chu

đáo. Tính nhiều hơn tính ít, hướng hồ không tính gì. Quan sát đủ các mặt đó,

ai thắng ai bại có thể đoán trước được.

Chơi chữ, “công trư” phát âm gần như “công chúa”. Công trư nghĩa là lợn

đực, mẫu trư là lợn cái.

Có ba điều bất hiếu, trong đó không có con nối dõi là nặng nhất.

Băng giao là da cá mập hay sa ngư ướp lạnh dẹt thành vại.

Thích Nan Thiên: đáng cứu tinh.

Tức tổng tư lệnh.

Cách xưng tôi khiêm nhường thời cổ đại.

Chữ “Dật” (逸) có mấy nghĩa, trong đó có: (1) chạy trốn, (2) phóng túng, (3)

vượt hẳn bình thường, siêu phàm, (4) nhanh, lẹ.

Hay còn gọi là Aksai Chin, hiện là khu vực tranh chấp giữa Trung Quốc và

Ấn Độ.

“Á” có nghĩa là “câm”.

Dùng khỏe ứng mệt; trong chiến đấu dùng thế thủ bồi dưỡng lực lượng chờ

quân địch mệt mỏi, mới tiến đánh.

Nước chảy yếu giữa dòng cát.

Bóng đá Trung Quốc thời cổ đại.

HR: Human resources - Hành chính nhân sự

Ngưu âm: là một người không có khái niệm về âm thực. Từ này thường dùng để mang ra ví với những những người không biết cách thưởng thức đồ ăn.

1. Từ tiếng Pháp, nghĩa là bảo tàng.
2. Quốc ca của Cộng hòa Pháp.
3. Từ tiếng Pháp, nghĩa là pho mát.
4. Tàu điện ngầm.
5. Bánh sừng bò.
6. Một loại cà phê có nguồn gốc ở Ý.

(1) AA là ai trả phần người ấy.

Saori là nhân vật trong Pokemon.

Turnip Head bé nhỏ là nhân vật trong bộ phim Howl's Moving Castle, một bù nhìn ăn mặc rách rưới trên đầu là một cây cải.

Dùng để ví von người có tài hành tung bí ẩn, không lộ chân tướng.

QQ là chương trình chat của Trung Quốc, tương tự như zing của Việt Nam.

'Chi, hồ, giả, dã' là: trợ từ thường dùng trong cổ văn.

CET (Colleague English Test) là một kỳ thi tiếng Anh của Trung Quốc.

Manugham Tên đầy đủ: William Somerset Maugham : tiểu thuyết gia, kịch gia nổi tiếng của nước Anh.

Rượu xái là loại rượu khoảng 60-70% cồn.

Kinh: Bắc Kinh.

Plato là tình yêu thuần khiết, theo đuổi giao hòa về linh hồn, bài xích nhục dục.

Bình thư: một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc, khi kể chuyện câu chuyện dài dùng khăn, quạt làm đạo cụ.

Bệnh đi như rút tơ: xuất phát từ câu: Bệnh đến như núi lở, bệnh đi như rút tơ thể hiện bệnh đến nhanh, nhưng lâu khỏi.

Triêu Triêu Mộ Mộ: Có nghĩa là sớm sớm tối tối, sớm sớm tối tối.

1. Nữ sắc: cô nàng mê trai đẹp.
2. Trong tiếng Trung, hai từ “lạc” và “lỏa” phát âm giống nhau.
3. Vũ hóa phi tiên: lột xác thành tiên.
4. Coser: viết tắt của Cosplay-er, chỉ những người trong hội nhóm co-splay, hóa trang thành các nhân vật truyện tranh hoặc phim hoạt hình của Nhật Bản.
5. Chu dịch: sách dành cho phong thủy, xem quẻ, nó được coi là một phép biện chứng duy vật khá hoàn chỉnh, có logic và không phải mang phạm trù bói toán, mê tín dị đoan.
6. Baidu đại thúc: Baidu là trang tìm kiếm thông tin phổ biến nhất tại Trung Quốc, dân mạng thường gọi với cái tên Baidu đại thúc.
7. Địa Phục Linh: tinh linh dưới lòng đất.
8. Vở kịch Đâu Nga oan của Quan Hán Khanh kể về cảnh ngộ bi thảm của cô gái Đâu Nga, trong đó có chi tiết tuyết rơi giữa tháng Sáu, đến ông trời

cũng thấu hiểu nỗi oan ức, khổ hạnh của Đâu Nga.

9. Chỉ sự tao nhã, phóng khoáng.

10. Cỡ áo ngực.

11. Hội đạp thanh: hội trong Tết Thanh minh. Trước đây, nam nữ thanh niên nhân dịp này đi du xuân nên mới có tên gọi hội Đạp thanh (tức là giẫm lên cỏ).

12. Ma sủng: quái vật thành tinh, nuôi làm sủng vật.

13. Java: một ngôn ngữ lập trình, rất nhiều ứng dụng công nghệ thông tin được viết bằng ngôn ngữ Java, trong đó có game. Ở đây, ý Lục Vi muốn nói mình đang rơi vào vương quốc game Java.

14. Câu này có nghĩa là: cái xấu luôn lấn át cái tốt nhưng cái tốt luôn vững vàng để chống lại. Thiệt luôn luôn thắng tà.

15. Ý nói con người sống trên đời nhiều khi phải làm những chuyện trái với mong muốn của bản thân.

16. Phong trào Ngũ Tứ: phong trào đấu tranh rộng lớn của sinh viên, học sinh, công nhân, thị dân, tầng lớp trí thức Trung Quốc, vì nổ ra đúng vào ngày 4/5/1919 nên được gọi là phong trào Ngũ Tứ.

17. Một chương trình kể chuyện ma quỷ, liêu trai của Đài truyền hình tỉnh Tứ Xuyên.

18. Tên nhân vật trong bộ truyện tranh nổi tiếng của Nhật Bản - Thám tử lừng danh Conan.

19. Đây là một cách biểu thị trạng thái phổ biến trên mạng của giới trẻ, diễn đạt một trạng thái nào đó đang diễn ra.

20. Mặt đối mặt.

21. Phiên bản Q: hình vẽ Chibi đáng yêu.

22. Ngôn ngữ trên mạng được giới trẻ ưa dùng, bắt nguồn từ một icon của cư dân mạng Nhật Bản, ban đầu là ORZ, sau biến thể thành OTZ. Do một bộ phận giới trẻ Đài Loan tỏ ra “sùng bái” văn hóa trẻ Nhật Bản nên ít nhiều họ cũng bị ảnh hưởng. OTZ có nghĩa là: “Trời ơi, tại sao lại như vậy?”

23. Một kênh truyền hình của tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc.

24. 专 và 砖 đồng âm “zhuan” nhưng khác nghĩa, một là “chuyên môn, chuyên ngành”, một là “gạch, thứ có dạng viên gạch”.

25. Trong thần thoại Hy Lạp, sự tích về chiếc hộp Pandora kỳ bí đã để lại cho nhân gian những điều thú vị và hấp dẫn. Theo truyền thuyết, đó là một chiếc hộp mà các vị thần trên đỉnh núi Olympus đã tặng cho nàng Pandora - người phụ nữ đầu tiên đến thế giới loài người. Nàng Pandora đã được các vị thần dặn kỹ rằng không được mở chiếc hộp đó ra. Nhưng với sự tò mò của mình, Pandora đã mở chiếc hộp ra và tất cả những gì trong chiếc hộp kỳ bí đó đã khiến cho tất cả những điều bất hạnh tràn ngập khắp thế gian: thiên tai, bệnh tật, chiến tranh... Và chiếc hộp chỉ còn sót lại một chút “hy vọng” mang tên Pandora cho loài người để họ có thể tiếp tục sống.

26. Khu vực trên bề mặt trái đất mang đặc trưng riêng, có khối không khí mang nhiệt độ và độ ẩm trung bình.
27. Có nghĩa là “một cây hoa lê, một ánh trăng”.
28. Một điểm kinh doanh suối nước nóng.
29. Một bộ phim điện ảnh thuộc thể loại hành động, viễn tưởng của Mỹ.
30. Chim hồng.
31. Nói tiếng bụng.
32. Totem: vật tổ trong tôn giáo nguyên thủy.
33. Trời tạo điều ác, có thể không theo. Tự tạo điều ác, không thể được sống.
34. Tạm dịch: Hội ngộ mưa đào lất phát rơi.\ Vui thay khi thấy hoa lại cười\
Trăng thanh gió mát là vô giá\
Cận thủy viễn sơn đều hữu tình.
35. Cuộc tình tay ba.

1. Phim truyền hình lúc tám giờ tối: Vốn dĩ để chỉ chung loại phim thần tượng hoặc phim tình yêu đau khổ (BTV).
2. Cô lên, những chàng trai tốt, một chương trình của đài truyền hình vệ tinh Đông Phương, là một cuộc thi lựa chọn thanh niên trong toàn quốc (BTV).
3. Huỳnh Hiều Minh, Trần Khôn, Lương Triều Vỹ: là ba diễn viên nam nổi tiếng của Trung Quốc.
4. Cà phê Blue Mountain: Một loại cà phê nổi tiếng được sản xuất ở Blue Mountain (Jamaica) (BTV).
5. Quỳnh Dao: Một tiểu thuyết gia nổi tiếng của Trung Quốc, chuyên viết những tác phẩm tình yêu bi lụy, xót mướt (BTV).
6. Phạm Liễu Nguyên và Bạch Lưu Tô là nhân vật chính trong tiểu thuyết Tình yêu khuyển thành của Trương Ái Linh (BTV).
7. Ngõ hẹp gặp nhau: Thường để chỉ kẻ thù hoặc oan gia khi gặp nhau (BTV).
8. Trương Ái Linh: Một nhà văn hiện đại nổi tiếng của Trung Quốc (BTV).
9. Ánh sao đỏ rực sáng: Một bộ phim được quay năm 1974; nói về một cậu bé Phan Đông Tử mười tuổi, một lòng muốn tham gia vào Hồng quân (BTV).
10. Thím Tường Lâm: Một nhân vật trong tác phẩm Lễ cầu phúc của Lỗ Tấn (BTV).
1. Khánh Hỷ kỳ sự: Một tiểu thuyết võ hiệp của Trung Quốc nằm trong Top mười lăm tiểu thuyết hạng hay nhất, Top năm tiểu thuyết võ hiệp mạng hay nhất (BTV).
2. Làn đầu gặp mặt mà giống như là bạn cũ (BTV).
3. Nguyên là một câu trong bài từ Thước Kiều Tiên, “Nhục tình tự thủy, Giai kỳ như mộng” (Tình mềm tựa nước, Hẹn đẹp như mơ). Ý nói những khoảng thời gian tươi đẹp chỉ có trong giấc mơ mà thôi. Đây cũng là ý tưởng của tác giả khi đặt tên cho tác phẩm này. Trong đó tên Giai Kỳ trùng với cụm từ “thời khắc tươi đẹp” (BTV).

4. Từ “mộng” và chữ “mạnh” trong tiếng Trung Quốc phát âm giống nhau (BTV).
5. Khang sư phụ: Một nhãn hiệu mì ăn liền nổi tiếng của Trung Quốc (BTV).
6. Tây Đường: Một trong sáu thị trấn cổ lớn nhất Giang Nam, thuộc huyện Gia Thiên, tỉnh Chiết Giang (BTV).
7. Từ Tích Lân (1873 - 1907): Người Thiệu Hưng, Chiết Giang, một nhân vật nổi tiếng có đóng góp quan trọng trong công cuộc xây dựng nền giáo dục Trung Quốc (BTV).
8. Mikimoto: Một nhãn hiệu đá quý nổi tiếng của Nhật Bản, được thành lập vào năm 1893 (BTV).
9. “Lầu son rượu thịt thối, ngoài đường người chết lạnh”: Một câu nói trong một tiểu thuyết của Lỗ Tấn, phê phán sâu sắc sự tương phản giữa giàu và nghèo, cảnh giàu sang phú quý và nghèo đói (BTV).
10. Maybach: Một dòng xe nổi tiếng của Đức (BTV).
11. Tứ hợp viện: Là một hình thức cư trú của người Bắc Kinh, xây nhà trên cả bốn hướng, ở giữa là sân chung (BTV).
12. Thỏ khôn ba lỗ: Chỉ người thông minh thường có nhiều nơi ẩn nấp, nhiều người thoát (BTV).
13. Ngay gần mặt nước mà không biết vớt ánh trăng: Ý chỉ không biết nắm cơ hội, nắm bắt thời cơ (BTV).
14. Đài Điều Ngự: Là nhà khách chính phủ ở Bắc Kinh, một quần thể kiến trúc kết hợp giữa nhà khách chính phủ hiện đại và viên hoàng cung cổ đại (BTV).
15. Một câu thơ nổi tiếng của Mã Chí Viễn, câu thơ miêu tả cảnh nhưng thực chất là hoài niệm về những giờ phút tươi đẹp của đời người. Một cây cầu nhỏ, một dòng nước chảy và một mái nhà đã vẽ lên hơi ấm của gia đình và nỗi nhớ nhà (BTV).
16. Trần Dật Phi (1946 - 2005), người Chiết Giang. Ông chuyên về nghiên cứu và sáng tác tranh sơn dầu Trung Quốc, đạt được nhiều thành tựu, trở thành họa sĩ nổi tiếng cả trong và ngoài nước (BTV).
17. Hemès: Một nhãn hiệu thời trang nổi tiếng của Pháp (BTV).
18. Hiệu ứng cánh bướm (Butterfly effect) của nhà khí tượng học và chuyên gia về lý thuyết hỗn loạn Edward Norton Lorenz: là một cụm từ để mô tả khái niệm về độ nhạy cảm của hệ đối với điều kiện gốc (sensitivity on initial conditions). Vẫn được sử dụng như một khái niệm đương đại, đặc biệt là trong các tác phẩm có đề cập tới quan hệ nhân quả hoặc nghịch lý thời gian. Tuy nhiên trong học thuyết “hiệu ứng cánh bướm” của Lorenz thì “một con bướm vỗ cánh ở Brazil có thể gây nên cơn lốc ở Texas”. Có lẽ tác giả có chút nhầm lẫn về địa điểm (BTV).
1. JACK DANIELS: Một loại rượu nổi tiếng hàng đầu của Mỹ, ra đời từ năm 1866 (BTV).

2. Dao Solingen: Một loại dao nấu ăn của người Đức (BTV).
 3. Hai câu thơ trong bài Mật sắc việt khí của Lục Quy Mông. Nghĩa là: Màu men của gốm trong như sương thu tháng chín, sắc xanh của ngàn ngọn núi cao cũng không bằng. Gốm Việt Diệu là loại gốm do các lò gốm ở vùng Thượng Ngu, Từ Diệu, Thiệu Hưng... của vùng Việt Châu chế tác, nổi tiếng (BTV).
 4. Lục Quy Mông (?-881) một thi nhân đời Đường, tự Lỗ Vọng, người huyện Ngô, Tô Châu (BTV).
 5. Cây ngọc trước gió: Cùm từ dùng để miêu tả những người có dáng đẹp đẽ, khí chất phóng khoáng (BTV).
 6. Dương Quá: Nhân vật chính trong tiểu thuyết kiếm hiệp Thần điêu hiệp lữ của nhà văn nổi tiếng Kim Dung, nổi tiếng chung tình, chờ đợi người yêu là Tiểu Long Nữ suốt mười sáu năm mà không thay lòng, đối lập với Tiên ca là một anh chàng lãng nhãng đa tình (BTV).
 7. Hoa nhài bướm: Còn có tên gọi là hoa gừng, tên khoa học là Hedychium coronarium, có xuất xứ từ vùng nhiệt đới Á châu. Hoa có màu trắng, trông rất thanh cao và trang nhã (BTV).
 8. Hoa hồng anh: Còn được gọi là hoa Ngu Mỹ Nhân, hoa Lệ Xuân, hoa Tiên Nữ... Người ta so sánh nó với mỹ nhân Ngu Cơ thời cổ, nụ hoa cúi đầu như thiếu nữ trầm tư. Mỗi độ hoa nở, trăm hoa đua sắc như tiên giáng trần (BTV).
 9. Khi nhắn tin điện thoại bằng tiếng Trung, có nhiều cách để soạn tin, dùng pinyin (phiên âm) là một cách. Người ta sẽ bấm pinyin quốc t, và lựa chọn những ký tự phù hợp với ý muốn. Một pinyin có thể viết thành nhiều chữ, Giai Kỳ phải chọn chữ là vì thế (BTV).
 10. Rau tẻ thái: Một loại rau gần như rau má, có tác dụng giải nhiệt (BTV).
1. Tam đạo lục động: Trong băng đảng xã hội đen, khi làm một việc không thể tha thứ được, cầu xin sự tha tội từ đối phương, sẽ phải tự mình dùng dao chém vào cơ thể ba nhát, từ đó gọi là “Tam đạo lục động”. Đó là một hình thức tự trừng phạt (BTV).
 2. Anna Karenina (tiếng Nga: Анна Каренина): Nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết cùng tên của nhà văn nga Lev Nikolayevich Tolstoy (BTV).
 3. Kiêu hãnh và định kiến là tác phẩm nổi tiếng nhất của nhà văn Anh – Jane Austen (BTV).
 4. Bộ phim hài Sư tử Hà Đông do diễn viên, ca sĩ Trương Bá Chi thủ vai chính (BTV).
 5. Cô nàng ngổ ngáo là một bộ phim rất nổi tiếng của Hàn Quốc, ở Trung Quốc cũng có phiên bản Cô nàng ngổ ngáo (BTV).
 6. Giáp cốt văn là thể chữ sớm nhất trong lịch sử hình thành chữ Hán, nó là các ký tự được khắc trên xương thú và mai rùa, Nguyễn Chính Đông dùng để đặt tên cho con chó của mình (BTV).

7. Bá Vương biệt Cơ: Một bộ phim nói về Kinh kịch nổi tiếng của đạo diễn Trần Khải Ca (BTV).
8. Trần Khải Ca: Đạo diễn nổi tiếng của Trung Quốc với các tác phẩm Bá Vương biệt Cơ, Vô cực, Mai Lan Phương... (BTV).
9. Ca Ca: Một tên gọi khác của Trung Quốc Vĩnh, diễn viên chính trong phim Bá Vương biệt Cơ (BTV).
10. Dịch nghĩa: Hương của hoa mai từ khổ sở, nét mướt mà ra, ý nói với việc phải trải qua nhiều gian khổ mới có được thành công. Câu thơ được trích từ bài Cảnh thế hiện văn (BTV).
11. Giấy Tuyên Thành: Một loại giấy sản xuất ở Tuyên Thành – An Huy, chuyên dùng để viết chữ và vẽ, chất lượng giấy mềm mà dai, khó bị rách và mỗi một, thích hợp dùng để bảo tồn lâu dài (BTV).
12. Trà Mao Tiêm Đô Quân, một trong thập đại danh trà của Trung Quốc, là trà xanh, có xuất xứ ở thành phố Đô Quân, tỉnh Quý Châu. Tương truyền trà được chính Mao Trạch Đông đặt tên (BTV).
13. Tòa tháp thương mại ở Thượng Hải, cao 420,5 mét là tòa tháp cao thứ hai ở Thượng Hải, cao thứ ba ở Trung Quốc đại lục, cao thứ tám trên thế giới (BTV).
14. Tresor: Một dòng nước hoa thuộc nhãn hiệu nước hoa Lancome nổi tiếng của Pháp (BTV).
15. Trong tiếng Trung Quốc phát âm của từ “anh Hòa Bình” và từ “chim bồ câu hòa bình” giống nhau (BTV).
16. Bạch Sùng Hy (1893 - 1966): Là người ở huyện Lâm Quế - Quảng Tây, là thượng tướng quân đội Quốc dân đảng Trung Quốc, là nhà quân sự, còn được gọi là “Tiêu Gia Cát Lượng” (BTV).
17. Bạch Tiên Dững: Con trai của Bạch Sùng Hy, nhà văn Đài Loan nổi tiếng (BTV).
18. Moet Chandon: Một nhãn hiệu rượu nổi tiếng của Pháp (BTV).
19. Tiffany: Nhãn hiệu đá quý kim cương nổi tiếng ở Mỹ, được thành lập từ năm 1837 (BTV).
20. Cây du: Một loại cây phổ biến ở khu vực ôn đới thuộc bắc bán cầu, được dùng chủ yếu để khai thác lấy gỗ, còn có tên là cây hồng du (BTV).
21. Bến Thượng Hải: Một bộ phim nổi tiếng của Hồng Kông sản xuất năm 1980, với hai nhân vật chính là Hứa Văn Cường và Phùng Trình Trình (BTV).
1. Đồng ngôn vô ký: Theo phong tục mê tín cũ năm mới dán thêm bốn chữ này ở phòng khách, ý chỉ trẻ con nói chuyện không cần kiêng kỵ, cho dù nói những lời không may mắn cũng không ảnh hưởng gì (BTV).
Tràn xả lũ là công trình không thể thiếu ở các hồ chứa nước, có nhiệm vụ xả nước thừa để không chế mực nước cao nhất có thể giữ ở hồ theo thiết kế, đảm bảo an toàn cho đập.

Tích Thất cầm Mạnh Hoạch: Mạnh Hoạch là một tộc trưởng đứng đầu các dân tộc phía Nam Thục Hán. Khổng Minh đã đích thân dẫn quân đến bắt và tha Mạnh Hoạch tổng cộng bảy lần để thu phục nhân tâm các bộ tộc khác. Mạnh Hoạch sau đó thề trung thành với Thục Hán.

Richard III là vở kịch của thi hào người Anh William Shakespear, kể về việc Richard sát hại Henry VI và sau cái chết của Edward IV, Richard đã âm mưu sát hại sáu người kế thừa ngôi vua hợp pháp và xúi bạo loạn để đưa ông ta lên làm vua.

Debug: Thuật ngữ tin học chỉ việc loại bỏ các lỗi trong một chương trình. Nguyên văn “Ngã bản tương tâm bỉ minh nguyệt, Nại hà minh nguyệt chiếu câu cù”, là hai câu thơ trong vở tuồng Tỳ bà ký của tác giả Cao Minh – vở tuồng nổi tiếng nhất cuối thời Nguyên đầu thời Minh.

“Caro blue” trong tiếng Trung đồng âm với cụm từ “cách cách bất nhập”, nghĩa là không hợp nhau.

Lý Bạch (701-762): Nhà thơ nổi tiếng Trung Quốc, được tôn xưng là Thi tiên.

Mộc Qua nghĩa là đu đủ.

Tên một bước nhảy bắt nguồn từ dân vũ Israel, gồm ba nhịp bước và một nhịp nghỉ.

Ý nói cố ngủ thêm. Trung Quốc có câu thành ngữ “đi gặp Chu Công” nghĩa là đi ngủ.

Một câu thành ngữ của Trung Quốc, ý nói việc thành hay bại cũng do một người. Xuất phát từ điển tích Tiêu Hà vốn là thừa tướng nhà Hán, là người tiên cử Hàn Tín cho Lưu Bang (Hán Cao Tổ) nhưng cũng là người lập mưu để giết chết Hàn Tín.

Trường Sinh Thiên (Mongke Tengri trong tiếng Mông Cổ) là vị thần tối cao của người Mông Cổ.

Tứ vũ điệu dân gian Iste Hendek của Thổ Nhĩ Kỳ.

Do từ “đồng ý” phía trên tác giả dùng từ Khẳng (肯) nên nguyên văn câu này là: “Lâm Khẳng (Lincoln) cũng là Khẳng mà Khẳng Đức Cơ (KFC) cũng là Khẳng.” Là một dạng chơi chữ, không có ý nghĩa về mặt nội dung nên người dịch xin được dịch thoát ý để người đọc dễ hiểu hơn.

Từ Mai Quế và từ Hoa Hồng đồng âm với nhau, nên nếu gọi là Mai Quế, vẫn có thể hiểu thành Hoa Hồng.

Trong tiếng Hán, chữ “thệ” 誓 gồm ba chữ 打,折 và 言 ghép lại mà thành. 打折言 nghĩa là “lời nói đã giảm giá”.

Đập Đô Giang là công trình thủy lợi được xây dựng vào năm 256 trước Công Nguyên, thời nhà Tần, nằm ở Thành Đô, Tứ Xuyên. Lý Băng là vị quan lại nhà Tần phụ trách công trình này.

Nguyên văn “Thiên phủ chi quốc”, một tên gọi khác của Tứ Xuyên, Trung Quốc, ý nói nơi đất đai phì nhiêu, màu mỡ.

Vũ điệu cuối cùng.

Hai chữ “Nguyên Sam Tử” và “Viên Sơn Tử” đồng âm với nhau.

Chữ Mai trong từ Mai Quế đồng âm với chữ Một (nghĩa là không có), nên tác giả dùng chữ Hữu (trái nghĩa với Một) Quế để chơi chữ.

Nguyên văn: Diệp Một Miết. Chữ Quế trong từ Mai Quế đồng âm với chữ Quy là rùa, nên tác giả dùng từ Miết là con ba ba để chơi chữ.

Liệt Tử, tên thật là Liệt Ngữ Khâu, là nhà tư tưởng Trung Quốc thời cổ đại. Cuốn Liệt Tử là sách của ông và các đệ tử cũng như những người truyền học thuyết của ông soạn ra.

Ái Nhĩ Lan (phiên âm tiếng Trung của tên nước Ireland), nếu tách riêng từng chữ thì có thể hiểu là: Một bông hoa lan yêu thương bạn.

Nhại hai câu thơ cuối trong bài thơ “Kim lữ y” của nhà thơ Đỗ Thu Nương đời Đường: Hoa xinh phải bẻ liền tay, chớ để lâu ngày lại bẻ cành khô.

Tên tác phẩm đầu tay rất nổi tiếng của Thái Trí Hằng (bút danh Thái Đầu Gấu), được xem là tác phẩm mở màn cho trào lưu văn học mạng ở Đài Loan và Trung Quốc. Bài thơ trên nhại bài thơ trong truyện.

“Đồ ngọc” trong tiếng Trung gọi là “bạch si”.

Cầu thủ ném bóng trong môn bóng chày.

Một Đài tệ vào khoảng 715VND (tại thời điểm năm 2013).

Trong tiếng Trung, từ Hoa hồng đêm và Diệp Mai Quế phát âm giống nhau.

Một nhân vật trong kịch rối Đài Loan, gương mặt chia làm hai phần đen trắng.

Lý Kiến Thành và Lý Thế Dân là hai người con trai của Đường Cao Tổ - hoàng đế sáng lập nhà Đường. Trong cuộc đua tranh giành ngôi vị, Lý Thế Dân đã giết chết Lý Kiến Thành và một người em trai khác là Lý Nguyên Cát để được lên ngôi vua.

IC (Integrated circuit): Vi mạch, là mạch điện chứa các linh kiện bán dẫn và các linh kiện điện tử thụ động, được sử dụng trong lĩnh vực điện tử.

Ở đây tác giả sử dụng cách chơi chữ, nguyên văn câu nói phía trên là “không phải là gọi cảm, mà là ánh trăng bạc lay động giữa màn đêm”, tiếng Hán gọi tắt là “ngân đặng” (bạc: ngân, lay động: đặng), trong tiếng Trung từ “ngân đặng” đồng âm với từ “dâm đặng”. Người dịch xin được dịch thoáng đi một chút để phù hợp với cách chơi chữ trong tiếng Việt cho người đọc dễ hiểu.

Theo truyền thuyết, vua Vũ là người sáng lập ra nhà Hạ trong lịch sử Trung Quốc cổ đại, nổi tiếng với việc trị thủy.

Nghĩa là: Không có người này.

Nguyên văn: “học tử”, là cách gọi người con gái học khóa trên, còn nhân vật nam được gọi là “học đệ”, là cách xưng hô dành cho người con trai học khóa dưới.

Ba họ Thi, Thạch và Sử đều phát âm là “shi”, chỉ khác về âm điệu.

Lâm Giác Dân (1887-1911), nhà hoạt động cách mạng Trung Quốc. Thư gửi

vợ (Dữ thê thư) là tuyệt bút ông viết gửi cho vợ mình là Trần Ý Ánh trước khi tham gia cuộc khởi nghĩa Quảng Châu và hy sinh năm 1911.

Dịch nghĩa: Vợ hiền Ý Ánh, đọc thư như thấy người.

Từ Chí Hoành (志宏) trong tên nhân vật đồng âm với từ Trệ Hồng (滯洪) trong cụm từ Trệ hồng trì (Hồ chứa nước).

Hiệp ước Mã Quan (còn gọi là Hiệp ước Simonoseki) được kí ngày 17.4.1895 giữa Nhật Bản (đại diện là Ito Hirobumi) và nhà Thanh của Trung Quốc (đại diện là Lý Hồng Chương), kết thúc chiến tranh Trung -Nhật lần thứ nhất.

Trịnh Sầu Dư: Nhà thơ Trung Quốc, sống và làm việc tại Đài Loan.

Mayim Mayim là điệu dân vũ Israel nổi tiếng. Trong tiếng Do Thái, mayim nghĩa là nước.

Nguyên văn “Thu phong, thu vũ, sàu sát nhân”, là một câu thơ của nhà thơ Đào Đàm Như thời Thanh, được nhà cách mạng Thu Cận (1875-1907) viết ra trước khi hy sinh.

Câu nói trong di ngôn của nhà lãnh đạo Tôn Trung Sơn.

Trận Trường Bản là trận chiến giữa Lưu Bị và Tào Tháo cuối thời Đông Hán. Trong trận chiến này, danh tướng Triệu Tử Long đã một mình tả xung hữu đột chống lại quân Tào, cứu được A Đẩu con trai Lưu Bị.

Sau khi Triệu Tử Long cứu được A Đẩu trở về, Lưu Bị đã ném đĩa bé xuống đất rồi nói vì đĩa bé này mà ta suýt mất một trung thần.

Từ Chí Ma (1896 – 1931), nhà thơ Trung Quốc nổi tiếng, vị chủ tướng của phong trào thơ tân cách luật. “Tạm biệt Cambrigde” là một trong những bài thơ nổi tiếng của ông.

Tiếng Do Thái là Mayim - Vũ điệu nước.

Tên một bước nhảy có nguồn gốc Bohemian.

Số liệu các nước ngoài Trung Quốc đều dẫn theo số liệu của Nomura (2013) Hành động đầu tiên nhằm cải cách hệ thống hành chính ngay sau khi lên cầm quyền tháng 3/2013, chính phủ của thủ tướng mới đã xóa bỏ Bộ Đường sắt và sáp nhập Bộ này vào một cơ quan khác, phản ánh tình trạng hoạt động vô cùng yếu kém của Bộ Đường sắt trong quá khứ.

Có một lượng trái phiếu được chính phủ thay mặt chính quyền địa phương để phát hành, nhưng số lượng không nhiều.

Số liệu nợ cùng thời gian của các bang của Mỹ là 16% GDP, của Brasil là 12% GDP, của Ấn Độ là 28% GDP

Xem báo cáo “Công tác chính phủ năm 2013”.

Mạng Tân Hoa: Đề cương quy hoạch năm năm lần thứ 12 về phát triển xã hội và kinh tế quốc dân của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, ngày 6/3/2011.

Hồ Cẩm Đào: Báo cáo “Kiên trì đi theo con đường xây dựng Xã hội chủ nghĩa mang nét đặc sắc Trung Quốc phấn đấu xây dựng xã hội khá giả toàn diện” được đưa ra tại Đại hội đại biểu Đảng Cộng sản Trung Quốc lần thứ

18, Mạng Tân Hoa, ngày 19/11/2012.

Cố Tinh, Đô thị hóa sẽ biến Trung Quốc trở thành thủ lĩnh của thế giới,
Mạng đô thị hóa, ngày 10/9/2010.

Mạng Tân Hoa: Sáu nhiệm vụ của kinh tế năm 2012 được nêu rõ trong hội nghị công tác kinh tế của Trung ương), ngày 16/12/2012.

Cục Thống kê Quốc gia: Tỷ lệ đô thị hóa năm 2011 đạt 51,27%, trang web của Cục Thống kê Quốc gia, ngày 17/8/2012.

Trương Kiện Tân, Đoàn Lộc Phong: “Thảo luận về vấn đề lựa chọn con đường đô thị hóa của đất nước tôi”, kỳ 10 năm 2010.

Trương Kiện Tân, Đoàn Lộc Phong: “Thảo luận về vấn đề lựa chọn con đường đô thị hóa của đất nước tôi”, kỳ 10 năm 2010.

Lý Hiểu Hải: “Tổng thuật nghiên cứu mô thức đô thị hóa Trung Quốc”, kỳ 10 năm 2010.

Trương Kiện Tân, Đoàn Lộc Phong: “Thảo luận về vấn đề lựa chọn con đường đô thị hóa của đất nước tôi”, đăng tại “Thời đại công nghiệp” - kỳ 10 năm 2010.

Trước đây, đô thị hóa của Trung Quốc tập trung vào phát triển các thành phố (city). Hiện nay, chiến lược này chú trọng đến việc xây dựng và phát triển đô thị hóa dựa theo các thị trấn (township).

Xem thêm http://www.chinadaily.com.cn/opinion/2012-02/20/content_14643432.htm.

Xem thêm <http://www.ftchinese.com/story/001049719?full=y>.

Số liệu đơn vị hành chính của Trung Quốc dẫn theo NBS năm 2012.

Xem thêm Fang Huilei, Zhang Man, Yu Jing and Zhang Yuzhe, “Scary View from China’s Financing Platforms”, *Caixin Magazine online*, 5/2/2010.

Số liệu nợ cùng thời gian của các bang của Mỹ là 16% GDP, của Brazil là 12% GDP, của Ấn Độ là 28% GDP.

Số liệu nợ cùng thời gian của các bang của Mỹ là 16% GDP, của Brazil là 12% GDP, của Ấn Độ là 28% GDP.

Đến đây, tỉ lệ đòn bẩy tài chính là 51,4% GDP.

Trong cuộc họp Bộ trưởng Tài chính các nước G20 họp vào tháng 7/2013, Bộ trưởng Tài chính Trung Quốc Lâu Kế Vĩ cho biết dự tính thâm hụt ngân sách của Trung Quốc năm 2013 sẽ tăng lên mức kỷ lục 2,1% GDP.

Số liệu PboC.

Hệ số cho biết 1 đơn vị diện tích đất xây được bao nhiêu đơn vị diện tích nhà ở.

Khi tính toán các khả năng này, chúng tôi giữ nguyên tỉ lệ sở hữu nhà ở 80% tại các đô thị Trung Quốc như số liệu năm 2011 (xem thêm Barth và cộng sự, 2012). Bởi lẽ, nếu nâng tỉ lệ sở hữu nhà lên 100% thì vào năm 2011, Trung Quốc đã thiếu hụt 4,14 tỉ m² nhà ở, con số này đương nhiên sẽ được

tính vào phía cầu nhà ở nếu tiếp tục giả định đến 2030 tỉ lệ sở hữu nhà tại các đô thị Trung Quốc tiếp tục ở mức 100%.

Tính theo giá không đổi năm 2009.

Trong chương này, số liệu được chúng tôi sử dụng lấy từ báo cáo “Triển vọng dân số thế giới (bản năm 2012)” của Liên hợp quốc. Các số liệu không phải lấy từ báo cáo này sẽ được trích nguồn riêng biệt.

Công thức tính dân số tăng gấp đôi: $T = 70/\text{tỉ lệ tăng trưởng dân số}$. Giai đoạn 1950 - 1955, tỉ lệ tăng trưởng dân số của Trung Quốc là 1,99%; theo công thức này, để dân số tăng gấp đôi, Trung Quốc cần 35,2 năm.

Tại kì họp thứ 4 Đại hội Đại biểu Nhân dân Toàn quốc khóa I (7/1957), Mã Dần Sơ đã công bố bài viết nổi tiếng của mình mang tên “Lí thuyết dân số mới”. Nội dung chính của bài viết này cho rằng với số liệu tổng điều tra dân số năm 1953 (dân số Trung Quốc là 601,94 triệu người) và tỉ lệ tăng trưởng dân số đạt 2% thì 50 năm sau dân số Trung Quốc sẽ đạt mức 2,6 tỉ người. Từ đây, ông đề nghị chính phủ cần thi hành chính sách kiểm soát dân số chặt chẽ. Quan điểm này ngay khi đó và cả sau này đều dẫn đến những tranh luận trái chiều gay gắt.

Tổng tỷ suất sinh (TFR) là tổng cộng các tỷ suất sinh đặc trưng theo từng nhóm tuổi và là số con trung bình của một bà mẹ tính đến hết tuổi sinh đẻ. TFR phản ánh chính xác nhất mức sinh của dân số ở một địa phương, một khu vực, một nước, vì không bị ảnh hưởng bởi cơ cấu tuổi.

C. P. Blacker: Nhà dân số học người Anh.

Khái niệm “Tỉ lệ tăng trưởng dân số” (Population Growth Rate) được chúng tôi sử dụng ở đây không phải khái niệm “Tỉ lệ tăng dân số tự nhiên” (Rate of Natural Population Increase).

Năm 2012, số liệu của NBS cho thấy tỉ lệ sinh thô của Trung Quốc vẫn duy trì ở mức thấp 12,1‰.

Số liệu năm 2012 là số liệu NBS

“Giai đoạn dân số vàng” là giai đoạn có số người trong độ tuổi lao động lớn hơn số người không trong độ tuổi lao động tùy theo mức quy định về tuổi lao động của các quốc gia.

Tỉ lệ này càng tiến sát tới 1 có nghĩa là số người tham gia tìm việc hoặc sẵn sàng tham gia vào thị trường lao động càng thấp hơn so với nhu cầu tuyển dụng của đơn vị sử dụng lao động.

Trung Quốc đầu năm 2013 mới bắt đầu thực hiện những bước đi đầu tiên trong nỗ lực cải cách chế độ hộ khẩu – một rào cản của quá trình đô thị hóa đã tồn tại từ năm 1958.

Tỉ lệ này chưa xét đến yếu tố “tỉ lệ tham gia lao động của mỗi nhóm tuổi” – điều này sẽ được chúng tôi phân tích kĩ hơn ở chương 9.

Người sản xuất hữu hiệu được tính bằng cách lấy quyền số của hiệu suất sản xuất phân theo nhóm tuổi; người tiêu dùng hữu hiệu được tính bằng cách lấy

quyền số của mức tiêu dùng theo nhóm tuổi.

Do chưa có số liệu năm 2012 nên chúng tôi chưa kiểm chứng được mức độ bao phủ của năm này.

Người sản xuất hữu hiệu được tính bằng cách lấy quyền số của hiệu suất sản xuất phân theo nhóm tuổi; người tiêu dùng hữu hiệu được tính bằng cách lấy quyền số của mức tiêu dùng theo nhóm tuổi.

Nghiên cứu của Bloom và đồng nghiệp (2010) đối với Trung Quốc giai đoạn 1965 - 1970 và 1995 - 2000 đã chỉ ra rằng: “Tại các quốc gia châu Á, dân số già hóa hoàn toàn không cản trở sự tăng trưởng của thu nhập bình quân”. Cụ thể, trong 2 giai đoạn này, mức độ tăng lên của kì vọng về tuổi thọ trung bình và tăng lên của tỉ trọng nhóm người trong độ tuổi lao động đều đóng góp 1% đối với tăng trưởng GDP. Nhưng nghiên cứu này chưa tính đến sự suy giảm nguồn cung lao động của Trung Quốc, do đó, kết luận của nghiên cứu có thể không đúng đối với Trung Quốc trong tương lai.

Quy định này đến Hiến pháp sửa đổi năm 1975 thì bị xóa bỏ.

Xem Trần Kim Vĩnh: “Cải cách chế độ hộ tịch Trung Quốc và chuyển dịch dân số thành thị - nông thôn”, đăng trong Thái Phương, Bạch Nam Sinh (Chủ biên) (2006).

Xem Trần Kim Vĩnh: “Cải cách chế độ hộ tịch Trung Quốc và chuyển dịch dân số thành thị - nông thôn”, đăng trong Thái Phương, Bạch Nam Sinh (chủ biên) (2006).

Fragile nghĩa là dễ vỡ

Cổ phiếu ST là cổ phiếu có độ rủi ro cao nhưng lợi nhuận cũng cao

BOT là cụm viết tắt của Build – Operate – Transfer, nghĩa là Xây dựng – Kinh doanh – Chuyển nhượng

Tam Mao (1943 – 1991), tên thật là Trần Bình là một nữ nhà văn nổi tiếng của Đài Loan (sánh ngang với Quỳnh Dao). Một số tác phẩm nổi tiếng như: Câu chuyện Sahara, Bút ký của bù nhìn rơm, Ký sự về cuộc lưu lãng của Tam Mao...

Tiền Trọng Thu là một nhà thơ nổi tiếng Trung Quốc

Ở đây sử dụng hiện tượng đồng âm, “Nam Tâm” ở trước là tên một nơi vui chơi, “nam tâm” ở sau có nghĩa là “đàn ông tìm vui”

Trong tiếng Trung Quốc, từ “rau cải” đồng âm với “có tài”.

Trưởng phòng ký túc xá cố tình lái “ai thì” thành “sở hữu”, vì trong tiếng Trung cụm từ này có phát âm tương tự.

Cùng chung cảnh ngộ, dễ đồng tình cảm thông với nhau.

Trích hai câu trong bài “Ly tứ ngũ thủ” của nhà thơ Nguyên Chấn. Nguyên văn: “Đã ra biển, sông hồ coi nhẹ Mây Vu sơn khó có mây hơn Gặp giai nhân, ngó như không

Cách xung hô của quan lại ngày xưa.

Chồng cũ.

Anh rê.

Câu chữ thê.

Câu nói “khét tiếng” tại Trung Quốc, là ví dụ cho việc con cháu quan chức lợi dụng vị thế “con ông cháu cha” để tung hoành.

Tiếng lóng, có nghĩa là ngốc nghếch, nhà quê.

Nguyên bản là SB, ám chỉ kẻ ngu ngốc. Phía dưới Vi Vũ dùng 2B continued còn có thể hiểu là SB continued.

Ghi chép, nhật nhạn những chuyện xưa.

Màn hình cảm ứng.

Tử Hạo: Trong tiếng Hán, “Tử” có nghĩa là tím, “Hạo” nghĩa là lỏng lẻo, mênh mông.

MM: Chỉ phụ nữ nói chung. Ý Từ Vi Vũ trêu em trai Thanh Khê giống như con gái.

Ý nói việc hỏi han tỉ mỉ cho rõ đầu đuôi ngọn ngành.

Ám chỉ việc vừa có gia đình, vừa có tình nhân bên ngoài.

Tên của anh họ vốn là Từ Khuyết Đức.

Khẩu hiệu quảng cáo chocolate sữa viên M&M.

Khẩu hiệu quảng cáo kem dưỡng da Hazeline.

Khẩu hiệu quảng cáo nước tinh khiết Aquafina.

Khẩu hiệu quảng cáo dầu gội đầu Rejoice.

Khẩu hiệu quảng cáo viên ngậm Doublemint.

Khẩu hiệu quảng cáo bao cao su.

Cửa hàng kinh doanh bốn trong một, kinh doanh xe là chính, bao gồm các dịch vụ: bán xe, bán linh kiện lẻ, chế độ hậu mãi và thông tin phản hồi của khách hàng.

Mưa và sương, còn ví với ân huệ.

* Vương triều hùng mạnh ở Thái Lan, tồn tại trong 150 năm (1782 - 1932).

1. Những năm 1960, luật pháp Thái Lan còn nhiều phân biệt đối với người Thái gốc Hoa, nhất là trong lĩnh vực quân sự, an ninh - ND.

* Người Môn: Dân tộc thiểu số ở miền Nam Myanmar - ND.

1\ . Tại thời điểm cuốn sách được viết.

1\ . Broadway: sân khấu kịch lớn ở Mahattan, New York, Mỹ.

2\ . Thực tế ở Việt Nam máy fax kết hợp với máy điện thoại vẫn rất phổ biến dù xu hướng dùng máy fax tách rời đang tăng lên.

3\ . Pioneer: tập đoàn đa quốc gia Nhật Bản thành lập năm 1938. Ngày nay tập đoàn này nổi tiếng với các ứng dụng công nghệ tiên tiến trong ngành điện tử dân dụng.

4\ . Trận chiến Bulge: một trận chiến nổi tiếng trong Chiến tranh Thế giới thứ 2.

1\ . Enamelon: một nhãn hiệu kem đánh răng của Công ty Enamelon Inc. thành lập năm 1992 tại Mỹ.

1\ Hesiod: nhà thơ, nhà văn cổ Hy Lạp có những tác phẩm được coi như nguồn tư liệu chính về thần thoại Hy Lạp, kỹ thuật trồng trọt, thiên văn cổ Hy Lạp và cách ghi lại thời gian thời cổ đại.

1\ Michael Jordan: siêu sao bóng rổ Mỹ.

2\ Betamax: định dạng băng video có cỡ 12,7 mm ra mắt năm 1975 của Sony

1. Theodore Levitt: nhà kinh tế học người Mỹ, giáo sư trường Harvard, biên tập tờ Harvard Business Review, là người đã tạo nên thuật ngữ “toàn cầu hóa”.

2\ Enron: là một tập đoàn về năng lượng có trụ sở tại Houston, Texas, Mỹ. Trước khi bị phá sản vào cuối năm 2001, Enron có đến 21.000 nhân viên và là một trong những Công ty hàng đầu thế giới về điện, khí tự nhiên, bột giấy, giấy và truyền thông, với thu nhập được công bố năm 2000 là 101 tỷ đô la. Tạp chí Fortune đã trao cho Enron danh hiệu 'Công ty có tính sáng kiến nhất nước Mỹ' trong suốt 6 năm liền. Enron đã trở nên nổi tiếng nhất vào cuối năm 2001, khi có tiết lộ rằng các điều kiện tài chính mà họ báo cáo chủ yếu đều được duy trì nhờ gian lận trong kế toán một cách có kế hoạch, có tổ chức và có hệ thống. Chi nhánh tại châu Âu của Enron đã nộp đơn xin phá sản vào ngày 30 tháng 11 năm 2001 và họ tìm kiếm sự bảo vệ hai ngày sau ngày 2 tháng 12. Lúc đó, đó là vụ phá sản lớn nhất trong lịch sử nước Mỹ và có đến 4.000 người bị mất việc. Vụ kiện chống lại giám đốc Enron tiếp theo vụ bê bối này đáng chú ý ở điểm các Giám đốc Enron đã thu xếp vụ kiện bằng cách trả những khoản tiền lớn để bồi thường. Ngoài ra, vụ bê bối đã gây ra sự tan rã của Hãng kiểm toán Arthur Andersen, việc này đã có ảnh hưởng lớn đến thế giới kinh doanh như được mô tả sau đây: Enron vẫn còn tồn tại, điều hành một số các tài sản quan trọng và chuẩn bị cho việc bán lại hoặc tạo lợi ích phụ của những gì còn lại. Enron tái xuất hiện từ sau khi phá sản vào tháng 11 năm 2004, sau một trong những vụ phá sản lớn nhất và phức tạp nhất trong lịch sử nước Mỹ. Kể từ đó, Công ty này đã trở thành một biểu tượng phổ biến về gian lận tập đoàn và tham nhũng.

1. 1 inch = 2,54cm.

2\ Chơi chữ qua phát âm.

1. FCC: Federal Communications Commission (Ủy ban Truyền thông Liên bang Mỹ), một tổ chức chính phủ độc lập chịu trách nhiệm điều tiết các hoạt động phát sóng truyền thanh và truyền hình không phải do chính quyền liên bang thực hiện, tất cả các hoạt động viễn thông giữa các bang (viễn thông dây, vệ tinh và cáp) cũng như các hoạt động truyền thông liên lạc quốc tế bắt nguồn hoặc có đích đến là nước Mỹ.

2. Trong nhiều năm trở lại đây, mỗi năm Công ty tư vấn xây dựng nhãn hiệu Interbrand đưa ra một danh sách 100 nhãn hiệu hàng đầu thế giới. Theo danh sách mới nhất của năm 2006 thì Coca-Cola vẫn giữ vững vị trí số 1 (5 năm

liên tiếp) với giá trị nhãn hiệu là 67 tỷ đô la. Nhãn hiệu đứng thứ 100 trong danh sách này là Levi's với giá trị nhãn hiệu là 2,689 tỷ đô la.

3. Swiffer: một dòng sản phẩm tẩy rửa của Procter & Gamble. Những nhãn hiệu nhỏ trong dòng sản phẩm Swiffer gồm có Swiffer WetJet và sản phẩm lau bụi Swiffer dusters. Có tuyên bố rằng người dẫn chương trình trước đây của TechTV là Catherine Schwartz chính là người tạo ra dòng sản phẩm này. Tuy nhiên, sản phẩm Swiffer nguyên thủy gần như là một bản sao trực tiếp của một sản phẩm của Nhật Bản, do vậy lời tuyên bố trên là không có căn cứ.

4. Google: xin xem thêm Google - câu chuyện thần kỳ, Alpha Books và NXB Tri thức, 2006.

5. Gatorade: một đồ uống thể thao không có carbonate do Quaker Oats, Co. tiếp thị. Lúc đầu được sản xuất để dành riêng cho các vận động viên, hiện nay đồ uống này được sử dụng rộng rãi.

6. Gulfstream: Tập đoàn máy bay Gulfstream Aerospace có trụ sở tại Savannah, Georgia, Mỹ, và kể từ năm 2001 là một phần của General Dynamics. Gulfstream được nhiều người coi là một 'Rolls Royce' về máy bay phản lực và máy bay riêng. Các phi công và những người sở hữu máy bay có xu hướng chọn máy bay của Gulfstream vì máy bay của tập đoàn này nổi tiếng vì được coi là “máy bay có công nghệ tiên tiến nhất hiện nay”.

1\ . Độc giả quan tâm có thể tham khảo cuốn “Con người phi thường và cỗ máy IBM”, Alpha Books, 2006.

2\ . Disney tụt xuống vị trí số 8 vào năm 2006, nhường vị trí số 7 cho nhãn hiệu Châu Á Toyota

3\ . Vị trí số 9 trong Danh sách 100 nhãn hiệu mạnh nhất năm 2006 theo xếp hạng của Interbrand thuộc về McDonald's với giá trị nhãn hiệu 27,501 tỷ đô la, đẩy Marlboro với giá trị nhãn hiệu 21,35 tỷ đô la xuống vị trí thứ 12

4\ . Công ty Mỹ UNIVAC khởi đầu là bộ phận máy tính doanh nghiệp của Remington Rand được hình thành nhờ việc mua Công ty Máy tính Eckert-Mauchly (EMCC) vào năm 1950. EMCC là công ty được thành lập và đặt tên theo hai kỹ sư phát minh ra ENIAC. UNIVAC là một từ viết tắt của cụm UNIVersal Automatic Computer.

1\ . Ritz-Carlton là nhãn hiệu các khách sạn và khu nghỉ sang trọng tại các thành phố lớn ở Mỹ và những nơi khác, cũng như những điểm nghỉ dưỡng phổ biến như Montego Bay, Jamaica, San Juan, Puerto Rico, Bali, Indonesia và Qatar. Chuỗi các khách sạn và khu nghỉ dưỡng này do The Ritz-Carlton Hotel Company, L.L.C. sở hữu và quản lý. Không nên nhầm nhãn hiệu này với Khách sạn Ritz Hotel, một khách sạn ở London.

2\ . Costco: Costco Wholesale Corporation là chuỗi các câu lạc bộ kho hàng với thẻ thành viên lớn nhất thế giới, có trụ sở tại Issaquah, Washington, Mỹ, kho hàng số 1 của họ ở gần Seattle.

1\ . Tại thời điểm cuốn sách này được viết năm 2004.

2\ . George Orwell: bút danh của Eric Arthur Blair (1903 - 1950), một tác giả, nhà báo người Anh. Là một nhà bình luận chính trị và văn hóa, cũng như là một tiểu thuyết gia thành công, Orwell là một trong những nhà viết luận bằng tiếng Anh được hâm mộ nhất thế kỷ XX. Ông nổi tiếng nhất với hai tiểu thuyết: Animal Farm và 1984 Nineteen Eighty-Four.

3\ . Ally McBeal: một diễn viên Mỹ

4\ . Vivendi Universal (VU) là tên cũ (2000-2006) của Công ty Pháp Vivendi SA, một tập đoàn hoạt động trong lĩnh vực truyền thông chuyên về âm nhạc, truyền hình và phim ảnh, xuất bản, viễn thông và Internet.

5\ . Beagle: HMS Beagle là tên con thuyền mà Charles Darwin đã sử dụng để đi du lịch khắp nơi, trong các chuyến đi này ông đã có nhiều quan sát quan trọng có ảnh hưởng đến thuyết tiến hóa của ông.

1\ . Tức là lối suy nghĩ theo kiểu tìm cách tích hợp nhiều thứ lại với nhau

2\ . Swiss Army Knife: Dao Swiss Army là một công cụ cầm tay đa chức năng gồm dao, tuốc - nơ - vít và cái mở nút chai v.v... Tất cả nằm phía trong phần tay cầm màu đỏ có hình chữ thập, biểu trưng của Thụy Sĩ. Mẫu dao này trên thực tế thật sự được sử dụng trong quân đội Thụy Sĩ. Cụm từ “dao Swiss Army” thường được hiểu là dao đa năng bỏ túi.

3\ . Thuyền trưởng Ahab: nhân vật chính trong phim Moby Dick dựa trên tiểu thuyết cùng tên của Herman Melville. Đó là một người đã cố gắng giết chết con cá voi Moby Dick ròng rã nhiều năm kể từ khi bị mất một chân trong cuộc chiến với nó. Ahab đã khiến các thủy thủ đoàn và con tàu của mình lâm nguy trong cuộc chiến đấu để giết con cá voi.

4\ . Fred Allen (1894 -1956): tên khai sinh John Florence Sullivan là một nhà hài kịch người Mỹ nổi tiếng nhờ chương trình radio kỳ quặc và sắc sảo từ 1934 đến năm 1949, chương trình đã khiến ông trở thành người khôi hài cấp tiến nhất trong kỷ nguyên cổ điển của truyền thanh Mỹ.

5\ . Forrester Research: Được George F. Colony sáng lập vào năm 1983, Forrester Research là một Công ty độc lập nghiên cứu thị trường và công nghệ. Công ty này cũng cung cấp các dịch vụ tư vấn tiên tiến và có tính ứng dụng cao về các ảnh hưởng của công nghệ tới doanh nghiệp và người tiêu dùng. Trong hơn 23 năm nay, Forrester đã là một nhà tư vấn đáng tin cậy, một nhà chiến lược hàng đầu, thông qua các chương trình nghiên cứu, tư vấn, sự kiện và điều hành đồng đẳng (peer-to-peer), hãng đã giúp các khách hàng trên khắp thế giới đạt được vị trí dẫn đầu trong các thị trường của họ. Forrester có trụ sở chính tại Mỹ. Đến tháng 6 năm 2005, tổng số nhân viên của Công ty đã là hơn 640 người và tổng số các Công ty khách hàng là hơn 1.900. Trong bảy năm liên tiếp, Công ty cũng nằm trong top 75 trong danh sách 200 Công ty nhỏ thành công nhất do tạp chí Forbes bầu chọn.

3\ . Số máy 911 tại Mỹ là số gọi hỗ trợ khẩn cấp.

1\.. Quyết định Carterfone: một quyết định của Ủy ban truyền thông Liên bang Mỹ dựa theo tên gọi của Carterfone, một thiết bị do Thomas Carter phát minh ra. Thiết bị này nối một hệ thống radio di động hai chiều với Mạng lưới Chuyển mạch Công cộng (PSTN)

2\.. IBM gần đây đã chính thức bước ra khỏi thị trường máy tính cá nhân cũng như máy tính xách tay với việc bán lại bộ phận phụ trách các sản phẩm này cho Lenovo (công ty máy tính của Trung Quốc) vào tháng 12 năm 2004.

4\.. Nickelodeon: (gọi tắt là Nick) là một mạng lưới truyền hình cáp dành cho trẻ em. Nơi có mạng lưới truyền hình Nickelodeon đầu tiên là Mỹ, tuy nhiên hiện nay nhiều nước khác cũng đã phát triển mạng lưới này: Nhật Bản, Australia, và Anh.

5\.. Michael Eisner: CEO của hãng Walt Disney từ năm 1984 đến năm 2005

1\.. Sam Walton và Wal-Mart: Xin xem thêm cuốn Sam Walton – Cuộc đời kinh doanh tại Mỹ, Alpha Books và NXB Tri Thức, 2006.

2\.. Các diễn viên nổi tiếng của Hollywood (Mỹ).

3\.. Người dẫn chương trình nổi tiếng của Mỹ có biệt danh “Nữ hoàng talkshow”.

4\.. 50 Cent: ca sỹ nhạc rap của Mỹ.

Cô nương đi theo người có địa vị cao hơn sang nhà chồng làm thiếp, làm lẽ, giống như “của hồi môn”, giá trị thấp.

Các loài chim có thể bơi trên mặt nước, như ngỗng, vịt trời...

Tức thiết yến: Tiệc của hoàng cung, món chính là lưởi rút, ví dụ như món lưởi vịt.

Những từ ngữ thường được dùng trong văn chính luận cổ.

Một hình thức tiểu thuyết phát triển từ thời Tống.

Kỳ phổ: Sách dạy chơi cờ.

Người có kỳ nghệ giỏi nhất một nước.

Thiên nguyên: Điểm chính giữa bàn cờ, ai có sức chơi cờ rất mạnh mới dám đặt nước đầu tiên vào điểm này vì độ rủi ro cao, nhưng nếu chiếm được ưu thế thì thắng rất nhanh.

Mục: Điểm mắt, tượng trưng cho số đất chiếm được trên bàn cờ.

Đây là cách đoán cờ để quyết định người cầm quân đen công bằng nhất vì quân đen đi trước sẽ có ưu thế hơn. Nếu người đoán đoán sai thì người còn lại sẽ cầm quân đen và ngược lại.

Cỏ phụng vĩ: Còn có tên khác là cỏ kim tinh, cỏ seo gà.

Đồ ăn chuyên dùng cho vua, chúa trong cung.

Tiêu bán triều: Một nửa triều đình là họ Tiêu.

Thằng bé phụ trách trông coi ngựa.

Mũ đội đầu hoặc dùng để cố định tóc của đàn ông thời xưa.

Khắc: Đơn vị đo thời gian, một khắc bằng 15 phút.

Một thước bằng 0,33 mét.

Hồ mắt xéch trán trắng: Loại hồ mắt gương lên, ở giữa trán có nhúm lông màu bạc, từng được miêu tả trong Thủy Hử đoạn Võ Tòng đánh hồ.

Chữ Quốc: 国.

Ghế thái sư: Một loại ghế dài của Trung Quốc, thường dành cho gia đình quyền quý (giống với ghế Quý phi).

Bách điều triều phượng: Hàng trăm con chim vây quanh, tôn vinh phượng hoàng.

Địa long: Đường hầm ngầm dưới tầng cung điện, mỗi mùa đông đều đốt củi ở dưới đây để giữ ấm cho cả cung.

Giờ Hợi: 9 – 11 giờ đêm.

Một trong những kỹ thuật diễn tiêu biểu của thể loại tuồng kịch Tần Xoang. Đào kép sẽ dùng roi, gậy, 'chơi đùa' với hai chậu lửa được treo lên cao mà không để lửa tắt.

Bài Vô Y, trích trong tập Tần Phong – Kinh thi.

Dịch thừa: Quan làm việc ở trạm dịch.

Tết hoa: Ngày 15/2 âm lịch.

Giờ Tị: 9 – 11 giờ sáng.

Bộ Công: Một trong Lục bộ thời xưa, chuyên quản lý việc liên quan đến xây dựng công trình (thủy lợi, kiến trúc, giao thông...)

(1) Trong Thế chiến thứ nhất, khoảng 100.000 người Tiệp Khắc tình nguyện gia nhập quân đội Nga, chống lại Đức và Áo để giành độc lập cho Tiệp Khắc. Khi chính quyền Xô Viết được thành lập và ký kết hiệp định với Đức, cánh quân người Tiệp Khắc này bắt đầu di chuyển trở về miền Tây. Anh, Pháp, và Hoa Kỳ muốn dùng họ để chống lại chính quyền Xô Viết.

(2) Một số người Việt Nam đã bị Pháp điều động gửi sang tham dự trong cuộc hành quân ở Vladivostock này.

(3) Trong Thế chiến thứ nhất, các cường quốc đua nhau chế tạo tàu chiến có tốc lực cao và trang bị súng lớn. Hải quân Nhật cũng bành trướng theo xu thế đó.

(4) Do tình hình căng thẳng giữa Nhật và Hoa Kỳ, Hoa Kỳ không muốn Nhật dựa vào đồng minh Anh - Nhật (ký kết năm 1902 và triển hạn năm 1911) để chống lại mình. Để ngăn chặn khả năng đó, lúc đầu Anh đề nghị thêm Hoa Kỳ vào và cải thành hiệp thương giữa ba nước. Hoa Kỳ không chấp thuận đề án này, sau đó Anh thêm Pháp vào để trở thành hiệp định bốn nước.

(5) Có nghĩa là ví dụ nếu trọng tải chiến hạm chủ lực của Hoa Kỳ và Anh là 50.000 tấn thì trọng tải chiến hạm chủ lực của Nhật phải không quá 30.000 tấn, của Pháp và Ý không quá 16.700 tấn.

(6) Còn gọi là Hara Takashi hay Hara Satoshi.

(7) Nhật và Liên Xô ký thỏa hiệp về ngư nghiệp; Nhật cũng đồng ý rút quân khỏi miền Bắc đảo Sakhalin năm 1925 (Nhật chiếm vùng này vào lúc gửi

quân sang Tây-bá-lợi-á).

(8) Hợp tác Quốc - Cộng (giữa quân đội của Tưởng Giới Thạch và của Mao Trạch Đông) xảy ra hai lần và đây là lần đầu tiên. Sau đó, Tưởng Giới Thạch bỏ chính sách hợp tác Quốc - Cộng và đặt ưu tiên vào việc chống lại Mao Trạch Đông. Hợp tác Quốc - Cộng lần thứ hai xảy ra vào năm 1936.

(9) Thủ phạm bị tuyên án tử hình, sau đó được đổi thành tù chung thân, và sau khi được ân xá năm 1940, trở thành một nhân vật hoạt động tích cực cho phong trào ái quốc cực hữu.

(1) Nakamura Takafusa, *Nihon keizai: Sono seicho to kozo* (Kinh tế Nhật Bản: Phát triển và cấu tạo), Tokyo, Tokyo Daigaku Shuppankai, 1985, trang 188 - 189.

(2) Tài liệu trong phần này dựa theo Nakamura Takafusa, sách đã dẫn, trang 174 - 209, và bài thuyết trình của Giáo sư Nakamura tại Đại học Alberta vào ngày 30 tháng 3, 1987, 'Japan in the 1950's and 1960's: Unprecedented Growth' (Nhật Bản vào hai thập niên 1950 và 1960: Một sự phát triển chưa từng có).

(3) Ảnh hưởng của chiến tranh Việt Nam đối với Nhật Bản là chủ đề của cuốn *Fire Across the Sea: The Vietnam War and Japan, 1965 - 1975* (Đám cháy bên kia đại dương: Chiến tranh Việt Nam và Nhật Bản, 1965 - 1975), một công trình nghiên cứu có giá trị của Thomas Havens (Princeton: Princeton University Press, 1987).

(4) Tiếng Nhật là *Tsusansho* (Thông-sản-tĩnh), thường được gọi là MITI (đọc là mi-ti), chữ tắt của tiếng Anh Ministry of International Trade and Industry.

(1) Việc thành lập chính phủ Minh Trị thường được gọi là *Goisshin* (Ngự-nhật-tân), hoặc dựa theo sách cổ của Trung Hoa còn gọi là *Ishin* (Duy Tân). Gần đây, danh từ *Meiji Ishin* (Minh Trị Duy Tân) thường dùng để chỉ quá trình Nhật Bản trở thành một quốc gia cận đại bắt đầu từ cuối đời Tokugawa.

(2) Trong Ngục trung thư và Phan Bội Châu niên biểu, Phan Bội Châu có nhắc đến ông ta qua tên Đại-ôi Trọng-tín.

(3) Số huyện này đến năm 1889 được giảm xuống còn 45 (không kể Hokkaido và Okinawa) và giữ nguyên như vậy cho đến bây giờ.

(4) Năm 1907 cải thành 6 năm tiểu học, và sau Thế chiến thứ hai cải thành 9 năm, tức là xong trung học.

(5) Phan Bội Châu trong các trước tác của mình thỉnh thoảng có nhắc đến Fukuzawa qua tên Dụ-cát với tất cả sự kính trọng.

(6) Ngay từ khi mới đến Nhật, Phan Bội Châu có đến thăm trường Keio Gijuku. Trường Đông-Kinh Nghĩa thực do phong trào Đông du sáng lập ở Hà Nội dựa trên mẫu hình của trường này.

(7) Hiện nay ở trường Keio vẫn còn tòa nhà nơi Fukuzawa diễn thuyết lần đầu tiên (và sau đó các buổi diễn thuyết được tổ chức định kỳ), mang tên là

Enzetsukan (Diễn-thuyết-quán).

(8) Kato sau này thiên về xã hội tiến hóa luận (Social Darwinism) và học thuyết quốc gia thống chế (statism) của Đức.

(9) Sau đó từ này được các học giả Trung Quốc đưa vào tiếng Hán, và khoảng đầu thế kỷ 20 du nhập vào tiếng Hán Việt.

(1) Dựa theo tên dịch tiếng Nhật Saikoku risshihen (Tây quốc lập-chí-biên) của cuốn Self-help do Samuel Smiles trước tác.

(2) Sách dịch của Chomin mang tên là Min'yaku yakkai (Dân-ước ước-giải), xuất bản năm 1882.

(3) Trong hai tự truyện của mình, Phan Bội Châu có nhắc đến sự giúp đỡ của Khuyển-dưỡng Nghị cho những sinh viên Việt Nam du học ở Nhật lúc bấy giờ. Khuyển-dưỡng Nghị cũng là người tài trợ cho Cường Để cho đến khi ông ta bị ám sát năm 1932.

(4) Ngày này được chính phủ Minh Trị quy định là Kigensetsu (Kỷ-nguyên-tiết), tức là ngày lập quốc. Theo thần thoại, Jinmu (Thần-vũ), Thiên hoàng đầu tiên của Nhật, cai trị bắt đầu từ ngày 11 tháng 2 năm 660 (trước Công nguyên). Sau khi Nhật bại trận, lễ kỷ niệm ngày này bị cấm (1948). Đến năm 1966, ngày 2 tháng 11 được đổi tên là Kenkoku kinenbi (Kiến-quốc kỷ-niệm-nhật) và lại trở thành một ngày lễ.

(5) Tức là quyền chỉ huy tối cao.

(6) Có nghĩa là dưới quyền thống trị của Thiên hoàng.

(7) Vào khoảng 1,24 % dân số toàn quốc.

(8) Dùng quặng sắt từ mỏ sắt Đại Trị (Trung Quốc) và mỏ than ở Chikuho (Kyushu).

(9) Thường được gọi là chính biến Giáp Thân.

(10) Nga ký mật ước với nhà Thanh để chống lại Nhật Bản, được quyền xây đường xe lửa xuyên Bắc Mãn Châu để nối liền cảng Vladivostok ở cực Đông, và sau khi lấy được bán đảo Liêu Đông làm nhượng địa (1898), nối dài đường xe lửa này về Nam xuống hải cảng Lữ Thuận và Đại Liên (Talien). Pháp bắt Trung Quốc nhượng quyền khai thác mỏ ở Tây Nam Trung Quốc và được quyền nối dài đường xe lửa từ Việt Nam (Hà Nội) cho đến Côn Minh (Kunming; hoàn thành năm 1910). Đức chiếm được Giao Châu (Chiaochow), một căn cứ hải quân, làm nhượng địa, được quyền xây đường xe lửa và khai mỏ ở Sơn Đông (1897). Để cạnh tranh với Nga, Anh chiếm Uy-hải-vệ, một căn cứ hải quân nằm đối diện với cảng Lữ Thuận, và bán đảo Cửu Long (Kaoloon) - vùng đất liền nằm cạnh Hương Cảng (Hong Kong) - làm nhượng địa.

(11) Theo Yamagata Aritomo, Mãn Châu và Đài Loan nằm ở trên riekisen (lợi-ích tuyến), Triều Tiên nằm trên shakensen (chủ-quyền tuyến) của Nhật Bản.

(12) Ito Hirobumi chủ trương là để Nga thao túng Mãn Châu, và để bù lại

yêu cầu Nga công nhận quyền lợi của Nhật ở Triều Tiên.

(13) Nữ thi sĩ Yosano Akiko (Dữ-tá-dã Xương-tử; 1878 - 1942) làm bài thơ gửi cho người em trai trên chiến trường với những vần thơ yếm chiến như sau: Nguyên văn: A ototo yo kimi o naku Kimi shinitamafu koto nakare Ryojun no shiro wa horobu tomo Horobizu totemo nanigotoka Tạm dịch: Em ơi chị khóc cho em, Mong em đừng chết nỗi niềm chị đây Dù cho Lữ Thuận quy hàng, Hay không đi nữa, mơ màng làm chi. . .

(14) Bắt đầu từ năm 1897, Triều Tiên cải quốc hiệu là Đại Hàn. Trong sách này, danh xưng Triều Tiên được sử dụng để giữ tính liên tục (ngoại trừ văn kiện này).

(15) Tiếng Nhật gọi là Minami Manshu Tetsudo Kabushiki Kaisha (Nam Mãn Châu Thiết-đạo Châu-thức Hội-xã), hay gọi tắt là Mantetsu (Mãn-thiết).

(16) Số báo in trung bình hằng năm (thống kê năm 1898) của tờ Osaka Asahi Shinbun là 36 triệu và của tờ Tokyo Asahi Shinbun là 14,5 triệu.

(17) Ngày nay thường gọi là chủ nghĩa hiện thực.

(18) Tác phẩm này là mẫu hình đầu tiên của sự thống nhất văn viết và ngôn ngữ nói (genbun itchi: ngôn-văn nhất-trí).

(19) Sau lấy quốc tịch Nhật, cải tên là Koizumi Yakumo (Tiểu-tuyên Bát-vân).

(1) Tương truyền vào thế kỷ 13, khi Marco Polo qua giúp nhà Nguyên, đang đêm ra cầu này, vừa ngắm trăng vừa nhớ về quê mình ở Venice.

(2) Trích dẫn ở sách Ian Nish, Anglo-Japanese Alienation, 1919 - 1952 (Cambridge, 1982), trang 73.

(3) Xem Vĩnh Sinh, Tokutomi Soho (1863 - 1957): The Later Career (Toronto: University of Toronto - York University Joint Centre on Modern East Asia, 1986), trang 147 - 148.

(1) Có người cho là Thiên hoàng Komei bị bỏ thuốc độc.

(2) Bởi vậy có thuyết cho rằng chiếu này do Iwakura tự ý viết ra.

1. Nhà văn Na Uy được trao giải Nobel vào năm 1920 với tác phẩm Markens Grode (Nhựa của đất, 1917).

1. “Doubting Thomas” (Thomas đa nghi): Theo Kinh thánh, Thomas đã nghi ngờ tin vui các môn đệ báo cho ông rằng Chúa đã phục sinh. Tên gọi “Thomas đa nghi” được dùng với hàm ý chỉ những người có tính hay nghi hoặc, không tin vào những chuyện không có bằng chứng rõ ràng, nằm ngoài sức tưởng tượng.

2. Tên một thành phố thuộc bang Pennsylvania, Hoa Kỳ.

3. Elbert Green Hubbard (1856 – 1915): Nhà báo, nghệ sĩ kiêm nhà sản xuất danh tiếng trong giới xuất bản ở Hoa Kỳ, tác giả bài viết gây tiếng vang: “A Message to Garcia”.

1. Tức là quyển The Psychology of Salesmanship của William Walker Atkinson.

1. Ralph Waldo Emerson (1803–1882) là nhà viết tiểu luận, nhà thơ, triết gia người Mỹ. Những bài viết của Emerson (Emerson's Essays) ra đời năm 1841. Tuyển tập này có những bài tiểu luận được viết theo những chủ đề như lịch sử, tính tự lập, tình yêu, tình bạn, nghệ thuật...

1. Lupercal (theo tiếng La-Mã cổ đại có nghĩa là Thần chăn nuôi) được phát hiện trên đồi Palatine gần phế tích cung điện Hoàng đế của triều đại Augustus Caesar – thời đại rất hưng thịnh trong lịch sử La Mã cổ đại. Hang động có chiều cao khoảng 8 mét, được trang trí bằng vỏ sò, hình khảm và đá cẩm thạch. Theo người La Mã cổ đại, đây chính là nơi một con sói cái đã nuôi dưỡng cặp song sinh Romulus và Remus – người sáng lập thành Rome.

2. Drachmas (số nhiều): Đơn vị tiền tệ của La Mã cổ.

1. Tổng chưởng lý (Attorney General): Người đứng đầu cơ quan tư pháp của một địa phương, ở cấp độ cao hơn là Bộ trưởng Bộ Tư pháp của một quốc gia; một chức vụ cao cấp, hoạt động với tư cách người cố vấn pháp lý cho chính phủ.

2. Andrew Carnegie (1835-1919): Ông “vua thép” của Mỹ, sinh tại Scotland. Từ một người không một xu dính túi, ông trở thành tỷ phú và tạo cơ hội cho rất nhiều người khác trở thành triệu phú trong ngành công nghiệp thép.

3. First News đã dịch và xuất bản ở Việt Nam với tựa Cách Nghĩ để Thành Công.

4. Thời kỳ Đại khủng hoảng: Thời kỳ suy thoái kinh tế đầu tiên diễn ra từ năm 1929 đến năm 1933, bắt đầu sau sự sụp đổ của thị trường chứng khoán phố Wall vào ngày 29 tháng 10 năm 1929 (còn được biết đến như Thứ Ba Đen tối). Nó bắt đầu ở Hoa Kỳ và nhanh chóng lan rộng ra toàn châu Âu và khắp nơi trên thế giới.

5. First News đã dịch và xuất bản ở Việt Nam với tựa Tư Duy Tích Cực Tạo Thành Công.

(1) Hedge fund: quỹ đầu tư tư nhân không có tính đại chúng cao, linh hoạt trong đầu tư, ban đầu nhằm mục đích phòng ngừa rủi ro biến động giá chứng khoán trên thị trường. Còn gọi là quỹ phòng hộ, quỹ phòng vệ /ngừa rủi ro hoặc quỹ đầu cơ. (Toàn bộ chú thích trong sách của Ban biên tập tiếng Việt).

(2) Đây là thành phố ở bang Massachusetts, Hoa Kỳ, nơi có Đại học Harvard, không phải thành phố cùng tên ở Anh (nơi có Đại học Cambridge).

(3) Futures: hợp đồng mua bán hàng hóa theo giá tương lai, được ấn định ngay khi ký hợp đồng và được thanh toán vào ngày giao hàng trong tương lai. Là một loại hợp đồng kỳ hạn (forward contract).

(16) Tổng thống thứ 26 của Hoa Kỳ.

(17) Tổng thống thứ 32 của Hoa Kỳ.

(18) Một thương hiệu thời trang Ý

(19) Công nghệ thông tin

(20) Một loại dụng cụ để bàn lưu trữ thẻ thông tin giao dịch (tên họ người

giao dịch, số điện thoại, địa chỉ,...) xoay vòng quanh một trục.

(21) Mass là cách gọi tắt của Massachusetts.

(22) Nguyên văn: Faculty of Liberal Arts and Sciences. Liberal arts bao gồm cả các ngành khoa học xã hội, nhân văn như ngôn ngữ, văn chương, triết học, lịch sử, kinh tế... và khoa học tự nhiên như toán học, vật lý, hóa học, sinh học,... nhằm đến việc truyền đạt kiến thức tổng quát, phát triển khả năng tri thức, do đó được dịch là các môn khoa học khai phóng.

(23) Tên Trường Đại học ở bang California.

(24) Ông tiêm chống sốc phản vệ.

(25) Tên thật của Người Dơi.

(26) Doanh nghiệp thanh toán điện tử vào loại lớn nhất thế giới.

(27) Tasmanian Devil: Nhân vật truyện tranh nổi tiếng ở Mỹ, lấy theo tên một loài thú túi tuyết chủng ở đảo Tasmania (Australia).

(28) Viết tắt của Los Angeles.

(29) Viết tắt tiếng Anh: công ty trách nhiệm hữu hạn.

(4) Vùng chỏm đông bắc nước Mỹ, gồm 6 bang: Connecticut, Maine, Massachusetts, New Hampshire, Rhode Island và Vermont.

(5) Alpha Epsilon Pi (AEPi hay Epsilon Pi): Hội sinh viên đại học người Do thái ở Mỹ và Canada, thành lập năm 1913.

(6) Một chương trình (phần mềm) phụ đi với chương trình chính để mở rộng thêm các tính năng đặc biệt, “theo yêu cầu” của người sử dụng.

(30) Nguyên là nhân vật trong vở kịch của James Barrie, được chuyển thành truyện và phim.

(31) Vua của Công quốc Monaco.

(32) Jack Kelly (1889–1960), người Mỹ, là ông ngoại của Công tước Albert, từng bị từ chối thi đấu tại giải này năm 1920.

(33) Khoảng 56km

(34) Quái vật giống như khủng long trong nhiều phim giả tưởng khoa học, hình tượng đầu tiên do điện ảnh Nhật Bản tạo ra năm 1954.

(35) Khoảng 48 km/h.

(35) Khoảng 48 km/h.

(37) Phim nói về vụ hỏa hoạn khởi phát ở tầng 81 đúng vào lễ khánh thành tòa cao ốc 135 tầng ở trung tâm San Francisco.

(38) Tập đoàn bán lẻ đồ đạc rẻ tiền của Hà Lan.

(39) Trong phim giả tưởng khoa học Star Trek (Đường tới các vì sao).

(40) Tên tắt của California.

(8) Một dặm = 1609 m.

(9) Nhóm tám trường đại học có uy tín về mặt học thuật và xã hội: Harvard, Brown, Cornell, Yale, Princeton, Đại học bang Pennsylvania, Dartmouth [College], Columbia. Nghĩa đen là Hội Thường xuân.

(41) Crimson chỉ màu đỏ thẫm, là màu của trường Harvard, và cũng là tên

các đội thể thao của trường. Tờ báo của trường có tên là The Harvard Crimson.

(42) Biệt hiệu của Đại học Yale, gọi theo tên của Elihu Yale.

(10) Tác giả chơi chữ: "Greeks for Geeks".

(11) Đại học Harvard (Harvard University) có nhiều trường con và khoa, trong đó có Trường Đại học Harvard (Harvard College), nên chức President của Harvard University được dịch là Giám đốc, còn chức Dean của Harvard College là Hiệu trưởng.

(12) Viết tắt của Practical Extraction and Report Language, một loại ngôn ngữ lập trình và xử lý văn bản.

(13) Một ngôn ngữ lập trình cho máy chủ, để lập các trang web động.

(14) Giống người vượn cổ sống cách đây hàng trăm nghìn năm.

(15) Java là một ngôn ngữ lập trình ứng dụng trên Internet; sql (Structured Query Language, Ngôn ngữ truy vấn có cấu trúc) là một ngôn ngữ truy vấn để truy cập cơ sở dữ liệu quan hệ.

1. Khu chăm sóc đặc biệt.

2. Nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp Tiểu ngạo giang hồ của nhà văn Kim Dung, vốn là một lãng tử mê rượu, giỏi kiếm thuật, từng được Phong Thanh Dương truyền thụ kiếm pháp, về sau yêu Nhậm Doanh Doanh, Thánh cô của Ma giáo.

3. Nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp Thần điêu hiệp lữ của nhà văn Kim Dung, nổi tiếng đẹp trai, chung tình.

1. American born Chinese, chỉ người Trung Quốc sinh ra và sống nhiều năm ở Mỹ.

1. Nhân viên công sở.

1. Dán báo tường: Một hình thức phát biểu của dư luận, thịnh hành vào những năm 50 cho đến đầu những năm 80 thế kỷ trước, nhất là trong thời kỳ Cách mạng Văn hóa.

1. Đại diện y dược là người phụ trách công tác mở rộng phát triển mạng lưới cung cấp dược phẩm, có những người phụ trách bệnh viện, bạn hàng của họ là bác sĩ, có những người phụ trách hiệu thuốc, bạn hàng của họ là người bán thuốc.

1. Vị trí gen trong nhiễm sắc thể.

1. Người bán ra giá cao, người mua trả giá thấp nhất có thể.

1. Một quần đảo lớn ở Indonesia.

1. Thành ngữ nói đến các tráng sĩ khi bị rắn cắn vào cổ tay thì phải chặt đứt đi để ngăn chặn nọc độc lan ra toàn thân, là phép ẩn dụ ý chỉ hành động dứt khoát, không do dự.

1. Câu trong bài từ Hoán Khê sa của Nạp Lan Tính Đức (1655 - 1685), tưởng niệm người vợ đã mất.

Tương đương với 30 triệu đô la Mỹ hiện nay. - ND

Một hình thức văn xuôi cổ, gò bó của Trung Hoa và cả ở Việt Nam thời phong kiến còn gọi là Văn bát cổ - ND

Được Nguyễn Du chuyển thành câu: “Con tằm đến thác vẫn còn vương tơ” trong truyện Kiều -N.D.

Có nghĩa: Khi nên tàn thành khói, giọt nên cũng khô -N.D.

Dấu (?) là của người dịch.

Còn gọi là cảng Rioyun ở Mãn Châu, bị Nhật và Nga chiếm ngày 2 tháng giêng năm 1905- ND.

Ý nói tướng giặc cờ đen Lưu Vĩnh Phúc sang giúp triều đình nhà Nguyễn chống Pháp chăng? - N.D

Không rõ cây gì, các từ điền đều không có - ND.

Nhân vật chính trong vở Kinh kịch cổ Hoa mộc lan của Trung Hoa.

1. Trích từ bài từ Điệp luyện hoa của Âu Dương Tu (đời Tống).

1. Rượu vang Laleur: Một loại rượu vang rất đắt, nổi tiếng thế giới của Pháp

1. An là “bình an”, Duyệt là “vui vẻ”, Sinh là “sinh ra”, vì thế Phong Bình mới cảm thấy tên của An Duyệt Sinh mang đầy niềm vui.

2. Tiểu thư táo: Biệt danh của Phong Bình khi còn nhỏ, người bạn thân Phương Quân Hạo và anh họ cô Bình hìn đều gọi như vậy.

3. Lolita: Nhân vật trong tiểu thuyết nổi tiếng cùng tên của nhà văn Nga Vladimirs Nabokov, kể lại câu chuyện một giáo sư đại học yêu một cô gái mười hai tuổi. Từng được dựng thành phim, trong phim nhân vật Lolita được sửa thành mười lăm tuổi. Về sau, những nhân vật chính trong phim có khí chất đặc biệt thì được gọi là Lolita hoặc Loli.

1. Vua Salomon trong Kinh thánh nổi tiếng là một người khôn ngoan, thông thái, là người xây dựng ngôi đền đầu tiên của người Do thái ở Jerusalem, sở hữu một kho vàng khổng lồ. Kho báu của Salomon đã được viết thành tiểu thuyết, dựng thành phim

1. Câu thơ Kinh Kha đã ngâm khi tiễn biệt bên bờ sông Dịch, vào nước Tần để hành thích Tần Vương. Kinh Kha một đi không trở lại, nhưng tác giả mượn điển tích và ví von một cách thật hài hước: Phong Bình sẽ quay trở lại nơi này để “rửa hận”.

2. Zoro: Nhân vật người anh hùng trong bộ phim bom tấn Mặt nạ của Zoro.

1. Tiền Chung hư, tên thật là Ngưỡng Tiên, tự là Triết Lương, hiệu là Hòe Tụ, từng dùng bút danh Trung hư Quân, là nhà văn, nhà nghiên cứu văn học nổi tiếng của Trung Quốc.

2. Oscar Wilder (1854-1900) là nhà soạn kịch, nhà thơ, nhà văn nổi tiếng người Ireland.

1. Một hãng kem nổi tiếng - thuộc tập đoàn Nestlé

2. Carat là đơn vị đo khối lượng sử dụng trong ngành đá quý, nó tương đương với 200miligam.

1. Diệc hư (1946 - nay) là nữ nhà văn nổi tiếng người hượng Hải, còn có bút

đanh khác là Y Sa Bôi. Bà tinh thông nhiều lĩnh vực, kiến thức uyên bác nên được mọi người tôn là “sư thái” - mang hàm ý vui đùa, thân thiết.

1 Tiểu lý tàng đao: trong nụ cười ẩn giấu lưỡi đao.

1 Trong tiếng Trung, Cai Cai (猜猜) phát âm gần giống với Thái Thái (菜菜).

1 Có nghĩa: đòi người không thiếu chôn để gặp nhau.

1. Tống Ngọc (301-240TCN), đại phu nước Sở thời Xuân Thu Chiến Quốc nổi tiếng vì rất đẹp trai và tài hoa. Dịch nghĩa: Đêm qua gió thổi vào phòng, gột rửa trái tim con người, xóa hết mọi ưu phiền.

1. Trần Thế Mỹ - một nhân vật trong tích Bao Thanh Thiên xử án, thi đỗ trạng nguyên, vì được chọn làm phò mã, ham vinh hoa phú quý nên đã vứt bỏ vợ con chôn quê nhà.

1. Đồ vật vì ít nên mới trở nên quý hiếm (BTV)

2. Bồn địa Talimu nằm ở Tân Cương, là bồn địa có diện tích lớn nhất Trung Quốc (BTV).

1. 16. Câu chuyện ngọc bích họ Hòa được chép trong sách Hàn Phi Tử.

Người họ Hòa từng dâng khối đá có ngọc quý đến cho Vệ Vương nước Sở và Vũ Vương, nhưng gặp người thợ không biết xem ngọc, coi đó là đá thô, nên bị chặt hai chân. Đến thời Văn Vương, họ Hòa lại ôm đá ngọc khóc ở núi Sở, khóc chảy cả máu mắt. Văn Vương cho xem lại, quả là ngọc báu, mới đặt tên là Ngọc bích họ Hòa. Về sau, nó trở thành quốc bảo của nước Sở và được khắc thành ngọc tử truyền quốc (BTV).

1. Biện pháp chiết trung: Biện pháp điều hòa, đứng ở giữa không theo bên nào. (BTV)

1. Ca sĩ giọng cao nổi tiếng người Nga (BTV).

2. IKEA: Một thương hiệu đồ nội thất nổi tiếng thế giới, có xuất xứ từ Thụy Điển (BTV).

3. Bài từ Ngu mỹ nhân của nhà thơ Tần Quán (1049-1100) – một tác gia nổi tiếng thời Bắc Tống. Dịch nghĩa: Bích đào vốn trồng trên thượng giới, không phải loại hoa bình thường. Nhưng giờ lại nở ở chốn rừng sâu núi thẳm, không biết cành hoa như họa ấy nở vì ai? (BTV)

4. Dịch nghĩa: Rét mướt mưa bay tình vô hạn, chớ nói xuân khó màng, vì chàng thiếp say đâu có sao, chỉ sợ đến khi tỉnh rượu, lại tan nát cõi lòng (BTV).

5. Ca sĩ nổi tiếng Đài Loan (BTV).

6. Vu Đan: Phó viện trưởng Học viện Nghệ thuật và Truyền thông, Đại học sư phạm Bắc Kinh, thạc sĩ văn học cổ đại Trung Quốc, tiến sĩ văn học... Bà có các tác phẩm tiêu biểu như “Luận ngữ tâm đắc”, “Trang tử tâm đắc”... Chương trình “Cuộc đời nghệ thuật của bà được đông đảo khán giả truyền hình mê mọt.

9. Xe Smart là loại ô tô cỡ nhỏ hai chỗ. Xe Karting là loại xe đua cỡ nhỏ có

đặc điểm là bánh xe hở, một chỗ ngồi, rất thấp (BTV).

1. Trong mười loại tọng, đằm (mật) là trước tiên (BTV).

1. Nhị thập ngũ hiếu: Giới trẻ Trung Quốc hay nói, nhị thập tứ hiếu là hai mươi tư tấm gương hiếu thảo với cha mẹ, còn trường hợp thứ hai mươi lăm là “hiếu thuận” với người yêu (BTV).

1: Linus Torvalds (1969): nhà khoa học máy tính người Phần Lan, nổi tiếng với việc phát triển hệ điều hành Linux, một ví dụ nổi bật về phần mềm tự do và phát triển mã nguồn mở. Anh từng là sinh viên trường Đại học Helsinki.

4. Một kiểu bánh mì không có bột nở, khô, đặc và ít ngọt hơn, thường được ăn với bơ và mứt.

5. Pháo đài phòng thủ đầu tiên được xây dựng chạy ngang nước Anh dưới thời trị vì của hoàng đế Hadrian năm 122 sau Công Nguyên.

6. Nguyên văn câu trước Charles nói là “... have a nip”, có nghĩa là uống ngụm nhỏ, nhưng Ellie chơi chữ, dùng “nip” là động từ, có nghĩa là cắn, véo.

7. Bài xì lát (xì dách).

1. Nguyên văn tiếng Pháp: Ngược lại.

2. Lụa Đa-mát (damask) là loại lụa nổi tiếng thời kỳ Trung cổ, tên bắt nguồn từ thành phố Damascus - một thành phố lớn và náo nhiệt (là một phần của con đường tơ lụa) chuyên sản xuất và trao đổi buôn bán tơ lụa.

3. Oliver Cromwell (25/4/1599 - 3/9/1658) là một nhà lãnh đạo chính trị và quân sự người Anh, đóng vai trò quan trọng trong việc thành lập nền cộng hòa ở Anh và sau đó là Huân tước bảo hộ của Anh, Scotland và Ireland.

Bài từ nổi tiếng của Lục Du (1125-1209), nhà thơ thời Nam Tống. Bài từ xuất phát từ bi kịch của cuộc đời ông. Ông kết hôn với người em họ Đường Uyển. Mẹ ông không thích Đường Uyển và cũng không tán thành cuộc hôn nhân này nên đã chia cách họ. Mười năm sau, hai người gặp lại nhau ở Thâm Viên, Lục Du viết lên tường một bài từ rất bi phần là Thoa đầu phượng.

Không lâu sau, Đường Uyển chết, Lục Du vẫn còn lưu luyến mãi, viết bài thơ tình nổi tiếng Thâm viên được truyền tụng đến nay.

Bài thơ của Tô Thức (Tô Đông Pha) (1037-1101), nhà văn, nhà thơ nổi tiếng Trung Quốc đời Tống.

Tên tập truyện của nữ văn sĩ nổi tiếng Quỳnh Dao.

Còn gọi là Nguyệt Lão, vị thần chuyên quản việc hôn nhân theo truyền thuyết Trung Quốc.

Nhà vật lý học nổi tiếng, người Hoa đầu tiên được nhận giải Nobel. Ông kết hôn với Ông Phàm (28 tuổi) năm ông 82 tuổi.

Liễu Hạ Huệ (720-621 TCN): người nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử.

Nhân vật nữ không có thực trong Xạ điêu tam bộ khúc (Anh hùng xạ điêu, Thần điêu hiệp lữ, Y thiên Đồ Long ký) của Kim Dung.

Một hình phạt dã man thời phong kiến: tứ chi của phạm nhân bị cột vào bốn

sợi dây buộc vào bốn con ngựa, con ngựa thứ năm cột vào cổ phạm nhân.

rai : 1 ha = 6,25 rai, 1 rai = 1.600m²

tapioca : Các sản phẩm sơ chế từ sắn (như sắn lát, bột sắn...)

giáp: Một cách đo lường thời gian ở một số nước Á Đông, 1 giáp bằng 12 năm

Soi : Hẻm

easy open : Loại hộp có móc khoén ở trên nắp, ể giật lên và mở hộp dễ dàng
Kinh lạc là đường khí huyết vận hành trong cơ thể, đường chính của nó gọi là kinh, nhánh của nó gọi là lạc, kinh với lạc liên kết đan xen ngang dọc, liên thông trên dưới trong ngoài, là cái lưới liên lạc toàn thân.

Nửa khắc: Tầm mười lăm phút.

Mắt hạnh: Mắt hình quả hạnh đào, là kiểu mắt tròn và có phần đuôi mắt dài, hình mẫu mắt lý tưởng của các cô gái.

Nguyên mạt: Chiếc khăn lụa dính máu của người con gái trong lần đầu tiên vào đêm động phòng.

Bình thê: Trong chế độ một chồng nhiều vợ, có từ hơn một chính thất trở nên thì gọi là bình thê. Có nghĩa là cả hai (hoặc nhiều) bà vợ đều là vợ cả, chính thất.

Chữ “Hầu” trong Hầu phủ đọc đồng âm với từ “con khi”.

Nhu động: Cử động như giun đất bò.

Chữ Xuyên tiếng Trung viết là: 川|.

Tức là gọi trai bao.

A hoàn bồi giá: Là a hoàn của nhà mẹ đẻ được gả đi theo khi tiểu thư lấy chồng.

Đường huynh: Anh họ đẳng nội.

Trong tiếng Trung, Sính Đình có nghĩa là tha thướt (chỉ người con gái xinh đẹp thướt tha).

Khé đất: Văn tự ruộng đất.

Cáo mệnh: Phụ nữ được phong hiệu.

Văn phòng tứ bảo là bốn vật dụng thiết yếu của người học thư pháp, bao gồm: Bút, nghiên, giấy và mực.

Bệnh tiêu khát: Trong Đông y chỉ chứng uống nhiều nước, tiểu tiện nhiều, bao gồm các bệnh đái đường, tháo nhạt... Thời cổ đại chưa có khái niệm về bệnh tiểu đường.

Viên phòng: Chỉ việc bắt đầu cuộc sống vợ chồng.

Đây là hai câu thơ trong bài “Ý Hoài” kỳ thứ mười lăm của Hoàng Cảnh Nhân (Nhà thơ thời Thanh). Dịch nghĩa là: Sao đêm nay đã không còn là sao của đêm trước, vì ai mà vẫn đứng trong gió sương này?

kinh lạc: Đông y chỉ mạch chủ và mạch nhánh.

Hung hữu thành trúc: Làm gì cũng phải có tính toán kĩ càng.

Quý nhĩ tiện mục: Trọng những gì mình nghe thấy hơn là nhìn thấy.

Mục vô dư tử: Chỉ trong mắt không có ai, là người tự cao tự đại.

Tử hư ô hữu: Chỉ chuyện tào lao, chuyện bịa.

Hữu mục cộng đồ: Chuyện ai cũng biết, ai có mắt cũng thấy.

Đồ vật tự nhân: Nhìn vật lại nhớ tới người.

Nhân trung kì kí: Chỉ người tài, người xuất chúng.

Kí tự long vân: Chỉ thần đồng, anh tài.

Văn chất bản bản: Nho nhã, lễ phép.

Bản bản hữu lễ: Cũng cùng nghĩa với văn chất bản bản.

Cầm(琴)sát(瑟)tỳ(琵琶)bà(琶) là bốn loại nhạc cụ, phía trên bốn chữ này đều có bộ hai chữ vương, tổng cộng là tám chữ Vương (Bát đại vương).

Đào phi kí: Phi tần bỏ trốn.

Thứ tử: Con của thiếp thất.

Đích tử: Con của chính thất.

Bả tổng: Một chức quan.

Sát có nghĩa là hung dữ.

Quê Cầm: Tên của Vương thị.

Lôi Phong: Một chiến sĩ của Quân giải phóng Nhân dân Trung Quốc, anh được miêu tả là người vị tha, khiêm tốn, hết lòng vì Đảng và chủ tịch Mao Trạch Đông, anh còn trở thành đề tài cho cuộc vận động toàn quốc có tên “Noi theo tấm gương đồng chí Lôi Phong”.

Tứ năm hành tinh: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ xếp thẳng hàng. Hay còn gọi là ngũ tinh tụ.

biên tu: Là một chức quan.

Hai câu đầu trong Hậu đình hoa (Hoa nở sân sau) của Triệu Mãnh (Đời Nguyên). Nghĩa là: Một chiếc thuyền lá trên khe suối, bên bờ phù dung nở rộ.

Đây là một câu đối với ý là: “Ánh trăng trên mặt nước khiến màn đêm trở nên đẹp lung linh, hoa mai bên suối như được trang điểm nhẹ nhàng.”

Đông xưởng là một trong bốn cơ quan giám sát được Hoàng đế thời nhà Minh thành lập nhằm giám sát hành vi, cử chỉ của các quan lại thuộc mọi cấp. Bốn cơ quan đó gồm: Cẩm y vệ, Đông xưởng, Tây xưởng và Nội hành xưởng. Danh từ chung để gọi bốn cơ quan đó là Xưởng vệ.

Ngỗ tác: Tên một chức lại để xét nghiệm tử thi.

Tống Từ (tiếng Trung: 宋慈) (1186 - 1249), tự Huệ Phủ, người huyện Kiến Dương, tỉnh Phúc Kiến thời Tống. Ông là nhà pháp y học trứ danh đời cổ xưa của Trung Quốc và cũng là của thế giới. Ông viết quyển “Tẩy Oan Tập Lục” (洗冤集录), một quyển sách chuyên môn về pháp y học sớm nhất trên toàn thế giới.

Phong quan: là vân ngang nằm giữa đốt thứ nhất và đốt thứ hai của ngón cái trong lòng bàn tay.

Nhị công chúa An Ninh.

Ý chỉ việc lập gia đình riêng sau khi hủy hôn.

Chữ 好 Hảo (Tốt) được ghép bởi hai chữ 女 (Nữ, con gái) và chữ 子 (Nam, con trai).

Chủng đậu: Nghĩa là cách chủng ngừa đậu mùa.

Quan phu: Ở đây chỉ người góa vợ.

Là câu nói của Triệu Vân trong Tam Quốc Diễn Nghĩa. Cả câu là: “Đại trượng phu chỉ hoạn công danh bất lập, hà hoạn vô thê”. Ý muốn nói rằng: Thứ mà đàn ông cần quan tâm là công danh sự nghiệp, chứ không phải việc thành gia lập thất.

Văn Tử Hằng đọc phiên âm giống với Văn Tử Hanh. Mà Văn Tử trong lời của Tử San có nghĩa là con muỗi, còn “hanh” là kêu rên. Nên Tưởng Nhược Nam mới ví von như vậy.

Là chứng bị khí hư và ngoại tà xâm nhập, biểu hiện trên lâm sàng đều có triệu chứng khí hư như thở gấp, ngại nói, tự chảy mồ hôi và biểu chứng sốt rét, đau mình, đau đầu, ngạt mũi.

Trong y học cổ truyền, bệnh viêm tắc động mạch chi dưới được mô tả trong phạm vi các chứng “Thoát thư”, “Thoát cốt thư”, “Mạch tỳ”, “Thập chỉ linh lạc”.

Tam phục thiên: Khoảng thời gian từ tháng Sáu đến tháng Chín dương lịch.

Đông y gọi các thứ bệnh đau buồn trong lòng là can khí.

Tương phi trúc: Trong lịch sử Trung Quốc, vào thời Ngũ Đế có Nga Hoàng và Nữ Anh đều là con gái của Đế Nghiêu và cùng là vợ của Đế Thuấn. Lần Đế Thuấn đến đất Thương Ngô bên bờ sông Tương thì ngã bệnh qua đời, hai bà ngồi cạnh mộ bên bờ sông Tương khóc ròng rã suốt bảy ngày bảy đêm. Chỗ nước mắt của hai bà rơi xuống mọc ra bụi trúc nên người đời gọi luôn đó là “Tương phi trúc”, sau khi khóc than thì Nga Hoàng cùng Nữ Anh đều trảm mình xuống sông để tuần tiết theo chồng.

Loại cảm ứng này là...

Sự kiện Phong trào Nghĩa Hòa Đoàn năm 1900. Sau khi Liên quân tám nước Anh, Pháp, Nhật, Nga, Đức, Mỹ, Italia, Áo đánh vào Bắc Kinh, Từ Hy Thái Hậu đã bắt lặc, chấp nhận ký bản Hiệp ước Tân Sửu với 11 nước Anh, Pháp, Nhật, Nga, Đức, Mỹ, Italia, Áo, Tây Ban Nha, Bỉ, Hà Lan. Đây là một hiệp ước bất bình đẳng, là hiệp ước bán nước nhục nhã xưa nay chưa từng có của xã hội Trung Quốc.

Điều may mắn không đến hai lần cùng lúc, tai họa không bao giờ đến một mình.

Pardon: là “Xin lỗi?”, ý hỏi một cách lịch sự đối phương vừa nói gì khi không nghe rõ.

Bandari: nhóm nhạc nổi tiếng của Thụy Sĩ được thành lập vào năm 1990.

Bandari tạo riêng cho mình một nét nhạc rất độc đáo: đưa thiên nhiên vào âm nhạc.

Shakespeare (1564-1616): nhà văn, nhà viết kịch vĩ đại người Anh.

Wordsworth (1770-1850): nhà thơ lãng mạn người Anh.

Chỉ vợ chồng không hợp nhau.

Valentin Louis Georges Eugène Marcel Proust (10/7/1871 - 18/11/1922): nhà văn người Pháp, được biết đến nhiều nhất với tác phẩm Đi tìm thời gian đã mất (*À la recherche du temps perdu*).

Chính xác.

Vì điều gì?

Hiểu không?

Thì sao cơ?

Nhân Vương kinh, hay còn gọi là Bát Nhã Nhân Vương kinh, tên đầy đủ là Bát Nhã Nhân Vương hộ quốc thần bảo ký kinh, là một bộ kinh bao gồm khoảng 40 bài kinh Đại thừa được gọi chung dưới tên này với nội dung, mục đích hướng dẫn hành giả đạt được trí Bát Nhã, thành tựu Bát Nhã Ba La Mật Đa. Bộ kinh này là một phần quan trọng của bộ Kinh Phương đẳng, được ghi lại từ thế kỷ thứ nhất trước công nguyên đến khoảng thế kỷ thứ năm trước công nguyên.

Thiên điều: là một loại cây thân thảo, có nguồn gốc từ các nước miền Nam châu Phi và châu Mỹ nhiệt đới. Hoa bao gồm ba lá đài màu da cam rực rỡ, ba cánh hoa màu lam ánh tím. Tròng hoa màu lam sẫm, nhụy màu trắng. Hai trong số ba cánh hoa hợp lại thành tuyến mật hình mũi tên.

Vương Lão Cát: một loại đồ uống giải nhiệt của Trung Quốc, thành phần gồm: tiên thảo, đản hoa, hoa cúc, kim ngân hoa, hạ khô thảo, cam thảo.

Bài hát chủ đạo trong một bộ phim truyền hình về tình yêu học đường lần đầu tiên được làm theo thể sitcom, có trong album Mùa đông ở Bắc Kinh do hãng Warner Music phát hành vào 1/1/2010.

“Lá sen xanh biếc liền trời thăm. Nắng chiếu hoa sen lạ sắc hồng.” Hai câu thơ trích trong Hiếu xuất Tĩnh Từ Tự tổng Lâm Tử Phương (Buổi sớm ra chùa Tĩnh Từ tiền Lâm Tử Phương) của nhà thơ Dương Vạn Lý thời Nam Tống, Trung Quốc.

“Hồng nhan thâm thoát xuân qua, Hoa tàn người vắng ai mà biết ai.” Trích bài Táng hoa từ (Bài từ chôn hoa) trong tiểu thuyết nhà của Tào Tuyết Cần đời Thanh, Trung Quốc.

Blue trong tiếng Anh vừa có nghĩa là màu xanh da trời vừa có nghĩa là nỗi buồn.

Sherry, cô không sao chứ?

CBD: viết tắt của Central Business District, khu trung tâm hành chính và thương mại của một quốc gia hay một thành phố.

Immanuel Kant (1724 - 1804): triết gia nổi tiếng người Đức.

Câu lưu: một hình thức bắt giữ tạm thời, trong khoảng một thời gian ngắn để điều tra.

Cây cầu độc mộc: chỉ chiếc cầu làm từ thân cây khô, bắc qua sông, qua rạch.
Viêm Đế: một vị vua huyền thoại của các dân tộc, chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Hoa, một trong Tam Hoàng và được coi là anh hùng văn hóa Trung Hoa. Câu nói này ý chỉ Trung Hoa là một đất nước trọng văn hóa, lễ nghĩa.

Tiếng địa phương của người Tứ Xuyên, tương đương với “kiểu quái gì”.

Penthouse là căn hộ nằm trên tầng cao nhất của một tòa nhà, người ta còn gọi là căn hộ thông tầng.

Sát thủ chuyên nghiệp.

Tử kinh: là một loài cây thân gỗ, các lá to và dày cùng các hoa đỏ ánh tía nổi bật. Hoa tử kinh cũng là biểu tượng trên lá cờ Hồng Kông.

Đã bắt hạnh rồi thì cũng phải bắt hạnh một cách tốt nhất.

(1) Một kiểu nhân vật trong truyện manga, bề ngoài hiền lành nhưng trong lòng rất xấu xa.

(2) Ý chỉ khái niệm “ngược” trong truyện ngôn tình.

(3) Viết tắt của Central Business District: khu trung tâm hành chính và thương mại của một quốc gia hay thành phố.

(4) Một vị thuốc giúp thanh nhiệt, giải độc, lợi yết hầu.

(5) Ý của câu thành ngữ này là chỉ lâu đài gần bờ nước sẽ được ánh trăng chiếu sáng trước tiên, thường dùng để ví với việc ở gần thì được ưu tiên.

Hiện nay, người ta vẫn thường dùng câu: “Cận thủy lâu đài” để ví với việc ở gần thì được ưu tiên trước.

(6) Grandet: nhân vật chính trong cuốn tiểu thuyết 'Eugénie Grandet' của Honoré de Balzac, nổi tiếng vì sự giàu có, khôn ngoan và đặc biệt là vô cùng keo kiệt.

(7) Trong thần thoại Hy Lạp, Medusa là một con quỷ trong ba chị em quỷ có tên chung là Gorgon.

(8) Có nghĩa là cảm giác không chân thực.

(9) Ý chỉ người có nhiều tài năng.

(10) Nữ nhà văn Trung Quốc với những tác phẩm tiêu biểu như: 'Bá vương biệt cơ, Thanh xà, Cây cầu sinh tử...'

(11) Có nghĩa là: sống ngày nào vui ngày ấy.

(12) Viết tắt của tên Cố Bình An: Gu Ping An.

(13) Có nghĩa là: Cố công chúa, / Em đồng ý lấy anh nhé? / Thảm

Thu Cúc: Tên nhân vật chính trong bộ phim Thu Cúc đi kiện của đạo diễn Trương Nghệ Mu.

Chu Bát Bì: Tên địa chủ gian ác trong tác phẩm Bán dạ kê khứu của nhà văn Cao Ngọc Bảo. Tên địa chủ này thường giả tiếng gà gáy để bắt người ở dậy sớm làm việc.

Nhân vật “Tiểu Thanh” trong Bạch xà truyện.

THÔI SÁO Vua Tuyên Vương nước Tề thích nghe sáo, và lúc nào muốn

nghe, bắt ba trăm người cùng thổi một loạt. Trong ba trăm người ấy, có Đông Quách tiên sinh không biết thổi sáo, nhưng cũng lạm dự vào đây để kiếm lương ăn. Đến khi vua Tuyên Vương mất, vua Mẫn Vương nối ngôi, cũng thích nghe sáo. Nhưng chỉ muốn nghe riêng từng người một mà thôi. Đông Quách tiên sinh thấy thế, tìm đường trốn trước. (Hàn Phi Tử)

Lâm Ngữ Đường (10/10/1895 – 26/3/1976), tên chữ Ngọc Đường, là nhà văn nổi tiếng của Trung Quốc. Ông được xem là người có công lớn trong việc giới thiệu văn hóa Trung Quốc ra thế giới, với những cuốn sách bằng tiếng Anh, nói về nghệ thuật, văn hóa và nhân sinh quan của người Trung Quốc.

“Such a fruitcake ! ” là một câu chữ có nghĩa là “Đồ gay!” hoặc “Đồ điên!” Thái tang tử - Tân Khí Tật Nguyên văn Niên thiếu bất thức sâu tư vị, ái thượng tầng lầu. Ái thượng tầng lầu, vi phú tân từ cường thuyết sâu. Nhi kim thức tân sâu tư vị, dục thuyết hoàn hưu. Dục thuyết hoàn hưu, khước đạo thiên lương hảo cá thu Văn dịch Người đang còn trẻ thì không rõ cảm giác ưu sâu, thích đăng cao nhìn về nơi xa. Thích đăng cao nhìn về nơi xa, vì ngâm phú tân từ mà miễn cưỡng nói sâu. Mà hiện tại ném hết cảm giác ưu sâu muốn nói rồi lại không nói gì. Muốn nói mà không nói gì, lại chỉ nói: “Mùa thu mát mẻ làm sao!”

Tương: Tên gọi khác của tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc

Công tước xứ Windsor: Chuyện tình của Edward VIII nước Anh và những ngày hạnh phúc bên người phụ nữ của mình - Wallis Simpson.

“Ngư Dương bè cổ động địa lai” trong tác phẩm “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị. Vu Dương và Ngư Dương đều có phiên âm là Yu Yang.

Raphael, Titian là những họa sỹ nổi tiếng thời kì phục hưng ở Tây Âu.

Albrecht Dürer (1471- 1528): Họa sỹ người Đức

Năm sản xuất của xe.

Tên viết tắt của loại xe Thunderbird do hãng Ford sản xuất.

Dòng xe ô-tô đặc trưng của Mỹ có vẻ ngoài được thiết kế nam tính và mạnh mẽ, là biểu tượng và phong cách của người Mỹ những năm 70-80 thế kỷ trước, tiêu biểu với các dòng Ford Mustang, Chevrolet Camaro và Dodge Challenger/Charger...

Một loại dầu chống gỉ.

Một môn thể thao được cải biên từ bóng chày để dành cho trẻ con chơi.

Thú có vú thuộc họ Dasypodidae ở miền nam Bắc Mỹ và Nam Mỹ.

Một cách gọi xe Cadillac.

Chỉ những người ở khu vực Đông Bắc của Mỹ

Một ban nhạc rock của Mỹ được thành lập vào năm 1995, đã từng có ba albums liên tiếp xếp hạng nhất trên Billboard 200.

Chữ cái đầu của một từ chửi bậy trong tiếng Anh, còn dùng để chỉ hành động quan hệ tình dục.

Ở đây Nathan dùng câu nói “If it harelips the governor” có nghĩa là bất chấp

hậu quả, một câu mà người Texas hay nói.

Nekkid Boobs and Butts Club (tiếng Anh)

Kiểu tóc chia nhọn giữa đầu, hai bên được cạo sạch tóc.

Tên một công ty của Canada được thành lập năm 1930, cung cấp miễn phí dịch vụ chào đón những gia đình sắp có sự thay đổi trong lối sống, như là chuyển nhà, tổ chức đám cưới, sắp sinh con, v.v...

Một loại nút thắt có thể trượt đi trên dây để điều chỉnh độ rộng của vòng dây.

Kí hiệu của Thang độ Fujita hay Thang độ Fujita–Pearson, một thang đo sức gió và khu vực ảnh hưởng của lốc xoáy được lập bởi nhà khí tượng học Fujita Tetsuya của Đại học Chicago năm 1971. Chúng gồm 6 cấp độ từ 0 đến 5. Cấp 0 là cấp thấp nhất.

Internal Revenue Service: Tổng cục thuế Mỹ

Một loại thuốc kháng sinh dành cho trẻ em

Big D: biệt danh của Dallas

Mullet có nghĩa là cá đoi (tiếng Anh)

Đơn vị km/h

Một món ăn Mexico làm từ ngũ cốc, thịt băm, ớt, dầu, rồi đem hấp.

Một loại xe ô-tô mà các hàng ghế sau ghế lái xe có thể bỏ ra hoặc gấp lại, và khoang chứa đồ sau ghế hành khách cũng được nới rộng hơn so với các loại xe khác, mục đích ban đầu của dòng xe này là để chở đồ.

Điểm khác biệt giữa trò bóng bầu dục cờ và bóng bầu dục thông thường là thay vì giành bóng trực tiếp từ đối thủ, người ta gỡ lá cờ trên thân người cầm bóng.

Một kiểu ghi điểm trong môn bóng bầu dục.

Một ban nhạc Alternative rock của Mỹ.

(1) Một số người sẽ nhầm lẫn khái niệm cổ tức với khái niệm lợi nhuận mà chúng ta đang thảo luận trong chương này. Lợi nhuận là số tiền mà công ty kiếm được hàng năm sau khi đã trừ đi tất cả các chi phí và thuế. Cổ tức là khoản tiền mà công ty trả cho các cổ đông trên cơ sở lợi nhuận chia theo cổ phần mà họ đóng góp. Một công ty có thể có lợi nhuận khổng lồ tuy nhiên không nhất thiết phải trả cổ tức.

(1) Đây là một chỉ số quan trọng trong chính sách kinh tế - tiền tệ của một quốc gia.

(1). Stephen King: nhà văn chuyên viết truyện kinh dị nổi tiếng của Mỹ.

(*) Danh sách này không bao gồm các công ty đã sáp nhập vào công ty khác.

(1) Home run: khái niệm trong bóng chày, cú đánh cho phép người đánh chạy quanh ghi điểm mà khỏi phải dừng lại.

(2) Trong cuốn sách này, chúng ta sẽ gặp một số vấn đề phức tạp xuất hiện khi các công ty chia nhỏ cổ phiếu của họ - chia một cổ phiếu thành hai cổ phiếu, chia một cổ phiếu thành ba, v.v... Nếu bạn đầu tư 1.000 đô la vào 100 cổ phiếu của công ty X, mỗi cổ phiếu có giá 10 đô la, sau đó một cổ phiếu

được chia nhỏ thành hai cổ phiếu, và bạn nghiêm nhiên có 200 cổ phiếu với giá 5 đô la một cổ phiếu. Hai năm sau, giả định giá cổ phiếu tăng lên 10 đô la và bạn sẽ có số tiền lớn gấp đôi. Tuy nhiên, với một người không biết gì về chia nhỏ cổ phiếu, anh ta sẽ cho rằng bạn chẳng được thêm gì, vì cổ phiếu bạn mua với giá 10 đô la lại bán ra với giá 10 đô la. Trong trường hợp của Subaru, cổ phiếu thực sự chưa bao giờ được bán với giá 312 đô la. Cổ phiếu đã được chia nhỏ từ một cổ phiếu thành tám cổ phiếu trước khi giá tăng, vì vậy thực chất giá cổ phiếu tại thời điểm đó chỉ có 39 đô la ($312:8$). Để phù hợp với mức giá này, tất cả các số liệu trước khi chia nhỏ đều phải chia cho 8. Đặc biệt mức giá thấp 2 đô la vào năm 1977 sau khi được “điều chỉnh chia nhỏ” chỉ còn 25 xu một cổ phiếu ($2:8=0,25$ đô la), mặc dù thực chất cổ phiếu không bao giờ bán ở mức giá 25 xu. Các công ty nói chung không muốn giá cổ phiếu của họ tính theo đô la quá cao, đó là lý do vì sao các công ty chia nhỏ cổ phiếu.

(1) Trong nguyên văn tiếng Trung là “Hạ ca”, cách gọi này thường dùng để chỉ tôn trọng trong các bậc đàn anh, chính vì thế khi Phúc Sinh nghe thấy liền có cảm giác Hạ Trường Ninh là xã hội đen (BTV)

(2) Vương Hy Phượng, còn gọi là Phượng ốt – một nhân vật nổi tiếng sắc sảo, ghe gớm trong tiểu thuyết Hồng lâu mộng của Tào Tuyết Cần (BTV)

(3) Thím Tường Lâm là nhân vật trong truyện ngắn Lễ cầu phúc của Lỗ Tấn (BTV)

(1) Trong hệ thống giáo dục Trung Quốc có một trường dạy cho những người trưởng thành. Đối tượng đến học là những người đã thành niên nhưng chưa có đầy đủ kiến thức của các cấp. Trường này dạy đủ trình độ các cấp như cao đẳng, đại học, thạc sĩ (BTV)

(2) Tôm chân mềm: Chỉ người nhát gan (BTV)

(1) Nạp Tây: Một dân tộc thiểu số ở vùng Lệ Giang, sống chủ yếu ở khu vực thành cổ của thành phố Lệ Giang, tỉnh Vân Nam (BTV)

(2) Đào Tiềm (365-427) từng than rằng: “Ngã khởi năng vị ngũ đầu mẽ chiết yêu” (Sao ta lại có thể vì năm đấu gạo mà chịu khom lưng). Người đời sau dùng điểm này để chỉ việc người quân tử không chịu vì lợi lộc mà luôn cúi kẻ tiểu nhân, có quyền thế, hoặc con người luôn phải canh cánh nỗi lo cơm áo gạo tiền (BTV)

(3) Biện Hòa: Xưa nước Sở có người tên Biện Hòa, tìm được viên đá ngọc quý bèn dâng cho Sở Lệ Vương, Lệ Vương đưa cho thợ làm ngọc xem, thợ nói: “chỉ là đá”. Vương bèn sai chặt chân trái Hòa. Lệ Vương mất, Hòa lại dâng lên Vũ Vương, Vũ Vương đưa cho thợ làm ngọc, lại nói rằng: “chỉ là đá”. Vũ Vương sai người chặt chân phải của Hòa. Vũ Vương chết, Văn Vương kế vị, Hòa ôm đá ngọc đến chân núi Sở khóc ba ngày ba đêm, lệ cạn mà chảy ra máu. Văn Vương nghe thấy, sai người hỏi nguyên do, bèn cho thợ làm ngọc xem kỹ, gia công được kho báu, bèn cho đặt là Ngọc Biện Hòa.

Về sau, những viên ngọc tuyệt thế đều được gọi là ngọc Biện Hòa (BTV)

(4) Thổ ty: Chức quan thế tập của thủ lĩnh các dân tộc thiểu số ở Trung Quốc thời Nguyên, Minh, Thanh; ở Việt Nam thời trước cách mạng tháng Tám (BTV)

(1) Trích trong sách Liệt tử, thiên Hoàng đế, có nghĩa là: Ai coi trọng bề ngoài thì nội tâm nhất định sẽ kém cõi (ND)

(1) Trích trong “Thư gửi Trần Bá Chi” của Khưu Trì (464-508, tác gia thời Nam Bắc Triều) dịch nghĩa: Mùa xuân tháng ba, cỏ cây Giang Nam tươi tốt, hoa cỏ sinh sôi, bầy oanh chao liệng (BTV)

(2) Trà viên thường có hai loại, một là nơi trồng trà, hai là nơi uống trà giải trí. Trà viên ở trong truyện bao gồm cả hai hình thức trên (BTV)

(3) Trích trong bài từ Thoa đầu phong của Lục Du, nghĩa là: Đôi tay xinh đẹp của nàng nâng chén rượu ngon. Bài từ được làm khi Lục Du và người vợ bị bắt ép phải ly biệt là Đường Uyển trùng phùng ở vườn thăm, ông đề bài từ lên tường, Đường Uyển cũng họa lại một bài, không lâu sau nàng u uất mà chết (BTV)

(4) Thâu đắc phù sinh bán nhật nhân: Câu thơ trong bài Đề Hạc Lâm tự bích (Đề trên tường chùa Hạc Lâm) của nhà thơ đời Đường, Lý Thiệp, nghĩa câu thơ là giải thoát bản thân khỏi sự phiền não, buồn chán để bản thân tới một nơi thoát tục, tu dưỡng tâm hồn (ND)

(1) Trích trong sách Mạch Tử, thiên Cáo Tử thứ mười lăm, có nghĩa là: Phàm những người nhận nhiệm vụ của trời ban thì bản thân phải chịu vất vả, tôi rèn tâm chí trước tiên (ND)

(2) Super Boy: Một cuộc thi giọng hát hay dành cho nam giới của đài truyền hình Hồ Nam, tổ chức hai năm một lần (ND)

(1) Những trợ từ trong Hán văn cổ (BTV)

(2) Ba Y: Trong tiếng của dân tộc Duy Ngô Nhĩ và Kazakhstan có nghĩa là tài chủ, chỉ những người tiêu tiền (ND)

(3) Túy Ông đình ký: Một bài văn nổi tiếng của Âu Dương tu (BTV)

(4) Effendi: Một nhà vật nổi tiếng thông minh, tài trí trong truyền thuyết của dân tộc Đột Quyết ở Tân Cương (BTV)

(1) Lúc này tình cảm và cách nhìn nhận của Ninh Phúc Sinh đối với Hạ Trường Ninh có sự thay đổi, nên người dịch cũng thay đổi ngôi thứ ba (ND)

(1) Là ép thành từng bánh hình tròn (BTV)

(1) Trong tiếng Trung, cụm từ “ăn đậu phụ” còn chỉ hành vi thân mật nam và nữ (BTV)

(1) Nghĩa là sau khi thất bại liền cảm thấy bất lực. Sau này dùng để chỉ tính cách mạnh mẽ, ương ngạnh trở nên dịu dàng, mềm mỏng (ND)

(1) Trong tiếng Trung, từ “cổ lên” có nghĩa đen là “thêm dầu” (BTV)

(2) Diệt Tuyệt sư thái: Chương môn phái Nga My trong tiểu thuyết Ý Thiên Đồ Long Ký của Kim Dung. Trong ngôn ngữ giới trẻ Trung Quốc phụ nữ

được gọi là Diệt Tuyệt sư thái thường có học vị Tiên sĩ, tính tình nghiêm khắc (BTV)

(3) Đê Tô Công là một trong mười cảnh đẹp của Tây Hồ. Con đê rộng ba mươi sáu mét, phong cảnh rất đẹp (ND)

(4) Đôn Hoàng: Là một thị xã thuộc thành phố Tửu Tuyền, tỉnh Cam Túc (ND)

(5) Tả quyển là những sách vở còn lại ở di chỉ Đôn Hoàng. Tục văn hay còn gọi là thông tục văn, thường là những sáng tác thơ, văn, ca phú (ND)

(6) Đoàn từ: Một hình thức nghệ thuật dân gian vừa hát vừa nói, lưu hành ở các tỉnh miền Nam, Trung Quốc vào thời Thanh (ND)

(1) Em Lâm: Ý chỉ Lâm Đại Ngọc, một nhân vật trong tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng là tri âm tri kỷ của Giả Bảo Ngọc (ND)

(2) Châu Bát Bì: Là một địa chủ ác bá, một nhân vật phản diện điển hình dưới ngòi bút của nhà văn nổi tiếng Cao Ngọc Bảo, tên thật là Châu Xuân Phú (ND)

(1) Câu thơ của Ngô Xương Thạc – bậc thầy về thơ pháp, kim thạch thời cận đại; nghĩa là “hoa mai mười dặm thơm cả biển thuyêt, giữa chốn đầy hoa mai, tựa mình như nhành lan” (BTV)

(2) Ninh Phúc Sinh xử xiên dáng vẻ Chanh Đa giống như Phan Kim Liên chờ Tây Môn Khánh (BTV)

(3) Hoàng phong vĩ hậu châm, tối độc phụ nhân tâm: Ong vàng kim châm sau đuôi, còn ác độc nhất chính là trái tim phụ nữ (ND)

(4) Vương Bảo Xuyên, nhân vật thời cổ đại, là con gái của tể tướng Vương Doãn dưới triều Đường ý Tông, không nghe lời cha mẹ dạy, lấy Tiết Quý Bình nghèo khó. Sau khi bị đuổi ra khỏi nhà, Tiết Quý Bình xung quân, Vương Bảo Xuyên một mình sống khổ cực suốt mười tám năm ở Hàn Dao. Sau này Tiết Quý Bình trở thành quan lớn trong triều đã đón Vương Bảo Xuyên về phủ, nhưng nàng chỉ hưởng cuộc sống hạnh phúc đúng mười tám ngày thì chết (BTV)

(5) Chữ bằng do hai bộ nhục tạo thành, ở đây Hạ Trường Ninh chơi chữ, nhục có nghĩa là thịt (ND)

(1) Bàn giặt quần áo: trước đây khi chồng có lỗi với vợ thường bị vợ phạt quỳ trước bàn giặt quần áo

(1) Tahiti: Tahiti là đảo lớn nhất của của Polynésie thuộc Pháp, nằm ở phía nam Thái Bình Dương. Đây là trung tâm kinh tế văn hóa và chính trị của Polynésie thuộc Pháp (ND)

(1) Cho tôm vào rượu, tôm sẽ say cho đến chết (ND)

(1) Câu chuyện về ngư phủ và vị thần trong Nghìn lẻ một đêm (BTV)

(2) Rượu nước hai: Rượu nước đầu là loại 75 độ, rượu nước hai có nồng độ nhẹ hơn

(3) Trong tiếng Trung từ “mắt mặt” có nghĩa là không biết xấu hổ, không có

thể diện, nghĩa mặt chữ là “đánh mắt mặt” vì thế Phúc Sinh mới mắng Hạ Trường Ninh là đồ không cần mặt mũi, không cần da (BTV)

(1) Ngụ ý câu này là: Phật là bậc đại từ, đại bi và đại năng, là đáng giác ngộ, vì thế đâu cần nén hương của con người. Trong trường hợp này, Ninh Phúc Sinh vừa tự cổ vũ bản thân, vừa thâm mắng Ngũ Nguyệt Vy không xứng để cô phải tranh giành (BTV).

Quasimodo: Anh gù trong tiểu thuyết Nhà thờ Đức Bà Paris, còn được biết đến với tên “Thằng gù ở nhà thờ Đức Bà”.

Hai nữ minh tinh nổi tiếng của thập niên 80, 90 thế kỷ trước.

Hai người phụ nữ được biết đến với gương mặt không mấy xinh đẹp.

Nê và Nghê là hai từ đồng âm.

Nam uống hoócmon và chuyển đổi giới tính thành nữ.

“Ăn dấm” còn có nghĩa bóng là “ghen”.

“Trường hận ca” của Bạch Cư Dị.

Vong Xuyên: dòng sông dưới Địa ngục.

Gia, nghĩa gốc là ông, ở đây dùng để chỉ người có địa vị cao.

Dùng thủ đoạn phi pháp đối phó với chuyện phi pháp.

Người mặc áo xanh.

Đệm cối.

Cái bóng, ở đây ý chỉ về cái bóng đã xuất hiện bên Tinh Hồn lúc mới tới thế giới này.

Phòng gác, phòng bên.

Kẻ biết võ.

Nam chính trong bộ phim “Bá Vương Biệt Cơ”, thừa nhỏ Trình Điệp Y bị bán tới đoàn kịch, trưởng đoàn đã đào tạo Trình Điệp Y thành hoa đán (diễn viên nam đóng vai nữ trong kịch).

Vật dụng trong thư phòng: Giấy, nghiên, bút, mực.

Bài thơ “Oán tình” của Lý Bạch, Tản Đà dịch.

Một tổ hợp gồm nhà, sân, vườn.

Loại cây song tử điệp ở miền Đông Bắc, Trung Quốc.

Ông ngoại.

Trích đoạn trong bài “Liên vũ độc ẩm” của Đào Uyên Minh.

Tử khí đông lai nghĩa là “Mây tía từ phía đông đến”, mây tía chỉ sự may mắn phúc trạch.

Câu này ám chỉ những người con trai chuyên sống dựa dẫm vào con gái, là một câu mang nghĩa xấu.

Người điên.

Cách gọi anh em thân thiết trong nhà.

Con do chính thất sinh ra.

Tiểu di: Dì út.

Chỗ ngồi đặc biệt sang trọng.

Con trai của thân vương hay con trai của Thái tử cũng đều gọi là “Thế tử”.
Y phục theo hình con rắn dùng cho các vị thân vương, hoàng tử.

Trang phục hoàng cung.

Cây ngọc đón gió.

Trúng tiếng sét ái tình.

Mãng bào tứ trảo: Áo bào theo hình mãnh xà bốn vuốt, biểu thị cho địa vị thân vương.

Trước đây Vĩnh Dạ xưng hô không rõ giới tính là dụng ý của tác giả.

Mình chàng đi xuống sông. Vĩnh Dạ có trăng song hành.

Đình xây giữa hồ.

Loại côn trùng có độc.

“Hồng” trong “hồng bài”, “quan” trong “tiểu quan”, “hồng quan” được hiểu là nam kỹ có địa vị nhất.

Hồng Hạnh là một nhân vật thời cổ đại của Trung Quốc đã trèo tường ra ngoài ngoại tình.

Người không có con là bất hiếu với tổ tiên.

Người bỏ tiền ra thuê.

Tiểu đình nằm cách cổng thành mười dặm.

Thái tử phi tương lai.

Trích bài thơ “Giang tuyết” của Liễu Tông Nguyên.

Miếng ngọc tròn, ở giữa rỗng như đồng xu, từ tâm hướng ra có một khe hồng.

Chữ “phẩm” 品

Thiệp ghi ngày tháng năm sinh.

Chữ Tù: 囚

Chữ Khôn: 困 (nghĩa là “nhốt”).

Bằng 1/10 của một đấu.

Cầm sống: Vẫn chuộc lại được; Cầm chết: bán đứt.

Người thuê mình.

Y phục ngày xưa thường có nhiều lớp, trung y là lớp áo mặc ở giữa.

Dịch nghĩa: Ráng chiều rơi xuống, cùng cánh cò đơn chiếc đều bay.

Cúng tế vào mùa thu.

Những vật tổ được coi như biểu tượng của một gia đình hoặc một tộc người.

Kim kê độc lập: Một thế võ mà người thi triển co một chân, đứng trên một chân.

Y phục mang lại sự may mắn.

Nhân vật Lỗ Chí Thâm trong Thủy Hử.

Lâu Hái Sao.

Thời phong kiến, họ đặt ra thất xuất đối với một người vợ để bó buộc người phụ nữ trong khuôn khổ gia đình. Thất xuất gồm có: Không con, tà dâm, không thờ cha mẹ chồng, lảm điều, trộm cắp, ghen tuông, bị bệnh khó chữa.

Mình chàng đi xuống sông. Vĩnh Dạ có trăng song hành.

Mãng phục: Một thứ phẩm phục, trên áo thêu như rồng nhưng kém rồng một vuốt.

Chữ ‘hồi’: 回

Nơi ngắm mặt trời lặn.

Cách gọi trang trọng.

Lều bày tỏ lòng hiếu kính với Tiên hoàng dành cho các quan.

Ngõ phía Đông.

Nơi giặt quần áo.

(1) Dụng tâm lương khổ: thành ngữ, ý muốn nói đến việc lao tâm khổ tứ, chịu khó suy nghĩ về chuyện gì đó.

(1) BA: người quản lý.

(1) Thành ngữ “thêu hoa trên gấm”: ý chỉ việc làm thừa thãi.

(2) Estée Lauder và Shiseido là hai nhãn hiệu mỹ phẩm nổi tiếng của Mỹ và Nhật Bản.

(3) Đồng sự: thành viên hội đồng quản trị.

(4) Sữa tươi tưới lên đầu: nguyên văn là “thế hồ quán đỉnh”, trong Phật giáo chỉ sự giác ngộ một cách triệt để.

(5) Thiên thượng thiên hạ duy ngã độc tôn: là thuyết trong Phật giáo, có nghĩa là: Trên trời, dưới đất chỉ một mình ta mà thôi.

(1) Tổng giám tài vụ: tiếng Anh là CFO, trong tiếng Việt là giám đốc tài chính.

(1) Brunch: bữa ăn giữa bữa sáng và bữa trưa.

(2) CBD viết tắt của từ Central Business District, khu trung tâm hành chính và thương mại của một quốc gia hay một thành phố.

(3) Bộ phim này có tên là _Cuộc sống tươi đẹp (Life is beautiful),_ tác phẩm điện ảnh kinh điển của Ý năm 1998. Phim đoạt ba giải Oscar và năm mươi hai giải thưởng khác.

(1) Thế thái viêm lương: lòng người thay đổi, thói đời đen bạc.

CBD: viết tắt của Central business district. Ngày nay, CBD được hiểu là khu vực có xu hướng phát triển mang tính chuyên môn hóa cao, là trung tâm bán lẻ, trung tâm thương vụ, trung tâm dịch vụ và cũng là trung tâm văn hóa, hành chính, thông tin...

(1) Đập nôi chìm thuyền có nghĩa “quyết đánh đến cùng”, dựa theo điển tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông, ông ra lệnh chìm hết thuyền, đập vỡ hết nôi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng.

(1) Kỳ kinh bát mạch: Theo người xưa, bốn khí dương từ trên đi xuống (thiên khí) và bốn khí âm (địa khí) từ dưới đi lên, tám dòng khí hóa trên giao lưu qua cơ thể con người, tạo thành tám kinh, gọi là “kỳ kinh bát mạch”. Kỳ kinh bát mạch gồm: Nhâm mạch, Đốc mạch, Dương duy mạch, Âm duy

mạch, Dương kiều (kiểu) mạch, Âm kiều (kiểu) mạch, Xung mạch và Đái (Đới) mạch. Trong tám mạch, trừ hai mạch Nhâm và Đốc có huyết riêng, còn sáu mạch khác không có huyết riêng, có thể dùng một số huyết của các kinh chính (huyết hội với tám mạch) để điều hòa mạch khí của sáu mạch này.

(1) Long Island là một hòn đảo nằm ở phía đông nam New York, Hoa Kỳ.

(2) Cửa hàng flagship: Trong lĩnh vực thời trang, flagship có vai trò như một lời tuyên ngôn và thể hiện rõ nhất tính cách thương hiệu. Flagship thường có mặt bằng rộng hơn hẳn các cửa hàng trong cùng hệ thống. Bên cạnh việc bán hàng, vai trò quan trọng hơn của flagship chính là thể hiện sức mạnh, cá tính thương hiệu qua show window, trưng bày sản phẩm, hiệu ứng âm thanh, ánh sáng, kiến trúc nội, ngoại thất...

(1) Địa lão thiên hoang: dài đằng đẵng.